

ΜΗΝ

ΜΑΪΟΣ

ΕΧΩΝ ΗΜΕΡΑΣ ΤΡΙΑΚΟΝΤΑ ΚΑΙ ΜΙΑΝ

ΤΗ Α΄ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Προφήτου Ἰερεμίου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ΄ καὶ τοῦ Ἁγίου γ΄.

Στιχηρὰ τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος πλ. δ΄. Κύριε, εἰ καὶ κριτηρίῳ.

Κύριε, σὺ πρὸ τοῦ πλασθῆναι προέγνως, Ἰερεμίαν τὸν ἔνδοξον, καὶ πρὸ τοῦ τεχθῆναι ἐκ μήτρας, ὑποφήτην καθηγίασας, ὡς προειδὼς ἀληθῶς, τῆς γνώμης τὸ ἐλεύθερον· οὗ ταῖς πρεσβείαις ἡμᾶς σῶσον, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Κύριε, εἰ καὶ ἐν βορβόρῳ ἐβλήθη, Ἰερεμίας ὁ ἔνδοξος, ἀλλὰ τῆς τερπνῆς εὐωδίας, νοητῶς ἀντελαμβάνετο, ἐν Παραδείσου σκηναῖς, οἷά περ ἀυλιζόμενος· οὗ ταῖς πρεσβείαις ἡμᾶς σῶσον, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Κύριε, εἰ καὶ θρηνηδίας ἐλάλει, Ἰερεμίας ὁ δοῦλός σου, ἀλλὰ τὴν πρὸς σὲ εὐφροσύνην, ὡς Προφήτης οὐκ ἠμαύρωσε· τὴν γὰρ ψυχὴν σοι Χριστέ, τῷ πόθῳ συνημύσατο καὶ θυμηδίας τῆς ἀνεκφράστου, διαπαντὸς ἐνεπίμπλατο.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Τῆς ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος β΄.

Τοῦ προφήτου σου Ἰερεμίου τὴν μνήμην, Κύριε, ἑορτάζοντες, δι' αὐτοῦ σὲ δυσωποῦμεν, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Τῆς ἑορτῆς.

καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς καὶ τοῦ Ἁγίου.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος πλ. β΄. Ὡδὴ α΄. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Πρὸ τοῦ σε πλασθῆναι προγνωστικῶς, μητρὸς ἐκ κοιλίας, ἡγίασθης καὶ τῶν ἔθνῶν, Προφήτης ἐχρίσθης ἀνακράζων· Τῷ Λυτρωτῇ καὶ Θεῷ ἡμῶν ἄσωμεν.

Ὁ πάντων τὴν γνῶσιν προειληφώς, σοῦ τῆς διανοίας, τὰς κινήσεις προθεωρῶν, ὃ Ἰερεμία θεοφάντορ, καθηγητὴν σε λαοῦ προχειρίζεται.

Σοῦ τῆς διανοίας τὸ ὀπτικόν, σαφῶς ἐκκαθάρας, μολυσμάτων τῶν τῆς σαρκός, ἀληθείας μάρτυς ἀνεδείχθης, τῷ Ποιητῇ σου ποθεινότατος.

Θεοτοκίον.

Σκηνώσαντα Λόγον τὸν τοῦ Πατρὸς, ἐπὶ σοὶ Παρθένε, Θεοτόκε ὑπερφυῶς, ἐν σαρκὶ τεκοῦσα ἀνεφάνης, τῶν ποιημάτων ἀπάντων δεσπόζουσα.

Ῥδὴ γ'. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Σὺ προκαθηγίασας, τὸν ὑποφήτην σου Δέσποτα, πρὸ τοκετοῦ, καὶ τοῖς πλανωμένοις, ὁδηγὸν ἐξαπέστειλας.

Χάρις σοῦ τοῖς χεῖλεσιν, ἐγκατοικήσασα Πνεύματος, φωτιστικὴν, οἷά περ λαμπάδα, τοῖς ἐν σκότει σε ἀνέδειξεν.

Μύρον εὐωδίας σου, μὴ ὑποφέροντες δῆμός σε, τοῦ Ἰσραήλ, βεβορβορωμένοι, ἐν τῷ λάκκῳ καθείργνυσιν.

Θεοτοκίον.

Διὰ σοῦ Πανάχραντε, ὁ ὑπερούσιος ἄναρχος, Υἱὸς Θεοῦ, συναναστραφῆναι, τοῖς ἀνθρώποις εὐδόκησεν.

Ὁ Εἰρμός.

» Σὺ εἶ τὸ στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοὶ Κύ» ριε· σὺ εἶ τὸ φῶς τῶν ἐσκοτισμένων· καὶ ὑμνεῖ σε » τὸ πνεῦμά μου.

Κάθισμα. Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ὁ ἄνομος λαός, σὲ τὸν νόμους δικαίους, κρατύνοντα σοφέ, ὑποβάλλει βορβόρω, ὁσμὴν θείας γνώσεως, μὴ βουλόμενος δέξασθαι· ὃν ἐθρήνησας, ὑπὸ βαρβάρων ἀθέων, ἀπαγόμενον, αἰχμαλωσίᾳ βιαία, Προφήτα μακάριε.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς. Ῥδὴ δ'. Εἰσακήκοα, Κύριε.

Ἡ ὑπέρφωτος ἔλλαμψις, ἡ τοῦ παναγίου καὶ θείου Πνεύματος, τῇ καρδίᾳ σου ἀστράψασα, τοῖς ἐν σκότει φαίνειν ἀπειργάσατο.

Προφητῶν συμπαθέστατος, πάντων πεφηνῶς παμμάκαρ θεόληπτε, συμπαθείας με ἀξίωσον, τὸν ἀπεγνωσμένον πολλοῖς πάθεσιν.

Ὡς μεσίτης γενόμενος, ἐκφαντορικῆς καὶ θείας ἐλλάμψεως, μεσιτείαις σου εἰρήνευσον, πολυτάραχόν μου βίου κλύδωνα.

Θεοτοκίον. Ῥδὴ ε'. Φώτισον ἡμᾶς.

Ὡσπερ ἀστραπὴν, τὸν Προφήτην σου ἀπέστειλας, Ἰερεμίαν τὸν ἱερώτατον, τοῖς ἐν τῷ σκότει, τὸ φῶς σε Χριστὲ μηνύοντα.

Βέλος ἐκλεκτόν, ἐν φαρέτρᾳ σε κρυπτόμενον, Ἰερεμία τῇ προγνώσει αὐτοῦ, ὁ σὸς Δεσπότης, οἷς ἔδει καιροῖς ἀνέδειξεν.

Ἵστα καθαρὰ, διανοίας ἔχων ἔνδοξε, προσομιλοῦντός σοι τοῦ Πνεύματος, κατηξιώθης Προφήτα ἐπακροάσασθαι.

Θεοτοκίον.

Μέγα καὶ φρικτόν, τῆς Παρθένου τὸ μυστήριον· τὸν γὰρ ὀφθέντα ἐπὶ γῆς δι' αὐτῆς Θεὸν ἀνθρώποις, μητρικῶς ἐτιθηήσατο.

Ῥδὴ στ'. Ἄβυσσος ἀμαρτιῶν.

Εἵλκυσας τὸν φωτισμόν, καὶ τὴν χάριν δαψιλῶς θεοφόρε, πνευματικῶς τὸ στόμα, τῆς ψυχῆς ὡς ἐπλάτυνας· καὶ πλησθεὶς κοινωνικῶς, πᾶσι μετέδωκας, ὧς Προφήτα, τοῖς βουλομένοις τῆς ἐλλάμψεως.

Θάλασσαν τὴν κοσμικὴν, ὑψουμένην πειρασμῶν τρικυμίας, ἐωρακῶς ἐσχάτους, τοὺς σταθμοὺς ἐπεπόθησας, καὶ πηγὴν ποταμηδόν, βρύουσαν δάκρυα, τὸν λαόν σου, τὸν δυσμενῆ πικρῶς ὀδύρεσθαι.

Θάνατον τοῦ Λυτρωτοῦ, προεδήλους μυστικῶς Θεηγόρε· ὡς γὰρ ἀμνὸν τῷ ξύλῳ, τὸν Χριστὸν ἀπηώρησε, τῆς ζωῆς τὸν ἀρχηγόν, δῆμος ὁ ἄνομος, Ἰουδαίων, τὸν εὐεργέτην πάσης κτίσεως.

Θεοτοκίον.

Λόγος ὁ ἐκ τοῦ Πατρὸς, πρὸ αἰώνων γεννηθεὶς ἀσωμάτως, ἐκ σοῦ Ἄγνη ἐν χρόνῳ, σαρκικῶς ἀποτίκτεται, καὶ αὐτοῦ ἐν τῇ σκιά, πάντες ζησόμεθα, ὥσπερ πάλοι, Ἰερεμίας προεφήτευσεν.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἄβυσσος ἀμαρτιῶν, καὶ πταισμάτων καταγιγίς » με ταραττει, καὶ πρὸς βυθὸν βιαίως, συνωθεῖ » ἀπογνώσεως· ἀλλὰ σοῦ τὴν κραταιάν, χεῖρά μοι » ἔκτεινον, ἐλεῆμον, καὶ ἐκ φθορᾶς ὁ Θεὸς με ἀνά» γαγε.

Κοντάκιον. Τοῦ Προφήτου. Ἦχος πλ. δ΄.

Ὡς ἀπαρχὰς τῆς φύσεως. Γερασίμου.

Ὡς ἐκ γαστρὸς θεόληπτος, καὶ συμπαθείας ἔμπλεως, τὴν τοῦ λαοῦ σου ἐθρήνησας ἔκπτωσιν, Ἰερεμία ἐνδοξε· διὰ τοῦτό σε λίθοις, ἐν Αἰγύπτῳ Προφήτα φόνῳ παρέδωκαν, οἱ μὴ εἰδότες ψάλλειν, σὺν σοὶ Θεῷ· Ἀλληλούϊα.

Συναξάριον.

Τῇ Α΄ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ Ἁγίου Προφήτου Ἰερεμίου.

Στίχ. Ψυχαὶ λιθῶδεις καὶ ξένοι θείου φόβου,

Λίθοις ἀνεῖλον θεῖον Ἰερεμίαν.

Πρώτη ἐν Μαῖοιο λίθοις κτάνον Ἰερεμίαν.

Ὁ θαυμάσιος οὗτος τοῦ Κυρίου Προφήτης, ὁ ἐξ αὐτῆς τῆς μητрас ἀγιασθεὶς, ἦν ἐξ Ἀναθῶθ· ἐν δὲ Τάφναις τῆς Αἰγύπτου, λίθοις βληθεὶς ὑπὸ τοῦ λαοῦ, ἀποθνήσκει καὶ τίθεται ἐν τόπῳ τῆς οἰκίσεως Φαραώ· ὅτι οἱ Αἰγύπτιοι ἐδόξασαν αὐτόν, εὐεργετηθέντες παρ' αὐτοῦ· ἠϋξάτο γάρ, καὶ αἱ ὀλοθρεύουσαι αὐτοὺς ἀσπίδες ἀπέψυξαν καὶ οἱ ἐν τοῖς ὕδασι θῆρες, οὓς Αἰγύπτιοι μὲν καλοῦσιν Ἐφῶθ, Ἕλληνες δὲ Κροκοδείλους. Καὶ ὅσοι εἰσὶ πιστοὶ ἕως τῆς σήμερον, εὐχονται ἐν τῷ τόπῳ ἐκεῖνῳ, καὶ λαμβάνοντες τοῦ χόσ, δῆγματα ἀσπίδων θεραπεύουσι.

Φασὶ δέ, ὅτι Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν ἐπιστὰς τῷ τάφῳ τοῦ Προφήτου καὶ μαθὼν τὰ κατ' αὐτόν, εἰς Ἀλεξάνδρειαν μετέστησεν αὐτοῦ τὰ λείψανα· καὶ ταῦτα πανταχοῦ κατασπείρας τῆς πόλεως καὶ κύκλῳ αὐτῆς, τὰς μὲν ἀσπίδας ἐκεῖθεν ἀπεδίωξεν, ἀντεισήγαγε δὲ τοὺς ὄφεις τοὺς λεγομένους ἀργαλοὺς, οὓς ἐκ τοῦ Ἄργου ἤνεγκεν, ἐκεῖθεν ἔχοντας τὴν προσηγορίαν.

Δέδωκε δὲ ὁ Προφήτης σημεῖον τοῖς ἱερεῦσιν Αἰγύπτου, ὅτι δεῖ σεισθῆναι τὰ εἰδῶλα αὐτῶν καὶ συμπεσεῖν, διὰ Σωτῆρος παιδίου, ἐκ Παρθένου γεννωμένου ἐν φάτνῃ· διὰ τοῦτο ἕως τοῦ νῦν θεοποιοῦσι παρθένον λεγῶ· καὶ βρέφους ἐν φάτνῃ προτεθέντος προσκυνοῦσι. Διὰ τοῦτο καὶ Πτολεμαῖῳ τῷ βασιλεῖ ἐρωτήσαντι τὴν αἰτίαν, ἔλεγον πατροπαράδοτον εἶναι τὸ μυστήριον καὶ ὑπὸ ὀσίου Προφήτου τοῖς πατράσιν ἡμῶν παραδοθέν, καὶ ἐκδεχόμεθα, εἶπον, τὸ πέρας τοῦ μυστηρίου.

Λέγεται δὲ περὶ τοῦ Προφήτου, ὅτι πρὸ τῆς ἀλώσεως τοῦ Ναοῦ ἤρπασε τὴν κιβωτὸν τοῦ Νόμου καὶ τὰ ἐν αὐτῇ καὶ ἐποίησεν αὐτὰ ὑπὸ πέτραν κατατεθῆναι, καὶ εἶπε τοῖς παρεστῶσιν· «Ἀπεδήμησε Κύριος ἐκ Σινᾶ εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ πάλιν ἐλεύσεται νομοθετῆσαι ἐν Σινᾶ ἐν δυνάμει, καὶ σημεῖον ἡμῖν ἔσται τῆς παρουσίας αὐτοῦ, ὅταν ξύλον πάντα τὰ ἔθνη προσκυνήσωσιν». Εἶπε δὲ ὅτι τὴν κιβωτὸν ταύτην οὐδεὶς ἐκβαλεῖ, εἰ μὴ Ἀαρὼν μόνος ὁ ἱερεὺς· καὶ τὰς ἐν αὐτῇ πλάκας οὐδεὶς ἀναπτύξει οὐκ ἔτι, οὐχ ἱερέων, οὐδὲ προφητῶν, εἰμὴ Μωσῆς ὁ τοῦ Θεοῦ ἐκλεκτός. Καὶ ἐν τῇ ἀναστάσει, πρῶτον ἡ κιβωτὸς ἀναστήσεται καὶ ἐξελεύσεται καὶ τεθήσεται ἐν ὄρει Σινᾶ, καὶ πάντες οἱ Ἅγιοι πρὸς αὐτὴν συναχθήσονται, ἐκδεχόμενοι τὸν Κύριον καὶ τὸν ἐχθρὸν φεύγοντες, τὸν ἀνελεῖν αὐτοὺς θέλοντα. Ἐν δὲ τῇ πέτρῳ ἐσφράγισε τῷ δακτύλῳ αὐτοῦ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ καὶ ἐγένετο ὁ τύπος ὡς γλυφὴ σιδήρου· καὶ νεφέλη φωτεινὴ ἐπεσκίασε τὸ ὄνομα καὶ οὐδεὶς νοήσῃ τὸν τόπον, οὐδὲ ἀναγνῶναι αὐτὸ δυνήσεται, ἕως τῆς ἡμέρας ἐκεῖνης. Ἔστι δὲ ἡ πέτρα ἐν τῇ ἐρήμῳ, ὅπου πρῶτον ἡ κιβωτὸς ἐγένετο μεταξὺ τῶν ὀρέων, ἔνθα κεῖται Μωσῆς καὶ Ἀαρὼν, καὶ ἐν νυκτὶ ὡς

πῦρ ἢ νεφέλη γίνεται ἐπὶ τὸν τόπον, κατὰ τὸν τύπον τὸν ἀρχαῖον. Ἦν δὲ ὁ προφήτης Ἰερεμίας τῷ χρόνῳ προβεβηκώς, τὴν ἡλικίαν μικρός, εἰς ὃξὺ ἔχων καταλιγὸν τὸ γένειον. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἁγ. Ἀποστόλου Πέτρου, τῷ συγκειμένῳ τῇ ἁγιωτάτῃ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς ἀθλήσεως τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Βατᾶ τοῦ Πέρσου.

Στίχ. Καὶ τῷ Βατᾶ τμηθέντι τὴν κάραν ξίφει,
Βατὰ πρεπόντως οὐρανοῦ τὰ χωρία.
Ὁ ἅγιος μάρτυς Φιλόσοφος ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Φιλόσοφος κλήσει καὶ ἔργῳ, μάκαρ,
Ἵφθης ἀληθῶς, ὧ σοφίας σὺ φίλε.
Ἡ ὁσία Ἰσιδώρα ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Ἐκ γῆς ἀπέπτη πρὸς μελισσῶνας πόλου,
Μέλισσα χρηστῶν πράξεων Ἰσιδώρα.
Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τελοῦνται τὰ ἐγκαίνια τῆς Νέας Ἐκκλησίας καὶ συνεισέρχεται ὁ Πατριάρχης ἐν τῷ Παλατίῳ κάκειθεν ἀπέρχεται μετὰ λιτῆς εἰς τὴν Νέαν Ἐκκλησίαν, καὶ λειτουργεῖ ἐκεῖσε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν τριῶν νέων Ὁσιομαρτύρων Εὐθυμίου τοῦ ἐκ Δημητσάνης (Μαρτίου κβ'), Ἰγνατίου τοῦ ἀπὸ Ἑσκή Ζαγαρὰν (Ὀκτωβρίου η') καὶ Ἀκακίου τοῦ ἀπὸ Νιβόρη Θεσσαλονίκης. Τελεῖται δὲ ἡ μνήμη αὐτῶν ἐν τῷ κατὰ τὴν σκήτην τοῦ τιμίου Προδρόμου σεπτῷ αὐτῶν μαρτυρίῳ.

Εἰς τὸν Ἅγιον Εὐθύμιον·

Στίχ. Εὐθύμιέ μοι, χαῖρε, χαῖρε πολλάκις,
Σφαγεῖς γάρ, εὗρες τὴν ἄνω χαρὰν πρόφρων.

Εἰς τὸν Ἅγιον Ἰγνάτιον·

Τὸν Ἰγνάτιον, ἄλλον ὡς ἄστρον βλέπω,

Ἐκ γῆς φαινόν, εἰς πόλον δι' ἀγχόνης.

Εἰς τὸν Ἅγιον Ἀκάκιον·

Ἄρνὸς δίκην σφάττουσι, φεῦ! διὰ ξίφους

Τὸν κλεινὸν Ἀκάκιον ἄνδρες αἱμάτων.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ἐδὴ ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Σὺ νῦν οὐκέτι ἐν ἐλπίσιν, ἀλλὰ πράγματι, Προφήτα τὰς προρρήσεις, πληρουμένας τὰς σὰς, θεώμενος κραυγάζεις· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὅργανον θεῖον ἀνεδείχθης, κυβερνώμενον, χειρὶ τοῦ Παρακλήτου, οὐρανίους φωνάς, φθεγγόμενος καὶ μέλπων· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θρήνους συγγράφων ὧ Προφήτα, οὐκ ἡμαύρωσας, τὴν θεῖαν εὐφροσύνην, ἧ ἐκ βρέφους τρανῶς, συνήκμασας κραυγάζων· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Μήτηρ Παιθῶν ὑπεισδύναι, ὡς εὐδόκησας, ἀνθρώπους θέλων σῶσαι, τοὺς Προφήτας σαφῶς, ἐδίδαξας τὸ θαῦμα, Εὐλογητὸς εἶ κράζοντας, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἐδὴ η'. Νικηταὶ τυράννου.

Οὐρανοὺς ἐπέβης, γεγηθῶς θεόπνευστε Ἰερεμία, καὶ σὺν ἀσωμάτοις, θρόνον τοῦ παντάνακτος περιπολεύεις, Εὐλογεῖτε μέλπων τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεικῆς ἀκτῖνος, τῷ πυρσῷ λαμπόμενος ἀντανακλάσεις, τοῖς ποθοῦσι πέμπεις, ἔσοπτρον πολύφωτον ὡς δεδειγμένος, Εὐλογεῖτε μέλπων τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐσεβείας κῆρυξ, ὄραθεις πανεύφημε ἱερωμένος, τὴν τῆς ἀθείας, ἤλεγξας ἀσθένειαν Ἰερεμία, Εὐλογεῖτε μέλπων τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Τὴν ἐμὴν οὐσίαν, ἐκ σοῦ ἀνεδέξατο ὁ ζωοδότης, καὶ τῶν πρὶν κηλίδων, ταύτην ἐξεκάθηρεν ὁ Θεομητορ. Εὐλογοῦμεν τοίνυν τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦμεν αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» Νικηταὶ τυράννου, καὶ φλογὸς τῆ χάριτί σου
» γεγονότες, οἱ τῶν ἐντολῶν σου, σφόδρα ἀντε-
» χόμενοι Παῖδες ἐβόων· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα
» τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς
» αἰῶνας.

Ῥοδὴ θ´. Κυρίως Θεοτόκον.

Φωτὶ συνανεκράθης, τῷ ἀκραιφνεστάτῳ, τῆ τῆς Θεότητος αἴγλη μακάριε, ἥς ἐπὶ γῆς τὰς ἐμφάσεις τρανῶς ἐκέκτησο.

Πηγῆς τῆς ἀκηράτου, μέχρι καταντήσας, ἀπαυγασμάτων τῶν τῆδε Θεόπνευστε, τοῦ ποθουμένου σοι τέλους σαφῶς ἐπέτυχες.

Τῆ αἴγλη τῆ φωσφόρω, ἥς νῦν ἀπολαύεις, τοὺς ἀνυμνοῦντας σὴν μνήμην φαιδρύνεσθαι, Ἰερεμία παμμάκαρ πάντας ἀξίωσον.

Θεοτοκίον.

Λιμένα σωτηρίας, οἱ πεπιστευκότες, τῷ παναχράντῳ σου τόκῳ γινώσκοντες, ἐκ τῶν κινδύνων ῥυσθῆναι σὲ ἱκετεύομεν.

Ὁ Εἰρμός.

» Κυρίως Θεοτόκον, σὲ ὁμολογοῦμεν, οἱ διὰ σοῦ » σεσωσμένοι Παρθένε ἀγνή, σὺν ἀσωμάτοις » χορείαις, σὲ μεγαλύνοντες.

Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς, ἢ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, ἢ Α´ Ὠρα, Καὶ Απόλυσις.

Τῆ Β΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τῆς ἀνακομιδῆς τοῦ λειψάνου τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἀθανασίου τοῦ μεγάλου, Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας.

Εἰς τὸν Ἑσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ´ καὶ τοῦ Ἁγίου γ´.

Προσόμοια τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος δ´. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Διωγμοὺς ἐκαρτέρησας, καὶ κινδύνους ὑπέμεινας, θεορρήμον Ὅσιε Ἀθανάσιε, ἕως τὴν πλάνην ἐξώρισας, Ἀρείου τὴν ἄθεον, καὶ τὴν ποιμνὴν τῆς αὐτοῦ, ἀσεβείας διέσωσας, ὁμοούσιον, τῷ Πατρὶ δογματίσας τὸν Υἱόν τε, καὶ τὸ Πνεῦμα ὀρθοδόξως, ἱερουργὲ παμμακάριστε.

Ἀστραπαῖς τοῦ κηρύγματος, τοὺς ἐν σκότει ἐφώτισας, καὶ τὴν πλάνην ἄπασαν ἀπεδίωξας, προκινδυνεύων τῆς πίστεως, στερρὲ Ἀθανάσιε, ὡς ποιμὴν ἀληθινός, ὡς ἐδραῖωμα ἄσειστον, παναοίδιμε, τῆς Χριστοῦ Ἐκκλησίας· διὰ τοῦτο, συνελθόντες σὲ τιμῶμεν, μελωδικῶς ἀγαλλόμενοι.

Ἀρετὴν πᾶσαν ἤσκησας, ἐπιμόνως θεόπνευστε, καὶ χρισθεὶς τῷ Πνεύματι χρῖσμα ἅγιον, ἱεουργὸς ἱερώτατος, σαφῶς ἐχρημάτισας, καὶ ποιμὴν ἀληθινός, καὶ τῆς πίστεως πρόμαχος· ὅθεν ἄπασα, Ἐκκλησία δοξάζει σου τὴν μνήμην, ἱερῶς ἐπιτελοῦσα, καὶ τὸν Σωτῆρα δοξάζουσα.

Δόξα. ᾠχος πλ. β'. Γερμανοῦ.

Χριστοῦ τὸν Ἱεράρχην, ὑμνήσωμεν ἅπαντες Ἀθανάσιον· ὅτι Ἀρείου τὰ διδάγματα πάντα κατήργησε, καὶ τῆς Ἁγίας Τριάδος τὸ κράτος, εἰς πάντα τὸν κόσμον τρανῶς καταγγέλλει, ἓνα Θεὸν ἐν τρισὶ προσώποις ἀμέριστον, ᾧ καὶ πρεσβεύει ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ἐν πίστει τελούντων τὴν μνήμην αὐτοῦ.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὴν Λιτὴν.

Δόξα. ᾠχος γ'. Γερμανοῦ Πατριάρχου.

Ἡ μεγάλη τῆς Ἐκκλησίας σάλπιγξ, ὁ πολυάθλος Ἀθανάσιος, πρὸς εὐωχίαν σήμερον συγκαλεῖται τὴν Ἐκκλησίαν. Φαιδρῶς πάντες πιστοί, πρὸς τὴν πανήγυριν ὑπαντήσωμεν, τοῦ καλοῦ ποιμένου, ὕμνοις γεραίροντες τοὺς ἱερούς αὐτοῦ πόρους, ὅπως ταῖς πρεσβείαις αὐτοῦ, λάβωμεν παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ Ἁγίου.

ᾠχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις τῶν ἀρετῶν ὁ κανὼν, ὁ ὑπὲρ πίστεως ἀθλήσας στερρότατα, καὶ λύσας τὴν τοῦ Ἀρείου, κακοδοξίαν νευραῖς, τῶν σεπτῶν σου λόγων Ἀθανάσιε, τρανῶς ἐκδιδάσκων, μιᾶς Θεότητος δύναμιν, ὀριζομένην, ἐν τρισὶν ὑποστάσεσι, παρ' ἧς ἅπαντα, νοητὰ καὶ φαινόμενα, μόνην δι' ἀγαθότητα, παρήχθη πρὸς γένεσιν, καὶ σαφηνίζων τῆς θείας, δημιουργίας τὰ δύσληπτα. Χριστὸν καταπέμψαι, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δυσώπει τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν καὶ ἡ μελέτη τῆς καρδίας μου σύνεσιν.

Χαίροις Πατριαρχῶν ἢ κρηπῖς, σάλπιγξ ἢ εὐῆχος, ὁ νοῦς ὁ περίβλεπτος, ἡ γλῶσσα ἡ ὀξυτάτη, ὁ διαυγὴς ὀφθαλμός, τῶν ὀρθῶν δογμάτων ἢ σαφήνεια· ποιμὴν ἀληθέστατος, ὁ λαμπτήρ ὁ φανότατος· πέλεκυς κόπτων, ὕλην πᾶσαν αἰρέσεων, καταφλέγων τε, τῷ πυρὶ τῷ τοῦ Πνεύματος· στυλὸς ὁ ἀπερίτρεπτος, ὁ πύργος ὁ ἄσειστος· ὁ τῆς Τριάδος κηρύξας, τὴν ὑπερούσιον δύναμιν, τρανῶς· ἦν δυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Οἱ ἱερεῖς σου, Κύριε, ἐνδύσονται δικαιοσύνην καὶ οἱ ὄσιοί σου ἀγαλλιάσει ἀγαλλιάσονται.

Χαίροις ἀτελευτήτου ζωῆς, ἐπωνυμία ἀληθῶς κλειζόμενος· τρυγῶν τε ὠραιότητα, σὺν νεοττοῖς ἱεροῖς, καὶ τῷ ὁμοζύγῳ ἐκπετάσασα, ἐκ γῆς πρὸς οὐράνια, ἔνθα νέφος εὐφραίνεται, σεπτῶν Μαρτύρων· ἔνθα φῶς τὸ ἀνέσπερον· ὅπου ἄπαστος, εὐφροσύνη γνωρίζεται, τάγματα ἐπουράνια, Ἁγίων λαμπρότητες· ὅπου ὁ ἥχος ὁ θεῖος, ἔορταζόντων ἀκούεται· Χριστὸς ἔνθα πέλει, ὁ δωρούμενος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. ᾠχος γ'. Γερμανοῦ.

Πάλιν ἡμῖν ὁ χρυσορρόας Νεῖλος, καὶ τῆς ἀθανασίας ἐπόνυμος, διὰ τῆς ἐτησίου μνήμης ἐπιδημῶν, ταῖς καλαῖς ἀναβάσεσι, πλημμυρεῖ τὰ χρυσορρείθρα τῆς ἀθανασίας χεύματα· καὶ τροφήν ἀμβροσίας καρποδοτῶν, διὰ τῆς ὑψηλῆς θεηγορίας, Τριάδος

ἀδιαίρετον κράτος, ἐκδιδάσκει προσκυνεῖν· καὶ πελαγίζων τὰ θεῖα διδάγματα, τῶν πιστῶν κατάρδει τὰς διανοίας, καὶ πρεσβεύει ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος γ΄.

Στυλὸς γέγονας ὀρθοδοξίας, θείοις δόγμασιν ὑποστηρίζων, τὴν Ἐκκλησίαν Ἱεράρχα Ἀθανάσιε· τῷ γὰρ Πατρὶ τὸν Υἱὸν ὁμοούσιον, ἀνακηρύξας κατήσχυνας Ἄρειον·

Πάτερ Ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς, καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος γ΄. Θείας πίστεως.

Θείοις δόγμασιν, ὀρθοδοξίας, Πάτερ ὦπλισας, τὴν Ἐκκλησίαν· ταῖς διδασκαλίαις σου τὰς αἰρέσεις ἐξέτεμες· τῆς εὐσεβείας τὸν δρόμον τετέλεκας, καὶ ὡς ὁ Παῦλος τὴν πίστιν τετήρηκας· λοιπὸν ἀπόκειται, καὶ σοὶ παναοίδιμε, ὁ δίκαιος τῶν πόνων σου στέφανος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ΄. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ὡς περ ἄστρον ἄδυτον, καὶ μετὰ πότμον, σῶν δογμάτων λάμπησι, φωταγωγεῖς διὰ παντός, τῶν Ὀρθοδόξων τὸ πλήρωμα, ἱερομύστα σοφὲ Ἀθανάσιε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Οἱ Κανόνες, τῆς τυχούσης Ἑορτῆς καὶ τοῦ Ἁγίου.

Καταβασίαι τῆς τυχούσης Ἑορτῆς.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος γ΄. Ὤδὴ α΄. Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Ὡς ἀθάνατον ἐν Ἐκκλησίᾳ, κεκτημένον εὐκλειαν, ἐν θεοπνεύστοις λόγοις, πάντες Ἀθανάσιον, τιμῶμεν ἀξίως, ὃν περ καὶ μετὰ θάνατον, ἐδόξασε Χριστὸς ὁ Θεός, ὡς οἰκεῖον θεράποντα.

Εἰς θεωρίας βάθος, ἐκταθεὶς τὰς φρένας, ἐν ἀγίῳ Πνεύματι ἱερομύστα Πάτερ, τὸν πλοῦτον ἀνίχνευσας, τῶν θείων λογίων, καὶ τὸν κόσμον ἐπλούτισας.

Τοὺς ἐν πελάγει πλάνης, χειμαζομένους Πάτερ, ὡς πυρσὸς μετάρσιος ἐνθέου διδασκάλου, ἰθύνεις ἐκάστοτε, τῇ γαλήνῃ τῶν λόγων σου, πρὸς λιμένα τῆς χάριτος.

Θεοτοκίον.

Ἦχος δ΄. Ἐπεφάνης σήμερον. Θεοτόκε ἀγνή, χερουβικὸν ὄχημα, ἐξ ἧς Θεὸς ἐτέχθη· σὺ γὰρ μόνη γέγονας πηγὴ ἀφθαρσίας, πηγάζουσα πᾶσι ζωὴν, ἀφ' ἧς ἀρυόμενοι, ἰάματα λαμβάνομεν.

Ὤδὴ γ΄. Ἐστερεώθη ἡ καρδιά μου.

Ταῖς ἀστραπαῖς τῶν λόγων σου Ἱεράρχα, τὴν τυφλὴν ἡμαύρωσας τοῦ Ἀρείου διδασκαλίαν, γενόμενος ὀφθαλμὸς τῶν πιστῶν.

Ἐξυφανθέντα πόνους σου καὶ ἰδρῶσιν, ἐνεδύσω Ὅσιε τὸν ποδήρη, τῆς ἀληθείας ἐν χάριτι, ἱεουργήσας Χριστῷ.

Ὡς ταξιάρχης παραστάσεως θεολέκτου, συνασπισμὸν διέκοψας θεομάχων, τῇ μαχαίρᾳ τοῦ Πνεύματος ὀπλισάμενος.

Θεοτοκίον.

Ἦχος δ΄. Ἐπεφάνης σήμερον. Θεοτόκε ἀγνή, χερουβικὸν ὄχημα, ἐξ ἧς Θεὸς ἐτέχθη· σὺ γὰρ μόνη γέγονας πηγὴ ἀφθαρσίας, πηγάζουσα πᾶσι ζωὴν, ἀφ' ἧς ἀρυόμενοι, ἰάματα λαμβάνομεν.

Ὤδὴ γ΄. Ἐστερεώθη ἡ καρδιά μου.

Κάθισμα τοῦ Ἁγίου. Ἦχος γ΄. Τὴν ὠραιότητα.

Τὴν τῶν αἱρέσεων, πλάνην διήλεγξας, καὶ τὴν ὀρθόδοξον, πίστιν ἐτράνωσας· ὡς Ἱεράρχης εὐσεβῆς, ἐκήρυξας ἐν τῷ κόσμῳ, μίαν τὴν θεότητα, ἐν Τριάδι γνωρίζεσθαι, φύσει ὁμοούσιον καὶ προσώποις ἀσύγχυτον· διὸ καὶ συνελθόντες ἐν πίστει, Ἀθανάσιε Πάτερ, τελοῦμεν τὴν μνήμην σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Ῥδὴ δ'. Εἰσακήκοα τὴν ἀκοήν σου.

Πᾶσαν ἤρδευσας τὴν οἰκουμένην, Ὅσιε Πάτερ, τὴν πηγὴν ἐν τῇ καρδίᾳ σου, τῆς ζωῆς κεκτημένος.

Ἀνεπλήρωσας ἐν τῇ σαρκί σου, Ὅσιε Πάτερ, τοῦ Κυρίου τὰ παθήματα, ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας αὐτοῦ.

Διωκόμενος ὑπὸ ἀθέων, Ὅσιε Πάτερ, ἀπεδιώξας τῆς ποιμνῆς σου, ἀρειόφρονα πλάνην.

Θεοτοκίον.

Μήτηρ ἄχραντε εὐλογημένη, ἀγνή Παρθένε, τοὺς ὑμνοῦντάς σε περισφύζε, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης.

Ῥδὴ ε'. Τὴν σὴν εἰρήνην δὸς ἡμῖν.

Δικαιοσύνην μάθετε οἱ ἐνοικοῦντες τὴν γῆν, Ἀθανασίου τοῖς λόγοις παιδευόμενοι· στόμα γὰρ τοῦ Λόγου τοῦ πρὸ αἰώνων, ἀνεδείχθη διὰ πίστεως.

Πύργος φανεῖς μακάριε ἀκατάβλητος, τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, πάσας τοῦ Ἀρείου, μηχανουργίας διεσάθρωσας.

Ταῖς ἱκεσίαις Κύριε τοῦ Ἱεράρχου σου, τοὺς οἰκτιρμούς σου ἡμῖν ἀντικατάπεμνον, καὶ τῆς βασιλείας σου, ἀξίους ποιήσον ὡς εὐσπλαγχνος.

Θεοτοκίον.

Τὴν ἐκ Δαυὶδ βλαστήσασαν ἀνυμνήσωμεν, ὡς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ συλλαβοῦσαν ἐν γαστρὶ, καὶ σαρκὶ τεκοῦσαν, καὶ μείνασαν Παρθένον μετὰ τόκον ἀγνήν.

Ῥδὴ ς'. Ἐβόησα ἐν στεναγμοῖς ἀσιγήτοις.

Παράδεισον ἀληθῶς ἀπειργάσω, μάκαρ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, κατασπείρας ἐν αὐτῇ τὸν λόγον τὸν εὐσεβῆ, καὶ τῶν αἱρέσεων, ἐκτεμὼν τὰς ἀκάνθας.

Τῆς χάριτος ποταμὸς θεοφόρε, Νεῖλος ἐδείχθης νοητός, καρποδότης εὐσεβῶν διδαγμάτων τοῖς πιστοῖς, ποτίζων ἅπαντας, καὶ τὰ πέρατα τρέφων.

Θεοτοκίον.

Τὴν ἄχραντον ἀνυμνοῦμεν Μητέρα, τὴν μετὰ τόκον Παρθένον, τὴν χωρήσασαν γαστρὶ τὸν ἀχώρητον παντί, τὸν συναΐδιον τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Πνεύματι Λόγον.

Κοντάκιον. Ἦχος β'. Τοῖς τῶν αἱμάτων σου.

Ὁρθοδοξίας φυτεύσας τὰ δόγματα, κακοδοξίας ἀκάνθας ἐξέτεμες, καὶ τὸν τῆς πίστεως σπὸρον ἐπλήθυνας, τῇ ἐπομβρίᾳ τοῦ Πνεύματος Ὅσιε· διὸ εὐφημοῦμεν τὴν μνήμην σου.

Ὁ Οἶκος.

Ἀθανασίου τὴν πανέορτον μνήμην, ἐν ᾧδαῖς οἱ πιστοὶ ἀνευφημήσωμεν σήμερον· οὗτος γὰρ Ἄρειον τὸν πλάνον, καὶ Εὐνόμιον ἅμα σὺν Σαβελλίῳ, τοῖς τῆς ἀληθείας κατέβαλε δόγμασι, πυρὶ τῷ αἰωνίῳ παραδοὺς αὐτοὺς κατακαίεσθαι, ὡς βλασφημήσαντας ἄδικα κατὰ τῆς τοῦ Σωτῆρος σαρκώσεως, ἦν πάντες Προφητῶν προκατήγγειλαν· διὸ εὐφημοῦμεν τὴν μνήμην αὐτοῦ.

Συναξάριον.

Τῇ Β' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τῆς ἀνακομιδῆς τοῦ λειψάνου τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἀθανασίου τοῦ Μεγάλου, Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας.

Στίχ. Ἀθανάσιε, ποῦ κομίζῃ; μὴ πάλιν
Καὶ νεκρὸν ἐξόριστον ἐκπέμπουσί σε;
Δευτερίῃ νέκυς Ἀθανασίου ἐξέδου τύμβου.

Οὗτος ὁ Ἅγιος ἀγγελικὸν βίον ἐπὶ γῆς διήνυσε. Τοὺς δὲ ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως ἄθλους καὶ τὰς κατὰ τῶν κακοδόξων ἐνστάσεις καὶ τὰς ἐπὶ συχνῶ ἀδίκους ὑπερορίας καὶ τὰς ἐπὶ ματαίῳ συκοφαντίας, ἃς ὑπήνεγκεν, ἄλλαι τε γραφαὶ διεξοδικώτερον καὶ ὁ Θεολόγος Γρηγόριος ἐκτίθεται· ὅθεν καὶ διηγῆσασθαι τὰ πολλαχῶς ὑπὸ πολλῶν εἰρημένα μὴ δυνάμενοι, μικρά τινα πρὸς ὑπόμνησιν εἴπωμεν ἐν ἐπιτόμῳ.

Ἀθανάσιος, ὁ τῆς ἀθανασίας ἐπώνυμος, πατρίδα μὲν ἔσχε τὴν Αἴγυπτον, γονέας δὲ πλούτῳ κομῶντας καὶ ἀρετῇ· παρ' οἷς ἐκτρεφόμενος, παῖς ὢν ἔτι κομιδῇ, ἅμα παισὶν ἀθύρουσιν, ἐπὶ τινα τῆς θαλάσσης ἀκτὴν παραγίνεται, ἐν ἣ παιδιᾷ τινα τοιαῦδε ἔχρῳντο. Εἰς πρεσβυτέρους καὶ διακόνους ἑαυτοὺς ἀποτάξαντες, τὸν Ἀθανάσιον χειροτονοῦσιν ἐπίσκοπον· προσήγοντό τε παῖδες αὐτῷ, μήπω τῷ θεῷ Βαπτίσματι κεκαθαρμένοι, οὓς Ἀθανάσιος τῷ τῆς θαλάσσης ἐβάπτισεν ὕδατι. Τοῦτο ὁ τῆς Ἀλεξανδρείας ἔφορος Ἀλέξανδρος θεασάμενος οὕτω συνενεχθέν, ὑπερθαυμάζει μὲν· γνοὺς δὲ τῷ Πνεύματι, ὡς μελλόντων εἶη τὰ δρώμενα τύποι καὶ προμηνύματα, τοὺς μὲν παῖδας τῷ θεῷ μύρω ἐπιχρίσας τελειοῖ· Ἀθανάσιον δὲ γραμματιστῆ τινα παραδίδωσιν. Εἶτα πρὸς μέτρον ἡλικίας φθάσαντα διάκονον χειροτονήσας, ἐν τῇ κατὰ Νίκαιαν Πρώτῃ Συνόδῳ συνεργὸν προσλαμβάνει καὶ μετ' αὐτοῦ τοὺς τὰ Ἀρείου φρονοῦντας ἀπεκήρυξεν.

Οὐ πολὺ τὸ ἐν μέσῳ καὶ Ἀλεξάνδρου τὸν βίον λιπόντος, Ἀθανάσιος τὸν ἐκείνου θρόνον διαδέχεται. Ἄλλ' οἱ περὶ Εὐσέβιον τὴν προχείρισιν πράως οὐκ ἐνεγκόντες, πείθουσι Κωνσταντῖνον, τὸν πρώτως χρηματίσαντα βασιλέα Χριστιανῶν, ἀπελάσαι τοῦ θρόνου τὸν Ἀθανάσιον. Ἀλλὰ Κωνσταντῖνος μὲν, μετὰ τὸ ἐν Γαλλίας ὑπερορίσαι τὸν Ἅγιον, καταλύει τὸν βίον. Ἀθανάσιος δὲ τῷ τούτου υἱῷ Κωνσταντίῳ πρὸς λόγους ἐν Ῥώμῃ ἐλθὼν, γράμμασιν ὀχυρωθεὶς τῇ Ἀλεξανδρείᾳ ἐφίσταται. Τοῦτο πρὸς γνῶσιν Εὐσεβίῳ καὶ τοῖς περὶ αὐτὸν ἐλθόν, ἡρεμεῖν οὐκ εἶα· διὸ καὶ πᾶν εἶδος συκοφαντίας συμφορήσαντες παρασκευάζουσι Κωνσταντῖνον τὸν τῆς Ἀνατολῆς βασιλέα, σύνοδον Ἐπισκόπων ἀθροίσαντα, ὑπὸ τὴν κρίσιν ἐλθεῖν τὸν Ἀθανάσιον. Πολλῶν δὲ ὄντων τῶν κατηγορημάτων, ἐνὸς μόνου ἐπιμνησθήσομαι.

Χεῖρα τεταριχευμένην ξυλίνῃ λάρνακι θέντες προσκομίζουσιν, Ἀρσενίου ταύτην λέγοντες εἶναι, ὃν ἀνηρηκέσαι τὸν Ἀθανάσιον ἐπὶ γοητεία διεθρυλλοῦντο. Καὶ κατὰ Θεοῦ πρόνοιαν ἐν Τύρῳ τοῦ Ἀρσενίου κατάραντος (ἐκρύπτετο γὰρ ὑπὸ τῶν Ἀρειανῶν, ἵνα μὴ τὸ δρᾶμα κατάφωρον γένηται) Ἀθανάσιος τὸν νεκρὸν παρεῖναι μηνύεται· καὶ περιτυχὼν αὐτῷ, τῆς εἰς τὸ κριτήριον κυρίας καταλαβούσης, αὐτὸν περικεκαλυμμένον παρεισάγει. Καὶ δὴ πυνθάνεται τῶν παρόντων, εἴ τινας εἶεν προεγνωκότες τὸν Ἀρσένιον. Πολλῶν δὲ φησάντων τὸν ἄνδρα εἰδέναι, ἀποκαλυψάμενος αὐτόν, «Εἰ οὗτος εἶη», προσετίθει τὴν ἐρώτησιν. Τῶν δὲ συγκαταθεμένων, τὴν δεξιὰν ὑποδείξας χεῖρα, εἶτα καὶ τὴν ἄλλην, ἔφη· «Ἴδου ἡ δεξιὰ, ἰδου ἡ ἀριστερά, ἃς παρὰ τοῦ Δημιουργοῦ τῶν ὄλων οἱ ἐξ Ἀδὰμ ἐκληρώθημεν ἄνθρωποι· τρίτην δέ μοι χεῖρα τῷ Ἀρσενίῳ ἐπιζητεῖτω μηδεὶς». Οἱ δὲ αἰσχύνης πλησθέντες ἐπὶ τούτῳ πολλῆς, τοῦ μὲν κριτηρίου ἐξήεσαν, ἐξοργίζουσι δὲ τὸν δῆμον κατ' αὐτοῦ. Διὰ τοῦτο λάθρα τῆς πόλεως ἔξεισι καὶ εἰς τινα λάκκον ζοφώδη καὶ δεινῶς ἄνυδρον καθεὶς ἑαυτόν, ἕκτον ἔτος ἐκρύπτετο. Ἐπειτα τοῦ λάκκου ὑπεξελθὼν, πρὸς τὴν Ἑσπέραν καταίρει. Κώνστας δὲ τηνικαῦτα, ὁ Κωνσταντίου ἀδελφός, τὴν ταύτης διεῖπεν ἀρχήν. Τοῦτῳ παραβαλὼν ὁ μέγας καὶ Ἰουλιανῷ τῷ Πάπῃ, τὰ κατ' αὐτὸν ἐτραγῶδει· οἵτινες γράμμασι τὸν Ἅγιον ὀχυρώσαντες, εἰς Ἀλεξάνδρειαν πέμπουσι.

Τοῦτο Κωνσταντίος ὡς ἔγνω, Συριανῷ τι κελεύει ἐκεῖσε ἀφικομένῳ, Ἀθανάσιον μὲν ἀνελεῖν, Γρηγόριον δὲ τῷ θρόνῳ ἐγκαθιδρύσαι. Ὁ δὲ τὰς ἐκείνου χεῖρας διαφυγὼν, εἰς Ῥώμην αὐθις ἀπαίρει. Καὶ ὁ Κώνστας γράφει τῷ ἀδελφῷ Κωνσταντίῳ ἀποκαταστῆσαι τῷ θρόνῳ τὸν Ἀθανάσιον, ἀπειλήσας ὡς, εἰμὴ ποιήσῃ τοῦτο, τοῖς

οικείους ὄπλους αὐτὸν ἀποκαταστήσαι. Ὁ δὲ Κωνστάντιος ἐν ὀρρώδιᾳ γενόμενος, ἀποκαθίστησι τῇ Ἀλεξανδρέων Ἐκκλησίᾳ τὸν Ἅγιον Ἀθανάσιον· μετὰ μικρὸν δὲ καὶ Κώνστας καταλύει τὸν βίον.

Κωνστάντιος δέ, αὐτοκράτωρ ἀναγορευθεὶς, πέμπει τοὺς συλληψομένους τὸν Ἅγιον ὄπερ προγνοὺς ὁ μέγας, τοῦ ἐπισκοπέιου ὑπεξελθῶν, ἐπὶ τι γύναιον καταφεύγει, παρθενία καὶ ταῖς ἄλλαις ἀρεταῖς σεμνυνόμενον· ἥτις, τῆς φυγῆς τὴν αἰτίαν μαθοῦσα, ἀσμένως τὸν Ἅγιον ὑποδέχεται· διηκόνει τε τούτῳ καὶ πᾶσαν ἄλλην δεξίωσιν καὶ θεραπείαν παρείχεται· ἔκτος ἐνιαυτοῦ τῷ μεγάλῳ παρὰ τῇ φιλοθέῳ γυναικὶ κρυπτομένῳ ἦνυετο. Καὶ δὴ Κωνστάντιος μὲν καταλύει τὸν βίον, Ἰουλιανὸς δὲ τῆς βασιλείας κρατεῖ. Αὐτίκα οὖν Ἀθανάσιος μέσαις νυξὶ τοῦ οἰκήματος ἐξελθῶν, ἐν μέσῳ τῆς Ἐκκλησίας εὐρίσκεται, ἐφ' ᾧ, ὅπως ἡ πόλις συνέδραμεν ἅπαντα κροτοῦντες, εὐχαριστοῦντες, οὐ τοῦ παρόντος λέγειν καιροῦ.

Ἰουλιανὸς δὲ πάντα περὶ ἐλαχίστου θέμενος, τοῦτο προηγούμενον προβάλλεται σπουδάσμα, μὴ μόνον τοῦ θρόνου ἀπελάσαι, ἀλλὰ καὶ τῆς ζωῆς ἐξῶσαι τὸν Ἅγιον. Πέμπει γοῦν τοὺς ἀναιρήσοντας· ὁ δὲ καὶ αὐθις ἄληπτος ἦν καὶ ἀχείρωτος· νύκτωρ γὰρ παρὰ τὸν Νεῖλον ἐλθῶν, πλοίου ἐπιβάς, πρὸς Θηβαΐδα ἀπέπλει. Ὡς δὲ πλησίον ἦσαν οἱ διώκοντες, παρακρουσάμενος αὐτοὺς ὑποστρέφει καὶ πρὸς Ἀλεξάνδρειαν καταίρει· κάκεῖ κρυπτόμενος διελάνθανεν, ἕως οὗ Ἰουλιανὸς ἐν τοῖς ζῶσιν ἐξητάζετο. Καὶ τούτου δὲ τὴν ζωὴν καταλύσαντος, Ἰωβιανὸς βασιλεὺς ἀνηγόρευται. Ἀλλὰ καὶ τούτου τάχιστα ἐξ ἀνθρώπων γεγονότος, Οὐαλεντινιανὸς τῆς Ῥωμαίων κρατεῖ, καὶ ποιεῖται ταύτης κοινωνὸν τὸν ἀδελφὸν Οὐάλεντα, ὁ μὲν γὰρ τὴν Ἑσπέραν, ὁ δὲ τὴν Ἐφῶν διεῖπεν. Ὅς, εἰς κόρον τῶν τοῦ Ἀρείου θολερῶν ναμάτων πάλαι ἐμφορηθεὶς, πάντας μὲν τοὺς τῶν ὀρθῶν δογμάτων ἀντεχομένους μυρίαὶς αἰκίαις καὶ κολάσεσι περιέβαλεν, Ἀθανάσιον δὲ ἐλεῖν θερμῆν ἐτίθετο σπουδῆν. Μέλλων οὖν ὁ Ἅγιος ἀλώσιμος ἔσεσθαι, εἰς τινα πατρῶον τάφον καταδύς, τὰς τῶν φονευόντων ἀποδιδράσκει χεῖρας. Ἐπεὶ δὲ ἐπίθετο τραχυνόμενον τὸν τῶν Ἀλεξανδρέων δῆμον, ἐπιτρέπει τῷ Ἀθλητῇ καὶ ἄκων τὴν τῆς Ἐκκλησίας προστασίαν. Καὶ οὕτω, μετὰ τοὺς πολλοὺς ἄθλους καὶ τὰς μακρὰς ὑπερορίας, ἐπὶ δύο καὶ τεσσαράκοντα χρόνους τοῖς διωγμοῖς ἐγκαρτερήσας, ἐν γήρα καλῶ καταλύει τὸν βίον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ἑσπέρου καὶ Ζωῆς τῆς συμβίου αὐτοῦ, καὶ τῶν τέκνων αὐτῶν Κυριακοῦ καὶ Θεοδούλου.

Εἰς τὸν Ἑσπερον καὶ τὴν Ζωὴν·

Στίχ. Ζωῆς στερεῖ πῦρ Ἑσπερον Ζωὴν ἅμα,

Ζωὴν ποθοῦντας τὴν ἀνέσπερον μόνην.

Εἰς τὸν Κυριακὸν καὶ τὸν Θεόδουλον.

Ζέοντας ἄρτους συγγόνους δέχου δύω,

Ἄρτι κλιβάνου, Σῶτερ, ἐκβεβλημένους.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι, Ἑσπερος καὶ Ζωή, ὑπῆρχον ἐπὶ Ἀδριανοῦ τοῦ βασιλέως, δοῦλοι μὲν ὄντες τὰ σώματα ἐν Ἰταλίᾳ Κατάλλου τινὸς καὶ Τετραδίας τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, ἀποίκων ὄντων Ῥωμαίων, οἱ ἐκ Παμφυλίας τούτους ὠνήσαντο· ἐλεύθεροι δὲ τὰς ψυχάς. Ὅθεν οὐδὲ τῷ σώματι δουλεύειν ἐπὶ πολὺ ἠνέσχοντο ἀσεβέσι δεσπότηαις, οἱ, ἀντὶ τοῦ Ποιητοῦ καὶ πάντων Δημιουργοῦ, τιμῶσι καὶ προσκυνοῦσιν εἰδῶλα. Τοῦ γὰρ Κυριακοῦ καὶ Θεοδούλου, τῶν τέκνων αὐτῶν, πρὸς τὴν οἰκείαν μητέρα, μηκέτι συνοικεῖν τοῖς ἀσεβέσιν, ἀλλ' ἐξ αὐτῶν χωρίζεσθαι, ἵνα μὴ σὺν αὐτοῖς ἀπόλωνται, διεξελθόντων· τῆς δέ, ὅτι Κύριοι ἡμῶν εἰσιν, εἰπούσης, τῶν δὲ τῷ τοῦ Χριστοῦ αἵματι ἐλευθερωθῆναι βοώντων, ἤδη τῆς μητρὸς συνειπούσης αὐτοῖς, ἐπιρῶσθέντες καὶ παραγενόμενοι πρὸς τὸν Κάταλλον, τὸν μὲν Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν Δεσπότην τῶν ἑαυτῶν εἶπον ψυχῶν, τύχη δέ τινη τὴν τῶν σωμάτων αὐτῶν ἔχειν κυριότητα· εἶναι δὲ

προτιμοτέραν αὐτοῖς τὴν τοῦ Χριστοῦ ἐξουσίαν· «Πειθαρχεῖν γὰρ δεῖ» φασὶ «μᾶλλον Θεῷ ἢ ἀνθρώποις».

Ἐκπλαγέντος οὖν ἐπὶ τοῦτο τοῦ Κατάλλου, τέως μεταπέμπονται μετὰ τῆς μητρὸς ἐν τῷ Τριτωνίῳ πρὸς Ἑσπερον τὸν Πατέρα αὐτῶν. Ὑστερον δέ, γενέθλια τοῦ τεχθέντος παιδὸς ἐκτελῶν ὁ Κάταλλος, ἐκ τῶν παρεσκευασμένων οἶνον καὶ κρέας αὐτοῖς ἔγνωκεν ἀποστεῖλαι, πειρώμενος εἰ μεταλήψοιντο τῶν εἰδωλοθύτων. Ἀντὶ δὲ τοῦ μεταλαβεῖν αὐτούς, τοῖς κυσὶ βαλοῦσης ταῦτα τῆς μητρὸς αὐτῶν Ζωῆς, ὡς ὁ Κάταλλος ἐπέθετο, τὴν ὀργὴν ἀνάσας, πρῶτον μὲν τὰ νήπια κρεμασθῆναι κελεύει καὶ σιδηροῖς ὄνυξι καταξέεσθαι· οἷς ἐπεφώνουν καὶ παρεθάρρυνον οἱ γεννήτορες μὴ ἐνδοῦναι, ἀλλὰ καρτερεῖν μέχρι τέλους καὶ πρὸς τὸν μαρτυρίου στέφανον ἀποβλέπειν. Ἐπειτα δὲ κατενεχθῆναι καὶ μετὰ τῆς μητρὸς τυφθῆναι σφοδρῶς. Εἶτα ἐκκαυθῆναι κλίβανον καὶ τοὺς ἀγίους ἐμβληθῆναι· ἐν ᾧ γενόμενοι, τὰς ἑαυτῶν ψυχὰς ἀπέδωκαν τῷ Θεῷ. Ἔωθεν δέ, φωνῶν ἐν τῷ κλιβάνῳ ἐνηγουμένων, ὥσπερ ψαλλόντων τινῶν, διανοίξαντες οὐδένα εὔρον, εἰμὴ τοὺς ἀγίους μόνον, ἐν σχήματι καθευδόντων, κατὰ ἀνατολὰς τετραμμένους. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶν σύναξις ἐν τῷ ἀγιωτάτῳ αὐτῶν Μαρτυρίῳ, τῷ ὄντι ἐν τῷ Δευτέρῳ.

Ὁ ὁσιος Ἰορδάνης ὁ θαυματουργὸς ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Κἂν εἰς μυχὸν γῆς ἐρρύης, Ἰορδάνη,

Ἐκχεῖς ἐκεῖθεν θαυμάτων Ἰορδάνην.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ´. Τρεῖς παῖδες ἐν καμίνῳ.

Ὡς σίμβλον τὴν καρδίαν, τῶν καλῶν ἐργασάμενος, ἀναβλύζεις γλυκασμὸν ὀρθοδοξίας ἡμῖν, ὃν τρυγῶντες βοῶμεν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἀθέων δυναστείαν, οὐ κατέπηξας Ὅσιε, εὐσεβοῦς δὲ παρρησίας ἐμπιπλάμενος, πνεύματι ἀνεβόας· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τοῦ Πνεύματος ὑπάρχων, ἀδιαίρετος Ὅσιε, διετήρησας ἀμέριστον τὸ κήρυγμα, τῆς Τριάδος κραυγάζων· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ἐτέχθης ἐκ Παρθένου, ὡς εὐδόκησας Κύριε, καὶ ἐρρύσω ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν ἡμῶν διὰ τοῦτο βοῶμεν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ῥδὴ η´. Τὸν ἐξ ἀνάρχου τοῦ Πατρός.

Καὶ τοῖς πράγμασι σαφῶς, ἀνεδείχθης Ἀθανάσιος, τῇ οἰκουμένη τῆς ἀθανασίας δόγματα φθεγξάμενος· διὸ Χριστὸν σὺν Ἀγγέλοις καὶ ἡμεῖς, ὑμνοῦμεν εὐλογοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τὴν Τριάδα εὐσεβῶς, δογματίσας ὁμοούσιον, σὺν τῷ Ἀρείῳ καὶ τὴν Σαβελλίῳ ἤλεγξας κακόνοια· διὸ φυγόντες τὴν αὐτῶν ἐναντίαν συμπλοκὴν, ὑμνοῦμεν εὐλογοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Τὸν ἐνοικήσαντα πιστοί, ἐν κοιλίᾳ τῆς Παρθένου Μητρὸς, καὶ γεννηθέντα ἐξ αὐτῆς ἀφράστως, καὶ πάλιν μετὰ γέννησιν, παρθένον φυλάξαντα, ὡς Θεὸν ἀληθινόν, ὑμνοῦμεν εὐλογοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ θ´. Σὲ τὴν ἀκατάφλεκτον βάτον.

Ἐσοπτρον Θεοῦ τὴν ψυχὴν σου, ἀκηλίδωτον δείξας, πρακτικῶς καὶ λογικῶς, τῇ οἰκουμένη ἀστράπτεις, τὰς θείας ἐμφάσεις παμμακάριστε.

Σάλπιγξ γνωστικῆς εὐφωνίας, ἀνεδείχθης θεόφρον, τὰ φρονήματα ἡμῶν, ἀνδρείας λόγοις, κατὰ τῶν θεομάχων ἀνδρῶν διεγείρουσα.

Σὲ τὸν ἀληθῶς δεδειγμένον, τῆς σοφίας κρατῆρα, καὶ ποτίζοντα ἡμᾶς, τῆς εὐσεβείας τὸ νηφάλιον πόμα, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν ἐν γαστρὶ συλλαβοῦσαν, τὸν ἀχώρητον Λόγον, καὶ τεκοῦσαν ἐν σαρκὶ ἀνερμηνεύτως, Θεοτόκε ἀγνή, οἱ πιστοὶ μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον.

Ἦχος γ'. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Ἀρχιερέων τὸ κλέος, καὶ τῆς Αἰγύπτου τὸ θρέμμα, ἀθανασίας τὸ κῦδος, ὑμνήσωμεν ἐν αἰνέσει, ὡς καθαιρέτην Ἀρείου, καὶ τῶν πιστῶν ὡς προστάτην.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἴνους.

Ἰστῶμεν Στίχους δ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Τοῖς πυρίνοις σου δόγμασι, τῶν αἰρέσεων ἅπαντα, φρυγανώδης φλέγεται, ὕλη πάνσοφε· τῶν νοημάτων τοῖς βάθεσι, βυθίζεται στράτευμα, ἀπειθούντων δυσσεβῶν, Ἀθανάσιε Ὅσιε· σοῖς δὲ δόγμασι, καλλωπίζεται μάκαρ καθ' ἑκάστην, τῶν πιστῶν ἡ Ἐκκλησία, μεγαλοφώνως τιμῶσά σε. (Δίς)

Τῇ τῶν λόγων λαμπρότητι, τῶν ἐνθέων σου Ὅσιε, Ἐκκλησία ἅπαντα ὠραΐζεται, καὶ εὐσεβῶς καλλωπίζεται, ὠραίοις ἐν κάλλεσι, καὶ τιμᾷ χρεωστικῶς, τὴν πανέορτον μνήμην σου, Ἀθανάσιε, ἱερέων τὸ κλέος εὐσεβείας, ὁ λαμπρὸς καὶ μέγας κῆρυξ, ὁ τῆς Τριάδος ὑπέρμαχος.

Τῆς Χριστοῦ ἀπεδιώξας, νοητοὺς λύκους πάνσοφε, Ἐκκλησίας σκίμπωνι τῶν δογμάτων σου, καὶ ταύτην κύκλῳ ἐτείχισας, λόγων ὀχυρώμασι, παραστήσας τῷ Χριστῷ, ἀσινῇ καὶ ἀλώβητον· ὄν ἰκέτευε, ἐκ φθορᾶς καὶ κινδύνων λυτρωθῆναι, τοὺς ἐν πίστει ἐκτελοῦντας, τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου.

Δόξα. Ἦχος γ'.

Τὸ μέγα κλέος τῶν ἱερέων, Ἀθανάσιον τὸν ἀήττητον ἀριστέα, ἱεροπρεπῶς εὐφημήσωμεν· οὗτος γὰρ τῶν αἰρέσεων συγκόψας τὰς φάλαγγας τῇ δυνάμει τοῦ Πνεύματος, τὰ τῆς ὀρθοδοξίας τρόπαια, ἀνεστήσατο καθ' ὅλης τῆς οἰκουμένης, ἀριθμῶν εὐσεβῶς τὸ τῆς Τριάδος μυστήριον, διὰ τὴν τῶν προσώπων ιδιότητα· καὶ πάλιν συνάπτων ἀσυγχύτως εἰς ἓν, διὰ τὴν τῆς οὐσίας ταυτότητα· καὶ χερουβικῶς θεολογῶν, πρεσβεύει ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Δοξολογία Μεγάλη καὶ Απόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τῆς Ἑορτῆς Ὡδὴ γ' καὶ ἐκ τοῦ Ἁγίου ἡ ζ'.

Ἀπόστολος, Εὐαγγέλιον καὶ Κοινωνικὸν τοῦ Ἁγίου.

Τῆ Γ' τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Τιμοθέου καὶ Μαύρας καὶ τοῦ Ἁγίου Πέτρου, Ἐπισκόπου Ἄργους, τοῦ θαυματουργοῦ.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ' καὶ τῶν Ἁγίων γ'.

Στιχηρὰ τῶν Ἁγίων.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Τὸ ζεῦγος τὸ ἅγιον Χριστοῦ, ξυνωρὶς ἡ ἔνθεος, τὸ τῶν Μαρτύρων καλλώπισμα, μέγιστοι Μάρτυρες, οἱ τὴν θεῖαν ζεύγλην, ἐν βασάνοις στέρεξαντες, καὶ μαστιγὰς

τυράννων μὴ πτήξαντες· καὶ νῦν πρεσβεύσατε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Μορφῇ ἀστραπούση ὧ σεμνή, Μαύρα παμμακάριστε, καὶ τῷ φωτὶ τῆς σῆς χάριτος, ὄψεις ἡμαύρωσας, τοῦ δεινοῦ τυράννου, καὶ σπασμοῖς τριχῶν τῶν σῶν, Θεῶ ἀναφανδὸν προσωμίλησας· ἐντεῦθεν ἔφλεξας, τῶν λεβήτων ἐν τοῖς βράσμασι, τοῦ Βελίαρ τὴν κάραν τὴν ἄδικον.

Ἰσχύι Τιμόθεε ψυχῆς, καὶ καρδίας ὅλης σου, Θεὸν τιμῶν τὸν ὑπέρτιμον, πυρὶ φλεγόμενος, καὶ τοῖς ὀβελίσκοις, εἴληφας φωνῆς Θεοῦ, καρδίας ἐν ὧσὶ τὴν τερπνότητα· καὶ ἐν κρεμάσματι, ἀντιστρόφῳ πρὸς οὐράνιον, δρόμον τρέχων, τὸ στέφος εἰσδέδεξαι.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Τιμόθεον σήμερον σὺν τῇ συνάθλῳ πιστοῖ, συζύγῳ τιμήσωμεν, Μαύρα τῇ νύμφῃ Χριστοῦ, τὴν τούτων γεραίροντες, εὐτολμον καρτερίαν. Οὗτοι γὰρ σταυρωθέντες, ἵχνησι τοῦ σφαγέντος, ἠκολούθησαν πόθῳ, καὶ πάντων τὰς ἀμαρτίας, Σταυρῷ προσηλώσαντος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Ἀπολυτίκια.

Τῶν Μαρτύρων.

Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε. Γερασίμου.

Ὡς ζευγος ὁμόζυγον, καὶ ξυνωρὶς θαυμαστή, Τιμόθεε πάνσοφε, καὶ Μαύρα νύμφη Χριστοῦ, ἐνθέως ἠθλήσατε· σύμμορφοι γὰρ ὀφθέντες, τῶν παθῶν τοῦ Κυρίου, δόξης ἀκαταλύτου, ἠξιώθητε ἅμφω, πρεσβεύοντες τῷ Σωτῆρι, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Τοῦ Ἱεράρχου.

Ἦχος γ΄. Θείας πίστεως. Γερασίμου.

Πέτρα ἄρρηκτος, τῆς Ἐκκλησίας, ποιμὴν ἄριστος, πόλεως Ἄργους, ἀνεδείχθης Ἱεράρχα πανεύφημε. Ὡς οὖν πιστὸς οἰκονόμος τῆς χάριτος, παντοίων νόσων ἡμᾶς ἐλευθέρωσον, Πέτρε Ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν αἰτούμενος, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς καὶ τῶν Ἁγίων.

Ὁ Κανὼν τῶν Ἁγίων, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Τιμοθέου Μαύρας τε τοὺς πόνους σέβω. Ἰωσήφ.

Ἦχος α΄. Ὠδὴ α΄. Ὡς ἐν ἠπείρῳ πεζεύσας.

Τῶν ἱερῶν ἀθλοφόρων τὴν ἱεράν, καὶ σεπτὴν πανήγυριν, ὁ λαὸς ὁ ἱερός, ἱερῶς τιμήσωμεν αὐτῶν, ταῖς δεήσεσι δεινῶν ὅπως ῥυσθείημεν.

Ἱερονίκους στεφάνους παρὰ Χριστοῦ, εἰληφέναι σπεύδοντες, τὸ θανεῖν ὑπὲρ τὸ ζῆν, οἱ γενναῖοι Μάρτυρες σαφῶς, ἠρετίσαντο· διὸ δόξης ἐπέτυχον.

Μὴ δειλιάσαντες πόνους τοὺς τῆς σαρκός, μὴ κολάσεις πτήξαντες, μὴ τὸ πῦρ τῶν διωκτῶν, ἀθλοφόροι Μάρτυρες Χριστόν, ἐν σταδίῳ ἀνδρικῶς ἀνεκηρύξατε.

Θεοτοκίον.

Ὁ ὑπερούσιος Λόγος οὐσιωθείς, ἐξ ἀγνῶν αἱμάτων σου, ἐθεούργησεν ἡμᾶς, καὶ φθορᾶς ἐρῶ ὑσατο Ἀγνή· διὰ τοῦτό σε πιστῶς αἰεὶ δοξάζομεν.

Ῥδὴ γ'. Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σύ.

Θεοῦ τὰς βίβλους τῷ λαῷ, ἱερῶς ὑπανοίγων, καὶ φωτίζων καρδίας, στρατιῶτα τοῦ Χριστοῦ, Τιμόθεε τῷ σεπτῷ, μαρτυρίῳ, χαίρων ἐπιβέβηκας.

Ἐνθέῳ πόθῳ τὴν ψυχὴν, πυρπολούμενος Μάρτυς, τῷ πυρὶ τῶν βασάνων, προσωμίλεις καρτερῶς· διό σε ἢ τοῦ Χριστοῦ, θεία δρόσος, μάκαρ ἐπανάψυχεν.

Ὁ νοῦς σου νεύσει πρὸς Θεόν, λαμπρυνόμενος Μάρτυς, οὐκ ἠσθάνετο ὄλως, τῶν σιδήρων τὰς δεινάς, προσψαύσεις διὰ πυρός, γινομένας, ἔνδοξε Τιμόθεε.

Θεοτοκίον.

Ἐπάρχων φύσει ἀπαθής, ὁ Υἱός σου Παρθένε, προσελάβετο σάρκα, ἐξ αἱμάτων σου ἀγνῶν, καὶ διὰ πάθους Σταυροῦ, τῶν παθῶν με, ἄχραντε ἐρῶ ὑσατο.

Ὁ Εἰρμός.

» Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ » ὑψώσας τὸ κέρας, τῶν πιστῶν σου ἀγαθέ, καὶ » στερεώσας ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρᾳ, τῆς ὁμολογίας σου.

Κάθισμα. Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τιμήσαντες Θεόν, ἀπημαύρωσαν πλάνην, Τιμόθεος σαφῶς, καὶ ἡ ἔνδοξος Μαύρα· καὶ πᾶσαν ὑπομείναντες, οἱ πανένδοξοι βάσανον, ἐλαμπρύνθησαν, ὑπὲρ ἀκτῖνας ἡλίου, καὶ γεγόνασι, συλλειτουργοὶ τῶν Ἀγγέλων· οὓς πίστει δοξάσωμεν.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς.

Ῥδὴ δ'. Χριστός μου δύναμις.

Μεγίστην εὐκλειαν, ἐπιποθήσαντες ἠξιώθητε ταύτης, τέκνα φωτός, θείου χρηματίσαντες, Μεγαλομάρτυρες Χριστοῦ, τῶν Ἀγγέλων ἰσοστάσιοι.

Ἁγίων τάγμασι, συναριθμούμενος, καὶ εὐήκοα ὦτα πρὸς θεϊκοῦς, νόμους ἔχων ἔνδοξε, τὰς διατρήσεις σταθερῶς, ἐκαρτέρησας Τιμόθεε.

Ἐψοῦντες ξύλω σε, οἱ ματαιόφρονες, προσβαρύνουσι λίθῳ τὴν κεφαλὴν, ἔνδοξε Τιμόθεε, ἀλλ' ἐδυνάμου σε Χριστός, θείῳ πάθει σεμνυνόμενον.

Ῥεόντων ἄστατον, φορὰν μακάριοι, ἐβδελύξασθε ὄντως, καὶ ἑαυτοῦς, πόνοις ἐξεδώκατε, τὰ δι' αἰῶνος ἀγαθὰ, διὰ τούτων κληρωσάμενοι.

Θεοτοκίον.

Ἀγνείας σκῆνωμα, κατοικητήριον, τοῦ Δεσπότη τῶν ὄλων, καὶ Προφητῶν, πάντων περιήχημα, θεοχαρίτωτε ναέ, τοὺς ὑμνοῦντάς σε οἰκτείρησον.

Ῥδὴ ε'. Τῷ θείῳ φέγγει σου ἀγαθέ.

Συζύγου Μαύρα φωτοειδεῖς, λόγους ἠκροάσω εὐμενῶς, καὶ τὴν ζοφώδη κακόνοιαν, ἀπορρίψαμένη, φῶς ἐχρημάτισας, διὰ τοῦ μαρτυρίου θεομακάριστε.

Τῷ θείῳ Πνεύματι σεαυτήν, Μαύρα θωρακίσασα σεμνή, πρὸς συμπλοκὴν τοῦ ἀλάστορος, χαίρουσα ἐξήλθες, καὶ τοῦτον ἔτρεψας, καὶ νίκης τοὺς στεφάνους Μάρτυς ἀπειλήφας.

Ἐνα σε Κύριον Ἰησοῦν, καθομολογοῦσα ἢ σεμνή, χειρὶ τὸν ἄνθρωπον πλάσαντα, τέμνεται δακτύλους χειρὸς τὴν ἄδικον, ἀνδρείως τιμωρίαν καθυποφέρουσα.

Θεοτοκίον.

Τὴν καταγιγίδα τῶν λογισμῶν, τὰς ἐπαναστάσεις τῶν παθῶν, τῶν πειρασμῶν τὸ κλυδώνιον, κόπασον Παρθένε θεοχαρίτωτε, καὶ σῶσόν με ὑμνοῦντα τὰ μεγαλεῖά σου.

Ῥδὴ ς'. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Οἱ ἅγιοι Μάρτυρες, τῷ ἰστίῳ τοῦ Σταυροῦ, πνευματικῶς περούμενοι, τῶν πειρασμῶν τὸ πέλαγος ἀβλαβῶς, ἐν πίστει παρέδραμον, καὶ πρὸς θείους λιμένας ἀνεπαύσαντο.

Ἐφάψαντες λέβητα, ἐν αὐτῷ σε τὸν Χριστόν, ὁμολογοῦσαν ρίπτουσιν, οἱ δυσσεβεῖς· ἀλλ' ἔμεινας ἀβλαβῆς, τὴν δρόσον τοῦ Πνεύματος, εὐραμένη σε Μαύρα ἀναψύχουσαν.

Στρεβλούμενοι Μάρτυρες, πάσας στρέβλας τοῦ ἐχθροῦ, ἀνδρείως διελύσατε, καὶ τῇ ἀγάπῃ τέλεον τοῦ Χριστοῦ, ψυχὰς συνεδήσατε, τῆς σαρκὸς ἀποθέσει πανασίδιμοι.

Θεοτοκίον.

Πανάγαθε Δέσποινα, τὸν πανάγαθον Θεόν, ἢ ἐν σαρκὶ κυήσασα, κεκακωμένην πάθεσι τὴν ἐμήν, καρδίαν ἀγάθουνον, ἵνα πίστει καὶ πόθῳ μεγαλύνω σε.

Ὁ Εἰρμός.

» Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην καθορῶν, » τῶν πειρασμῶν τῷ κλυδῶνι, τῷ εὐδίῳ λιμένι σου » προσδραμών, βοῶ σοι Ἀνάγαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν » ζωὴν μου Πολυέλεε.

Κοντάκια. Τῶν Μαρτύρων.

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τοὺς πολυτρόπους αἰκισμοὺς ἐνεγκόντες, καὶ τοὺς στεφάνους ἐκ Θεοῦ εἰληφότες, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύσατε πρὸς Κύριον, μνήμην τὴν πανίερων, τὴν ὑμῶν ἐκτελούντων, μέγιστε Τιμόθεε, καὶ ἀοίδιμε Μαύρα, τοῦ εἰρηνεῦσαι πόλιν καὶ λαόν· αὐτός ἐστι γάρ, πιστῶν τὸ κραταίωμα.

Τοῦ Ἱεράρχου. Ὁμοιον. Γερασίου.

Τῷ Κορυφαίῳ τῶν σοφῶν Ἀποστόλων, συνωνυμήσας εὐκλεῶς Πάτερ Πέτρε, τῶν τούτου κατετρύφησας ἀγίων δωρεῶν· ζήλω γὰρ τῆς πίστεως, εὐσεβῶς διαπρέψας, θαύμασιν ἐκόσμησας, τὸν σὸν ἔνθεον βίον· Ἱερουργε τῆς δόξης τοῦ Χριστοῦ, τοὺς σὲ τιμῶντας, κινδύνων διάσφζε.

Συναξάριον.

Τῇ Γ' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Τιμοθέου καὶ Μαύρας.

Στίχ. Ἦπλωσε Χριστὸς χειρας ἐν σταυρῷ πάλαι,
Ἦπλωσε καὶ νῦν Μαύρα σὺν Τιμοθέῳ.

Σταυρῷ Τιμόθεος τριτάτη τανύθη ἅμα Μαύρα.

Οὗτος ὁ Ἅγιος Τιμόθεος, ἐν τῷ σχήματι ὢν τῶν κληρικῶν, τῶν ἱερῶν λογίων ὑφηγητῆς ἦν, ἐκ κόμης Πεναπέων, ἄρτι πρὸς κοινωνίαν γάμου τὴν Μαύραν ἀγαγόμενος. Οὕτω δὲ διαγενομένων εἴκοσιν ἡμερῶν, διαβληθεὶς, ἄγεται πρὸς τὸν ἡγεμόνα Θηβαΐδος Ἀρρίανόν· οὗ προστάξαντος ἀγαγεῖν αὐτῷ τὰς βίβλους, ἃς τοῖς Χριστιανοῖς ὑπαναγινώσκει, τοῦτο μὲν οὐκ ἐποίησεν· ἀντέφησε δὲ τῷ ἡγεμόνι, τὰς βίβλους τέκνα ἡγεῖσθαι αὐτοῦ, ὑφ' ὧν στηρίζεσθαι καὶ ὑπὸ τῶν Ἀγγέλων φρουρεῖσθαι τῆς τῶν γεγραμμένων δυνάμεως καλούσης αὐτοὺς εἰς βοήθειαν· μηδένα δὲ ἐκοντὶ τὰ ἴδια τέκνα διδόντα εἰς θάνατον. Ὅθεν σίδηρα πεπυρωμένα ἐνέβαλον αὐτοῦ τοῖς ὠσίν, ὑφ' ὧν αἱ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ κόραι διατακεῖσαι ἐξέπεσον. Εἶτα δεσμοῦσιν αὐτοῦ ἐπὶ τροχοῦ τοὺς ἀστραγάλους καὶ κημὸν ὑποβάλλουσιν αὐτοῦ τῷ στόματι καὶ κρεμῶσιν ἐπὶ κεφαλῆς, λίθον αὐτοῦ τῷ τραχήλῳ προσδήσαντες.

Ὡς δὲ τούτοις οὐκ ἐνεδίδου, τὴν γαμετὴν αὐτοῦ Μαύραν ἀπατῆσαι ἐλπίσας ὁ ἡγεμών, ἔπειθε διὰ κολακειῶν κοσμησαμένην, θεραπείαν τοῖς εἰδώλοις προσάγειν. Ἡ δὲ οὐκ ἤκουσε, μᾶλλον δὲ ταῖς τοῦ Ἁγίου πεισθεῖσα παραινέσεσι, τοῦ ἡγεμόνος ἐνώπιον Χριστιανὴν ἑαυτὴν ὠμολόγησε. Τίλλεται οὖν τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς καὶ τοὺς δακτύλους τέμνεται καὶ βαπτίζεται ἐν θερμῷ ὕδατι· ἐν ᾧ μείνασα ἀφλεκτος, ὑπόνοιαν παρέσχε τῷ ἡγεμόνι ὡς οὐ θερμὸν ἦν, ἀλλὰ ψυχρὸν τὸ ὕδωρ, ἐν ᾧ ἐβαπτίσθη· ὅθεν ἐπιρραντισθῆναι αὐτῷ κατὰ τῆς χειρὸς κελεύει. Τῆς δὲ Ἁγίας τῇ χειρὶ λαβούσης ἀπὸ τοῦ λέβητος καὶ ἐπιβαλούσης αὐτῷ κατὰ τὴν χεῖρα, ἀπερρύη τὸ δέρμα τοῦ ἡγεμόνος. Ἐπὶ τοῦτο οὖν σταυροῖ αὐτοὺς ἀμφοτέρους, καὶ ἐπιμείναντες ἡμέρας ἐννέα τῇ ἀναρτήσει, ἀλλήλους παρήνουν ἐκ διαδοχῆς ἐγκαρτερεῖν ταῖς κολάσεσι καὶ μὴ ἐνδοῦναι συνεβούλευον, καὶ οὕτω τὰ πνεύματα ἑαυτῶν τῷ Κυρίῳ παρέδωκαν.

Ἐγένετο δὲ ὡς ἐν ἐκστάσει ἐλθεῖν τὸν διάβολον τῇ Ἁγίᾳ Μάρτυρι, ἔτι τῷ σταυρῷ ἠρτημένη, καὶ ὀρέγειν ποτήριον μέλιτος καὶ γάλακτος ἔμπλεων, πιεῖν προτρεπόμενον· τὴν δὲ δι' εὐχῆς ἀπόσασθαι. Καὶ πάλιν ἐπὶ ποταμὸν ἀγαγεῖν, ῥέοντα τοὺς προοφθέντας χυμοὺς (τὸ μέλι δηλ. καὶ τὸ γάλα), καὶ πιεῖν ἐπιτρέπειν· τὴν δὲ εἰπεῖν· «Οὐκ ἐξ αὐτῶν πίομαι, ἀλλ' ἐκ τοῦ ποτηρίου, οὗ μοι ἐκεράσατο ὁ Χριστός»· καὶ οὕτω τὸν διάβολον ἠττημένον ἀπελθεῖν ἀπ' αὐτῆς. Ἄγγελον δὲ τοῦ Θεοῦ παραστάντα, δόξαι τὴν Ἁγίαν εἰς τὸν οὐρανὸν ἀγαγεῖν τῆς χειρὸς λαβόμενον καὶ ὑποδεῖξαι αὐτῇ θρόνον καὶ στολὴν λευκὴν ἐπ' αὐτὸν καὶ στέφανον, καὶ εἰπεῖν· «Ὅτι σοι ταῦτα ἠτοιμάσθησαν». Εἶτα πρὸς ὑψηλότατον ἀγαγεῖν, καὶ πάλιν ὑποδεῖξαι θρόνον ἕτερον καὶ πανευπρεπεστάτην στολὴν καὶ στέφανον, καὶ προσεειπεῖν· «Ὅτι ταῦτα τῷ ἀνδρί σου ἀπεκληρώθησαν· ἡ δὲ τοῦ τόπου διαφορὰ παραδηλοῖ σοι, ὅτι ὁ ἀνὴρ σου μᾶλλον πρόξενός

σοι τῆς σωτηρίας ἐγένετο». Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶν Σύναξις ἐν τῷ ἀγιωτάτῳ αὐτῶν Μαρτυρίῳ τῷ ὄντι πέραν ἐν Ἰουστινιαναῖς.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Διοδώρου καὶ Ῥοδοπιανοῦ διακόνου.

Στίχ. Ῥοδοπιανῶ καὶ Διοδώρῳ ῥόδα,
Ἦ δῶρα μᾶλλον ἦσαν οἱ πληκται λίθοι.

Οὗτοι ἦσαν κατὰ τοὺς χρόνους Διοκλητιανοῦ· διὰ δὲ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, ὑπὸ τῶν ἰδίων συμπολιτῶν ὕβρεις πολλὰς καὶ αἰκίας καὶ μάστιγας ὑπομείναντες, ἐν Ἀφροδισία τῆς Καρίας τελευταῖον ὑπὸ τῶν αὐτῶν λιθοβολούμενοι, τὰ ἑαυτῶν τῷ Κυρίῳ παρέδωκαν πνεύματα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Πέτρου τοῦ θαυματουργοῦ, Ἐπισκόπου Ἄργους.

Στίχ. Ῥίψας τὸν ἐχθρὸν ἐν θεάτρῳ τῷ βίῳ,
Ζωστήρα νίκης ζωννύη θανῶν, Πέτρε.
Οἱ Ἅγιοι εἴκοσιν ἑπτὰ Μάρτυρες πυρὶ τελειοῦνται.

Στίχ. Βληθεῖσιν εἰς πῦρ ἀνδράσι τρις ἐννέα,
Ἰαμα, Σῶτερ, σὴ τὸ τῆς Γραφῆς δρόσος.
Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.
Ῥδὴ ζ'. Δροσοβόλον μέν.

Οὐκ ἠσθάνου ταῖς λαμπάσι παναιοῖδιμε, φλογιζομένη πάντοθεν, πῦρ ἐγκάρδιον, τὴν ἀγάπην, φέρουσα Χριστοῦ, καὶ τούτῳ βοῶσα ἐμμελῶς·
Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Νυσταγμὸν ἀπὸ βλεφάρων ἀπωσάμενος, κακίας ὧ Τιμόθεε, ἐκαρτέρησας, ὀφθαλμῶν πηρώσεις τὸν Χριστόν, καρδίας τοῖς ὄμμασιν ὀρῶν, καὶ μελωδῶν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Οἱ τὰ κάτω παριδόντες θεῖοι Μάρτυρες, τῶν ἄνω δὲ τὴν οἴκησιν, κληρωσάμενοι, ἱεραῖς τιμάσθωσαν ᾠδαῖς, βοῶντες ἀπαύστως σὺν ἡμῖν·
Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ἐπερύμνητε Παρθένε ὑπερύμνητον, Θεὸν ἀποκυήσασα, τοὺς ὑμνοῦντάς σε, κοινωνοὺς ἀνάδειξον φωτός, καὶ ῥῦσαι γεέννης καὶ φλογός, καὶ πάσης βλάβης τοῦ ἐχθροῦ ταῖς ἱκεσίαις σου.

Ῥδὴ η'. Ἐκ φλογός τοῖς ὀσίοις.

Συντηροῦντες τοὺς νόμους τοῦ παντοκράτορος, ἀνομούντων τῷ κράτει οὐχ ὑπεκύψατε· σέβας πονηροῖς, οὐκ ἐνείματε δαίμοσι, Μάρτυρες γενναῖοι, Κυρίου κληρονόμοι.

Συζυγία ἀρίστη σαφῶς συνδούμενοι, τὸν ζυγὸν τοῦ Κυρίου τὸν ἐλαφρότατον, ἦρατε ὁμοῦ, ἐπαυχένιον Μάρτυρες, καὶ ταῖς τῶν Μαρτύρων, συνήφθητε ἀγέλαις.

Ἐπὶ ξύλου ταθέντες σταυροῦ πανεύφημοι, ἐπὶ πλείστας ἡμέρας ἐξεικονίσασθε, πάθος τὸ σεπτόν, τοῦ παθόντος βουλήματι· ὃν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Βιαιότατον ὄντως θάνατον Ἅγιοι, παρατάσει τῶν πόνων καθυπεμείνατε· ἄπονον διό, πρὸς ζωὴν μετετέθητε, ἀνυμνολογοῦντες, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ὠραιώθης Παρθένε ἀποκυήσασα, ὠραιότατον κάλλει Χριστὸν τὸν Κύριον, θείαις τοὺς πιστοὺς, ἀγλαΐαις φαιδρύνοντα· ὃν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐκ φλογὸς τοῖς ὀσίοις, δρόσον ἐπήγασας, καὶ δι» καίου θυσίαν ὕδατι, ἔφλεξας· ἅπαντα γὰρ δρᾶς, » Χριστὲ μόνῳ τῷ βούλεσθαι. Σὲ ὑπερυψοῦμεν εἰς » πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ θ´. Θεὸν ἀνθρώποις.

Ἴδεῖν τὴν δόξαν κατηξιώθητε, τοῦ ἑαυτὸν κενώσαντος δι' οἶκτον πανεύφημοι· τοὺς αὐτοῦ γὰρ νόμους ἐφυλάξατε, καὶ κοινωνοὶ τῶν τούτου, παθημάτων γεγονάτε· ὅθεν συνελθόντες εὐσεβῶς ὑμᾶς γεραίρομεν.

Ὁρῶν ἰσάριθμον διηνύσατε, μέτρον σοφοὶ νυκτῶν καὶ ἡμερῶν προσηλούμενοι, τοῦ δι' οἶκτον Σταυρῷ ὁμιλήσαντος· ὃν καθομολογοῦντες, πάντων δεσπόζοντα, τούτου ἐν χερσὶ τὰ ἑαυτῶν πνεύματα ἔθεσθε.

Στρατὸς Ἀγγέλων χορὸς μακάριος, τῶν Προφητῶν Μαρτύρων, Ἀποστόλων Ὁσίων τε, τῇ ἀνόδῳ ὑμῶν ἐπεκρότησε· πάντων δὲ ὁ Δεσπότης, στέφει κατέστεψε, Μάρτυρες ὑμᾶς νικητικῶ, ὡς υπεράγαθος.

Ἡμῖν τοῖς πόθῳ ὑμᾶς γεραίρουσι, καὶ τὴν σεπτὴν ὑμῶν ἐπιτελοῦσι πανήγυριν, ἀθλοφόροι Χριστοῦ γενναιότατοι, λύσιν ἁμαρτημάτων, βίου διόρθωσιν, πάντων τε δεινῶν ἀπαλλαγὴν σοφοὶ αἰτήσασθε.

Θεοτοκίον.

Φωτὶ τῷ σῶ με θεοχαρίτωτε, ἐν γυναιξὶ Παρθένε καταλάμπρυνον δέομαι, καὶ πυρὸς αἰωνίου με λύτρωσαι, ὅπως σὲ μεγαλύνω, ὅπως δοξάζω σε, ὅπως κατὰ χρέος ἀνυμνῶ τὰ μεγαλεῖά σου.

Ὁ Εἰρμός.

» Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν οὐ τολμᾷ
» Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγματα· διὰ σοῦ δὲ
» Πάναγνε ὠράθη βροτοῖς, Λόγος σεσαρκωμένος,
» ὃν μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς οὐρανίαις στρατιαῖς, σὲ
» μακαρίζομεν.

Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Καὶ τὰ λοιπά, ὡς σύνηθες, ἢ Α´ Ὡρα,

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ Δ΄ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Πελαγίας.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ΄ καὶ τῆς Ἁγίας γ΄.

Στιχηρά τῆς Ἁγίας. Ἦχος δ΄. Ἐδωκας σημείωσιν.

Βάπτισμα τὸ πάνσεπτον, καὶ ἱερὸν καὶ σωτήριον, Πελαγία ποθήσασα, σπουδῆ ἐπεζήτησας, καὶ εὐροῦσα Μάρτυς, τὸν μυσταγωγῶντα, μετ' εὐφροσύνης καὶ χαρᾶς, τῷ ποθουμένῳ θᾶπτον προσέδραμες, καὶ ξένων κατηξίωσαι, θεωριῶν ἀξιάγαστε· ὡς νεᾶνις ὀπίσω δέ, τοῦ νυμφίου σου ἔδραμες.

Κόσμον τὸν ἐπίγειον, καταλιποῦσα ὡς πρόσκαιρον, καὶ φθαρτὸν καὶ εὐμάραντον, τὴν θείαν εὐπρέπειαν, ὡς ἀεὶ ἐστῶσαν, καὶ ὡς κεκτημένην, διηνεκῆ τὴν χαρμονήν, καὶ θυμηδίαν καὶ καθαρότητα, συντόνως κατεδίωξας, καὶ παρθενία προσείληφας, τῶν Μαρτύρων τὴν εὐκλειαν, δι' ἀμφοῖν ἀναλάμψασα.

Ἄπειρον καὶ ἄφραστον, τῶν σῶν θαυμάτων τὸ πέλαγος, Πελαγία πανεύφημε· Χριστὸν γὰρ ποθήσασα, καθαρᾷ καρδίᾳ, καὶ τελειότητι, τῶν αἰκισμῶν καὶ τοῦ πυρός, καὶ τῶν βασάνων καταπεφρόνηκας· διό σε καρτερόψυχε, θαλαμηπόλον οὐράνιον, ὁ νυμφίος εἰργάσατο, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρά τῆς Ἑορτῆς.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος γ΄. Θείας πίστεως. Γερασίμου.

Θείας πίστεως, τῇ ἐπιγνώσει, ζόφον ἔλιπες, τῆς ἀγνωσίας, Πελαγία Χριστοῦ, καλλιπάρθενε. Οὐ τὴν ἀείζων δρόσον πλουτήσασα, διὰ πυρὸς τὸν ἀγῶνα ἐτέλεσας.

Μάρτυς ἔνδοξε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς καὶ τῆς Ἁγίας.

Ὁ Κανὼν τῆς Ἁγίας, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Πελαγία τὸν αἶνον εἰκότως πλέκω.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ἦχος δ΄. Ὤδὴ α΄. Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον.

Πελάγει τῶν σῶν θαυμάτων πλέοντι, αὔραν τοῦ Πνεύματος, νῦν μοι παράσχου Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, Πελαγία πανεύφημε, καὶ πρὸς λιμένα εὐδίων, τῶν σῶν ἐπαίνων καθοδήγησον.

Ἐκ βρέφους προγνωστικῶς τῷ Κτίστη σου, ἀνατεθεῖσα σεμνή, τὴν τῶν φθαρτῶν ἀπερρίψας στοργήν, Πελαγία πανένδοξε· ἀρρένωπῶς τὰ πάθη δέ, θεία δυνάμει κατεπάτησας.

Λουτρὸν μὲν ἐπιθυμοῦσα δέξασθαι, τὸ τοῦ Βαπτίσματος, ἱεουργὸν εὐροῦσα δὲ Χριστοῦ, Πελαγία προσέδραμες, καὶ μετασχοῦσα γέγονας, φωτὸς ἐνθέου Μάρτυς ἔμπλεως.

Θεοτοκίον.

Ἁγίων ἀγιωτέρα πέφηνας, Παρθένε ἄχραντε, τὸν τῶν Ἁγίων Ἅγιον Χριστόν, ἐν ἀγκάλαις βαστάσασα, τὸν θεϊκαῖς δυνάμεσι, πᾶσαν τὴν κτίσιν περιέχοντα.

Ῥδὴ γ'. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Γῆ ὡς πέρ τις ἀγαθή, προσηκαμένη λογικὰ σπέρματα, Μάρτυς Χριστοῦ πάνσοφε, ταῦτα δαμιλῶς ἐγεώργησας.

Ἰθύνης ὡς ἐκλεκτή, πρὸς τὸν Δεσπότην καὶ Θεὸν σπεύδουσα, Μάρτυς Χριστοῦ ἔνδοξε, θείοις ῥωννυμένη διδάγμασιν.

Θεοτοκίον.

Ἀνέστησας ὃ Σεμνή, τὴν πεπτωκυῖάν μου μορφήν τέξασα, τὸν προφανῶς αἴτιον, τῆς ὑπερφυοῦς ἀναστάσεως.

Ὁ Εἰρμός.

» Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου Χριστέ » κρᾶζουσα· Σύ μου ἰσχύς Κύριε, καὶ καταφυγή, » καὶ στερέωμα.

Κάθισμα. Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τῷ πόθῳ τοῦ Χριστοῦ, τὴν ψυχὴν πυρουμένη, ὑπῆλθες ἀνδρικῶς, τῷ σφοδρῶς ἐκκαέντι, θεόφρον χαλκουργήματι, Πελαγία καὶ γέγονας, τῷ Δεσπότη σου, εὐωδεστάτη θυσία· ὅθεν σήμερον, τὴν παναγίαν σου μνήμην, φαιδρῶς ἐορτάζομεν.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς.

Ῥδὴ δ'. Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα.

Τὴν τοῦ Δεσπότη πορφύραν ἐνδεδυμένη, διὰ λουτροῦ πανένδοξε, παλιγγενεσίας, πᾶσαν τὴν τοῦ βίου τερπνὴν, πορφύραν ἐκδέδουσαι, Μάρτυς Πελαγία πανέντιμε.

Ὁ πόθος τῶν οὐρανίων ὠραιότητων, τοὺς ἐπὶ γῆς ἡμαύρωσε, πόθους ἀθληφόρε· ὅθεν ἐπτερώθης Χριστῷ, βοῶσα καὶ λέγουσα· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Νενοθευμένην θρησκείαν καταλιποῦσα, τῇ τοῦ Χριστοῦ προσέδραμες, σαφῶς Πελαγία, Μάρτυς παναοίδιμε, εἰδώλων πατήσασα, πᾶσαν τὴν ἀπάτην θεόληπτε.

Θεοτοκίον.

Ἀπειρογάμως ἐκύησας ὃ Παρθένε, καὶ μετὰ τόκον ὤφθης, παρθενεύουσα πάλιν· ὅθεν ἀσιγήτοις φωναῖς, τὸ Χαῖρέ σοι Δέσποινα, πίστει ἀδιστάκτῳ κραυγάζομεν.

Ῥδὴ ε'. Σύ, Κύριέ μου, φῶς.

Ἰσχυσας τοῦ ἐχθροῦ, καταλῦσαι τὸ φρύαγμα, πανεύφημε Πελαγία, τῷ Σταυρῷ τοῦ Δεσπότη, σωθεῖσα καὶ τῇ χάριτι.

Νῦν χαίρεις ἀληθῶς, συναφθεῖσα νυμφίῳ σου, ὑπέρλαμπρε μαρτυρίου, καὶ τῆς σῆς παρθενίας, τὰς λαμπάδας κατέχουσα.

Θεοτοκίον.

Ὁ Κύριος ἐν σοί, Θεομητορ ἐσκήνωσε, τὸν ἄνθρωπον ἀναπλάττων, τὸν φθορᾷ πεπτωκότα, ἀπάτη τῇ τοῦ ὄφεως.

Ῥδὴ ς'. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Νομίμως, τῷ Χριστῷ νυμφευθεῖσα διήνυσας, τοῦ μαρτυρίου τὸν δρόμον, ἐπικαλουμένη τὸν σὸν νυμφίον, καὶ λιμένι, γαληνοτάτῳ τούτῳ προσώρμισας.

Ἐπλάκη, σῆ κορυφῇ ὠραιότατος στέφανος, δικαιοσύνης θεόφρον, Πελαγία μάρτυς στεφανηφόρε· τὴν γὰρ πίστιν, μέχρι τέλους ἐτήρησας ἄτρωτον.

Θεοτοκίον.

Ἴδὸν μὲν, πρὶν ἀκοαῖς τῆς Εὐας ἐξέχεεν, ὁ σκολιώτατος ὄφις· σὺ δὲ μόνη τοῦτον ἐξετινάξω, Θεομητορ, τὸν ἀναιρέτην τούτου κύησασα.

Ὁ Εἰρμός.

» Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ » Ἐκκλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρᾷ μένη, τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου ρεύσαντι » αἵματι.

Κοντάκιον. Ἦχος β'.

Τοῖς τῶν αἱμάτων σου. Γερασίου.

Καταλιπούσα μνηστήρα τὸν πρόσκαιρον, τῷ ἀθανάτῳ ἐμφρόνως νενύμφευσαι, καὶ τούτῳ ὡς προῖκα προσέφερες, ἀγνείαν ἅμα καὶ πόνους ἀθλήσεως· διό σε Πελαγία γεραίρομεν.

Συναξάριον.

Τῆ Δ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Πελαγίας τῆς ἀπὸ Ταρσοῦ.

Στίχ. Βοὸς τὸ χαλκούργημα πῦρ φανὲν φλέγον,

Βληθεῖσαν ἔνδον τὴν Πελαγίαν φλέγει.

Ἀμφὶ τετάρτη Πελαγίη καύθη βοῖ χαλκῷ.

Αὕτη ἦν ἐκ Ταρσοῦ, ἐν τοῖς χρόνοις Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλέως. Ἀκούσασα δὲ περὶ τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως καὶ ζητοῦσα μαθεῖν ὅποια τίς ἐστίν, ὄναρ τὸν ἐπίσκοπον βαπτίζοντα ἐθέασατο. Ἀπολυθεῖσα οὖν παρὰ τῆς μητρός, ὡς δῆθεν πρὸς τὴν τροφὸν ἀπελθεῖν, πρὸς τὸν ἐπίσκοπον παρεγένετο· ὅς, ἐκ θείας ἐπιπνοίας κινηθεῖς, προσεδέξατο αὐτὴν καὶ ἐβάπτισεν· ὅπερ ὁ ἀρμοσάμενος αὐτὴν υἱὸς τοῦ βασιλέως ἀκούσας καὶ ὅλως τοῦ πάθους γενόμενος διὰ τὸν ἔρωτα, ἑαυτὸν ἀνεῖλεν. Ὁ δὲ Διοκλητιανός, μεταστειλόμενος τὴν παρθένον καὶ μεταστῆσαι ἀπὸ τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως μὴ δυνηθεῖς, ταῦρον χαλκοῦν ἐκπυρώσας ἐν αὐτῷ τὴν Ἁγίαν ἔβαλεν, ἐν ᾧ ἅμα τὸ τέλος καὶ τὸν στέφανον τῆς ὁμολογίας ἐδέξατο.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰλαρίου τοῦ θαυματουργοῦ.

Στίχ. Ἔγνων τὸν Ἰλάριον ἱλαρὸν φύσει,

Ἵως θαυματουργεῖ κἂν τάφῳ τεθειμένος.

Οὗτος, ἐκ νεότητος τὸν σταυρὸν τοῦ Κυρίου ἐπ' ὧμων ἀράμενος, τῷ σταυρωθέντι Δεσπότη ἠκολούθησε· καὶ τὰ πάθη τῆς σαρκὸς ὑποτάξας τῷ πνεύματι, χάριν πλουσίαν ἐκ Θεοῦ ἐδέξατο, ἰατρεύειν παντοῖα νοσήματα καὶ φυγαδεύειν τοὺς δαίμονας. Στενοτάτῳ γὰρ οἰκίσκῳ ἑαυτὸν κατακλείσας καὶ ἔξωθεν παντὸς θορύβου γενόμενος καὶ ἀπαθείᾳ λαμπρυνθεῖς, τὸ θεῖον τῆς ἱερωσύνης ἐδέξατο χάρισμα. Καὶ ἐπὶ πλείστοις χρόνοις τῆ σκληραγωγία ἐγκαρτερήσας, ὑπὸ πάντων θαυμαζόμενος ἦν, διὰ τὰ ἄπειρα αὐτοῦ θαύματα. Ζώοις γὰρ ἐπετίμησε λυμαινομένοις τὰ φυόμενα σπέρματα, καὶ πληγὴν χαλάζης ἔστησε· καὶ γῆν διψῶσαν ὄμβροις κατήρδευσε καὶ ῥοῦν ποτάμιον, ὡς Ἐλισσαῖος, διέρρηξε καὶ ξηρὰν χεῖρα ἰάσατο καὶ τυφλῷ τὸ βλέπειν ἐχαρίσατο καὶ χωλῶν καὶ παρειμένων τὰς βάσεις διωρθώσατο, καὶ ἕτερα πλεῖστα πεποίηκε θαύματα, εἰς δόξαν τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Καὶ οὕτω τὴν τιμίαν αὐτοῦ ψυχὴν τῷ Ποιητῇ αὐτοῦ παρέθετο.

Ὁ Ὁσιος Πατὴρ ἡμῶν Νικηφόρος, ὁ ἡγούμενος μονῆς τοῦ Μηδικίου, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Τῆς ἀρετῆς τὸ θεῖον ἦρατο στέφος,

Ὁ θεῖος ἀρθεῖς ἐκ βίου Νικηφόρος.

Ὁ Ὁσιος Νικηφόρος, ὁ ἡσυχάσας ἐν τοῖς ἐρημικωτέροις τοῦ Ἄθω, ὁ συγγράψας τὴν σοφὴν μέθοδον περὶ νοεραῆς προσευχῆς, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Σοὶ χάριν ἴσμεν, ὦ Πάτερ Νικηφόρε,

Τέχνην Προσευχῆς, ἣν ἀφῆκας τῷ βίῳ.

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀθανασίου Ἐπισκόπου Κορίνθου, ὃς κεκοίμηται κατὰ τῷ 957 ἐπὶ τῶν βασιλέων Βασιλείου τοῦ Βουλγαροκτόνου καὶ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Κωνσταντίνου.

Στίχ. Ἀθανασίῳ προσφέρειν αἶνον πρόπον.

Ἀξίαν αἶνου ἀρετὴν γὰρ εἴλετο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ Ἀνάμνησις τῆς ἀνακομιδῆς τῶν λειψάνων τοῦ Ἁγίου καὶ φίλου τοῦ Χριστοῦ Λαζάρου καὶ τῆς μυροφόρου Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς, γενομένης ἐπὶ Λέοντος τοῦ φιλοσόφου κατὰ τῷ 890. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶν σύναξις ἐν τῇ εὐαγεστάτῃ μονῇ, τῇ παρὰ τοῦ αὐτοῦ βασιλέως ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἁγίου Λαζάρου συστάσῃ.

Στίχ. Σὺ καὶ νεκρὰ ζῆς, εἰ σιγᾶς δὲ τῇ πόλει,

Ἔχει τις ὡς πρὶν ἔκστασις σε, Μαρία.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Ἐν τῇ καμίνῳ Ἀβραμιαῖοι.

Καμίνου δίκην, τὸ κεκαυμένον Μάρτυς ὄργανον, θείῳ πυρσουμένη ἔρωτι τοῦ Χριστοῦ, ὑπομένουσα ἐκραύγαζες· Εὐλογημένος εἶ, ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε. Ὁ περιβάλλων, τὸν οὐρανὸν ἐν νεφέλαις ἔνδοξε, Μάρτυς γυμνωθεῖσαν θεία περιβολῇ, κατεφαίδρυνέ σε ψάλλουσαν· Εὐλογημένος εἶ, ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Τὸ τοῦ Ὑψίστου, ἡγιασμένον θεῖον σκῆνωμα, χαῖρε· διὰ σοῦ γὰρ δέδοται ἡ χαρά, Θεοτόκε τοῖς κραυγάζουσιν· Εὐλογημένη σύ, ἐν γυναιξὶ πανάμωμε Δέσποινα.

Ῥδὴ η'. Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ.

Ὡς Μάρτυς ὡς λίαν ἀψευδῆς, Χριστοῦ πανεύφημε, τὴν τούτου δύναμιν, ἐθεολόγησας ἅπαντας, θεοφρόνως ἐκδιδάσκουσα, καὶ πρὸς εὐσέβειαν λαοὺς εἵλκυσας ψάλλοντας· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Σαφῶς μνηστευθεῖσα τῷ Χριστῷ, τὴν τοῦ τυράννου ὀρμὴν πᾶσαν κατέσβεσας, σοφίας πέλαγος βρῦουσα, Πελαγία πανσεβάσμιε, καὶ διαδήμασι τρισὶ Μάρτυς κεκόσμησαι, Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα βοῶσα τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Πατρὸς ἐξ ἀνάρχου τὸν Υἱόν, καὶ Πνεῦμα Ἅγιον, ὁμολογοῦμεν πιστοί, ἐκ σοῦ Πανάμωμε λέγοντες, σεσαρκῶσθαι τὸν συνάναρχον, μονογενῆ Λόγον Πατρὶ καὶ θείῳ Πνεύματι, καὶ βοῶμεν· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

» Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, ἐν » λάκκῳ ἔφραξε· πυρὸς δὲ δύναμιν ἔσβεσαν, » ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἔρασταὶ Παῖ» δες κραυγάζοντες· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυ» ρίου τὸν Κύριον.

Ῥδὴ θ'. Λίθος ἀχειρότμητος.

Λόγος ἐξαιρεῖν οὐκ ἰσχύει, τοὺς σοὺς ἐπαίνους Πελαγία· πέλαγος θαυμάτων γὰρ βρῦεις, τοῦ σοῦ νυμφίου ῥώμη καὶ χάριτι· ὄν περ καὶ νῦν δυσώπησον, πάντα σωθῆναι τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Ἔστης τῆς ἐφέσεως νύμφη, στεφανηφόρε Πελαγία, τῷ τῶν ὀρεκτῶν ἀκροτάτῳ, ἀξιωθεῖσα Μάρτυς παρίστασθαι, καὶ τὴν τρυφὴν ἀπειλήφας, τῆς αἰωνίου ἀπολαύσεως.

Κόσμῳ τὴν εἰρήνην βραβεύειν, τὸν σὸν νυμφίον ἐκδυσώπει, Μάρτυς Πελαγία θεόφρον, τὴν Ἐκκλησίαν διαφυλάττουσα, ἐκ πειρασμῶν καὶ χάριτι, τοὺς σὲ ὑμνοῦντας καταυγάζουσα.

Θεοτοκίον.

Ῥράθης Παρθένος καὶ Μήτηρ, ὑπερφυῶς Θεογεννήτορ, Λόγον συλλαβοῦσα τοῦ Θεοῦ, καὶ σαρκωθέντα τοῦτον γεννήσασα· δι' οὗπερ νῦν σωζόμενοι, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Ὁ Εἰρμός.

» Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου » Παρθένε, ἀκρογωνιαῖος ἐτμήθη, Χριστὸς συνάψας » τὰς διεστῶσας φύσεις· διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σὲ » Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.
Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.
Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, ἢ Ἀ΄ Ὡρα,
Καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ Ε΄ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῆς Ἁγίας καὶ ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος Εἰρήνης.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ΄
καὶ τῆς Ἁγίας γ΄.

Στιχηρὰ τῆς Ἁγίας.

Ἦχος α΄. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Πορφύραν ἐξ αἵματος λαμπράν, τοῦ οἰκείου πάνσεμνε, περιθεμένη
ἀνέδραμες, πρὸς ὃν ἐπόθησας, Βασιλέα Κτίστην, τοῦ παντὸς καὶ Κύριον·
πρὸς τούτου τε τῆς νίκης τὸν στέφανον, ὄντως ἀπειλήφας, σὺν αὐτῷ νῦν
βασιλεύουσα, ὡς παρθένος, καὶ Μάρτυς πολυάθλος.

Πυρὸς καταφλέγοντος ὀρμὴν, ἤνεγκας πανεύφημε, ξέσεις τε πάσας τοῦ
σώματος, ἐνατενίζουσα, πρὸς τὰς ἀντιδόσεις, τὰς ἐκεῖσε πάνσεμνε, ἃς
μόνοις Ἰησοῦς προητοίμασε, τοῖς ἀγαπήσασι, καὶ θερμῶς αὐτὸν
ποθήσασιν, ὡς νυμφίον, ψυχῶν ὠραιότατον.

Ἐθέλχθης τῷ ἔρωτι Χριστοῦ, καὶ θεοῦς ἐμίσησας, ἐθνῶν καὶ ἄψυχα
ζόανα, Εἰρήνην ἔνδοξε, καὶ θεογονωσίας, στήλην ἐμφανέστατα, σαυτὴν
τοῖς καθορῶσιν ἀνέστησας, ὡς ἐναθλήσασα, καὶ τὸν δρόμον τελειώσασα,
καὶ τὴν πίστιν, ἄμωμον τηρήσασα.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Ἀπολυτικά. Τῆς Μάρτυρος.

Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε. Γερασίμου.

Εἰρήνης τὸν ἄρχοντα, ἰχνηλατοῦσα σεμνή, εἰρήνης ἐπόνυμος, δι΄
ἐπιπνοίας Θεοῦ, ἐδείχθης πανεύφημε· σὺ γὰρ τοῦ πολεμίου, τὰς ἐνέδρας
φυγοῦσα, ἤθλησας ὑπὲρ φύσιν, ὡς παρθένος φρονίμη· διὸ Μεγαλομάρτυς
Εἰρήνη, εἰρήνην ἡμῖν αἴτησαι.

Τοῦ Ἱεράρχου. Ὅμοιον. Γερασίμου.

Μαδύτου σε πρόεδρον, καὶ Ἱεράρχην κλεινόν, ἡ χάρις ἀνέδειξεν, ὡς τοῦ
Χριστοῦ μιμητὴν, Εὐθύμιε Ὅσιε· ὅθεν ἱερατεύσας, θεοφρόνως Κυρίῳ,
ὠφθης τῆς εὐσεβείας, πρακτικὸς ὑποφήτης· καὶ νῦν Πάτερ ἰκέτευε, ὑπὲρ
τῶν τιμώντων σε.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς καὶ τῆς Ἁγίας.

Ὁ Κανὼν τῆς Ἁγίας, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Σαῖς με προσευχαῖς, μάρτυς Εἰρήνη, σκέπε.

Ἦχος δ΄. Ὠδὴ α΄. Ἄσομαί σοι, Κύριε.

Στέφανος ὑπάρχων τῆς ἀθληφόρου, ταύτης Χριστὲ ταῖς πρεσβείαις, εἰρήνην τῷ κόσμῳ, καὶ δόξαν τὴν ἀμάραντον, τοῖς ὑμνοῦσί σε δώρησαι.

Αἴγλη διαλάμπουσα παρθενίας, καὶ κοσμουμένη τῷ κάλλει, τῆς σῆς μαρτυρίας, Εἰρήνη μεγαλῶνυμε, σὼ νυμφίῳ παρίστασαι.

Ἰλεων γενέσθαι ταῖς Ἐκκλησίαις, τὸν σὸν δυσώπει νυμφίον, Εἰρήνη θεόφρον, καὶ πταισμάτων τὴν ἄφεσιν, παρέχειν τοῖς ὑμνοῦσί σε.

Θεοτοκίον.

Σάρκα γεγονότα τὸν Θεὸν Λόγον, καὶ πεφηνότα καθ' ἡμᾶς, ἁγία Παρθένε, ἀφράστως ἀπεκύησας, ὑπὲρ λόγον καὶ ἔννοιαν.

Ὠδὴ γ΄. Τόξον δυναστῶν ἠσθένησε.

Μύρου κενωθέντος αἴσθησιν, τοῦ τὴν οἰκουμένην εὐωδιάσαντος χάριτι, δεξαμένη ἀνεπτέρωθης, πρὸς τὸν τούτου πόθον ἔνδοξε.

Ἔσχες τὸν Θεὸν συλλήπτορα, ἐν τοῖς σοῖς ἀγῶσι, καὶ συνασπίζοντα πάνσοφε· διὰ τοῦτο στεφανωθείσα, τοὺς τυράννους κατεπάλαισας.

Πύργος ἀρετῶν ἀκλόνητος, καὶ θεοσεβείας κατοικητήριον γέγονας, καὶ ἀνδρείας καὶ σωφροσύνης, ἐνδιαίτημα πανεύφημε.

Θεοτοκίον.

Ἔρων μέχρι σοῦ ὁ θάνατος, ἔστη προσβαλὼν τῷ ἐκ σοῦ τεχθέντι Πανάμωμε· διὰ τοῦτο ἀθανασίας, ἀπαρχὴν σε ὀνομάζομεν.

Ὁ Εἰρμός.

» Τόξον δυνατῶν ἠσθένησε, καὶ οἱ ἀσθενοῦντες
» περιεζώσαντο δύναμιν· διὰ τοῦτο ἔστερεώθη, ἐν
» Κυρίῳ ἡ καρδία μου.

Κάθισμα. Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τῷ κάλλει σου Χριστέ, ἡ παρθένος τρωθεῖσα, παρέδραμε σπουδῆ, τὰ ὀρώμενα πάντα, καὶ πᾶσαν τὴν τοῦ σώματος, εὐμορφίαν ἐκδέδωκε, ταῖς κολάσεσι, καὶ ταῖς πικραῖς τιμωρίαις, ἀφανίζεσθαι· ἦν εἰς ὠραίους νυμφῶνας, εἰσήγαγες Δέσποτα.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Τῆς ἑορτῆς.

Ὠδὴ δ΄. Τῆς σῆς ἐπὶ γῆς παρουσίας.

Ὁ τὴν εἰρήνην σοι βραβεύων εἰρηνῶνυμε, δι' αὐτὸν μαχομένην σε θεώμενος, ἀνδροπρεποῦς φρονήματος, Μάρτυς καὶ δυνάμεως ἔπλησε.

Συντονωτάταις προθυμίαις ὑπερβέβηκας, τὸ τοῦ θήλεος χαῦνον παμμακάριστε, καὶ σταθερῶς διήλεγξας, Μάρτυς τοὺς τῆ πλάνη δουλεύοντας.

Ἐνθεωτάτην καρτερίαν ἐπιδέδειξαι, καὶ τυράννων τὸ θράσος καταβέβληκας, τῷ σὼ νυμφίῳ κράζουσα· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ὑμνολογίαις ἀσιγήτοις καὶ δεήσεσι, τὸν Δεσπότην Θεόφρον ὕμνολόγησας, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀνέδραμες, δόξαν ὀψομένη τὴν ἄφραστον. Θεοτοκίον.

Χαρμονικὴν σοι γεγηθότες φωνὴν Πάναγνε, διὰ σοῦ οἱ σωθέντες ἀνακράζομεν· Χαῖρε Παρθένε πάνσεμνε, χαῖρε Θεοτόκε πανύμνητε.

Ῥδὴ ε΄. Τὸν φωτισμὸν σου Κύριε.

Ἀνδρειοτέρῳ ἔνδοξε, φρονήματι Χριστόν, Θεὸν τῶν ὅλων, τρανῶς ὠμολόγεις· λόγῳ δὲ στερρῶ τοὺς ἀντιπάλους, ἀθληφόρε κατήσχυνας.

Ἰχνηλατεῖν ἐπόθησας, τὸ πάθος τοῦ Χριστοῦ, καὶ τῆ μιμήσειθερμῶς ἠκολούθεις, ἀγωνιστικῶς ὑπεραθλοῦσα, τοῦ Δεσπότην πανόλβιε.

Στίφη Μαρτύρων ἔνδοξε, προσήνεγκας Χριστῶ, τῆ σῆ σοφία καὶ θεολογία, τούτους ἀληθῶς μυσταγωγούσα, καὶ τῶ λόγῳ τῆς χάριτος.

Θεοτοκίον.

Μεμνημένη μυστήριον, συλλήψεως τῆς σῆς, καὶ τοῦ ἀφράστου καὶ θείου σου τόκου, σὲ πανευσεβῶς ὕμνολογοῦμεν, Θεοτόκε πανύμνητε.

Ῥδὴ ς΄. Ἐβόησε προτυπῶν.

Ἀνὼρθωσας, τῆς προμήτορος Εὔας τὴν ἔκπτωσιν, Ἀθληφόρε, τοῦ ἐχθροῦ καθελοῦσα τὴν δύναμιν, καὶ καταβαλοῦσα, τὴν ἐκείνου ὄφρυν θεία χάριτι.

Ῥωμαλέον, κεκτημένη Εἰρήνην τὸ φρόνημα, τοῖς τυράννοις, ἀντετάξω ψυχῆς γενναιότητι, καὶ στεφάνῳ νίκης, πρὸς Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἔστεφάνωσαι.

Τῶ αἵματι, τῆς ἀθλήσεως Μάρτυς φαιδρότερον, ἀπειργάσω, τὸ τῆς φύσεως κάλλος τὸ ἄχραντον, γενικοὺς ἀγῶνας, ὑποστᾶσα στερρῶς καλλιπάρθενε.

Θεοτοκίον.

Ὑπέφηνε, τὸ μυστήριον σοῦ τῆς κηύσεως, ὁ Θεόπτης, καιομένην τὴν βάτον θεώμενος, καὶ μὴ φλεγομένην, Θεοτόκε ἀγνή ἀειπάρθενε.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐβόησε, προτυπῶν τὴν ταφὴν τὴν τριήμερον, ὁ » Προφήτης Ἰωνᾶς, ἐν τῶ κήτει δεόμενος· Ἐκ » φθορᾶς με ῥῦσαι, Ἰησοῦ Βασιλεῦ τῶν Δυνάμεων.

Κοντάκιον.

Ἦχος γ΄. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Παρθενίας κάλλεσι, πεποικιλμένη παρθένε, καὶ Μαρτύρων στέμμασι, στεφανωθεῖσα Εἰρήνη, αἵματι τοῦ μαρτυρίου ἐρρᾶντισμένη, θαύμασι καταστραφθεῖσα τῶν ἰαμάτων, εὐσεβῶς Μάρτυς ἐδέξω, βραβεῖον νίκης τῆς σῆς ἀθλήσεως.

Ὁ Οἶκος.

Τοῦ νυμφίου Χριστοῦ ἔρωτι, Παναοίδιμε, ἀπὸ βρέφους σεμνὴ πυρποληθεῖσα ἔδραμες, δορκὰς ὡς διψῶσα πηγαῖς ἀειρῦτοις· καὶ τῆ ἀθλήσει σεαυτὴν συντηρήσασα, ἐν τῶ ἀφθάρτῳ ὄντως τοῦ Κτίστου σου θαλάμῳ ἔνδοξε, ὡς νύμφη εὐκλεῆς, ἐστολισμένη, πεποικιλμένη, εἰσηλθες

ὡς ἐκλεκτή, στεφανηφόρος ὄραθεισα, ἐξ ἀφθάρτου νυμφίου δεξαμένη,
ὡς χρυσίον, βραβεῖον νίκης τῆς σῆς ἀθλήσεως.

Συναξάριον.

Τῇ Ε΄ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τῆς Ἁγίας Μεγαλομάρτυρος Εἰρήνης.

Στίχοι.

Εἶφει θανοῦσα, καὶ βιώσασα ξένως,

Εἰρηνικῶς τέθνηκας αὖθις, Εἰρήνη.

Εἰρήνη τμηθεῖσα ἀνέγρετο καὶ θάνε πέμπτη.

Αὕτη ἦν θυγάτηρ μονογενῆς Λικινίου βασιλίσκου καὶ Λικινίας μητρός,
ἐκ πόλεως Μαγεδώ, Πηνελόπη πρότερον ὑπὸ τῶν γονέων ὀνομασθεῖσα.
Οὕσα δὲ τῷ σώματι διαπρεπῆς, καὶ τῷ κάλλει τὰς κατ' αὐτὴν
ὑπερβαίνουσα, ἐφ' ὑψηλοῦ πύργου διῆγεν, ὃν ὁ πατὴρ αὐτῇ ὠκοδόμησε,
μετὰ παιδικαρίων εὐμόρφων δεκατριῶν, πολλὸν καὶ ἄφθονον εἰς
ὑπηρεσίαν ἔχουσα πλοῦτον καὶ θρόνον καὶ τράπεζαν καὶ λυχίαν,
κατασκευασθέντα πάντα ἐν χρυσῷ· ἦν δέ, ὅτε ἐν αὐτῷ ἐτέθη, χρόνων ἕξ,
παρὰ Ἀπελλιανοῦ τινος γέροντος παιδαγωγουμένη, ὃν εἰσιέναι πρὸς
αὐτὴν ἔταξεν ὁ Λικίνιος.

Ὅρᾳ γοῦν δι' ὀράματος τῇ νυκτὶ περιστερὰν ἐλθοῦσαν, ἐπιφερομένην
κάρφος ἐλαίας, ὃ παρὰ τὴν τράπεζαν ἔθηκε· καὶ ἀετὸν ἐπικομιζόμενον ἐξ
ἀνθέων στέφανον, καὶ ἐπὶ τῆς τραπέζης θέντα αὐτόν· εἶτα, δι' ἄλλης
θυρίδος εἰσελθόντα κόρακα καὶ ὄφιν ἐπιθέντα τῇ τραπέζῃ. Ἀπορούσης δὲ
αὐτῆς καὶ διαλογιζομένης, τί ἄρα τὰ ὀφθέντα δηλοῦσιν; ὁ γέρον
Ἀπελλιανὸς αὐτῇ διεσάφησε, τὴν μὲν περιστερὰν, λέγων, παιδευτήριον
γνώμης εἶναι· τὸ δὲ κάρφος τῆς ἐλαίας, σφραγίδα πραγμάτων καὶ
ἀνοικτήριον Βαπτίσματος· τὸν δὲ ἀετὸν, βασιλέα ἐν ὄρνεσιν ὄντα, διὰ
τοῦ στεφάνου τὴν ἐπὶ τοῖς αὐτῇ καλοῖς προσημαίνειν νίκην· τὸν δὲ
κόρακα, διὰ τοῦ ὄφεως, θλίψιν καὶ ταλαιπωρίαν ὑποφαίνειν· καὶ ὅπως
αὐτῇ διηρμήνευσε, καὶ τὸν ἀγῶνα τοῦ μαρτυρίου παρέστησεν, ὃν διὰ τὸν
Χριστὸν ἔμελλεν ἐξανύειν· τὰ δὲ ἐντεῦθεν παράδοξα πάντα περὶ αὐτῆς
λέγεται. Τεθῆναι γάρ φασι τὸ ὄνομα αὐτῆς καὶ κληθῆναι ὑπὸ Ἀγγέλου,
ἀντὶ Πηνελόπης, «Εἰρήνη», καὶ τὰ περὶ Χριστοῦ μνηθῆναι, καὶ ὅτι
ἔσονταί τῶν σωθησομένων δι' αὐτῆς πολλαὶ ψυχῶν μυριάδες, καὶ ὡς
ἐπιστήσεται αὐτῇ ὁ τοῦ Παύλου μαθητῆς Τιμόθεος καὶ βαπτίσει αὐτήν.

Τούτων οὖν γενομένων, τὰ τοῦ πατρὸς συντρίψασα εἶδωλα, κάτω ἔβαλεν.
Ἐξετάζεται δὲ πρῶτον μὲν παρὰ τοῦ ἰδίου πατρός, ὃς ἵπποις αὐτὴν
συμπατηθῆναι ἐκέλευσεν· ὧν ἓνα, ἀντὶ τοῦ δρᾶσαί τι δεινόν, κατὰ τοῦ
βασιλίσκου ἀναστάντα καὶ τοῦτον κατὰ γῆς ρίψαντα, τὴν δεξιὰν τούτου
χεῖρα συντρίψαι καὶ αὐτὸν θανατῶσαι καὶ ἀνθρωπίνῃ φωνῇ τὴν Ἁγίαν
μακαρίσαι. Παραυτίκα οὖν αὐτὴ τῶν δεσμῶν ἐλύθη καὶ παρακληθεῖσα
ὑπὸ τῶν παρόντων, δι' εὐχῆς τὸν πατέρα ἀνέστησεν· ὃς μετὰ τρισχιλίων
ἀνδρῶν καὶ τῆς αὐτοῦ γαμετῆς εἰς τὸν Σωτῆρα Χριστὸν ἐπίστευσε καὶ τὸ

εἰς αὐτὸν ἐδέξατο Βάπτισμα· καὶ τὴν βασιλείαν καταλιπὼν, ἐν τῷ πύργῳ τῷ οἰκοδομηθέντι τῇ θυγατρὶ, τοῦ λοιποῦ ἐπεβίωσε.

Διαδεξαμένου δὲ αὐτοῦ τὴν βασιλείαν Σεδεκίου, αὐθις ἡ Ἁγία ὑπὲρ τοῦ θῦσαι τοῖς εἰδώλοις καταναγκάζεται· καὶ μὴ πεισθεῖσα, εἰς λάκκον βαθὺν κατὰ κεφαλῆς βάλλεται, ἐν ᾧ ἰοβόλων ἑρπετῶν παντοίων ἐτύγγανον γένη. Ἐκεῖθεν δὲ ἀβλαβῆς μείνασα καὶ μετὰ τεσσάρων ἡμερῶν περίοδον ἐκβληθεῖσα, πρίεται τοὺς πόδας, καὶ αὐθις ὑπὸ Ἀγγέλου καθίσταται ὑγιής. Εἶτα ἐν τροχῷ δεσμεῖται· τοῦ δὲ κινουῦντος ὕδατος τὸν τροχὸν κατασταλέντος, ἡ Ἁγία τηρεῖται ἀβλαβῆς. Ἐπὶ δὲ τῷ τοιούτῳ θαύματι, προσῆλθον τῇ τοῦ Χριστοῦ πίστει χιλιάδες ὀκτῶ ψυχῶν λογικῶν.

Τοῦ δὲ Σεδεκίου ἐκπεσόντος τῆς βασιλείας, Σαβωρίῳ τῷ υἱῷ αὐτοῦ κατὰ τῶν ἐκβαλόντων ἐκείνον στρατευσαμένῳ, ὑπαντήσασα αὐτῷ πρὸ τῆς πόλεως ἡ ἁγία Εἰρήνη, αὐτὸν τε καὶ τὸν μετ' αὐτοῦ στρατὸν ἅπαντα ἐτύφλωσε δι' εὐχῆς, καὶ ἄορασίᾳ ἐπάταξε· καὶ πάλιν ἐξαμένη, βλέπειν ἐποίησε. Καθηλοῦται οὖν τὰς πτέρνας ἥλοις, καὶ σάκκος αὐτῇ ψάμμου μεστὸς ἐπιτίθεται καὶ ἐπὶ τρισὶ μιλίοις ἐλαύνεται. Τῆς δὲ γῆς δίχα διαιρεθείσης καὶ ταῖς λαγόσιν αὐτῆς τοὺς ὑπηρέτας τοῦ τυράννου καὶ ἐκ τῶν ἀπίστων ὑποδεξαμένης ἄνδρας χιλιάδας δέκα, προσῆλθον ἕτεροι τῷ Χριστῷ ἄνδρες χιλιάδες τριάκοντα. Ἔτι δὲ ἐπιμένοντος τοῦ τυράννου τῇ ἀπιστίᾳ, προσελθὼν ἐπάταξεν αὐτὸν Ἄγγελος.

Ἐν ἀδείᾳ δὲ τῆς Μάρτυρος γενομένης καὶ διὰ τῆς πόλεως φοιτώσης, πολλαὶ παραδοξοποιαὶ ἐνηργοῦντο δι' αὐτῆς. Ἐλθοῦσα δὲ κατὰ τὸν πύργον, ἐν ᾧ ὁ πατὴρ αὐτῆς ἦν μετὰ Τιμοθέου τοῦ πρεσβυτέρου, πέντε μυριάδας ψυχὰς τῇ διδασκαλίᾳ προσελθούσας, τῷ Χριστῷ παρέστησε καὶ σὺν αὐτοῖς τοὺς τεταγμένους φυλάττειν ἐν τῷ πύργῳ ἄνδρας τριάκοντα τρεῖς. Εἰς δὲ τὴν πόλιν Καλλίνικον, ἔνθα Νουμεριανὸς ἦν ὁ βασιλεὺς, καταντήσασα καὶ αὐτῷ κατὰ πρόσωπον στᾶσα καὶ τὸν Χριστὸν ὁμολογήσασα, ἐν τρισὶ χαλκοῖς βουσίῃν ἐκφυρωθεῖσιν ἐμβάλλεται, ἀφ' ἐνὸς πρὸς τὸν δεύτερον, εἶτα πρὸς τὸν τρίτον μετατεθεῖσα. Τοῦ δὲ τρίτου βοὸς παραδόξως κινηθέντος καὶ περιπατήσαντος, ἐν ᾧ ἦν ἡ Ἁγία, εἶτα διαρῥαγέντος καὶ τῆς Ἁγίας ἀφλέκτου προϊούσης, προσῆλθον τῷ Χριστῷ καὶ ἐπίστευσαν ὡσεὶ μυριάδες δέκα.

Εἶτα τοῦ βασιλέως τὸν βίον καταστρέψαντος καὶ ἐν τῷ τελευτᾶν ἐντειλαμένου τῷ Ἐπάρχῳ, μὴ παριδεῖν αὐτήν, ἀλλὰ τιμωρήσασθαι, οὗ καὶ σιδήροις αὐτήν καταδήσαντος καὶ ἐμβαλόντος τῇ πυρκαϊᾷ, διέμεινεν ἀβλαβῆς, Ἀγγέλου θείου τὸ πῦρ κατασβέσαντος καὶ τὰ περικείμενα αὐτῇ δεσμὰ διαρῥήξαντος· ὥστε ὑπερθαυμάσαντα τὸν Ἐπαρχον, μετὰ τῶν συνόντων αὐτῷ πιστεῦσαι καὶ προσελθεῖν τῷ Χριστῷ. Τῆς δὲ περὶ αὐτὴν φήμης διαδοθείσης, Σαβῶριος τῶν Περσῶν βασιλεὺς ξίφει τὸν αὐχένα αὐτῆς τμηθῆναι κελεύει. Καὶ τούτου γενομένου, ἐν μνήματι τίθεται, καὶ αὐθις ὑπὸ Ἀγγέλου ἀνίσταται, μακαρίσαντος αὐτοῦ ταύτην, ἐφ' οἷς ὑπὲρ Χριστοῦ ἤθλησε, καὶ τοὺς δι' αὐτῆς πιστεύσαντας καὶ τοὺς εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον μνησθησομένους αὐτῆς.

Μετὰ δὲ τὴν διὰ ξίφους τομὴν καὶ τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν, λέγεται κλάδον ἐλαίας ἐν τῇ χειρὶ κατέχουσιν εἰσελθεῖν ἐν Μεσημβρία καὶ ὀφθῆναι τῷ βασιλεῖ. Τὸν δέ, πιστεῦσαι τῷ Χριστῷ καὶ βαπτισθῆναι ὑπὸ Τιμοθέου πρεσβυτέρου, μετὰ πλήθους μυριάδων πολλῶν. Εἶτα τὴν Ἁγίαν ἀφικέσθαι ἐν τῇ πόλει αὐτῆς Μαγεδώ, παρὰ τοὺς γονεῖς αὐτῆς· καὶ τὸν μὲν πατέρα, ἤδη τὸν βίον ἀπολιπόντα, δακρῦσαι, συντάξασθαι δὲ τῇ μητρί· καὶ ὑπὸ νεφέλης ἀναληφθεῖσαν, καταστῆναι εἰς Ἔφεσον καὶ διάγειν ἐν αὐτῇ πλεῖστα θαύματα ἐπιτελοῦσαν καὶ ἀληθῶς ἰσαπόστολον λεγομένην.

Μετὰ δὲ ταῦτα καταλαβεῖν Ἀπελλιανόν, ὃν ἐπέστησεν αὐτῇ διδάσκαλον ὁ πατὴρ τῶν ἱερῶν γραμμάτων ἐν τῷ πύργῳ· καὶ τὴν Ἁγίαν τοῖς ἐν Ἐφέσῳ συνταξαμένην, μόνον ἕξ ἄνδρας παραλαβοῦσαν καὶ τὸν Ἀπελλιανόν, καινῇ ἐν λάρνακι ἐλθοῦσαν, ἐν ἣ οὐπω τις κατετέθη, ἐν αὐτῇ κοιμηθῆναι, συντάξασαν μέχρι τεσσάρων ἡμερῶν μηδένα κινήσαι τὸν ἐπικείμενον λίθον, ὃν ἐπέθηκεν Ἀπελλιανὸς ὁ διδάσκαλος. Ἡμερῶν δὲ διελθουσῶν δύο, καὶ ὁ λίθος εὐρέθη ἡρμένος, καὶ τὸ σῶμα τῆς Μάρτυρος. Ταῦτα μὲν οὖν κατὰ ἀνθρωπίνους λογισμούς, ἴσως τισὶν ἄπιστα δόξουσιν, ἀλλὰ τῷ Θεῷ δυνατὰ τὰ παρὰ ἀνθρώποις ἀδύνατα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἄθλησις τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Νεοφύτου, Γαῖου καὶ Γαϊανοῦ. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶν σύναξις ἐν τῷ σεπτῷ καὶ σεβασμίῳ ναῷ τῶν Ἁγίων ἐνδόξων καὶ θαυματουργῶν Ἀναργύρων Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ, τῷ ὄντι ἐν τοῖς Δαρείου.

Στίχοι.

Τρεῖς Μάρτυρες θάνατον ἀνδρικωτάτως,
Ἵπὲρ Τριάδος λαμβάνουσιν Ἁγίας.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Ἀνάμνησις τῶν ἐγκαινίων τοῦ ναοῦ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου ἐν τοῖς Κύρου.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Ἀβραμιαῖοί ποτε.

Στεφανηφόρος σεμνή, παρισταμένη θρόνῳ, τοῦ σοῦ Δεσπότη περιφρούρησον, τοὺς πίστει κραυγάζοντας· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἐν οὐρανίαις σκηναῖς, περιχορεύειν Μάρτυς, κατηξιώθης ἀξιάγαστε, Εἰρήνη κραυγάζουσα· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἵμειρομένη τυχεῖν, τοῦ ἐραστοῦ σου κάλλους, βασάνων πόνους ἐκαρτέρησας, Εἰρήνη κραυγάζουσα· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Ῥήσει χειλέων τῶν σῶν, ἀκολουθοῦντες πίστει, σὲ Θεομήτορ μακαρίζομεν, βοῶντες τῷ τόκῳ σου· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ῥδὴ η'. Παῖδας εὐαγεῖς.

Ἦθλησας Εἰρήνη μακαρία, γενναίως καὶ τοὺς τυράννους καταβέβληκας, ἔχουσα συμπράττουσαν, τὴν ἀκαταμάχητον, τοῦ σοῦ Δεσπότης δύναμιν, καὶ συνεργούσαν σοι, καὶ Κύριον ὑμνεῖτε, ἐβόας, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Νεᾶνις ἀγάπη τετρωμένη, ὀπίσω τοῦ σοῦ νυμφίου ἠκολούθησας, Εἰρήνη πανένδοξε, τούτου τὰ παθήματα, ἐν τῇ σαρκί σου φέρουσα, καὶ ἀναμέλπουσα· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Ἡ σὴ ἐν βασάνοις καρτερία, Εἰρήνη στεφανηφόρε κατεγέλασε, τῶν τῆς ματαιότητος, καὶ τῆς ἀθεότητος, ἀντεχομένων ἔνδοξε· πίστει δὲ ἔψαλλες· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Σοφία Θεοῦ πάντων τεχνίτις, γαστρί σου Παρθενομήτορ ἐνσκηνώσασα, οἶκον ὠκοδόμησεν, ἔνουν τε καὶ ἔμψυχον, τὸν ἑαυτῆς καὶ ἔσωσε, κόσμον κραυγάζοντα. Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς
» Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος· νῦν δὲ
» ἐνεργούμενος, τὴν οἰκουμένην ἄπασαν, ἀγείρει
» ψάλλουσαν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ
» ὑπερυψοῦτε εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ θ'. Εὐὰ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς.

Κύκλω περὶ τὸν σὸν ἐραστὴν χορεύουσα, ἐν ὑψίστοις καλλιπάρθενε, αἴτησαι κόσμῳ τὴν εἰρήνην, Εἰρήνη καὶ πταισμάτων τὴν ἄφεσιν, τοῖς πίστει ἐκτελοῦσι τὴν μνήμην σου, τὴν φωτοφόρον καὶ πανιερὸν.

Ἐνδον τῆς παστάδος σε Χριστὸς ὡς Μάρτυρα, καὶ Παρθένον κατεσκήνωσεν, ἔνθα Παρθένοις συναγάλλη, καὶ σὺν τοῖς τῶν Μαρτύρων στρατεύμασιν, Εἰρήνη στεφανηφόρε πανεύφημε· ὅθεν σε πάντες μακαρίζομεν.

Πύλας διανοίξας οὐρανῶν ἐδέξατο, τὴν ψυχὴν σου τὴν πανάμωμον, μόνος ὁ πάντων βασιλεύων, καὶ τῆς δικαιοσύνης ὁ πρύτανις, Εἰρήνη θείας εἰρήνης ἐπώνυμε· ὅθεν σε πάντες μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον.

Ἐχουσα πρὸς τὸν ἐκ σοῦ Υἱὸν πανάχραντε, παρρησίαν ἀνεπαίσχυντον, τοῦτον δυσώπει Παναγία, τῷ κόσμῳ τὴν εἰρήνην δωρήσασθαι, καὶ πάσαις Ἐκκλησίαις ὁμόνοιαν, ἵνα σε πάντες μεγαλύνωμεν.

Ὁ Εἰρμός.

» Εὐὰ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν κατάραν
» εἰσφύκισατο· σὺ δὲ Παρθένε Θεοτόκε, τῷ τῆς
» κυοφορίας βλαστήματι, τῷ κόσμῳ τὴν εὐλογίαν ἐξ
» ἠγήθησας· ὅθεν σε, πάντες μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ῥωσθεῖσα καλλιπάρθενε, Σταυρῶ τῷ τοῦ Κυρίου σου, τυράννων ἔλυσας θράσος, ἀθλοῦσα Μάρτυς γενναίως· καὶ πρὸς Χριστοῦ ἀπειληφας, βραβεῖα νίκης πάνσοφε, Εἰρήνη μεγαλώνυμε, ὑπὲρ ἡμῶν δυσωποῦσα, τῶν σὲ τιμώντων ἐκ πόθου.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ἡ Α΄ Ὦρα,

Καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆς τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τοῦ Ἁγίου καὶ δικαίου Ἰὼβ καὶ τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Σεραφεῖμ τοῦ ἐν Δομπῶ.

Εἰς τὸν Ἑσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ΄ καὶ τοῦ Ἁγίου γ΄.

Στιχηρὰ τοῦ Ἁγίου. Ἦχος δ΄. Ἔδωκας σημείωσιν.

Ἔδωκας ὑπόδειγμα, ὑπομονῆς ὑπεράγαθε, καὶ ἀνδρείας τὸν δίκαιον, Ἰὼβ τὸν πολυάθλον, ἀρεταῖς καὶ λόγοις, καὶ τοῖς θείοις ἔργοις, καὶ σωφρονίζεις ἀληθῶς, τοὺς μετέωρους τοῖς ἀτυχήμασι· διό σου τὴν ἀνεϊκαστον, οἰκονομίαν δοξάζομεν, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δίκαιος καὶ ἄκακος, ἀληθινός τε καὶ ἄμεμπτος, καὶ παντὸς ἀπεχόμενος, Ἰὼβ κακοῦ πράγματος, ἐγνωρίσθης μάκαρ, κατηγολαῖσμένος, ταῖς ἀρεταῖς ὡς ἀληθῶς, καὶ εὐσεβεῖα καταλαμπόμενος· διό σε μακαρίζομεν, καὶ τὴν ἀγίαν σου σήμερον, καὶ σεπτὴν ἑορτάζομεν, γεγηθότες πανήγυριν.

Πλοῦτον τὴν εὐσέβειαν, καὶ ὡς πορφύραν πολύτιμον, στολιζόμενος ἄμεμπτε, Ἰὼβ τὴν συμπάθειαν, τὴν δικαιοσύνην, ὥσπερ θεῖον στέφος, περιβαλλόμενος παθῶν, τῶν τυραννούντων σὺ ἐβασίλευσας· διό πρὸς τὰ βασίλεια, τὰ νοητὰ ἀναβέβηκας, Βασιλεῖ τε ἀοίδιμε, αἰωνίῳ παράστασαι.

Δόξα. Ἦχος πλ. β΄.

Ἐν ἀκριβείᾳ τὸν βίον τηρήσας, τῶν ἐν νόμῳ οὐ διήμαρτες· τὴν γὰρ ἐκ Θεοῦ ἐπαινετὴν εὐφημίαν σύμμαχον ἔχων, ὡς στρατιώτης καρτερώτατος, πρὸς τὸ γυμνάσιον τῆς ἀρετῆς ἐξεδύσω· καὶ ἀφορήτοις μάλωσι, τῶν ἰχώρων καταπαλαίσας, τὸν ἄμετρα καυχώμενον κατέβαλες· ἐντεῦθεν τὸ τῆς νίκης βραβεῖον, παρὰ Χριστοῦ ἀναδησάμενος, αὐτὸν ἰκέτευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Ἀπολυτίκια. Τοῦ Ἁγίου Ἰώβ. ᾠχος β΄.

Τοῦ δικαίου σου Ἰώβ τὴν μνήμην, Κύριε ἐορτάζοντες, δι' αὐτοῦ σε
δυσωποῦμεν, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τοῦ Ὁσίου. ᾠχος γ΄. Θείας πίστεως. Γερασίμου.

Θεῖον βλάστημα, τῆς Βοιωτίας, ἔμπνουν ὄργανον, τῆς ἐγκρατείας,
ἀνεδείχθης Σεραφεῖμ ἀξιάγαστε· σὺ γὰρ Ὁσίων βαδίσας τοῖς ἴχνεσιν,
ἀρτιφανῶς ἐν τῷ κόσμῳ ἐξέλαμψας· Πάτερ Ὁσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν
ικέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ τὰ λοιπά, ὡς σύνηθες,

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς καὶ τοῦ Ἁγίου. Ὁ
Κανὼν τοῦ Ἁγίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς, ἄνευ τῶν Θεοτοκίων·

Τὸν μυρίαθλον ἄξιον μέλπειν Ἰώβ.

Ποίημα τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ· οἱ δέ, Ἰωάννου Μοναχοῦ.

ᾠχος δ΄. Ὡδὴ α΄. Χοροὶ Ἰσραὴλ ἀνίκμοις.

Τὸν καρτερικὸν ἀδάμαντα, τῆς ὑπομονῆς τῷ στεφάνῳ κατακοσμούμενον,
ἡ Χριστοῦ Ἐκκλησία, νοεροῖς ὄρωσα ὀφθαλμοῖς πανηγυρίζει, ἐν
ἀγαλλιάσει μέλπουσα· Ἄσωμεν τῷ Θεῷ ἡμῶν, ὅτι δεδόξασται.

Οὐ γλῶσσα σοφῶν δυνησεται, οὐδὲ νοῦς βροτῶν ἐφικέσθαι τῶν
ἐγκωμίων σου· ἡ γὰρ ἄκτιστος γλῶσσα, σὲ θεοσεβῆ ἀληθινὸν ἄμεμπτον
ἔφη· ὅθεν σοι συμφώνως βοῶμεν· Ἄσωμεν τῷ Θεῷ ἡμῶν, ὅτι
δεδόξασται.

Νομίσας πλούτῳ φραπτόμενον, ὡς οὐκ εὐχερὲς αὐτῷ ἀνατρέπειν τὸν
Δίκαιον, ἐξαιτεῖ ὁ ἀλάστωρ, καὶ γυμνῷ βιαίως προσπαλαίσας κατερράγη·
δι' ὑπομονῆς γὰρ ἐβόα· Ἄσωμεν τῷ Θεῷ ἡμῶν, ὅτι δεδόξασται.

Θεοτοκίον.

Χοροὶ Προφητῶν ὑμνοῦσιν Ἀγνή, καὶ τῶν ἀσωμάτων σε τάξεις
γεραίρουσι· τὸν γὰρ Κτίστην τῶν ὅλων, ἐκ νηδύος σου ἀφράστως
προελθόντα καθορῶντες, τούτῳ ἀσιγήτως βοῶσιν· Ἄσωμεν τῷ Θεῷ
ἡμῶν, ὅτι δεδόξασται.

Ὡδὴ γ΄. Τόξον δυνατῶν ἠσθένησε.

Μένεις ἀκλινὴς τὸ φρόνημα, τῶν φιλτάτων τέκνων, καὶ τοῦ πλούτου
στερούμενος, ἀναμέλπων· Εὐλογημένον, τοῦ Κυρίου μου τὸ ὄνομα.

Ἔγλην ἀρετῆς πεποίησαι, πλοῦτον καὶ πενίαν· δι' ἀμφοῖν γὰρ
πυρούμενος, ὡς χρυσίον ἐπταπλασίως, ἀνεδείχθης δοκιμώτατος.

Ῥῆσει γυναικὸς προσέβαλεν, ὡς τῷ ἀρχεγόνῳ, ὁ ἀρχέκακος ὄφις σοι·
ἀλλ' ἐψεύσθη τῆς πανουργίας, ὁ εἰς ἄμετρα καυχώμενος.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε Μῆτερ ἀπειρόγαμε, ἡ τὸν Θεὸν Λόγον ἐν γαστρὶ σου χωρήσασα, καὶ τεκοῦσα σεσαρκωμένον, ὡς Θεὸν ὁμοῦ καὶ ἄνθρωπον.

Ὁ Εἰρμός.

» Τόξον δυνατῶν ἠσθένησε, καὶ οἱ ἀσθενοῦντες,
» περιεζώσαντο δύναμιν· διὰ τοῦτο ἔστερεώθη, ἐν
» Κυρίῳ ἡ καρδία μου.

Κάθισμα. Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Ἰὼβ τὸν ἄμεμπτον, καὶ καθαρώτατον, στῦλον τὸν ἄτρεπτον, καὶ καρτερώτατον, ταῖς μεθοδεῖαις τοῦ ἐχθροῦ, γενόμενον ἐν Πνεύματι, πάντες μακαρίσωμεν, καὶ πιστῶς εὐφημήσωμεν, μέγιστον θεράποντα, τοῦ Χριστοῦ χρηματίσαντα, καὶ τοῦτον ἐκτενῶς δυσωποῦντα, σῶσαι κινδύνων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Ὡδὴ δ'. Εἰσακήκοα τὴν ἔνδοξον.

Ἰκανώτατον ὑπόδειγμα, καὶ στήλη ἔμπρους, καὶ εἰκὼν ἀρετῆς, Ἰὼβ ὁ ἄμεμπτος ἀνεδείχθη· οὗ ζηλωτὰς ἡμᾶς βοῶντας ποιήσον· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ἀθλοθετεῖ σοι γυμνάσιον, ὁ πληρωτὴς τῶν ἀγαθῶν ἀθλητὰ, ἐξ ὑπογαίου ἀνακαλύπτων, τῶν ἀρετῶν σου πᾶσι τὴν λαμπρότητα, ἄμεμπτε Ἰὼβ παμμακάριστε.

Θεραπεύει σοι τὸ εὐτονον, καὶ καρτερικὸν τῆς ἀκάκου ψυχῆς, ἐν τῇ σαπρίᾳ ὁ ἀθλοθέτης, τῆς ἐν Ἐδέμ ὑπάρχον παραβάσεως, ἴαμα Ἰὼβ παμμακάριστε.

Λογισμῶ κρίνων τὸ ὄσιον, ἀνεμελώδει ὁ Ἰὼβ· Ἀγαθὰ οἱ δεδεγμένοι παρὰ Κυρίου, τὰ ἀλγεινὰ γενναίως οὐχ ὑποίσομεν; Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Ἀπειρόγαμε Θεόνυμφε, ἡ τὸν Σωτῆρα τεξαμένη σαρκί, σὲ ἀνυμνοῦμεν δεδοξασμένη, καὶ ἀσιγήτως ὕμνον σοι κραυγάζομεν· Χαῖρε προστασία τῶν δούλων σου.

Ὡδὴ ε'. Ὁ ἀνατείλας τὸ φῶς.

Οἱ παρακλήτορες πρὶν, τῶν δεινῶν προστιθέντες, τοῖς τραύμασί σου ἄλγος, πλείονάς σοι ἔπλεξαν, τοὺς στεφάνους Ἰὼβ ἔνδοξε.

Νεανικῶς ἐν δεινοῖς, ἀκατάπτωτος ὄφθης, καὶ ἐν περιφανείαις, πρὸς τὴν ἄτακτον ὕβριν, οὐκ ἐπήρθης Ἰὼβ ἄμεμπτε.

Ἀκαταγώνιστον σύ, τῆς ψυχῆς τὸ φρούριον δειμάμενος, γενναίως ἔφερες ἔνδοξε, τοῦ ἐθχροῦ τὸν δεινὸν κλύδωνα.

Θεοτοκίον.

Τὴν τοῦ Ἀγγέλου φωνὴν, ἀσιγήτως ἡ κτίσις, προσφέρει σοι Παρθένε· Χαῖρε Μῆτερ ἄχραντε, Ἰησοῦ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.

Ὡδὴ ς'. Ἐβόησε, προτυπῶν.

Ξενίζεται, ἀκοή ἐντροφῶσα τοῖς λόγοις σου, ὅτι στόμα, μυστηρίου ἐδείχθης ἀνάπλεων, τοῦ ποιήσαντός σε, καὶ διδάξαντος θεῖω ἐν Πνεύματι.

Ίώμενος, λυπουμένης καρδίας τὸ ἄλγημα, ἐκ βλεφάρων, συμπαθείας προέχεας δάκρυα, προϊστάμενος, ὀρφανῶν καὶ χηρῶν Ἰώβ ἔνδοξε.

Ὁ βίος σου, εὐσεβῆς καὶ φιλόθεος πέφηνε· διὰ τοῦτο, καὶ ὁ θάνατος ὄφθη ἀνάπαυσις, καὶ πρὸς ἄληκτον, εὐφροσύνην Ἰώβ μεταβέβηκας.

Θεοτοκίον.

Δεόμεθα, ὑπὲρ τῶν οἰκετῶν σου ἀλόχευτε, Θεοτόκε, τὸν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα ἱκέτευε, ὅτι σὲ καὶ μόνην, προστασίαν ἡμῶν ἐπιστάμεθα.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐβόησε, προτυπῶν τὴν ταφὴν τὴν τριήμερον, ὁ » Προφήτης Ἰωνᾶς, ἐν τῷ κήτει δεόμενος· Ἐκ » φθορᾶς με ῥῦσαι, Ἰησοῦ Βασιλεῦ τῶν δυνάμεων.

Κοντάκιον. ᾠχος πλ. δ´. Ὡς ἀπαρχὰς τῆς φύσεως.

Ὡς ἀληθῆς καὶ δίκαιος, θεοσεβῆς καὶ ἄμεμπτος, ἡγιασμένος τε ὄφθης πανένδοξε, Θεοῦ θεράπον γνήσιε· καὶ ἐδίδαξας κόσμον, ἐν τῇ σῆ καρτερίᾳ, Ἰώβ πολυάθλε· ὄθεν πάντες τιμῶντες, ὑμνοῦμέν σου τὸ μνημόσυνον.

Ὁ Οἶκος.

Ὁ τῶν ὄλων Θεός τε καὶ Κύριος, σὺν Υἱῷ βασιλεύων καὶ Πνεύματι, ἐν μιᾷ τῇ Θεότητι ἔλαμψε, καὶ πιστοὺς εὐσεβεῖς ἀπειργάσατο. Ὁ αὐτὸς καὶ τὸν Ἰώβ ἐμαρτύρησεν, ἢ γλῶσσα ἢ ἄκακος, ἄκακον, θεοσεβῆ τε καὶ δίκαιον, πάντων τῶν κακῶν ἀπεχόμενον. Διὰ τοῦτό σε Ἰώβ, ἐν ψαλμοῖς τιμῶντες ἅπαντες, ὑμνοῦμέν σου τὸ μνημόσυνον.

Συναξάριον.

Τῇ Ϛ´ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ Ἁγίου, δικαίου, πολυάθλου καὶ Προφήτου Ἰώβ.

Στίχ. Εἰ καὶ θανῶν, ἄληστος ἀνδρίας πέτρα,
Καὶ πῶς, Ἰώβ, κρύψω σε τῇ λήθης πέτρα;

Ἔκτη Ἰώβ πολύτλαν θανάτου νέφος ἀμφεκάλυψε.

Οὗτος ἦν ἐκ τῆς Αὐσίτιδος χώρας, τῶν ὀρίων Ἰδουμαίας καὶ Ἀραβίας, τῶν Ἡσαῦ υἱῶν, ὡς εἶναι αὐτὸν πέμπτον ἀπὸ Ἀβραάμ. Ἦν δὲ πατὴρ μὲν Ζαρέθ, μητὴρ δὲ Βοσόρρας. Προὔπηρχε δὲ αὐτῷ ὄνομα Ἰωβάβ, καὶ προεφήτευσεν ἔτη κε´. Προέλαβε δὲ τὴν ἔλευσιν τοῦ Χριστοῦ, ἔτη χίλια ἐννεακόσια εἰκοσιπέντε. Τοῦτον ἐξητήσατο ὁ διάβολος, μαρτυρηθέντα ὑπὸ τοῦ Κυρίου δίκαιον καὶ ἄμεμπτον καὶ πάντων τῶν ἐπὶ γῆς ὑπερέχοντα. Αὐτὸν δὲ πάντων τῶν ὑπαρχόντων γυμνώσας καὶ πληγαῖς φρικταῖς καὶ ἀπαρηγορήτοις ταλαιπωρήσας, ἀπῆλθε κατησχυμμένος, ἐν ταῖς τῶν πειρασμῶν προσβολαῖς ἀκάμπτου καὶ ἀνενδότου τοῦ Δικαίου φανέντος. Τοῦτον ἐπὶ τέλει τῶν ἄθλων ἀνεκήρυξεν ἄνωθεν ὁ Θεός, καὶ ἐν διπλῷ πάντα τὰ ἀφαιρεθέντα ἀπέδωκεν αὐτῷ, ὡς τὰ κατὰ μέρος

διεξοδικῶς ἢ κατ' αὐτὸν ἱστορία δηλοῖ. Ἐζήσῃ δὲ μετὰ τὴν πληγὴν ἔτη
ρο', ὡς εἶναι τὸν σύμπαντα χρόνον αὐτοῦ ἔτη σμη'.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Σεραφεῖμ, τοῦ ἐν τῷ ὄρει
Δομβοῦς.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Ὁ διασώσας ἐν πυρί.

Νομίμων ἄγευστος ἐπῶν, ἀλλὰ προφητῶν τε καὶ νόμου, φέρων τὸ
πλήρωμα Ἰώβ, δι' ἀγάπης Θεῷ εὐηρέστησας, μελωδῶν Ὑπερύμνητε, ὁ
Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Μὴ θησαυρίσας ἐπὶ γῆς, ἀλλ' ἐν οὐρανοῖς τὴν ἐλπίδα, ὡς χοῦν λελόγισαι
χρυσόν, τῷ Θεῷ ἐκβοῶν ἀγαλλόμενος Ὑπερύμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν
Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Ἐλκει σε παίσας πονηρῶ καὶ τῶν ὑπαρχόντων γυμνώσας, ὁ τῶν δικαίων
δυσμενῆς, τῆς ψυχῆς σου τὸν τόνον οὐκ ἔκαμψε μελωδῶν δὲ
ἐκραύγασες Ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Τριαδικόν.

Λόγον καὶ Πνεῦμα ἐκ Πατρὸς, μίαν τρισυπόστατον φύσιν, θεολογοῦντες
εὐσεβῶς, οἱ θεόφρονες πίστει βοήσωμεν Ὑπερύμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ
τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Τὴν ἀλοχεύτως ἐν γαστρὶ, καὶ ὑπερφυῶς δεξαμένην, τὸν ἀναλλοίωτον
Θεόν, εὐσπλαγχνία βροτοῖς ὁμιλήσαντα, εὐσεβῶς ἀνυμνοῦμέν σε, ὡς
Μητέρα τοῦ Ὑψίστου εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ η'. Τὸν ἐν μορφῇ Ἀγγέλου.

Πανηγυρίζει πᾶς ἑορταζόντων, ἐν ὑψίστοις ὁ χορός, τῷ θεσπεσίῳ
συμμέλπων Ἰώβ, καὶ ἀνακράζων Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε,
Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἐδιπλασίασέ σοι τοὺς στεφάνους, ἐπὶ γῆς καὶ οὐρανοῦ, ὁ ἀθλοθέτης,
θεόφρον Ἰώβ διὸ κραυγάζεις Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε,
Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἰάματα ψυχῶν τε καὶ σωμάτων, οἱ ἰχῶρες σῆς σαρκὸς μακάριε, βρύουσι
τοῖς μελωδοῦσιν Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς
αἰῶνας.

Νόσος ὑγεία, πλοῦτος καὶ πενία, ἐναβρύνονται τῇ βιοτῇ σου Μακάριε·
λαμπρὸς φανεῖς γάρ, διὰ πάντων κραυγάζεις λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν
εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Τὴν ἀπορρήτω λόγῳ συλλαβοῦσαν, καὶ τεκοῦσαν τὴν χαρὰν τῇ
οἰκουμένη, Χριστὸν τὸν Θεόν, ὑμνεῖτε παῖδες, ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς
ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν ἐν μορφῇ Ἀγγέλου ὄραθέντα, καὶ ἐν καμίνῳ » τοῦ πυρὸς τοῖς ὑμολόγοις, Χριστὸν τὸν Θεόν, » ὑμνεῖτε παῖδες, ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦ» τε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ´. Εὐὰ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς.

Ἰὼβ μὲν τῆ τῆς ὑπομονῆς λαμπρότητι, ἐπαξίως ἐστεφάνωται· σὺ δὲ πενθεῖς καὶ σκυθρωπάζεις, οὐ φέρων τοῦ Δικαίου τὸν στέφανον· διακενῆς γὰρ ἐλπίσας ἠσχύνθης Σατᾶν, μόνε δικαίων δυσμενέστατε.

Ὡς θέμις ἀνθρώπῳ κατιδεῖν τὴν δόξαν σου, κατοπτεύσας τὴν ἀθέατον, φόβῳ κραθεῖς καὶ εὐλαβεῖα, ἐβόησεν Ἰὼβ λίαν ἔντρομος· Σποδὸς ὑπάρχω καὶ γῆ, σὺ δὲ Κύριος· ὅθεν σε πάντες μεγαλύνομεν.

Βίβλος σε ἀξίως τῆς ζωῆς ἐδέξατο, καὶ ταμεῖα ἐπουράνια, σῖτον ὡς ὄριμον ἀχθέντα, καὶ πλήρη ἡμερῶν τῶν τοῦ Πνεύματος, Ἰὼβ θεράπον Κυρίου μακάριε· ὅθεν σε πάντες μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον.

Σοφίας χωρίον ὑπὲρ νοῦν τῆς κρείττονος, ἀνεδείχθης Κόρη ἄμωμε, ἔμψυχος θρόνος τε καὶ πύλη· διὸ ὡς βασιλίδα ἠγάπησαν, παρθένοι σε Παρθένε ὀπίσω σου, ἀπενεχθεῖσαι τῆς θεόπαιδος.

Ὁ Εἰρμός.

» Εὐὰ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν κατάραν » εἰσφκίσατο· σὺ δὲ Παρθένε Θεοτόκε, τῷ τῆς » κυοφορίας βλαστήματι, τῷ κόσμῳ τὴν εὐλογίαν ἐξ» ἠνθησας· ὅθεν σε πάντες μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, ἢ Α´ Ὡρα,
Καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ Ζ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός

Ἀνάμνησις τοῦ ἐν οὐρανῷ φανέντος

σημείου τοῦ τιμίου Σταυροῦ, ὥρα τρίτη

τῆς ἡμέρας, ἐπὶ Κωνσταντίου Βασιλέως,

υἱοῦ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ´
καὶ τοῦ τιμίου Σταυροῦ γ´.

Στιχηρὰ τοῦ τιμίου Σταυροῦ.

Ἦχος δ´. Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς.

Σήμερον χαίρει πιστῶν πληθὺς ἡ θεία· φαίνει γὰρ οὐράνιος, Σταυρὸς ἐν πέρασι· λάμπει αἰθὴρ φῶς ἀπρόσιτον· ἀὴρ ἀυγάζει, καὶ γῆς τὸ πρόσωπον ὠραΐζεται· μέλπει θείοις ἄσμασιν ἡ Ἐκκλησία Χριστοῦ· σέβει τιμῶσα τὸν ἄνωθεν, αὐτὴν φρουροῦντα, Σταυρὸν τὸν θεῖον καὶ ὑπερθαύμαστον, οὗ τῆ δυνάμει κραταιούμενοι, τῷ Δεσπότη προσέλθωμεν κράζοντες, εἰρηνεῦσαι τὸν κόσμον, καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τιμιωτάτη ὡς κλίμαξ καθωράθη, σήμερον ὁ πάντιμος, Σταυρὸς καὶ ἔνδοξος, ἀπὸ τῆς γῆς πρὸς οὐράνια, μετάγων πίστει, τοὺς ἀδιστακτὰ τοῦτον γεραίροντας. Χαίρει ἔθνη ἅπαντα, θερμῶς προστρέχοντα, τῷ βαπτισμῷ καὶ ἀγάλλεται, καὶ Ἐκκλησίας, νυμφοστολεῖται μορφῇ ἡ ἔνθεος· ὃν γὰρ συγκρῦπτειν ἐγκατέσπευδον, Ἰουδαῖοι ἐξ ὕψους αἰθέριος, καταυγάζει καὶ σῶζει, τοὺς πιστῶς αὐτῷ προστρέχοντας.

Ἀγαλλιᾶσθω ἡ κτίσις καὶ σκιρτάτω· σήμερον γὰρ ἤστραψε, Σταυρὸς ἐν πέρασιν, ἐξ οὐρανοῦ τὰ ἐπίγεια, καταφωτίζων, καὶ συνημμένα δεικνὺς τὰ ἄμικτα· σήμερον συγχαίρουσι, χοροῖς Ἀγγέλων βροτοί· τὸ γὰρ διεῖργον μεσότοιχον, Σταυρῷ ἡρμένον, εἰς ἐν τὰ πάντα σαφῶς συνήγαγεν· ὅθεν προλάμπων ὑπὲρ ἥλιον, πᾶσαν κτίσιν φαιδρύνει τῆ χάριτι, καὶ λαμπρύνει καὶ σῶζει, τοὺς πιστῶς αὐτὸν γεραίροντας.

Δόξα. Ἦχος πλ. β΄.

Ἀνγγεῖλαν οἱ οὐρανοὶ τὴν δόξαν σου Κύριε, τὸ φοβερὸν τοῦ Σταυροῦ σου σημεῖον, καὶ ἡ γῆ ἅπασα μετὰ φόβου προσεκύνησεν· ἡμεῖς δὲ δοξολογοῦντες, εὐχαρίστως σοι βοῶμεν· Θεὸς ὢν ἀπαθής, σαρκὶ παθεῖν δι' ἡμᾶς, ἐκουσίως κατεδέξω· διὸ σῶσον λαόν, ὃν περιεποιήσω οἰκείῳ αἵματι.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Ἀπολυτίκιον τοῦ Σταυροῦ. Ἦχος α΄.

Τοῦ Σταυροῦ σου ὁ τύπος νῦν ὑπὲρ ἥλιον ἔλαμψεν, ὃν περ ἐξ ὄρους ἀγίου, τόπῳ Κρανίου ἐφήπλωσας, καὶ τὴν ἐν αὐτῷ σου Σῶτερ ἰσχὺν ἐτράνωσας, διὰ τούτου κρατύνας καὶ τοὺς πιστοὺς βασιλεῖς ἡμῶν, οὓς καὶ περίσῳζε διαπαντὸς ἐν εἰρήνῃ, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου Χριστέ ὁ Θεός, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς.

Καὶ τὰ λοιπά, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς καὶ τοῦ τιμίου Σταυροῦ.

Ὁ Κανὼν τοῦ Σταυροῦ. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ἦχος δ΄. Ὤδὴ α΄. Ἄρματα Φαραώ.

Ἐφαναξ ἐπὶ γῆς, τὰς ἀκτῖνας τοῦ Σταυροῦ, ἐν ᾧ τὸν διάβολον καταβαλὼν, τῶν ἀνθρώπων ἔσωσας, τὸ γένος Κύριε· διὸ ὑμνοῦμεν τὴν δόξαν σου.

Γεύσεως ἀπειθοῦς, τῷ Σταυρῷ ὁ Λυτρωτὴς, ἔλυσε τὸ δέλεαρ, τῆ τοῦ Πατρὸς εὐδοκία. Ἄσωμεν αὐτῷ ἄσμα καινόν, ὅτι ἐνδόξως δεδόξασται.

Σκῆπτρον νικοποιόν, κατεφύτευσας Χριστέ, ζωῆς ξύλον ἄχραντον, ὡς ἐν Ἐδέμ τὸν Σταυρόν σου, ὡς φωτοειδῆς ἐξέλαμψεν, ἐπὶ τὸ ὄρος τὸ ἅγιον.

Θεοτοκίον.

Ἦν περ τῶν Προφητῶν, προεώρακε χορός, καὶ πύλην οὐράνιον, καὶ ἀκατάφλεκτον βάτον, σὲ Παρθενομήτορ ἄχραντε, Θεὸν τεκοῦσαν ἔγνωμεν.

Ῥδὴ γ'. Τόξον δυνατῶν ἠσθένησε.

Ὅσπερ θυρεῷ φραπτόμεθα, τῷ τοῦ ἀήττητου σου Σταυροῦ τύπῳ Δέσποτα· ὃν μὴ φέρων ὁ ἀπενκταῖος, δραπετεύει τῶν δαιμόνων ἐσμός.

Πάντας ὁ Σταυρός σου ἠϋφρανε, τοὺς ἐσταυρωμένον σε Θεὸν καταγγέλλοντας· ὃς ἐκλάμπρω καὶ ἀπροσίτῳ, ὠραιότητι ἐξέλαμψε.

Χαίροις ᾧ Σταυρὲ πανάγιε· ὅτι σου ὁ τύπος ὑπὲρ ἥλιον ἤστραψε, καὶ τὴν πλάνην πᾶσαν διώξας, τοὺς πιστοὺς ἡμᾶς ἐφώτισεν.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε Μῆτερ ἀπειρόγαμε, ἡ τὸν Θεὸν Λόγον ἐν γαστρὶ σου χωρήσασα, καὶ τεκοῦσα σεσαρκωμένον, ὡς Θεὸν ὁμοῦ καὶ ἄνθρωπον.

Ὁ Εἰρμός.

» Τόξον δυνατῶν ἠσθένησε, καὶ οἱ ἀσθενοῦντες » περιεζώσαντο δύναμιν· διὰ τοῦτο ἐστερεώθη, ἐν » Κυρίῳ ἡ καρδία μου.

Κοντάκιον τῆς Ἑορτῆς.

Εἶτα Κάθισμα τοῦ τιμίου Σταυροῦ.

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ὁ διανοίξας οὐρανοὺς κεκλεισμένους, ἐν οὐρανῷ περιφανεῖς τὰς ἀκτῖνας, ἐπὶ τῆς γῆς ἀνέτειλεν ὁ ἄχραντος Σταυρός· ὅθεν οἱ τὴν ἔλλαμψιν, τῆς αὐτοῦ ἐνεργείας, δεξάμενοι πρὸς ἄδυτον, ὀδηγοῦμεθα φέγγος, καὶ ἐν πολέμοις ἔχομεν αὐτόν, ὄπλον εἰρήνης, ἀήττητον τρόπαιον.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς. Ῥδὴ δ'. Εἰσακήκοα, Κύριε.

Μυστικῶς μὲν πρὶν καὶ αἰσθητῶς δὲ σήμερον, κατηγλάισας Χριστέ, τοῦ ἀχράντου σου Σταυροῦ τὸν τύπον.

Τὸ παράνομον τῶν θεοκτόνων τόλμημα, σταυροτύπῳ σου Σωτήρ, ἐθριάμβευσας φωτὶ οἰκτίρμον.

Ἐβεβαίωσας Χριστιανῶν τὸ θρήσκευμα, τῷ ἀύλῳ σου φωτί, τὸν Σταυρόν ἡμῖν Χριστέ χαράξας.

Θεοτοκίον.

Μῆτερ ἄχραντε εὐλογημένη Δέσποινα, ὃν ἐκύησας Θεόν, ταῖς λιταῖς σου ἐξιλέωσαι ἡμῖν.

Ῥδὴ ε'. Ὁ τοῦ φωτὸς διατμήξας.

Θανατηφόρον τὸ ξύλον, ὁ Σταυρὸς ζωηφόρος, τοῖς τῆς Ἑδέμ ἀποίκους ἐδείχθη Χριστέ, ἔνοικον αὐθις, διὰ κακούργου τὸν Ἀδὰμ ἐργασάμενος.

Ὁ ὑποστήσας τῷ Λόγῳ, τὸ πρωτόκτιστον σέλας, ὡς Υἱὸς Πατὴρ φωταυγῆ τὸν Σταυρόν, νῦν διαγράφει, τῷ σταυρωθέντι μαρτυρῶν τὴν θεότητα.

Ἐν τῷ φωτὶ τῷ ἀδύτῳ, τὸ ὑπέρτατον φάος, ἐν τῷ Πατρὶ ὁψόμεθα πίστει Χριστέ, σὲ τὸν Υἱὸν καὶ σοῦ τὸ Πνεῦμα, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν ἔλλαμψον.

Θεοτοκίον.

Ἐν τῷ ὠδίνειν σε Κόρη, τὰ μητέρων οὐκ ἔγνωσ, ὑπερφυῶς ἐπεὶ συλλαβοῦσα Θεόν, τέτοκας σαρκί· διὸ πάντες εὐσεβῶς σε δοξάζομεν.

Ῥδὴ ζ'. Ἐν τῷ θλίβεσθαί με.

Τὸν Σταυρόν ἐκλάμπεις, τοῖς πέρασι Χριστέ ὁ Θεός, καὶ ἐφώτισας δέ, δι' αὐτοῦ τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε.

Καλυπτέτωσαν μὲν, τὸ ὄμμα οἱ παράνομοι· τοῦ Σταυροῦ τὸ κάλλος, ἐξαστράπττον γὰρ οὐ φέρουσιν.

Ἐντρυφάτωσαν δέ, τῇ αἴγλῃ τοῦ ἀχράντου Σταυροῦ, οἱ Θεὸν εἰδότες, τὸν ἐν ξύλῳ προσπαγέντα σαρκί.

Θεοτοκίον.

Ἡ Θεὸν τεκοῦσα, Παρθένε ἀπειρόγαμε, ὑπὲρ ἡμῶν μὴ παύση, τὸν Υἱόν σου ἱκετεύουσα.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν τῷ θλίβεσθαί με, ἐβόησα πρὸς Κύριον, καὶ » ἐπήκουσέ μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ'.

Ῥο τρισμακάριστε Σταυρὲ καὶ πανσεβάσμιε, σὲ ἀνυμνῶν καὶ προσκυνῶν νῦν ἀγιάζομαι, ἐν ᾧ Χριστὸς ἀνυψούμενος κόσμον ἔσωσεν· ἀλλὰ πρόφθασον καὶ σῶσον τῇ δυνάμει σου, καὶ παντοίων με κινδύνων ἐλευθέρωσον, ἵνα κράζω σοι· Χαῖρε Ξύλον μακάριον.

Ὁ Οἶκος.

Ἄνοιξόν μου τὸ στόμα, Βασιλεῦ τῶν αἰώνων· καταύγασόν μου τὸν νοῦν καὶ τὰς φρένας, καὶ ἀγιάσον μου τὴν ψυχὴν, ἵνα ὑμνήσω Λόγε τὸ σεπτὸν Ξύλον σου· κατάπεμψον τὸ Πνεῦμά σου καὶ δίδαξόν με, ἵνα πόθῳ κραυγάζω.

Χαῖρε Σταυρὲ οἰκουμένης δόξα· χαῖρε Σταυρὲ Ἐκκλησίας κράτος.

Χαῖρε ἱερέων προπύργιον ἄσειστον· χαῖρε βασιλέων διάδημα τίμιον.

Χαῖρε σκῆπτρον τοῦ παντάνακτος Δημιουργοῦ τοῦ παντός· χαῖρε, ὅτι κατεδέξατο προσπαγῆναί σοι Χριστός.

Χαῖρε τῶν θλιβομένων παραμύθιον μέγα, χαῖρε τῶν ἐν πολέμοις τὸ ἀήττητον ὄπλον.

Χαῖρε Σταυρέ, Ἀγγέλων εὐπρέπεια· χαῖρε Σταυρέ, πιστῶν ἡ ἀντίληψις.

Χαῖρε, δι' οὗ κατεπόθη ὁ ἄδης· χαῖρε, δι' οὗ ἐξανέστημεν πάντες.

Χαῖρε Ξύλον μακάριον.

Συναξάριον.

Τῆ Ζ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς τὴν ἀνάμνησιν ἐορτάζομεν τοῦ ἐν οὐρανῷ φανέντος σημείου τοῦ τιμίου Σταυροῦ ἐπὶ Κωνσταντίου βασιλέως, υἱοῦ τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, καὶ Κυρίλλου Ἀρχιεπισκόπου Ἱεροσολύμων.

Στίχ. Σταυροῦ παγέντος, ἡγίασθη γῆ πάλαι,
Καὶ νῦν φανέντος, ἡγίασθη καὶ πόλος.

Ἐβδομάτῃ Σταυροῖο τύπος πόλῳ ἀμφεταινύθη.

Ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς Ἁγίας Πεντηκοστῆς, μηνὸς Μαΐου ἑβδόμη, ὥρα τρίτῃ τῆς ἡμέρας, ἐφάνη ὁ τίμιος καὶ ζωοποιὸς Σταυρὸς, συνεστῶς ἐκ φωτός, ὀρῶντος παντὸς τοῦ λαοῦ ὑπεράνω τοῦ ἁγίου Γολγοθᾶ ἐκτεταμένος, μέχρι τοῦ ἁγίου ὄρους τῶν Ἐλαιῶν· ὅς τις τῆ τῆς μαρμαρυγῆς λαμπρότητι τὰς ἡλιακὰς ἀκτῖνας ἐκάλυπεν. Ὅθεν πᾶσα ἡλικία, νέων τε καὶ γερόντων, σὺν νηπίοις καὶ θηλάζουσι τὴν Ἐκκλησίαν κατέλαβε, καὶ ἐν ἀμέτρῳ χαρᾷ καὶ θερμῇ κατανύξει δόξαν καὶ εὐχαριστίαν τῷ Θεῷ ἀνέπεμψαν, ἐπὶ τῷ παραδόξῳ τούτῳ θεάματι.

Τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἀκακίου.

Στίχ. Εἶπερ τις ἄλλος ἐν χορῷ τῶν Μαρτύρων,
Κάλλιστος Ἀκάκιος ἐκτμηθεὶς ξίφει.

Οὗτος ἦν ἐπὶ Μαξιμιανοῦ τοῦ βασιλέως, Καππαδόκης τὸ γένος, ἀριθμοῦ τῶν Μαρτησίων. Προσαχθεὶς δὲ Φίρμῳ τῷ ἄρχοντι, ὠμολόγησε τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ· καὶ πλεῖστα παρ' αὐτοῦ βασανισθεὶς, πέμπεται Βιβιανῷ, ἐτέρῳ ἄρχοντι· ὅς αὐτὸν ἤγαγε μαθ' ἐτέρων δεσμοτῶν ἐν τῷ Βυζαντίῳ. Δειναῖς δὲ μάστιξι καὶ στρέβλαις συγκόψας, ἐν φυλακῇ κατέθετο, ἔνθα ἐπιστάντες αὐτῷ Ἄγγελοι κατέστησαν αὐτὸν ὑγιῆ. Μετὰ τοῦτο πέμπεται Φαλκιανῷ, ἐτέρῳ ἄρχοντι· οὗ προστάξαντος, τὴν κεφαλὴν ξίφει ἀφαιρεῖται. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις ἐν τῷ ἁγίῳ αὐτοῦ Μαρτυρίῳ τῷ ὄντι ἐν τῷ Πασχάλῳ ἡ, ὡς ἐν ἄλλαις γράφεται, Ἑπτασκάλῳ.

Τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Κοδράτου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.

Στίχ. Ζωμοὺς χύτρας σῆς τοὺς ἰδρῶτας, Κοδράτε,
Ἄλατι τμηθεὶς αἱμάτων παραρτύεις.

Οὗτος ὑπῆρχεν ἐν Νικομηδεῖα τῇ πόλει, ἐπὶ Δεκίου καὶ Οὐαλεριανοῦ. Διὰ δὲ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν κρατηθεὶς σὺν ἄλλοις πολλοῖς ὑπὸ Ἑλλήνων, παρεδόθη τῷ τῆς πόλεως ἀνθυπάτῳ· καὶ ὁμολογήσας παρρησίᾳ τὸν Χριστόν, ἠπλώθη κατὰ γῆς καὶ ἐτύφθη βουνεῦροις ξηροῖς· αἱμάτων δὲ πληρώσας τὴν γῆν, τῷ δεσμοτηρίῳ παρεδόθη. Εἰς Νίκαιαν δὲ ἀχθεὶς παρὰ τοῦ ἀνθυπάτου, πάλιν ἐτιμωρήθη. Ἰδὼν δὲ τινὰς τῶν σὺν αὐτῷ, φόβῳ τῶν κολάσεων, μέλλοντας θύειν, τὸν τοῦ Θεοῦ φόβον ὑπομνήσας, ἐστήριξεν, οὐς εἰς πῦρ ὁ ἀνθύπατος ἔκαυσεν.

Ὁ δὲ Ἅγιος Κοδράτος ἐν τῷ ναῷ εἰσελθὼν τῶν εἰδώλων, τὰ ἐν αὐτῷ πάντα συνέτριψε ξόανα. Ὅθεν κρεμασθεὶς ξέεται, καὶ ἐν σάκκῳ βληθεὶς τύπεται βουεῦροις. Ἐνθα Σατορνῖνος καὶ Ῥουφῖνος πιστεύσαντες τῷ Χριστῷ, κρεμασθέντες ξέονται καὶ τὰς κεφαλὰς ἀφαιροῦνται. Εἰς δὲ τὴν Ἀπολλωνίδα ἐλαύνων ὁ ἀνθύπατος, ἐπαγόμενος καὶ τὸν Ἅγιον, ἄλμην σὺν ὄξει συγκεράσας, καταχέει κατὰ τῶν πληγῶν αὐτοῦ καὶ τριχίνους ὑφάσμασιν ἀνατρίβει, καὶ σίδηρα πυρωθέντα ἄγει ταῖς πλευραῖς αὐτοῦ. Διαβὰς δὲ τὸν Ῥουνδακόν, καὶ Ἑρμούπολιν καταλαβὼν, ἤγε καὶ τὸν Ἅγιον ἐφ' ἀμάξης, μὴ δυνάμενον βαδίσαι, ἔνθα ἐπ' ἐσχάρας πυρὸς ἀπλώσαντες τοῦτον, ἔλαιον καὶ πίσσαν ἄνωθεν ἐπέχεον· εἶτα τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἀπέτεμον, καὶ οὕτως ἐπληρώθη αὐτοῦ ἡ μαρτυρία. Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ὁμολογητοῦ Ἰωάννου τοῦ Ψυχαῖτου.

Στίχ. Ψυχῆς μόνης σὺ τὴν σχέσιν φέρων, Πάτερ,
Ψυχαῖτης κέκλησαι ἐνδίκως, μάκαρ.

Οὗτος ὁ μακάριος ἐκ νηπίου Ἰωάννου καὶ Ἡλιοῦ τοὺς τρόπους μιμούμενος, ἐν σκληραγωγίᾳ τὸν βίον ἑαυτοῦ ρυθμίσας, τοὺς πολέμους τῶν δαιμόνων ἐνίκησεν ἀνδρικώτατα, ταῖς τῶν δακρύων ῥοαῖς τὴν ψυχὴν προκαθαρθεὶς· καὶ παννύχοις στάσεσι τὸν Θεὸν ἱλασκόμενος καὶ ἰκμάδας προχέων δακρύων, ποταμοὺς ἐξήρανε τῶν αἰρέσεων, τοῦ Χριστοῦ τὸ ὁμοίωμα προσκυνῶν ὡς σεβάσμιον· τῶν δὲ ἀσεβῶν τὰ βουλευματα καταστρεψάμενος, ἠρίστευσεν, ἐξορίας πικρὰς καὶ φυλακὰς καρτερῶς ὑπομείνας· καὶ νόμων προϊστάμενος καὶ πατρικῶν παραδόσεων, νόμων βασιλικῶν κατέπτυσεν. Ὅθεν καὶ ἀθλήσας καρτερῶς, τὸν ἴσον καὶ αὐτὸς τοῖς Ἁγίοις ἀγῶνα, ὁμοίως καὶ τὸν στέφανον ἤρατο, νοσοῦντων σώματα καὶ ψυχὰς θεραπεύων, ὡς τῶν θαυμάτων τὴν χάριν ἐκ Θεοῦ δεξάμενος. Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Μαξίμου.

Στίχ. Λίθοις ἐπιβὰς Μάξιμος μεγαλόνομος,
Ἀνῆλθε χαίρων οὐρανοῦ εἰς τὸ πλάτος.

Οὗτος ὁ μακάριος παρρησίᾳ τὸν Χριστὸν κηρύξας καὶ πολλοὺς χειραγωγήσας πρὸς τὴν εὐσέβειαν καὶ διαφόρους ὑπομείνας αἰκίας, ἔσχατον λίθοις βληθεὶς καὶ οἶονεὶ στεφανωθεὶς ὑπ' αὐτῶν, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.
Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Ὁ διασώσας τῷ πυρί.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ, Ἥλιος μεσούσης ἡμέρας, ὄν καθορῶν ὁ αἰσθητός, τὰς ἀκτῖνας συνέστειλεν ἥλιος, ὑπερύμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἠύλογητός εἶ.

Ὁ τῷ Θεόπτῃ ἐν πυρί, πάλαι ὁμιλήσας καὶ γνόφῳ, σταυροφανεῖ δὲ ἀστραπῇ, ὡς Θεὸς δοξαζόμενος σήμερον, ὑπερύμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Τὸ ἐκ φωτὸς καὶ ἐν φωτί, φῶς συναϊδίως ἐκλάμπον, καὶ τῷ ἀχράντῳ σου φωτί, τοῦ Σταυροῦ σου δοξάσας τὸ τρόπαιον, ὑπερύμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Τὴν ἀλοχεύτως ἐν γαστρὶ, καὶ ὑπερφυῶς δεξαμένην, τὸν ἀναλλοίωτον Θεόν, εὐσπλαγχνία βροτοῖς ὁμιλήσαντα, εὐσεβῶς ἀνυμνήσωμεν, ὡς Μητέρα τοῦ Ὑψίστου εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ η´. Τὸν ἐν μορφῇ Ἀγγέλου.

Τὸν ἐπὶ θρόνου δόξης ὄραθέντα, καὶ ἐν ξύλῳ Σταυροῦ καθηλωθέντα, οὐσία σαρκός, ὑμνεῖτε παῖδες, ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τὸν ἐν φωτί ἀχράντῳ τυπωθέντα, καὶ ἐκλάμπσαντα Σταυρὸν ἐπὶ τὸ ὄρος τὸ ἅγιον, ὑμνεῖτε παῖδες, ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Δοξολογοῦντες ἓνα τῆς Τριάδος, τὸν τῇ αἴγλῃ τοῦ Σταυροῦ τὴν οἰκουμένην φωτίσαντα, ὑμνεῖτε παῖδες, ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Τὴν ἀπορρήτῳ λόγῳ συλλαβοῦσαν, καὶ τεκοῦσαν τὴν χαρὰν τῇ οἰκουμένῃ, Χριστὸν τὸν Θεὸν ὑμνεῖτε παῖδες, ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν ἐν μορφῇ Ἀγγέλου ὄραθέντα, ἐν καμίνῳ » πυρὸς τοῖς ὑμνολόγοις, Χριστὸν τὸν Θεὸν ὑμνεῖτε » παῖδες, ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς » πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ θ´. Λίθος ἀχειρότητος.

Ὁ πάλαι πυρί τε καὶ γνόφῳ, τῷ ἀπειθεῖ νομοθετήσας, νῦν τῷ πιστοτάτῳ σου λαῷ, τὸν τοῦ Σταυροῦ σου τύπον διέγραψας, ὑπὲρ φωστῆρας λάμποντα· ὃν ἐπαξίως μεγαλύνομεν.

Ἐπένθησε ζόφῳ ἢ κτίσις, τῶν σταυρωσάντων σε τὴν τόλμην· νῦν εὐπρεπεστάτῳ δὲ φωτί, ὁ ζωηφόρος λάμπας Σταυρός σου Χριστέ, τῆς Ἐκκλησίας ἔδειξε, τὴν κεκρυμμένην ὠραιότητα.

Ἐκ σοῦ τὰς ἐλπίδας ἀνάψας, ὁ περιούσιος λαός σου, σοὶ πρὸς ἱκεσίαν τὸν Σταυρὸν, καὶ τὸ φρικτὸν σου αἷμα προβάλλεται· ἀλλ' εὐμενῶς ἐπίνευσον, πρὸς τὴν ἡμῶν Παντάναξ λύτρωσιν.

Θεοτοκίον.

Φώτισον ἡμᾶς ἢ τεκοῦσα, φῶς τὸ ἀπρόσιτον Παρθένε· ἔμπλησον ἡμᾶς εὐφροσύνης, καὶ θυμηδίας καὶ θείας γνώσεως, τοὺς καθαρᾶ καρδία σε, εὐσεβοφρόνως μακαρίζοντας.

Ὁ Εἰρμός.

» Λίθος ἀχειρόμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου » Παρθένε, ἀκρογωνιαίος ἐτήθη, Χριστὸς συν- » ἄψας τὰς διεστώσας φύσεις· διὸ ἐπαγαλλόμενοι, » σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον.

Σταυρός, ὁ φύλαξ πάσης τῆς οἰκουμένης· Σταυρός, ἡ ὠραιότης τῆς Ἐκκλησίας· Σταυρός, βασιλέων τὸ κραταίωμα· Σταυρός, πιστῶν τὸ στήριγμα· Σταυρός, Ἀγγέλων ἡ δόξα, καὶ τῶν δαιμόνων τὸ τραῦμα.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, ζήτηε τὴν Ἀκολουθίαν τῆς ἰδ' Σεπτεμβρίου, ἤγουν Ἀπόστολον, Εὐαγγέλιον, καὶ Κοινωνικὸν σταυρώσιμον.

Τῆς ἡ' τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου καὶ τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀρσενίου τοῦ Μεγάλου*

* Ἐν τῷ Κουτλουμουσιανῷ χειρογράφῳ ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἁγίου Ἀρσενίου κεῖται χωριστά, ψαλλομένη, κατὰ τὴν ἐκεῖ διατύπωσιν, ἢ πρὸ τῆς ὀγδόης ἢ μετὰ τὴν ὀγδὴν τοῦ παρόντος μηνός· κατὰ δὲ τὴν σήμερον ψάλλεται μόνη ἡ τοῦ Ἀποστόλου Ἀκολουθία. Ἔχει δὲ τὸ αὐτὸ χειρόγραφον καὶ μικρὸν Ἐσπερινὸν τοῦ Ἀποστόλου.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Στιχολογεῖται ἡ α' στάσις τοῦ, Μακάριος ἀνήρ. Εἰς δὲ τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ Ἀποστόλου.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Ὁ θεατὴς τῶν ἀρρήτων ἀποκαλύψεων, καὶ ἐρμηνεὺς τῶν ἄνω, τοῦ Θεοῦ μυστηρίων, ὁ παῖς τοῦ Ζεβεδαίου, γράψας ἡμῖν, τὸ Χριστοῦ Εὐαγγέλιον, θεολογεῖν τὸν Πατέρα, καὶ τὸν Υἱόν, καὶ τὸ Πνεῦμα ἐξεπαίδευσεν.

Ἡ θεοκίνητος λύρα τῶν οὐρανίων ᾠδῶν, ὁ μυστογράφος οὗτος, τὸ θεόπνευστον στόμα, τὸ ἄσμα τῶν ἁσμάτων ἄδει τερπνῶς, τὰ μὲν χεῖλη κινῶν ὡς νευράς, ὡς περ δὲ πληκτρον τὴν γλῶτταν ἀνακινῶν, καὶ πρεσβεύει τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Τῇ βροντοφῶνῳ σου γλώττῃ ἀναφθεγγόμενος, τῆς τοῦ Θεοῦ σοφίας, τὸν ἀπόκρυφον λόγον, Θεῷ ἠγαπημένε κράζεις ἀεὶ, ἀναπτύσσων τὰ χεῖλη πυκνῶς, τὸ Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος· καὶ δαδουχεῖς, πάντα ἄνθρωπον πρὸς γνῶσιν Θεοῦ.

Ἔτερα τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος πλ. δ΄. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Πάτερ θεόφρον Ἀρσένιε, ταῖς τῶν δακρῶν πηγαῖς, λαμπρυνθεὶς τὴν διάνοιαν, τῷ Θεῷ ὠμίλησας, ἀνευδότοις καθάρσεσι· καὶ τῇ ἐλλάμψει στῦλος ὀλόφωτος, θεοσεβείας πυρσῷ λαμπόμενος, ὧφθης μακάριε, μοναστῶν τὸ καύχημα· καὶ νῦν ἡμᾶς, πάντας περιφρούρησον, ταῖς ἱκεσίαις σου.

Ὅσιε Πάτερ Ἀρσένιε, σὺ τὸν Θεὸν ἐκζητῶν, καὶ ταῖς τούτου ἐλλάμπεσθαι, φωτοβόλοις λάμψεσιν, εὐσεβῶς ἐφιέμενος, περιφανείας πᾶσαν λαμπρότητα, καὶ βασιλείους αὐλάς κατέλιπες, καὶ τὴν ἀθάνατον, κληρουχίαν εἴληφας, μετὰ Χριστοῦ, νῦν συναυλιζόμενος, θεομακάριστε.

Λόγου καὶ γνώσεως ἔμπλεως, εἶπερ τις ἄλλος ὀφθείς, ἀρεταῖς τε κατάκοσμος, πάσης δόξης γέγονας, τῆς ἐντεῦθεν ἀνάπλεως· ἀλλὰ τῷ θεῷ ζήλω πυρούμενος, καὶ τῶν ἀρρήτων καταγλιχόμενος, φεύγεις εἰς Αἴγυπτον, ἔνθα βίον ἔζησας, ἀσκητικόν, βάρος δόξης ἀρρήτον, ἀνταλλαττόμενος.

Δόξα. Ἦχος β΄. Γερμανοῦ.

Τὸν υἱὸν τῆς βροντῆς, τὸν θεμέλιον τῶν θείων λόγων, τὸν ἀρχηγὸν τῆς θεολογίας, καὶ κήρυκα πρώτιστον, τῆς ἀληθοῦς δογμάτων Θεοῦ σοφίας, τὸν ἡγαπημένον Ἰωάννην καὶ παρθένον, μερόπων γένος κατὰ χρέος εὐφημήσωμεν. Οὗτος γὰρ ἄληκτον ἔχων τὸ θεῖον ἐν ἑαυτῷ, τὸ Ἐν ἀρχῇ μὲν ἔφησε τοῦ Λόγου· αὐθὶς τε, τὸ πρὸς τὸν Πατέρα ἀχώριστον, καὶ τὸ ἴσον μετὰ ταῦτα τῆς τοῦ Πατρὸς οὐσίας, δεικνύων ἡμῖν δι' αὐτοῦ, τὴν ὀρθοδοξίαν τῆς Ἁγίας Τριάδος, δημιουργόν τε ὄντα σὺν τῷ Πατρί, καὶ ζωὴν φέροντα, καὶ φῶς ἀληθινόν, τὸν αὐτὸν ἔδειξεν ἡμῖν. Ὡ θαύματος ἐκστατικοῦ, καὶ πράγματος σοφιστικοῦ, ὅτι πλήρης ὢν τῆς ἀγάπης, πλήρης γέγονε καὶ τῆς θεολογίας, δόξη καὶ τιμῇ καὶ πίστει, θέμεθλος ὑπάρχων, τῆς ἀκραιφνοῦς ἡμῶν πίστεως· δι' ἧς τύχοιμεν τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Εἴσοδος, Προκείμενον τῆς ἡμέρας

καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Καθολικῆς Α' Ἐπιστολῆς Ἰωάννου τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. γ' 21).

Ἀγαπητοί, ἐὰν ἡ καρδία ἡμῶν μὴ καταγινώσκη ἡμῶν, παρρησίαν ἔχομεν πρὸς τὸν Θεόν· καὶ ὁ ἐὰν αἰτῶμεν, λαμβάνομεν παρ' αὐτοῦ, ὅτι τὰς ἐντολάς αὐτοῦ τηροῦμεν, καὶ τὰ ἀρεστὰ ἐνώπιον αὐτοῦ ποιοῦμεν. Καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ ἐντολὴ αὐτοῦ, ἵνα πιστεύσωμεν τῷ ὀνόματι τοῦ Υἱοῦ αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἀγαπῶμεν ἀλλήλους, καθὼς ἔδωκεν ἐντολήν ἡμῖν. Καὶ ὁ τηρῶν τὰς ἐντολάς αὐτοῦ, ἐν αὐτῷ μένει, καὶ αὐτὸς ἐν αὐτῷ· καὶ ἐν τούτῳ γινώσκομεν, ὅτι μένει ἐν ἡμῖν, ἐκ τοῦ Πνεύματος οὗ ἡμῖν ἔδωκεν. Ἀγαπητοί, μὴ παντὶ πνεύματι πιστεύετε, ἀλλὰ δοκιμάζετε τὰ πνεύματα, εἰ ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστὶν· ὅτι πολλοὶ ψευδοπροφητῆται ἐξεληλύθασιν εἰς τὸν

κόσμον. Ἐν τούτῳ γινώσκεται τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ· πᾶν πνεῦμα, ὃ ὁμολογεῖ Ἰησοῦν Χριστὸν ἐν σαρκὶ ἐληλυθότα ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστὶ· καὶ πᾶν πνεῦμα ὃ μὴ ὁμολογεῖ τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν ἐν σαρκὶ ἐληλυθότα ἐκ τοῦ Θεοῦ οὐκ ἔστι· καὶ τοῦτό ἐστὶ τὸ τοῦ ἀντιχρίστου, ὃ ἀκηκόατε ὅτι ἔρχεται, καὶ νῦν ἐν τῷ κόσμῳ ἐστὶν ἤδη. Ὑμεῖς ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστε, τεκνία, καὶ νενικήκατε αὐτούς, ὅτι μείζων ἐστὶν ὁ ἐν ὑμῖν ἢ ὁ ἐν τῷ κόσμῳ. Αὐτοὶ ἐκ τοῦ κόσμου εἰσὶ, διὰ τοῦτο ἐκ τοῦ κόσμου λαλοῦσι, καὶ ὁ κόσμος αὐτῶν ἀκούει. Ἡμεῖς ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐσμεν. Ὁ γινώσκων τὸν Θεόν, ἀκούει ἡμῶν· ὃς οὐκ ἐστὶν ἐκ τοῦ Θεοῦ, οὐκ ἀκούει ἡμῶν.

Καθολικῆς Α΄ Ἐπιστολῆς Ἰωάννου τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. δ΄ 11).

Ἀγαπητοί, εἰ οὕτως ὁ Θεὸς ἠγάπησεν ἡμᾶς, καὶ ἡμεῖς ὀφείλομεν ἀλλήλους ἀγαπᾶν. Θεὸν οὐδεὶς πώποτε τεθέαται· ἐὰν ἀγαπῶμεν ἀλλήλους, ὁ Θεὸς ἐν ἡμῖν μένει καὶ ἡ ἀγάπη αὐτοῦ τετελειωμένη ἐστὶν ἐν ἡμῖν. Ἐν τούτῳ γινώσκομεν ὅτι ἐν αὐτῷ μένομεν, καὶ αὐτὸς ἐν ἡμῖν, ὅτι ἐκ τοῦ Πνεύματος αὐτοῦ δέδωκεν ἡμῖν. Καὶ ἡμεῖς τεθεάμεθα καὶ μαρτυροῦμεν ὅτι ὁ Πατὴρ ἀπέσταλκε τὸν Υἱὸν αὐτοῦ Σωτῆρα τοῦ κόσμου. Ὅς ἂν ὁμολογήσῃ, ὅτι Ἰησοῦς ἐστὶν ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Θεὸς ἐν αὐτῷ μένει, καὶ αὐτὸς ἐν τῷ Θεῷ. Καὶ ἡμεῖς ἐγνώκαμεν καὶ πεπιστεύκαμεν τὴν ἀγάπην, ἣν ἔχει ὁ Θεὸς ἐν ἡμῖν. Ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστὶ· καὶ ὁ μένων ἐν τῇ ἀγάπῃ, ἐν τῷ Θεῷ μένει, καὶ ὁ Θεὸς ἐν αὐτῷ.

Καθολικῆς Α΄ Ἐπιστολῆς Ἰωάννου τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. δ΄ 20–ε΄ 1).

Ἀγαπητοί, ἐὰν τις εἴπῃ, ὅτι ἀγαπῶ τὸν Θεόν, καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ μισῇ, ψεύστης ἐστίν· ὁ γὰρ μὴ ἀγαπῶν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ὃν ἐώρακε, τὸν Θεὸν ὃν οὐχ ἐώρακε πῶς δύναται ἀγαπᾶν; Καὶ ταύτην τὴν ἐντολὴν ἔχομεν ἐπ’ αὐτοῦ, ἵνα ὁ ἀγαπῶν τὸν Θεόν, ἀγαπᾷ καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ. Πᾶς ὁ πιστεύων ὅτι Ἰησοῦς ἐστὶν ὁ Χριστός, ἐκ τοῦ Θεοῦ γεγέννηται· καὶ πᾶς ὁ ἀγαπῶν τὸν γεννήσαντα, ἀγαπᾷ καὶ τὸν γεγεννημένον ἐξ αὐτοῦ. Ἐν τούτῳ γινώσκομεν, ὅτι ἀγαπῶμεν τὰ τέκνα τοῦ Θεοῦ, ὅταν τὸν Θεὸν ἀγαπῶμεν, καὶ τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ τηρῶμεν. Αὕτη γάρ ἐστὶν ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ἵνα τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ τηρῶμεν καὶ αἱ ἐντολαὶ αὐτοῦ βαρεῖαι οὐκ εἰσιν. Ὅτι πᾶν τὸ γεγεννημένον ἐκ τοῦ Θεοῦ νικᾷ τὸν κόσμον· καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ νίκη ἢ νικήσασα τὸν κόσμον, ἢ πίστις ἡμῶν. Τίς ἐστὶν ὁ νικῶν τὸν κόσμον, εἰ μὴ ὁ πιστεύων ὅτι Ἰησοῦς ἐστὶν ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ;

Εἰς τὴν Λιτὴν.

Στιχηρὰ Ἰδιόμελα τοῦ Ἀποστόλου.

Ἦχος α΄. Γερμανοῦ.

Ποταμοὶ θεολογίας, ἐκ τοῦ τιμίου σου στόματος ἀνέβλυσαν Ἀπόστολε· ἐξ ὧν ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ ἀρδευομένη, προσκυνεῖ ὀρθοδόξως Τριάδα ὁμοούσιον· ἦν καὶ νῦν αἰτησαι, Ἰωάννη Θεολόγε, στηριχθῆναι, καὶ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τοῦ αὐτοῦ, ὁ αὐτός.

Τὸ φυτὸν τῆς ἀγνεΐας, τὸ μύρον τῆς εὐωδίας, πάλιν ἀνέτειλεν ἡμῖν, εἰς τὴν παροῦσαν ἑορτὴν, βοῆσαι πρὸς αὐτόν· Ὁ ἀναπесῶν ἐπὶ τὸ στήθος τὸ δεσποτικόν, καὶ ἐπομβρίσας τῷ κόσμῳ τὸν λόγον, Ἰωάννη Ἀπόστολε, ὁ τὴν Παρθένον φυλάξας ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ, αἴτησαι ἡμῖν παρὰ Χριστοῦ τὸ μέγα ἔλεος.

Τοῦ αὐτοῦ, ὁ αὐτός.

Ὡς τῶν ἀπορρήτων μυστηρίων αὐτόπτης, ἐκέκραγες βοῶν, τὸν προαιώνιον Λόγον, ἐν ἀρχῇ ὑπάρχειν πρὸς Θεόν, καὶ αὐτὸν εἶναι τὸν Θεόν, Ἰωάννη Ἀπόστολε, ἐπιστήθιε Χριστοῦ, καὶ φίλε γνήσιε, τῆς Τριάδος τὸ ἡδυσμα, τῆς Ἐφέσου καὶ Πάτμου τὸ στήριγμα τὸ ἄσειστον, ἡμῶν δὲ βοήθεια. Πρέσβευε, Θεολόγε παμμακάριστε, ἐκ δυσσεβῶν ἐχθρῶν, αἰσθητῶν καὶ νοητῶν, λυτρωθῆναι λαόν, τὸν τὴν μνήμην σου ἀεὶ ἐκτελοῦντα πιστῶς.

Ἦχος β΄.

Τὴν τῶν Ἀποστόλων ἀκρότητα, τῆς θεολογίας τὴν σάλπιγγα, τὸν πνευματικὸν στρατηγόν, τὸν τὴν οἰκουμένην Θεῷ καθυποτάξαντα, δεῦτε οἱ πιστοὶ μακαρίσωμεν, Ἰωάννην τὸν ἀοίδιμον, ἐκ γῆς μεθιστάμενον, καὶ γῆς οὐκ ἀφιστάμενον, ἀλλὰ ζῶντα καὶ μένοντα, τὴν φοβερὰν τοῦ Δεσπότη δευτέραν ἔλευσιν· εἰς ἣν ἀκατακρίτως ὑπαντῆσαι ἡμᾶς, αἴτησαι φίλε μυστικέ, Χριστοῦ ἐπιστήθιε, τοὺς ἐκ πόθου τελοῦντας τὴν μνήμην σου.

Τοῦ Ὁσίου. Ἦχος πλ. β΄.

Ὅσιε Πάτερ, εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος τῶν κατορθωμάτων σου· δι' ὧν ἐν τοῖς οὐρανοῖς, εὔρες μισθὸν τῶν καμάτων σου. Τῶν δαιμόνων ὤλεσας τὰς φάλαγγας, τῶν Ἀγγέλων ἔφθασας τὰ τάγματα, ὧν τὸν βίον ἀμέμπτως ἐζήλωσας. Παρρησίαν ἔχων πρὸς Κύριον, αἴτησαι εἰρήνην ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος δ΄.

Ἀναπесῶν ἐν τῷ στήθει τοῦ διδασκάλου Χριστοῦ, ἐν τῷ δείπνῳ Κυρίου, ἡγαπημένε Μαθητά, ἐκεῖθεν ἔγνωσ τὰ ἄρρητα, καὶ τὴν οὐράνιον πᾶσιν ἐβρόντησας φωνήν· Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος, καὶ ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεόν, καὶ Θεὸς ἦν ὁ Λόγος, τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, τὸ φωτίζον πάντα ἄνθρωπον, εἰς τὸν κόσμον ἐρχόμενον, Χριστὸς ὁ Θεός, καὶ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον.

Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ Ἀποστόλου.

Ἦχος β΄. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Δεῦτε, τῆς σοφίας τὸν βυθόν, καὶ τῶν ὀρθοδόξων δογμάτων, τὸν συγγραφέα πιστοῖ, ὕμνοις στεφανώσωμεν ἐνθέοις σήμερον, Ἰωάννην τὸν ἐνδοξον, καὶ ἡγαπημένον· οὗτος γὰρ ἐβρόντησεν· Ὁ Λόγος ἦν ἐν ἀρχῇ. Ὅθεν καὶ βροντοφῶνος ὤφθη, ὡς τὸ Εὐαγγέλιον κόσμῳ, γράψας πολυσόφως, ὁ ἀοίδιμος.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτοῦ καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτοῦ.

Ὅντως, σὺ ἐφάνης ἀληθῶς, φίλος ἐπιστήθιος μέγας, τῷ διδασκάλῳ Χριστῷ· στήθει γὰρ ἀνέπεσας, ὅθεν ἐξήντησας, τῆς σοφίας τὰ δόγματα, ἐν οἷς καὶ πλουτίζεις, πᾶσαν τὴν περίγειον, ὡς θεηγόρος Θεοῦ· ὅθεν καὶ κατέχουσα ταῦτα, ἡ τερπνὴ Χριστοῦ Ἐκκλησία, νῦν εὐφραينوμένη ἐπαγάζεται.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ, ποίησιν δὲ χειρῶν αὐτοῦ ἀναγγέλλει τὸ στερέωμα.

Χαίροις, Θεολόγε ἀληθῶς· χαίροις τῆς μητρὸς τοῦ Κυρίου, Υἱὲ παμπόθητε· σὺ γὰρ παριστάμενος, ἐν τῷ Σταυρῷ τοῦ Χριστοῦ, τῆς ἐνθέου ἀκήκοας, φωνῆς τοῦ Δεσπότη· Ἴδε νῦν ἡ Μήτηρ σου, πρὸς σὲ βοήσαντος· ὅθεν ἐπαξίως σε πάντες, ὡς Χριστοῦ Ἀπόστολον μέγαν, καὶ ἡγαπημένον μακαρίζομεν.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'. Λέοντος Μαΐστορος.

Ἀπόστολε Χριστοῦ, Εὐαγγελιστὰ Θεολόγε, τῶν ἀπορρήτων μύστης γενόμενος, τῆς σοφίας τὰ ἀπόρρητα ἡμῖν ἐβρόντησας δόγματα, τὸ Ἐν ἀρχῇ ἦν τρανώσας τοῖς πιστοῖς, καὶ τό, Οὐκ ἦν ἀποβαλὼν, τῶν αἰρετιζόντων ἀπεκρούσω τοὺς λόγους, ἐπιστήθιος φανείς, καὶ φίλος ἡγαπημένος, ὡς Ἡσαΐας ὁ μεγαλοφωνότατος, καὶ Μωσῆς ὁ θεόπτης. Παρρησίαν ἔχων πρὸς Θεόν, ἐκτενῶς ἰκέτευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος β'.

Ἀπόστολε Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡγαπημένε, ἐπιτάχυνον, ρῦσαι λαὸν ἀναπολόγητον· δέχεταιί σε προσπίπτοντα, ὁ ἐπιπεσόντα τῷ στήθει καταδεξάμενος· ὃν ἰκέτευε, Θεολόγε, καὶ ἐπίμονον νέφος ἐθνῶν διασκεδάσαι, αἰτούμενος ἡμῖν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Τῆς Ἑορτῆς. Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν Α' Στιχολογίαν, Κάθισμα τῆς τυχούσης Ἑορτῆς· μετὰ δὲ τὴν Β' Στιχολογίαν·

Κάθισμα τοῦ Ἀποστόλου.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν σοφίαν καὶ Λόγον.

Ἀναπεσὼν ἐν τῷ στήθει τοῦ Ἰησοῦ, παρρησίας τυγχάνων ὡς μαθητῆς, ἠρώτησας· Τίς ἐστίν, ὁ προδότης σου Κύριε; καὶ ὡς ἡγαπημένῳ, ὑπάρχοντι ἔνδοξε, διὰ τοῦ ἄρτου οὗτος, σαφῶς ὑπεδείχθη σοι· ὅθεν καὶ ὡς μύστης, γεγωνῶς τῶν ἀρρήτων, τοῦ Λόγου τὴν σάρκωσιν, ἐκδιδάσκεις τὰ πέρατα. Θεολόγε Ἀπόστολε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεςιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα.

Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Τὴν μνήμην τιμήσωμεν, τοῦ Ἀποστόλου πιστοί· ἐπέστη γὰρ σήμερον, πᾶσι τοῖς πέρασι, φωτίζουσα ἅπαντας. Οὗτος γὰρ τοῦ Κυρίου, ἀληθῆς Θεολόγος, καὶ ἐν Εὐαγγελίῳ, ἀναδέδεικται φίλος· διὸ καὶ τοῖς τιμῶσιν αὐτόν, βρῦει ἰάματα.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Οἱ Ἀναβαθμοί. Τὸ Α΄ Ἀντίφωνον τοῦ δ΄ Ἦχου.

Προκείμενον, Ἦχος δ΄.

Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτοῦ...

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ...

Τό, Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον, Ἑωθινὸν ια΄.

Τό, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι. Ὁ Ν΄.

Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἀποστόλου...

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Εἶτα τὸ Στιχηρόν. Ἦχος β΄.

Τὴν τῶν Ἀποστόλων ἀκρότητα... Ζήτει εἰς τὴν Λιτὴν.

Σῶσον, ὁ Θεός, τὸν λαόν σου.

Τό, Κύριε, ἐλέησον, ιβ΄, καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς καὶ τοῦ Ἀποστόλου.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἀποστόλου. Ποίημα Θεοφάνους.

Ἦχος πλ. δ΄. Ὠδὴ α΄. Ἀρματηλάτην Φαραῶ.

Ὡς καθαρὸς ἠγαπημένος γέγονας, τῷ ἀκροτάτῳ φωτί, καὶ τοῖς αὐτοῦ στέρνοις, ἐπαναπαυσάμενος, πεπαρῆσιασμένη ψυχῇ, ἐξ ἀβύσσου σοφίας, τὸ φῶς τῆς γνώσεως εἴλκυσας, μάκαρ Ἰωάννη Απόστολε.

Ἵπερφυῶς θεολογῶν ἐβρόντησας, ἠγαπημένε Χριστῷ· ἦν ἐν ἀρχῇ Λόγος, ζῶν καὶ ἐνυπόστατος, πρὸς τὸν αὐτοῦ Γεννήτορα, καὶ Θεὸς ἦν ὁ Λόγος, καὶ σὰρξ ὁ Λόγος ἐγένετο, καὶ Θεὸς διέμεινεν ἄτρεπτος.

Θεοτοκίον.

Ἵπὸ τὴν σκέπην σου ἀεὶ προσφεύγοντες, ἀποτρεπόμεθα, τῶν πειρασμῶν πᾶσαν, καταιγίδα ἄχραντε· διὸ καὶ νῦν αἰτούμεθα, πεπτωκότες εἰς βάθος, πλημμελημάτων ἀνάγαγε, θείαις σου Ἀγνὴ παρακλήσεσι.

Τοῦ Ὁσίου. Ἦχος καὶ Εἰρμὸς ὁ αὐτός.

Τῷ τοῦ Δεσπότη πειθαρχῶν Ἀρσένιε, θείῳ προστάγματι, βασιλικοῦ πλούτου, δόξαν καταλέλοιπας, ὥσπερ ὁ νομοθέτης Μωσῆς, καὶ φυγῶν τοὺς ἀνθρώπους, Ἀγγέλοις γέγονας σύσκηνος, ἅμα σὺν αὐτοῖς εὐφραϊνόμενος.

Σὺ τοὺς θορύβους ἐκφυγῶν Ἀρσένιε, ὡς ἀμαρτίας πηγᾶς, τῇ σιωπῇ γλῶσσαν, ἐχαλιναγώγησας· ὅθεν ἐν ἀταράχῳ τὸν νοῦν, ἠσυχία τηρήσας, τοῦ θείου Πνεύματος γέγονας, ἀξιοπρεπὲς ἐνδιαίτημα.

Θεοτοκίον.

Δεδοξασμένα περι σοῦ λελάληνται, ἐν γενεαῖς γενεῶν, ἢ τὸν Θεὸν Λόγον, ἐν γαστρὶ χωρήσασα, ἀγνή δὲ διαμείνασα, Θεοτόκε Μαρία· διό σε πάντες γεραίρομεν, τὴν μετὰ Θεὸν προστασίαν ἡμῶν.

Καταβασία τῆς Ἑορτῆς. Τοῦ Ἀποστόλου.

Ῥδὴ γ'. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Ἐξ ἀλιέων ἀλιεύς, ἀνθρώπων καὶ θεολόγος, ἐχρημάτισας σοφὴ Ἰωάννη, ἀφειδήσας πατρικῆς, καὶ τῆς τοῦ κόσμου σχέσεως, καὶ τῷ Δεσπότη Λόγῳ, ἔρωτι θείῳ ἐπόμενος.

Κεκαθαρμένος τῆς ψυχῆς, τὸ ὄμμα ᾧ Θεολόγε, ἐθεάσω τὴν ἀπόρρητον δόξαν, ἐκ Πατρὸς μονογενοῦς, τοῦ Λόγου καὶ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, δι' οὗ σαφῶς τὰ πάντα, θείῳ γεγένηται Πνεύματι.

Θεοτοκίον.

Ἐπὶ τὴν σὴν προσπεφευγώς, Θεοκυῆτορ Παρθένε, προστασίαν, ἀπαλλάττομαι πάσης, ἐπηρείας τοῦ ἐχθροῦ, καὶ σῶζομαι πρεσβείαις σου· ἀλλὰ καὶ τῆς μελλούσης, ἀγνή ῥυσθειὴν κολάσεως.

Τοῦ Ὁσίου· Εἰρμὸς ὁ αὐτός.

Πάτερ Ἀρσένιε τῆς σῆς, χριστομιμήτου πτωχείας, τὸ τραχὺ καὶ εὐτελέστατον ῥάκος, τὸ περιδοξὸν τῆς πρίν, ἐσθῆτος κατεκάλυπτε, τὴν τῆς ἀφράστου δόξης, στολὴν σοι περιποιούμενον.

Τὰς προσβολὰς τῶν δυσμενῶν, καὶ ἀκαθάρτων πνευμάτων, ἐκ Θεοῦ συντετριμμένη καρδίᾳ, δεδεδυμένος ἀρωγῆν, Ἀρσένιε κατέρραξας, τροπαιοφόρος Πάτερ, τῇ ταπεινώσει γενόμενος.

Θεοτοκίον.

Τῶν Χερουβὶμ καὶ Σεραφίμ, ἐδείχθης ὑψηλοτέρα, Θεοτόκε· σὺ γὰρ μόνη ἐδέξω, τὸν ἀχώρητον Θεόν, ἐν σῇ γαστρὶ ἀμόλυντε· διὸ πιστοὶ σε πάντες, ὕμνοις ἀγνή μακαρίζομεν.

Καταβασία τῆς Ἑορτῆς.

Κάθισμα τοῦ Ἀποστόλου.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τῆς Σοφίας τῷ στήθει ἀναπεσών, καὶ τὴν γνῶσιν τῶν ὄντων καταμαθών, ἐνθέως ἐβρόντησας· Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος, καλλιγραφήσας πρῶτος, τὴν ἀναρχον γέννησιν, καὶ καταγγείλας πᾶσι, τοῦ Λόγου τὴν σάρκωσιν· ὅθεν καὶ τῇ γλώττῃ, σαγηνεύσας τὰ ἔθνη, τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος, ἐκδιδάσκεις τοῖς πέρασι. Θεολόγε Ἀπόστολε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Τοῦ Ὁσίου, ὅμοιον.

Τοὺς θορύβους τοῦ βίου ἀποφυγών, καὶ ἡσύχως τὸν βίον διατελών, τὰ πάθη ἐνέκρωσας, καὶ τὸν νοῦν ἀνεπτέρωσας, πρὸς τὸν Θεὸν καὶ στῦλος, πυρὸς ἐχρημάτισας, καὶ φωστὴρ ἀπάντων, πιστῶν τῶν τιμώντων σε· ὄμβροισ δὲ δακρῶν, παινόμενος ὥφθης, ὡς δένδρον κατάκαρπον, ἐν αὐλαῖς τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Θεοφόρε Ἀρσένιε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ,

τῶν πταισμάτων ἄφεςιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς.

Τοῦ Ἀποστόλου. Ὡδὴ δ΄. Σὺ μου ἰσχύς, Κύριε.

Σὲ τῆς βροντῆς, γόνον ὁ Κύριος ἔφησε, σὲ βροντῆσαι, πνεύματι ἠξίωσε, τῆς ἑαυτοῦ, θείας ἐκ Πατρός, καὶ ἀκαταλήπτου, γεννήσεως τὸ ἀπόρρητον· διό σου Θεολόγε, τὴν πανέορτον μνήμην, ἐν ὧδαῖς ἐπαξίως δοξάζομεν.

Σὺ ἀρετῶν, ἦρθης πρὸς ὕψος Ἀπόστολε, σὺ κατείδες, δόξη ἀπαστράπτοντα, μονογενῆ Λόγον ἐν σαρκί, τὸν ἐν τοῖς πατρώοις, ἀνάρχως κόλποις καθήμενον, φωνῆς τε ἐπακοῦσαι, πατρικῆς ἠξιώθης, μαρτυροῦσης αὐτῷ τὴν υἰότητα.

Θεοτοκίον.

Ἐπὶ τὴν σὴν, νῦν καταφεύγων ἀντίληψιν, ὁ ἀχρεῖος, δοῦλός σου Πανάμωμε, μὴ αἰσχυρθῶ· σὲ γὰρ πρὸς Θεόν, ἔχω προστασίαν, καὶ τεῖχος ἀκαταμάχητον· ἐν σοὶ καὶ τῆς μελλούσης, ἀπολαύσω γαλήνης, καὶ τῆς θείας ζωῆς ἐπιτεύξομαι.

Τοῦ Ὁσίου. Εἰρμὸς ὁ αὐτός.

Σὺ βιαστής, φύσεως ὄφθης Ἀρσένιε, σὺ τὰ πάθη, Πάτερ καθυπέταξας, τῷ νοερῷ ἡγεμονικῷ, καθάπερ οἰκέτῃ, τῷ ὕπνῳ ἐγκελευόμενος· διό καὶ ἐν παννύχοις, ἀγρυπνίαις ἐβόας· Τῇ δυνάμει σου δόξα φιλόανθρωπε.

Σὺ τὸν Θεόν, Ὅσιε πόθῳ ἐζήτησας, σὺ φανέντα, πλεῖον ἐπεπόθησας, καὶ τῇ καθάρσει θεοδειδῆς, ὄλος χρηματίσας, τῷ ποθουμένῳ ὠμίλησας, καὶ ἔγνωσ τῇ ἐνώσει τὸν ὑπέρτερον πάσης, καταλήψεως Πάτερ Ἀρσένιε.

Θεοτοκίον.

Σὺ τῶν πιστῶν, καύχημα πέλεις ἀνύμφευτε, σὺ προστάτις, σὺ καὶ καταφύγιον, Χριστιανῶν, τεῖχος καὶ λιμὴν· πρὸς γὰρ τὸν Υἱόν σου, ἐντεύξεις φέρεις Πανάμωμε, καὶ σῶζεις ἐκ κινδύνων, τοὺς ἐν πίστει καὶ πόθῳ, Θεοτόκον ἀγνήν σε γινώσκοντας.

Καταβασία τῆς Ἑορτῆς.

Τοῦ Ἀποστόλου. Ὡδὴ ε΄. Ἴνα τί με ἀπόσω.

Ἐν τῷ σκότει τοῦ κόσμου, λάμπαν θεασάμενος τὸ φῶς τὸ ἄχρονον, καὶ κραθεὶς τῷ πόθῳ, καὶ φωστήρ εὐσεβείας γενόμενος, τὰ τῶν πολυσπόρων, γένη ἐθνῶν θεολογίας, Ἰωάννη φωτὶ κατελάμπρυνας.

Ἐπιγνοὺς ὡς ὁ νόμος, διὰ Μωυσέως ὁ σκιώδης δέδοται, ἡ δὲ θεία χάρις, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν γέγονε, θεολόγῳ γλώττη, γόνε βροντῆς ἠγαπημένε, εὐηγγελίσω αὐτοῦ τὴν θεότητα.

Θεοτοκίον.

Σὺ μου σκέπη καὶ κράτος, Πάναγνε καὶ στήριγμα, καὶ τεῖχος ἄρρηκτον, καὶ σὲ προσκαλοῦμαι· Ἐν νυκτὶ καὶ ἡμέρᾳ με φρούρησον, ἐκ παντοίας βλάβης, ἐπερχομένης τοῦ Βελίαρ, ἵνα πίστει καὶ πόθῳ δοξάζω σε.

Τοῦ Ὁσίου. Εἰρμὸς ὁ αὐτός.

Τὸν μεσίτην τῆς πρώτης, Πάτερ παραβάσεως τοῦ πρωτοπλάστου Ἀδάμ, εὐσεβῶς ἀπόσω, τοῦ ἐχθροῦ εὖ εἰδῶς τὰ σοφίσματα· διὸ ἐν ἀχράντῳ, χοροβατῶν τρυφῆς λειμῶνι, τὸν δεσπότην Χριστὸν καθικέτευε.

Σεαυτὸν ἀπηρνήσω, πᾶσαν ἠδυπάθειαν ἀπαρνησάμενος, καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων, τὸν σταυρόν σου βαστάσας Ἀρσένιε, καὶ Χριστὸν ποθήσας, ἐν οὐρανοῖς συγκληρονόμος, ἐπαξίως αὐτοῦ ἐχρημάτισας.

Θεοτοκίον.

Μητρικὴν παρρησίαν, τὴν πρὸς τὸν Υἱόν σου κεκτημένη πάναγνε, συγγενοῦς προνοίας, τῆς ἡμῶν μὴ παρίδης δεόμεθα, ὅτι σὲ καὶ μόνην, Χριστιανοὶ πρὸς τὸν Δεσπότην, ἰλασμόν εὐμενῆ προβαλλόμεθα.

Καταβασία τῆς Ἑορτῆς.

Τοῦ Ἀποστόλου. Ὡδὴ ς´. Ἄβυσσος ἀμαρτιῶν.

Ἄνθρακα θείου πυρός, προκατεΐδε τυπικῶς Ἡσαΐας, ὃ καθαρθεὶς τὰ χεῖλη, προφητείας ἠξίωται· σαρκωθέντος δὲ Θεοῦ, Λόγου μακάριε, Ἰωάννη, σὺ ἀνεδείχθης ἐπιστήθιος.

Λόγος ὁ μονογενής, ὁ ἐν κόλποις τοῦ Πατρὸς ἰδρυμένος, σωματωθεὶς ὠράθη, Ἰωάννη μακάριε, καὶ ὡς μύστη προσφιλεῖ, σοὶ ἐξηγήσατο, ἀσωμάτως, Θεὸν οὐδένα ἰδεῖν πώποτε.

Θεοτοκίον.

Φώτισόν μου τὴν ψυχὴν, ἢ τεκοῦσα τὸ ἀπαύγασμα δόξης, τῆς τοῦ Πατρὸς Παρθένε, Θεοτόκε πανύμνητε· τὴν σὴν γὰρ οἱ ἀληθεῖς, χάριν κατέχοντες, θιασῶται, τὰς γλωσσαλγίας ἀπεκρούσαντο.

Τοῦ Ὁσίου. Εἰρμὸς ὁ αὐτός.

Φρόνημα τὸ τῆς σαρκός, εὐσεβῶς δι' ἀπαθείας νεκρώσας, οὐχ ἠρετίσω κλῆρον, τὸν ἐπίγειον Ὅσιε, τῆς Χριστοῦ ἐπιποθῶν, Πάτερ Ἀρσένιε, ἐν ὑψίστοις, κληροδοσίας τὴν ἀπόλαυσιν.

Ἥλιος ἐπιφανεὶς, τὴν ὀλόφυκτόν σου ἔλυσε στάσιν, τοῦ νοητοῦ ἡλίου, τὴν ἀσύγκριτον ἔλλαμψιν, μετὰ τοὺς ἐν τῇ νυκτί, βίου καμάτων σου, προμηνύων, περιαιγάσειν σοὶ Ἀρσένιε.

Θεοτοκίον.

Ἐχουσα τὸ συμπαθές, ἢ τεκοῦσα τὸν φιλάγαθον Λόγον, σῶσον ἡμᾶς βιαίας, καὶ δεινῆς περιστάσεως· σὲ γὰρ μόνην οἱ πιστοὶ, πάναγνε Δέσποινα, προστασίαν, ἀκαταμάχητον κεκτήμεθα.

Καταβασία τῆς Ἑορτῆς.

Κοντάκιον αὐτόμελον. Ἦχος β´.

Τὰ μεγαλεῖά σου Παρθένε τίς διηγῆσεται; βρῦεις γὰρ θαύματα, καὶ πηγάζεις ἰάματα, καὶ πρεσβεύεις ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν, ὡς Θεολόγος καὶ φίλος Χριστοῦ.

Ὁ Οἶκος.

Ἦψη οὐράνια ἐκμανθάνειν, καὶ θαλάσσης τὰ βάθη ἐρευνᾶν, τολμηρὸν ὑπάρχει καὶ ἀκατάληπτον· ὥσπερ οὖν ἄστρα ἐξαριθμῆσαι, καὶ παράλιον ψάμμον οὐκ ἔστιν ὄλωσ, οὕτως οὔτε τὰ τοῦ Θεολόγου εἰπεῖν ἰκανόν· τοσοῦτοις αὐτὸν στεφάνοις ὁ Χριστός, ὃν ἠγάπησεν ἔστεψεν· οὗ τῷ

στήθει ανέπεσε, καὶ ἐν τῷ μυστικῷ δείπνῳ συνειστιάθη, ὡς θεολόγος καὶ φίλος Χριστοῦ.

Συναξάριον.

Τῇ Η΄ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ, ἐπιστηθίου φίλου, ἠγαπημένου καὶ παρθένου, Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, ἥτοι ἡ σύναξις τῆς Ἁγίας κόνεως τῆς ἐκπεμπομένης ἐκ τοῦ τάφου αὐτοῦ, ἡγουν τοῦ μάννα.

Στίχ. Οὐ βρῶσιν, ἀλλὰ ῥῶσιν ἄνθρωποις νέμει

Τὸ τοῦ τάφου σου μάννα, μύστα Κυρίου.

Ὅγδοάτη τελέουσι ῥοδισμὸν βροντογόνοιο.

Ὁ πανάγαθος Θεὸς καὶ φιλόανθρωπος Κύριος ἡμῶν, τοὺς ὑπὲρ αὐτοῦ προθύμως ἀγωνισαμένους Ἁγίους αὐτοῦ Μαθητὰς καὶ Ἀποστόλους, Προφήτας καὶ Μάρτυρας καὶ πάντας τοὺς εὐαρεστήσαντας αὐτῷ, οὐ μόνον βασιλείας οὐρανῶν καὶ τῶν αἰωνίων ἠξίωσεν ἀγαθῶν, ἀλλὰ καὶ τοὺς τόπους, ἐν οἷς διέπρεψαν καὶ ἐτάφησαν, πλήρεις χαρίτων ὑποδείξας, πολλοῖς ἐλάμπρυνε θαύμασι. Καὶ γὰρ ὁ τάφος, ἐν ᾧ ὁ μέγας Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης ὁ Θεολόγος, μέλλον μετατεθῆναι, ἐτάφη, κόνιν ἁγίαν, ἣν οἱ ἐγχώριοι «Μάννα» μετονομάζουσιν, ἐπιπνεύσει Πνεύματος Ἁγίου, κατὰ τὴν ὀγδόην τοῦ Μαΐου μηνός, ἐτησίως ἐξαίφνης ἀναβρῦει καὶ ἀναδίδωσιν· ἣν οἱ προσερχόμενοι λαμβάνοντες, χρῶνται εἰς παντοίων παθῶν ἀπολύτρωσιν, εἰς θεραπείαν ψυχῶν, εἰς ῥῶσιν σώματος, Θεὸν δοξολογοῦντες καὶ τὸν αὐτοῦ θεράποντα Ἰωάννην γεραίροντες.

Σωφρονίου

Ἰστέον, ὅτι πατὴρ τοῦ Θεολόγου ὁ Ζεβεδαῖος ἦν, ἡ δὲ μήτηρ Σαλώμη, θυγάτηρ Ἰωσήφ, τοῦ μνηστευσαμένου τὴν Θεοτόκον. Ὁ γὰρ Ἰωσήφ υἱοὺς ἔσχε τέσσαρας, Ἰάκωβον, Συμεῶν, Ἰούδαν καὶ Ἰωσὴν· καὶ θυγατέρας τρεῖς, τὴν τε Ἐσθήρ, τὴν Μάρθαν καὶ τὴν Σαλώμην, ἣτις ἦν γυνὴ Ζεβεδαίου, μήτηρ δὲ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου. Ἐντεῦθεν ὁ Σωτὴρ θεῖος ἦν Ἰωάννου, ὡς ἀδελφὸς Σαλώμης τῆς θυγατρὸς Ἰωσήφ.

Δεῖ δὲ εἰδέναι, ὅτι ἐπὶ τοῦ πάθους τοῦ Σωτῆρος, τῶν μαθητῶν αὐτοῦ πάντων φυγόντων, μόνος Ἰωάννης, ὡς ἀγαπητός, ἐν τῇ παραδόσει καὶ ἐν τῷ σταυρῷ παρῆν, καὶ εἰς τὸν τάφον μετὰ τοῦ Πέτρου ἦλθεν, ἔλαβε δὲ καὶ τὴν Θεοτόκον εἰς τὰ ἴδια. Μητέρας δὲ ἔσχε τρεῖς ἐπὶ τῆς γῆς· πρώτην τὴν Σαλώμην, ἐξ ἧς ἐγεννήθη· δευτέραν τὴν Βροντὴν, ὅτι βροντῆς υἱὸς ἐχρημάτισε, τρίτην δὲ τὴν Παναγίαν Θεοτόκον, κατὰ τὸ ῥηθὲν αὐτῷ ὑπὸ τοῦ Κυρίου· «Ἴδου ἡ Μήτηρ σου». Συνῆν δὲ τῇ Θεοτόκῳ ὁ Ἰωάννης μέχρι τῆς κοιμήσεως αὐτῆς· καὶ μετὰ ταῦτα ἦλθεν εἰς Ἐφεσον καὶ κατέβαλε διὰ προσευχῆς τὸν ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος, καὶ τεσσαράκοντα μυριάδας ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν, λατρευόντων τῇ Ἀρτέμιδι, τῆς πλάνης ἀπήλλαξε καὶ πρὸς τὸ φῶς μετήγαγε. Καλεῖται δὲ Ἠλίβατον τὸ ὄρος, ἐν ᾧ ἴσταται ὁ ναὸς τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου. Ἐκ δὲ Δύσεως κεῖται ὁ Ἅγιος Τιμόθεος. Μαρία δὲ ἡ Μαγδαληνὴ καὶ οἱ ἑπτὰ Παῖδες ἐν

τῷ πλησίον ὄρει, Χειλεὼν καλουμένῳ. Ἡ δὲ Ἁγία Ἑρμιόνη, θυγάτηρ οὗσα Φιλίππου, ἐνὸς τῶν ἑπτὰ Διακόνων, ἐκ τῶν τεσσάρων Προφητίδων θυγατέρων αὐτοῦ, κεῖται εἰς τὸ πλησίον ὄρος. Καὶ Αὐδακτος ὁ Μάρτυς, καὶ ἡ τούτου θυγάτηρ Καλλισθένη, καὶ ἕτεροι Μάρτυρες, Ἐπίσκοποι γεγονότες, Ἀρίστων, Τύραννος, καὶ Ἀριστόβουλος καὶ Παῦλος ὁ τῆς ἐρήμου πολίτης, ἐκεῖσε κατάκεινται. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις ἐν τῷ σεπτῷ Ἀποστολείῳ αὐτοῦ, τῷ ὄντι ἐν τῷ Ἑβδόμῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀρσενίου τοῦ Μεγάλου.

Στίχ. Λαθεῖν βιώσας Ἀρσένιος ἠγάπα,

Ἵως οὐδὲ πάντως ἐκβίωσας λανθάνει.

Ἵως ἦν τῆς μεγαλοπόλεως Ῥώμης γέννημα καὶ θρέμμα, ἐξ ἀπαλῶν τῶν ὀνύχων καθαρὸν τηρηθεὶς τῷ Θεῷ ἐνδιαίτημα καὶ πάσης ἀρετῆς καὶ σοφίας θείας τε καὶ ἀνθρωπίνης πλήρης ὑπάρχων· ὅθεν καὶ τὴν τοῦ διακόνου χειροτονίαν ἐδέξατο, τοῦ μεγάλου Θεοδοσίου τὴν τῶν Ῥωμαίων βασιλείαν τότε ἰθύνοντος. Πολλὴν δὲ ποιουμένου σπουδὴν καὶ ἐπιζητοῦντος ἄνδρα πνευματικὸν καὶ λόγιον, ἱκανοποιῆσαι καὶ διδάξαι τὰ τέκνα αὐτοῦ ἐν τοῖς μαθήμασι, καὶ μάλιστα οἷς θεραπεύεται Θεός, μαθὼν περὶ τούτου, γράφει τῷ βασιλεῖ Γρατιανῷ καὶ τῷ Πάπᾳ Ἰννοκεντίῳ, καὶ μόλις ἴσχυσε τοῦ ποθομένου τυχεῖν.

Ἐπεὶ δὲ ἀπάρας τῆς Ῥωμαίων Ἀρσένιος, τὴν Κωνσταντίνου πόλιν κατέλαβεν, ἔστη κατὰ πρόσωπον Θεοδοσίου. Εἶδε δὲ αὐτὸν σεμνὸν μὲν ἔχοντα πρόσωπον καὶ τὸ χρῶμα, εὐτακτον δὲ τὸ βλέμμα, ταπεινὸν τὸ φρόνημα, πάση ἀρετῇ κεκοσμημένον, πολλῆς χαρᾶς καὶ θυμηδίας ἐμπλησθεὶς, ἔκτοτε ὡς πατέρα ὑπερετίμα καὶ ὡς διδάσκαλον ἐσέβετο. Οἱ δὲ τῆς Συγκλήτου, ὡς μέγα τι κειμήλιον βλέποντες, ἐθαύμαζον.

Αὐτὸς δὲ μισόδοξος ὢν καὶ φιλόθεος καὶ τὴν δόξαν ὡς σκύβαλα ἠγούμενος καὶ ἐπιποθῶν τὸν μονήρη βίον, καθ' ἑκάστην κατελιπάρει τὸ Θεῖον πληρῶσαι αὐτοῦ τὴν αἴτησιν· καὶ παραυτίκα φωνῆς ἐνωτίσθη θείας, «Ἀρσένιε», λεγούσης, «φεῦγε τοὺς ἀνθρώπους καὶ σῶζου». Ὁ δὲ, μηδὲν μελήσας, ἀλλὰ τὴν ἐσθῆτα μεταλλάξας, τὴν Ἀλεξανδρείαν καταλαμβάνει· καὶ τὴν κόμην κειράμενος, ἐν τῇ Σκῆτῃ γέγονε, πάση σκληραγωγία καὶ ταλαιπωρία ἑαυτὸν ὑποβάλλων καὶ τοῦ Θεοῦ δεόμενος. Καὶ πάλιν θεία φωνὴ πρὸς αὐτόν· «Ἀρσένιε, φεῦγε, σιώπα, ἡσύχαζε καὶ σῶζου».

Τοῦτον τὸν μέγαν ἠρώτησέ ποτε Θεόφιλος ὁ Πάπας Ἀλεξανδρείας, ἀνελθὼν σὺν ἑτέροις· «Εἰπέ ἡμῖν, Πάτερ, λόγον ὠφελείας». Ὁ δὲ ἔφη· «Ἐὰν εἴπω, φυλάττεις;». Οἱ δὲ εἶπον· «Ἐκ παντός». Καὶ εἶπεν· «Ὅπου ἐὰν ἀκούσητε Ἀρσένιον, μὴ πλησιάσητε».

Περὶ τούτου λέγεται, ὅτι παρ' ὅλον τὸν χρόνον τῆς ζωῆς αὐτοῦ ἐργαζόμενος, ράκος εἶχεν ἐν τῷ κόλπῳ αὐτοῦ, ἐν ᾧ ὑπεδέχετο τὰ δάκρυα. Ἦν δὲ ἀστεῖος τῷ σώματι, ὀλοπόλιος, ξηρὸς καὶ μακρὸς, εἰ καὶ μερικῶς ὑπὸ τοῦ γήρωτος κεκύρωτο, τὴν ὑπὲρ τὴν ἕξιν ἔχων μέχρι τῆς κοιλίας, τὸ εἶδος

ἀγγελικόν, ὡς Ἰακώβ· διὸ οὐδὲ φαίνεσθαι τι ἤθελε κατὰ πρόσωπον· ἠγρύπνει τε πολλά, ὄρθιος ἰστάμενος καὶ εὐχόμενος καὶ μηδὲ κλίνων τὰ γόνατα, μέχρις ἂν ὁ ἥλιος τὴν ὀλόνηκτον αὐτοῦ ἔλυσε στάσιν· ὅθεν τὴν ψυχόλεθρον πύρωσιν τοῖς τῶν δακρύων χεύμασι κατέσβεσε. Μέλλοντος δὲ αὐτοῦ ἐκδημεῖν ἐκ τοῦ σώματος, πρὸς βαθὺ γῆρας ἐληλακότος (ἦν γὰρ ἐγγὺς πού τῶν ἑκατὸν ἐτῶν), ἠρώτησαν αὐτὸν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, τὸ ποῦ, καὶ ὅπως δεῖ καταθέσθαι αὐτόν. Ὁ δὲ· «Οὐκ οἶδατε βαλεῖν σχοινίον ἐν τοῖς ποσὶ μου καὶ ἄραι πρὸς τὸ ὄρος;». Καὶ αὐθις λέγει πρὸς αὐτούς· «Ἴδετε πόσος φόβος ἐστὶν ἐν ἐμοί, μέλλοντι ἐκδημεῖν ἀπὸ τοῦ σώματος;». Οἱ δὲ· «Ἴδομεν». Ὁ δὲ· «Ἀφ' οὗ ἐγενόμην Μοναχός, οὗτος ὁ φόβος οὐδόλως ἀπέστη ἀπ' ἐμοῦ». Καὶ αὐτίκα τὸ πνεῦμα αὐτοῦ τῷ Θεῷ ἐν εἰρήνῃ παρέδωκε. Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ Ὅσιος Μήλης, ὁ ὑμνωδός, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Ἐκστάντα Μήλην ὑμνοποιὸν ἐκ βίου,
Ἵμνεῖν λόγοις δίκαιον, ὡς ἐμὸς λόγος.
Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ σπεῖρα (τάγμα) στρατιωτῶν ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Χριστοφρονοῦσα σπεῖρα τέμνεται κάρας,
Χριστοκτονοῦσαν σπεῖραν οὐ μιμουμένη.
Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.
Τοῦ Ἀποστόλου. Ὡδὴ ζ'. Θεοῦ συγκατάβασιν.
Προθύμως ἐκβέβηκας, δεσμοῦ τῆς ὕλης ὧ παμμακάριστε, ὡς Θεοῦ παραστάτης, καὶ θεοπνεύστου γεγονῶς ἄγγελος, θεολογίας βοᾶν ἐξεπαίδευσας· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.
Ὡς χόρτον λελόγισαι, χρυσὸν καὶ πλοῦτον ὧ παμμακάριστε· καὶ ὁ χόρτος χρυσός σοι, δι' ἐνεργείας θείας γεγένηται, θεολογοῦντι τὸν Κτίστην, καὶ ψάλλοντι· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.
Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, Πατρὸς ἀνάρχου ἐκπορευόμενον, καὶ ἐκ σοῦ ἀμερίστως, λαμβάνον Λόγε μονογενὲς τοῦ Θεοῦ, τοῖς Ἀποστόλοις κραυγάζειν ἀνήγγειλεν· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.
Θεοτοκίον.
Ἀρρήτῳ κηρύσει σου, φρικτῶν ἀρρήτων ἡμᾶς ἠξίωσας, Θεοτόκε πραγμάτων· διὸ φρικτῆς με ῥῦσαι κολάσεως, καὶ τῆς ἀρρήτου χαρᾶς καταξίωσον, ἵνα ὑμῶ σε ἀεὶ τὴν πολυύμνητον.
Τοῦ Ὁσίου. Εἰρμὸς ὁ αὐτός.
Τὴν λύμην ἰώμενος, τῶν πάλαι μύρων Πάτερ Ἀρσένιε, δυσωδίας ἠγέσχου· καὶ εὐωδίας μύρον Χριστοῦ γεγονῶς, τῇ μετουσίᾳ τῆς χάριτος ἔλεγες· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.
Τὸν θεῖον ἐν σώματι, ὑπέδυσ γνόφον Πάτερ Ἀρσένιε· ἐν Χριστῷ μνηθεὶς δέ, Πατρὸς ἀνάρχου γνῶσιν καὶ Πνεύματος, τὴν ἐν Τριάδι μονάδα ἀνούμνησας· Εὐλογητὸς ἐκβοῶν ὁ τῶν πατέρων Θεός.
Τριαδικόν.

Πάντων μὲν Κύριον, ἑνὸς δὲ μόνου μονογενοῦς Υἱοῦ, ὀρθοδόξως Πατέρα, θεολογοῦντες σὲ καταγγέλλομεν, καὶ ἔν ειδότες σοῦ ἐκπορευόμενον, Πνεῦμα εὐθὲς συμφυὲς καὶ συναΐδιον.

Καταβασία τῆς Ἑορτῆς.

Τοῦ Ἀποστόλου. Ὡδὴ η´.

Ἑπταπλασίως κάμινον.

Ὡς εὐπρεπῆς καὶ εὐσημος, ἡ πανένδοξος μνήμη σου, Εὐαγγελιστά, τῆς Ἰησοῦ θεότητος, ἐνθέως μυρίζουσα, τῇ Ἐκκλησίᾳ ἔλαμψεν· ὅθεν γεγηθότες, οἱ πιστοὶ μελωδοῦμεν· Οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τὸν Θεολόγον ἔχοντες, τῆς χορείας ταξίαρχον, σὲ τὸν ὑπ' αὐτοῦ, Χριστὲ θεολογούμενον, Θεὸν καταγγέλλομεν, σὺν τῷ Πατρὶ καὶ Πνεύματι, καὶ χαρμονικῶς, ὕμνολογοῦντες βοῶμεν· Οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Σωματωθέντα τέτοκας, Θεὸν Λόγον πανάμωμε· τοῦτον ἐκδυσώπει, τοῦ πυρός με ρύσασθαι· ἰδοὺ γὰρ ὁ βίος μου, ὅλος ἐκδεδαπάνηται, ὅλος ταῖς δειναῖς, ἐκδουλωθεὶς ἀμαρτίαις, διὸ πρὸς σὲ Παρθένε, καταφεύγω ὁ τάλας καὶ σὲ ἐπικαλοῦμαι, τὴν κεχαριτωμένην.

Τοῦ Ὁσίου. Εἰρμὸς ὁ αὐτός.

Τῶν ἡδονῶν Ἀρσένιε, τὴν ψυχόλεθρον πύρωσιν, τὴν κολαστικὴν τε, τῆς γεέννης ἔκκαυσιν, εὐτόνως κατέσβεσας, τοῖς τῶν δακρῶν ρεύμασιν· ἀλλὰ καὶ ἡμᾶς, ἐξ ἀμφοτέρων ρύσθησαι, μὴ παύση ἱκετεῦων, τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου, Χριστὸν ὃν εὐλογοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἑπταπλασίως Ὅσιε, κατανύξεως κάμινον, τῆς Βαβυλωνίας, σεαυτῷ ἐξέκαυσας, ἐν ἧ δροσιζόμενος, τῷ φωτισμῷ τῆς χάριτος. Τὸν Δημιουργὸν καὶ Λυτρωτὴν ἀνεβόας, οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τριαδικόν.

Τρισσοφαῖ Θεότητα, ἐνιαίαν ἐκλάμπουσαν, αἴγλην ἐκ μιᾶς, τρισυποστάτου φύσεως, Γεννήτορα ἄναρχον, ὁμοφυᾶ τε Λόγον Πατρός, καὶ συμβασιλεῦον, ὁμοούσιον Πνεῦμα, οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία τῆς Ἑορτῆς.

Τοῦ Ἀποστόλου. Ὡδὴ θ´.

Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός.

Σταυρῷ τῷ τοῦ Δεσπότη παρεστηκώς, τὴν Παρθένον τε καὶ Θεοτόκον ἀγνήν, τῶν μαθητῶν, ὁ ἡγαπημένος τὸ καθαρὸν, θεολογίας ὄργανον, οἷα περ παρθένος ἐγχειρισθείς, καὶ φύλαξ τῆς ἀμέμπτου, ὑπάρξας Θεοτόκου, νῦν ἐπαξίως μακαρίζεται.

Ἄξιως ἀγαπήσας ὁ καθαρὸς, τὸν σεμνὸν καὶ ἀκίβδηλον βίον σου, ἀγγελικῶς, πεπολιτευμένον ἐπὶ τῆς γῆς, σὲ ἀδελφὸν προσήκατο, μάκαρ

Ἰωάννη τῆς ἑαυτοῦ, υἰόν σε καταγγείλας, Μητρὸς τῆς Θεοτόκου· μεθ' ἧς σε πάντες μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον.

Σωτήριος γενοῦ μοι πύργος Ἀγνή, τῶν δαιμόνων ἀπειργῶν τὰς φάλαγγας, καὶ πειρασμῶν, ὄχλον καὶ κινδύνων ἀποσοβῶν, καὶ τῶν παθῶν τὴν ἔφοδον, πόρρω ἀπελαύνων καὶ καθαρὰν, διδοὺς ἐλευθερίαν, καὶ θείων χαρισμάτων, τὴν ἀφθονίαν μοι παρέχουσα.

Τοῦ Ὁσίου. Εἰρμὸς ὁ αὐτός.

Μωσῆς ἐθαυμαστώθη ἀξιώθεις, κατιδεῖν τῆς Παρθένου τὴν κύησιν, συμβολικῶς, βάτω τυπουμένην φλογοειδεῖ· σὺ δὲ τῷ θείῳ Πνεύματι, ὅλος δι' ἐκστάσεως συγκραθεῖς, πυρίμορφος ὠράθης· διὸ καὶ ἐπαξίως, σὲ μακαρίζομεν Ἀρσένιε.

Ἀνέτειλε Χριστὸς σοι ἄδυτον φῶς, εὐφροσύνη δὲ σὲ ὑπεδέξατο, ἐν οὐρανοῖς· μνήμη γὰρ θανάτου διηνεκεῖ, τὸν σεαυτοῦ διήγαγες, βίον ἀκηλίδωτον ἐμμελῶς· διὸ καὶ ἐπαξίως, ἀπείληφας τῶν πόνων, ἐπικαρπίας παμμακάριστε.

Θεοτοκίον.

Ὁράθης ὧ Παρθένε Μήτηρ Θεοῦ, ὑπὲρ φύσιν τεκοῦσα ἐν σώματι, τὸν ἀγαθόν, Λόγον ἐκ καρδίας τῆς ἑαυτοῦ, ὃν ὁ Πατὴρ ἠρεύξατο, πάντων πρὸ αἰῶνων ὡς ἀγαθός· ὃν νῦν καὶ τῶν σωμάτων, ἐπέκεινα νοοῦμεν, εἰ καὶ τὸ σῶμα περιβέβληται.

Καταβασία τῆς Ἑορτῆς.

Ἐξαποστειλάριον.

Ἦχος β'. Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Θεολογῶν ἐβρόντησας, Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος, καὶ πρὸς Θεὸν ὁ Λόγος ἦν, καὶ Θεὸς ἦν ὁ Λόγος, Ἀπόστολε Ἰωάννη· τοῦ Χριστοῦ γὰρ τῷ στήθει, ἐπιπεσὼν κάκειθεν δέ, πληρὴς θεολογίας, ρεῖθρον ζωῆς, μάκαρ ἀρυσάμενος Θεολόγε, τὴν κτίσιν ἄρδεις ἅπασαν, ἥτις σὲ καὶ γεραίρει.

Τοῦ Ὁσίου, ὁμοιον.

Τῷ τοῦ Δεσπότης Ὁσίου, πειθαρχῶν θείῳ νόμῳ, πάντα τὸν κόσμον ἔλιπες, καὶ λαβὼν τὸν σταυρόν σου, Πάτερ Ἀρσένιε χαίρων, ἠκολούθησας τούτῳ, νηστείας καὶ τοῖς δάκρυσιν, θεοφόρε σχολάζων, καὶ προσευχῇ, στάσει τε παννύχῳ καὶ ἡσυχίᾳ, δι' ἧς ἐκράθης πάνσοφε, τῇ Ἁγίᾳ Τριάδι.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἴνους.

Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ Ἀποστόλου.

Ἦχος πλ. δ'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Μάκαρ Ἰωάννη πάνσοφε, περιουσία θερμῆς, πρὸς Χριστὸν ἀγαπήσεως, πλεόν πάντων πέφηνας, μαθητῶν ἀγαπώμενος, τῷ παντεπόπτη, Λόγῳ καὶ κρίνοντι, δικαίοις πᾶσαν, τὴν οἰκουμένην ζυγοῖς, τῆς καθαρότητος, καὶ ἀγνείας κάλλεσι, καταυγασθεῖς, σῶμα καὶ διάνοιαν, θεομακάριστε.

Τὸ παρθενίας ἀπάνθισμα, τὸ τῶν σεπτῶν ἀρετῶν, δεκτικὸν ἐνδιαίτημα, τῆς σοφίας ὄργανον, τὸ τοῦ Πνεύματος τέμενος, τὸ φωτοφόρον, στόμα

τῆς χάριτος, τῆς Ἐκκλησίας, τὸ φαινότατον, ὄμμα τὸ πάνσεπτον, Ἰωάννην ἄσμασι, πνευματικοῖς, νῦν ἀνευφημήσωμεν, ὡς ὑπηρετήν Χριστοῦ.

Θεολογίας τὰνάματα, ἐπὶ τοῦ στήθους πεσών, τῆς σοφίας ἐξήντησας, καὶ τὸν κόσμον ἠρδευσας, Ἰωάννη πανάριστε, τῆ τῆς Τριάδος, γνώσει τὴν θάλασσαν, καταξηράνας, τῆς ἀθεότητος, στῦλος γενόμενος, καὶ νεφέλη ἔμψυχος, καθοδηγῶν, πρὸς τὴν ἐπουράνιον, κληροδοσίαν ἡμᾶς.

Τοῦ Ὁσίου, ὅμοιον.

Πάτερ θεόφρον Ἀρσένιε, τῆς κοσμικῆς σεαυτόν, ἀποστήσας συγχύσεως, πρὸς τὴν ὑπερκόσμιον, ἀνηνέχθης ἀκρότητα· αὐτὴν ποθήσας, τῶν ἀγαθῶν τὴν πηγὴν, αὐτὸ τὸ ὄντως, ἐφετὸν ἔφθασας· οὐ ταῖς ἐλλάμψεσι, μάκαρ πυρσευόμενος, ἀμαρτιῶν, ζόφου ταῖς πρεσβείαις σου, ἡμᾶς ἐξάρπασον.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Εὐαγγελιστὰ Ἰωάννη, ισάγγελε παρθένε, Θεολόγε θεοδίδακτε, ὀρθοδόξως τῷ κόσμῳ, τὴν ἄχραντον πλευράν, τὸ αἷμα καὶ τὸ ὕδωρ, βλύζουσαν ἐκήρυξας· ἐν ᾧ τὴν αἰώνιον ζωὴν πορίζομεθα ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Δοξολογία μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος Ὠδαὶ γ' καὶ ς'.

Ἀπόστολος, Εὐαγγέλιον,

καὶ Κοινωνικὸν τοῦ Ἀποστόλου.

Τῆ Θ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Προφήτου Ἡσαΐου καὶ τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Χριστοφόρου.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους ς' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια ἀμφοτέρων ἀνά γ'.

Στιχηρὰ τοῦ Προφήτου.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Ἄνθρακι θεότητος, τοῦ σαρκωθέντος ῥυπτόμενος, προφητείαν πιστεύεται, ὁ μέγας καὶ ἔνδοξος, καὶ τὴν θείαν δόξαν, βλέπει Ἡσαΐας, διὰ πολλὴν τῆς ἀρετῆς, περιουσίαν καὶ καθαρότητα, καὶ κῆρυξ προχειρίζεται, καὶ προμηνύει τὴν μέλλουσαν, σωτηρίαν τοῖς ἔθνεσι, καὶ τὴν θείαν ἐμφάνειαν.

Νοῦν τε καὶ διάνοιαν, ἐκκαθαρθεὶς ἀξιάγαστε, Ἡσαΐα τοῦ Πνεύματος, εὐάρμοστον ὄργανον, ἐνεργείαις τούτου, καὶ ταῖς ἐπιπνοίαις, ἀνακρουόμενον αἰεὶ, καὶ θεοφρόνως μεθαρμοζόμενον, ἐγένου παναοίδιμε, τὸν ἐπὶ θρόνου καθήμενον, ἐπηρμένον θεώμενος, καὶ τὰ θεῖα μυσούμενος. Μίαν κυριότητα, τρισυποστάτου Θεότητος, τρισαγίῳ φρονήματι, ἀπαύστως δοξάζοντα, Σεραφίμ τὰ θεῖα, μάκαρ θεωρήσας, καὶ μνηθεὶς προφητικὴν, ἐνεπιστεύθης χάριν θαυμάσιε· διό σου τὸ πανίερον, ἐπιτελοῦντες μνημόσυνον, τῷ Χριστῷ σε προσάγομεν, πρεσβευτὴν δυνατώτατον.

Ἔτερα Στιχηρὰ τοῦ Μάρτυρος.

Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τοῦ Χριστοφόρου τοὺς ἄθλους, δεῦτε τιμήσωμεν, δι' ὧν ἡμῖν πηγάζει, ἡ ἀένναος χάρις, Χριστοῦ τοῦ ζωοδότου· καὶ γὰρ κραταιῶς, τοὺς ἐχθροὺς τροπώσμενος, κατὰ παθῶν καὶ δαιμόνων καὶ ὀδυνῶν, τὴν ἐξουσίαν ἐκομίσατο.

Ἡ τῶν λειψάνων σου κόνις, θαυμάτων βλύζει πηγὰς· τῶν κεραυνῶν τὴν λύσιν, καὶ λοιμῶν καὶ κινδύνων, τὴν λύτρωσιν παρέχει· διό σε καὶ νῦν, Χριστοφόρε πολὺαθλε, ὁ σὸς λαὸς ἰκετεύει, ὅπως αἰεὶ, διασώζηται τῆς βλάβης αὐτῶν.

Σοῦ τὸ μνημόσυνον Μάρτυς, εὐωδιάζει τρανῶς, ἐαρινὰ ὡς ρόδα, τὰ πολὺαθλα πάθη, τῶν σῶν ἀγωνισμάτων, δι' ὧν ἀσθενεῖς, ἐμπαθεῖς τε καὶ ἄρρωστοὶ, τὴν εὐρωστίαν πλουτοῦντες, ταῖς σαῖς εὐχαῖς, ἀνυμνοῦσι τὸν δοτῆρα Χριστόν.

Δόξα. Ἦχος δ΄. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Κογχύλη αἵματος τοῦ μαρτυρίου σου, κοσμηθεῖσα ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ, ἡλιακὰς ἀκτῖνας ἐκπέμπει, Χριστοφόρε πολὺαθλε. Τῷ γὰρ Σταυρῷ, καθοπλίσας σεαυτόν, καὶ τὸ θανεῖν ὑπὲρ Χριστοῦ προθύμως ἐλόμενος, γενναίως πρὸς παράταξιν τοῦ ἀλλοτρίου ἀντικατέστης· καὶ κατασχύνας πάσας τὰς ἐπινοίας τῶν παρανόμων, νικητὴς στρατιώτης ὄφθης τοῦ Χριστοῦ. Διὸ δυσωποῦμέν σε, ὡς παρρησίαν ἔχων, Μαρτύρων ἐγκαλλώπισμα, πρέσβευε τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Δόξα. Τοῦ Μάρτυρος. Ἦχος δ΄. Ἀνατολίου.

Δεῦτε τῶν πιστῶν τὸ σύστημα, πνευματικὴν χορείαν ἐπικροτήσωμεν, καὶ τὸν ἀθλοφόρον Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ἐν ὕμνοις τιμήσωμεν, Χριστοφόρον τὸν ἔνδοξον. Σήμερον γὰρ ὡς ἑωσφόρος ἀνέτειλε, καὶ καταφωτίζει τὰς διανοίας τῶν πιστῶν, τῶν ἐν πίστει καὶ πόθῳ, ἐπιτελούντων τὴν μνήμην αὐτοῦ τὴν σεβάσμιον.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Ἀπολυτίκιον τοῦ Προφήτου. Ἦχος β΄.

Τοῦ Προφήτου σου Ἡσαΐου, τὴν μνήμην Κύριε ἐορτάζοντες, δι' αὐτοῦ σε δυσωποῦμεν· Σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Τοῦ Μάρτυρος.

Ἦχος δ΄. Ταχὺ Προκατάλαβε.

Στολαῖς ταῖς ἐξ αἵματος, ὠραϊζόμενος, Κυρίῳ παρίστασαι, τῷ Βασιλεῖ οὐρανῶν, Χριστοφόρε ἀοίδιμε· ὅθεν σὺν ἀσωμάτων, καὶ Μαρτύρων χορείαις, ἄδεις τῇ τρισαγίῳ, καὶ φρικτῇ μελωδίᾳ· διὸ ταῖς ἱκεσίαις ταῖς σαῖς, σῶζε τοὺς δούλους σου.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς καὶ τῶν Ἁγίων.
Ποίημα Θεοφάνους.

Τοῦ Προφήτου.

Ῥδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Ἄσομαί σοι Κύριε.

Φώτισόν με Κύριε ὁ Θεός μου, καὶ καθοδήγησον φαιδρῶς, τοῦ θείου Προφήτου, τὴν ἔνδοξον καὶ ἔντιμον, εὐφημῆσαι πανήγυριν.

Θεόφθογγος σάλπιγξ τοῦ Ἡσαΐου, περιηγήσασα τὴν γῆν, τοὺς τῆς Ἐκκλησίας, τροφίμους συνεκάλεσεν, ἑορτάσαι τὴν μνήμην αὐτοῦ.

Τὰ πάθη τοῦ σώματος θεοφόρε, τῷ λογισμῷ τῷ τῆς ψυχῆς, σαφῶς ὑποτάξας, τὴν δόξαν κατηξίωσαι, ἰδεῖν τοῦ Παντοκράτορος.

Τοῦ Μάρτυρος. Ἦχος καὶ Εἰρμὸς ὁ αὐτός.

Δεῦτε πάντες σήμερον χριστοφόροι, τοῦ Χριστοφόρου τὴν μνήμην, τοῦ τῆς ἀληθείας, Μάρτυρος θεοφρόνως, καὶ εὐσεβῶς ἀνυμνήσωμεν.

Ἀνδρείως ἠγωνίσω κατὰ τῆς πλάνης, καὶ τὰς τυράννων ἀπειλάς, Μάρτυς ἀθλοφόρε, ἰσχύι ῥωννύμενος, τοῦ Σταυροῦ κατεπάτησας.

Θεοτοκίον.

Ῥάβδον προορῶν σε τὴν Θεοτόκον, ἄνθος δὲ πάλιν τὸν ἐκ σοῦ, σαρκούμενον Λόγον, προήγγειλεν ὁ ἔνδοξος, Ἡσαΐας πανάχραντε.

Τοῦ Προφήτου. Ῥδὴ γ΄. Τόξον δυνατῶν ἠσθένησεν.

Ῥολὴν τὴν αὐγὴν τοῦ Πνεύματος, ὑποδεδεγμένος προηγόρευσας ἔνδοξε, τῆς τοῦ Λόγου οἰκονομίας, τὸ ἀπόρρητον μυστήριον.

Ῥρθης πρὸς ὕψος οὐράνιον, καὶ τῆς εὐσεβείας τὴν λαμπρότητα ἔδειξας, τῶν εἰδώλων ματαιοτάτην, διελέγξας τὴν ἀσθένειαν.

Λίθον ἐν Σιών ὑπέρτιμον, ἀκρογωνιαῖον τὴν οἰκουμένην συνδέοντα, τὸν Δεσπότην ὁ Ἡσαΐας, προφητεύει τεθησόμενον.

Τοῦ Μάρτυρος. Εἰρμὸς ὁ αὐτός.

Ῥπλῷ τοῦ Σταυροῦ φραζάμενος, Μάρτυς ἀθλοφόρε τὰς ἀλγηδόνας ὑπέμεινας, ἀεννάως τῷ ποθουμένῳ, ἐντροφῶν καὶ ἀγαλλόμενος.

Σὰρξ μὲν αἰκισμοῖς ἐτέμνετο, ἢ θεοφιλῆς δέ σου ψυχὴ δι' ἀγάπης ἐτρέφετο, μελετῶσα τῆς βασιλείας, Χριστοφόρε τὴν ἀπόλαυσιν.

Θεοτοκίον.

Ῥῆσις ἀληθῶς πεπλήρωται, ἢ τοῦ Ἡσαΐου· ἡ Παρθένος γὰρ τέτοκε, σαρκωθέντα τὸν ζωοδότην, καὶ Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ Εἰρμός.

» Τόξον δυνατῶν ἠσθένησε, καὶ οἱ ἀσθενοῦντες » περιεζώσαντο δύναμιν· διὰ τοῦτο ἐστερεώθη, ἐν » Κυρίῳ ἡ καρδία μου.

Κάθισμα τοῦ Προφήτου.

Ἦχος γ´. Θείας πίστεως.

Θείας χάριτος, κατηξιώθης, ὅτι ἤκουσας φωνῆς Κυρίου, Ἡσαΐα ὃ Προφήτα πανένδοξε· τῆς ἀληθείας προῤῥήσεις ἐκήρυξας, καὶ ἀνομοῦντας τυράννους διήλεγξας· ὅθεν πρίονι, ξυλίνῳ πρισθεὶς παρίστασαι, Χριστῷ ἐκλιπαρῶν ὑπὲρ τῶν δούλων σου.

Τοῦ Μάρτυρος.

Ἦχος πλ. δ´. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Εὐσεβείας τὴν γνῶσιν καταλαβὼν, ἀγνωσίας τὸν ζόφον ἀπολαβὼν, Μάρτυς κατεπάτησας, τὸν ἀρχέκακον ὄφιν· τῷ γὰρ θείῳ πόθῳ, τὸν νοῦν πυρπολούμενος, τῶν εἰδώλων ἔσβεσας, τὸ ἄθεον φρύαγμα· ὅθεν ἐπαξίως, ἀμοιβὴν τῶν ἀγώνων, ἐδέξω τὸν στέφανον, καὶ παρέχεις ἰάματα, Χριστοφόρε πολυάθλε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς.

Τοῦ Προφήτου.

Ῥδὴ δ´. Τῆς σῆς ἐπὶ γῆς παρουσίας.

Τῆς ἀρετῆς ἀνυψώθης πρὸς τὴν ἀκρότητα, καὶ καθαρῶς τῷ ποθουμένῳ προσωμίλησας, καὶ γεγηθότως ἔψαλλες· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Προφητικὴν Ἡσαΐα χάριν πεπίστευσαι, καὶ Θεοῦ ἐνδιαίτημα θεῖον δέδειξαι, καὶ οὐρανῶν σκηνώμασι, δόξης ἀκηράτου ἠξίωσαι.

Ἐγκαινίζεσθαι νήσους ἔφης αἰνιττόμενος, τὰς ἐθνῶν Ἐκκλησίας, τοῦ θεοῦ Πνεύματος, πλησθησομένας ἔνδοξε, μύστης ἀρρήτων γενόμενος.

Τοῦ Μάρτυρος. Εἰρμὸς ὁ αὐτός.

Τῶν οὐρανῶν τὴν κληρουχίαν Μάρτυς εἴληφας, ἐπὶ γῆς ὑπὲρ Χριστοῦ ἀγωνισάμενος, καὶ τῶν εἰδώλων ἔσβεσας, πλάνην ἀνδρικῶς δεισιδαίμονα.

Τῶν γυναικῶν σοὶ τὴν πεῖραν Μάρτυς προσέφευραν, ὡς Ἀδὰμ τῷ προπάτορι ὁ ὄφις ποτέ· ἀλλ' ἠττηθεὶς ἠσχύνετο, βρόχους καθ' αὐτοῦ τεκταινόμενος.

Θεοτοκίον.

Παιδίον ἡμῖν ἐδόθη ἐκ τῆς Προφήτιδος, τὸ τεχθὲν πρὸ ὠδίνων τῆς Θεομήτορος, οὗ ἡ ἀρχὴ ἐπώμιος, θεῖος Ἡσαΐας ἐκήρυξεν.

Τοῦ Προφήτου.

Ῥδὴ ε´. Τὸν φωτισμόν σου Κύριε.

Τὸ κεκρυμμένον ἄνωθεν, μυστήριον ὁρῶν, καὶ τὴν ἀρχαίαν βουλήν τοῦ Ὑψίστου, τῆς περὶ ἡμᾶς οἰκονομίας, θεοῤῥῆμον κατήγγειλας.

Ἡ τῶν παθῶν σου Κύριε, ἀένναος πηγή, τῶν παθημάτων ἡμᾶς ἀποπλύνει· ἦκεις γὰρ Σωτὴρ ὡς Ἡσαΐας, ὁ Προφήτης ἐδίδαξε.

Τοῦ Μάρτυρος. Εἰρμὸς ὁ αὐτός.

Τῷ φωτισμῷ τῆς πίστεως, σαφῶς ἐζώγησας λαούς, καὶ τὴν μανίαν ἀθέων τυράννων, ἔλυσας ἐνδεδυμένος, τὴν ἐξ ὕψους ἐνέργειαν.

Οὐρανῶν ὡς προέκρινας, ἀπόλαυσιν σαφῶς τῆς ἐπιγείου, σοφὲ Χριστοφόρε, ἔφερες στερῶν βασάνων πόνους, τῷ Σταυρῷ δυναμούμενος.

Θεοτοκίον.

Ἐπὶ νεφέλης Κύριε, καθήμενον ἀγνῆς, τῆς πανυμνήτου Μητρός, Ἡσαΐας βλέπει σε τρανῶς τῶν Αἰγυπτίων καθαιροῦντα τὰ ξόανα.

Τοῦ Προφήτου.

Ῥδὴ ς´. Ἐβόησε, προτυπῶν.

Τῷ Πνεύματι, τυπωθεὶς Ἡσαΐας ἐώρακεν, ἐπὶ θρόνου, κυριότητα δόξης ἀστράπτουσαν, ὑμνολογουμένην, τρισαγία φωνῇ τὴν τρισάριθμον.

Τῷ στόματι, δεδοικῶς σοι προσάγει τὸν ἄνθρακα, Ἡσαΐα Σεραφίμ, τῇ λαβίδι δραζάμενος, καὶ Θεοῦ Προφήτην, ἐκτελεῖ μυστικῶς ἱερώτατον.

Τὴν ἔκβασιν, τηλαυγῶς θεωρῶν τῶν προρρήσεων, Ἡσαΐας νοερῶς, σὺν Ἀγγέλοις ἀγάλλεται, καὶ σκιρτῶν δοξάζει, τὸν πληροῦντα αὐτοῦ τὰ κηρύγματα.

Τοῦ Μάρτυρος. Εἰρμὸς ὁ αὐτός.

Οὐ πρὸς αἷμα, οὐ πρὸς σάρκα τὴν πάλιν ἀράμενος, ὁ γενναῖος ἀλλ' ἀρχάς, ἐτροποῦτο καὶ δαίμονας, ἀοράτῳ σθένει, τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ κρατυνόμενος.

Ἀγαπήσας, εὐπρεπῶς ὀρεκτῶν τὴν ἀκρότητα, ἀθλοφόρε οὐκ ἠσθάνου, τῶν πόνων ξεόμενος, τὴν διάνοιάν σου, ἐπερείδων ἀεὶ τῷ Δεσπότη σου.

Θεοτοκίον.

Τὴν Παρθένον, ἐν γαστρὶ συλλαβοῦσαν θεώμενος, καὶ τεκοῦσαν Ἡσαΐας, ὡς ἔφη ὁ ἔνδοξος, σαρκωθέντα Λόγον, καὶ Υἱὸν τοῦ Θεοῦ νῦν ἀγάλλεται.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐβόησε, προτυπῶν τὴν ταφὴν τὴν τριήμερον, ὁ » Προφήτης Ἰωνᾶς, ἐν τῷ κήτει δεόμενος· Ἐκ » φθορᾶς με ῥῦσαι, Ἰησοῦ Βασιλεῦ τῶν δυνάμεων.

Κοντάκιον.

Ἦχος γ´. Τὴν ἐν πρεσβείαις ἀκοίμητον.

Τῆς προφητείας τὸ χάρισμα δεδεγμένος, προφητομάρτυς Ἡσαΐα θεοκῆρυξ, πᾶσιν ἐτράνωσας τοῖς ὑφ' ἥλιον, τὴν τοῦ Θεοῦ φωνήσας, μεγαλοφώνως σάρκωσιν· Ἴδου ἡ Παρθένος ἐν γαστρὶ λήγεται.

Ὁ Οἶκος.

Ὅλος ὑπάρχων νενεκρωμένος, καὶ ἀκάθαρτα χεῖλη κεκτημένος Χριστέ, πῶς ἄσω σοι αἶνον ἐπάξιον; Ὅμως γινώσκων τὴν σὴν εὐσπλαγχνίαν, ὅτι σῶζεις τοὺς πίστει σοι προσιόντας, ὥσπερ ποτὲ καὶ ἡ χήρα ἐκείνη τὰ δύο λεπτά, προσφέρω λόγους χηλιέων ῥυπαρῶν, καὶ προσπίπτω κραυγάζων

σοι· Τὸν νοῦν μου φώτισον Δέσποτα, ἵνα λέγω μετὰ τοῦ Προφήτου σου·
Ἴδου ἡ Παρθένος ἐν γαστρὶ λήψεται.

Συναξάριον.

Τῇ Θ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Προφήτου Ἡσαΐου.

Στίχ. Ὡς ἄσπορον προεῖδεν υἱομητρίαν,

Πρισθεῖς, ἄναρχον εἶδεν υἱοπατρίαν.

Ἡσαΐας δ' ὀρόων μέλλοντ' ἐνάτη χειρὶ πρίσθη.

Οὗτος ὁ ἐν Προφήταις μέγιστος καὶ μεγαλοφωνότατος ἦν ἀπὸ Ἱερουσαλήμ· θνήσκει δὲ πρισθεῖς ὑπὸ Μανασσῆ τοῦ βασιλέως, υἱοῦ Ἐζεκίου· καὶ ἐτέθη ὑποκάτω δρυὸς Ἀρωήλ (ἢ Ρογήλ), ἐχομένου τῆς διαβάσεως τῶν ὑδάτων, ὧν ἀπώλεσεν Ἐζεκίας ὁ βασιλεὺς, καταχώσας αὐτά· καὶ ὁ Θεὸς τὸ σημεῖον τοῦ Σιλωὰμ ἐποίησε δι' αὐτὸν τὸν Προφήτην. Διότι πρὸ τοῦ ἀποθανεῖν ὀλιγορήσας, ηὔξατο καὶ ἐπήκουσεν αὐτοῦ ὁ Θεὸς διὰ τὸν Προφήτην πιεῖν ὕδωρ· καὶ εὐθέως ἀπέστειλεν αὐτῷ ἐξ αὐτοῦ ζῶν ὕδωρ· διὰ τοῦτο ἐκλήθη Σιλωὰμ, ὃ ἐρμηνεύεται «Ἀπεσταλμένος». Καὶ ἐπὶ τοῦ Ἐζεκίου, πρὸ τοῦ ποιῆσαι τοὺς λάκκους καὶ τὰς κολυμβήθρας, ἐπὶ τῇ εὐχῇ Ἡσαΐου, μικρὸν ὕδωρ ἐξελέλυθεν (ὅτι ἦν ἡ πόλις ἐν συγκλεισμῷ ἀλλοφύλων), ἵνα μὴ διαφθαρή ἡ πόλις, μὴ ἔχουσα ὕδωρ· ἡρώτων γὰρ οἱ πολέμοι· «Πόθεν αὐτοῖς τὸ πόσιμον ὕδωρ;» καὶ ἐχαράκωσαν τὴν πόλιν καὶ παρεκαθέζοντο τῷ Σιλωὰμ. Ὅταν οὖν ἤρχοντο σὺν τῷ Ἡσαΐα οἱ Ἰουδαῖοι, ἄφνω ἀνήρχετο τὸ ὕδωρ· διὸ καὶ ἕως τῆς σήμερον αἰφνιδίως ἐξέρχεται καὶ κατὰ τὴν ὥραν ἣν ὁ Προφήτης ἐπεδήμει σὺν τοῖς Ἰουδαίοις, ἵνα δειχθῆ τὸ μυστήριον. Καὶ ἐπειδὴ διὰ τοῦ Ἡσαΐου τοῦτο γέγονε, μνήμης αὐτοῦ χάριν καὶ ὁ λαὸς πλησίον τοῦ Σιλωὰμ ἐπιμελῶς ἔθαψαν αὐτὸν καὶ ἐνδόξως, ὅπως διὰ τῶν εὐχῶν αὐτοῦ, καὶ μετὰ θάνατον αὐτοῦ, ἔχωσιν ὡσαύτως τὴν ἀπόλαυσιν τοῦ ὕδατος.

Ἔστι δὲ καὶ ὁ τάφος αὐτοῦ τοῦ Προφήτου ἐχόμενα τοῦ τάφου τῶν βασιλέων, ὀπισθεν τοῦ τάφου τῶν Ἱερέων, ἐπὶ τὸ μέρος τὸ πρὸς νότον. Σολομῶν γὰρ ἐποίησε τοὺς τάφους Δαυὶδ, διαγράψας κατὰ ἀνατολὰς Σιών, ἣτις ἔχει εἴσοδον ἀπὸ Γαβαῶν, μήκοθεν τῆς πόλεως σταδίους εἴκοσι· καὶ ἐποίησε σκολιὰν σύνθετον, ἀνυπονόητον ἔχουσαν τὴν εἴσοδον τοῖς πολλοῖς· καὶ ἔστιν ἕως σήμερον ἀγνοουμένη τοῖς ἱερεῦσι καὶ ὄλῳ τῷ λαῷ. Ἐκεῖ εἶχεν ὁ βασιλεὺς τὸ ἐξ Αἰθιοπίας χρυσίον καὶ τὰ ἀρώματα. Καὶ ἐπειδὴ ὁ βασιλεὺς Ἐζεκίας ἔδειξε τὸ μυστήριον τοῦ Δαυὶδ καὶ τοῦ Σολομῶντος τοῖς ἱερεῦσι Βαβυλῶνος καὶ ἐμίαναν τὰ ὀστᾶ τῶν Πατέρων αὐτοῦ, διὰ τοῦτο ὁ Θεὸς ἐπηράσατο εἰς δουλείαν ἔσεσθαι τὸ σπέρμα αὐτοῦ τοῖς ἐχθροῖς αὐτοῦ, καὶ ἄκαρπον ἐποίησεν αὐτὸν ὁ Θεὸς ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις ἐν τῷ Προφητείῳ αὐτοῦ, τῷ πλησίον τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Λαυρεντίου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Χριστοφόρου.

Στίχ. Τὸν Χριστοφόρον οἶδά σε Χριστοφόρος,

Χριστῷ τυθέντα τῷ Θεῷ διὰ ξίφους.

Καὶ περὶ τούτου τοῦ ἐνδόξου καὶ μεγαλομάρτυρος λέγεται τερατώδη τινα καὶ παράδοξα· ὅτι τε κυνοπρόσωπος ἦν (τουτέστι δύσμορφος καὶ ἄγριος τὴν ὄψιν), ἐκ τῆς χώρας τῶν τοὺς ἀνθρώπους κατεσθιόντων· καὶ ὅτι, κατασχεθεὶς ἐν πολέμῳ ὑπὸ κόμητός τινος καὶ φθέγγεσθαι μὴ δυνάμενος, προσηύξατο τῷ Θεῷ καὶ ἐπέμφθη αὐτῷ Ἄγγελος Κυρίου, λέγων· «Ῥέπρεβε, ἀνδρίζου·» (τοῦτο γὰρ αὐτῷ τὸ πρότερον ὄνομα)· καὶ ὅτι, ἀψάμενος αὐτοῦ ὁ Ἄγγελος τῶν χειλέων, λαλεῖν παρεσκεύασε· καὶ ὅτι, εἰσελθὼν τῇ πόλει, διήλεγχε τοὺς τῶν Χριστιανῶν διώκτας, τοὺς πλανωμένους περὶ τὰ μάτια καὶ θεοὺς νομίζοντας εἶναι τὰ ἄψυχα, ἐφ' ᾧ καὶ τύπτεται ὑπὸ Βακχίου τινός. Πρὸς ὃν ἀποκριθεὶς ὁ Ἅγιος εἶπεν, ὡς ὑπὸ τῆς τοῦ Χριστοῦ ἐντολῆς ταπεινούμενος κατέχεται· εἰ γὰρ δοίη κίνησιν τῷ θυμῷ, οὔτε τὸν βραχίονα αὐτοῦ ὑποσταλήσεται, οὔθ' ὅλως τὴν τοῦ βασιλέως αὐτοῦ ἰσχύν, μηδὲν οὔσαν καὶ διεφθαρμένην.

Διακοσίων οὖν στρατιωτῶν πεμφθέντων ἐπ' αὐτόν, διὰ τε τὸ φοβερὸν τοῦ εἶδους καὶ τὴν αὐτοῦ ἰσχύν, ἀνυπέρβλητον οὔσαν, καὶ καταλαβόντων αὐτὸν τῇ χειρὶ ράβδον κατέχοντα (ἥτις ξηρὰ οὔσα παραδόξως ἐβλάστησε) καὶ πρὸς τὸν βασιλέα ἀγαγόντων. Ἐπεὶ πρὸ τοῦ παραστῆναι τῷ βασιλεῖ ἤδη τῶν ἄρτων ἐπιλιπόντων τοῖς στρατιώταις, εἰς πλήθος αὐτοὺς αὐθις κατέστησε· τῷ δὲ παραδόξῳ τοῦ θαύματος ἐκπλαγέντες οἱ στρατιῶται, ἐπίστευσαν τῷ Χριστῷ καὶ βαπτίζονται ἅμα τῷ ἀγίῳ Χριστοφόρῳ ὑπὸ τοῦ ἀγίου Ἱερομάρτυρος Βαβύλα, ἐν Ἀντιοχείᾳ γενόμενοι· ἐνθα, ἀντὶ Ῥεπρέβου, Χριστοφόρος ἐκλήθη. Κατιδὼν οὖν αὐτὸν ὁ βασιλεὺς παραγενόμενον καὶ ἐκπλαγεῖς, ὕπτιος εἰς τοῦπίσω κατέπεσε· καὶ πάλιν ἀνενέγκας, δόλω μετελθεῖν αὐτὸν καὶ κολακείαις μαλάξαι καὶ κατ' ὀλίγον ἀποστῆσαι τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ μὴ φανερῶς ἐπιχειρῆσαι ἐβουλεύσατο.

Ὅθεν προσκαλεσάμενος δύο γυναῖκας, τὴν ὄψιν διαπρεπεῖς, ἀκολάστους δέ, καὶ πρὸς μῖξιν ἐτοίμους καὶ δεινὰς ὑποθερμᾶναι καὶ ἐρεθίσαι καὶ ἀνεγεῖραι ἀνδρῶν νέων ἀκαθέκτους καὶ λυσσώδεις ὁρμὰς (ὄνομα δέ, τῇ μὲν Καλλινίκη, τῇ δὲ Ἀκυλίνα) εἰσελθεῖν πρὸς αὐτὸν κελεύει καὶ παντοίαις χρήσασθαι μηχαναῖς ὡς ἐν συνηθείᾳ τῇ πρὸς αὐτὰς καὶ ἀγαπήσει γενόμενον, ἀποστῆναι μὲν τῆς τοῦ Χριστοῦ πίστεως, θυσίαν δὲ τοῖς εἰδώλοις προσενεγκεῖν· ἃς ὁ Ἅγιος κατηγήσας, τῆς θρησκείας τῶν εἰδώλων μετέστησεν. Αἱ δέ, τοῦ βασιλέως ἐνώπιον Χριστιανὰς ἑαυτὰς ἀνειποῦσαι, δειναῖς μάστιξιν ὑπεβλήθησαν· καὶ ταῖς βασάνοις ἐγκαρτεροῦσαι, τὸν τοῦ μαρτυρίου στέφανον ἐκομίσαντο.

Ἐπὶ τούτοις, εἰς ὀργὴν ἐξαφθέντος τοῦ βασιλέως καὶ τὸν Ἅγιον εἰς τὸ τοῦ προσώπου σχῆμα τὸ ἀλλόκοτον ἐξυβρίσαντος, τοῦ δέ, δεκτικὸν αὐτὸν τῆς ἐνεργείας τοῦ διαβόλου εἰπόντος (τοῦτο γὰρ σημαίνει τὸ Δέκιος), ὁ βασιλεὺς κατὰ τῶν διακοσίων στρατιωτῶν, τῶν ἐπὶ τῇ συλλήψει τοῦ Ἁγίου σταλέντων καὶ βαπτισθέντων ἅμα αὐτῷ, τὴν ἀπόφασιν ἔδωκεν. Οἱ, ἐπειδὴ προσῆλθον ἐνώπιον αὐτοῦ καὶ τὸν Ἅγιον προσεκύνησαν, πάντες τῷ ξίφει τοὺς αὐχένας ἐτμήθησαν· τὸν δὲ ἅγιον Χριστοφόρον ἐν ὀργάνῳ

τινὶ χαλκῷ κελεύει καθηλωθῆναι καὶ πυρκαϊᾶν γενέσθαι κάτωθεν. Καὶ τούτου γενομένου, διέμεινεν ἀβλαβής, οὐ μόνον μηδὲν πάσχων ὑπὸ τοῦ πυρὸς καὶ τῆς καθηλώσεως, ἀλλ' ὡς ἐν ἀνέσει, παράδοξά τινα, καὶ τοῖς μὲν πολλοῖς ἄπιστα, τοῖς δὲ πιστοῖς πάνυ πιστὰ καὶ εὐπαράδεκτα διηγούμενος· ἄνδρα τινὰ λέγων καθορᾶν, μήκει μέγιστον καὶ κάλλει κάλλιστον, λευκὰ περιβεβλημένον ἱμάτια καὶ ταῖς ἐξ αὐτοῦ μαρμαρυγαῖς τὸν ἥλιον ἀποκρύπτοντα, οὗ ὑπὲρ κεφαλῆς λαμπρὸς ἐπέκειτο στέφανος· πυρφόρους δὲ κύκλῳ στρατιώτας ἵσταμένους, πρὸς οὓς μέλανές τινες καὶ δυσειδεῖς συμβαλόντες, κρατεῖν ἔδοξαν αὐτῶν καὶ κατατροποῦσθαι. Ἐπιστραφῆναι δὲ τὸν φοβερὸν ἐκεῖνον ἄρχοντα ἐν θυμῷ καὶ συνταράξει καὶ συμπατῆσαι τῶν ἐναντίων πᾶσαν τὴν δύναμιν, καὶ τὸ κράτος λαβεῖν. Τοὺς δὲ ὄχλους ταῦτα ἀκούσαντας, καὶ ἅμα τὸν Ἅγιον ἀλώβητον ἀπὸ τοῦ ὑποβληθέντος πυρὸς φυλαχθέντα ἰδόντας, πιστεῦσαι καὶ προσελθεῖν τῷ Χριστῷ καὶ τὸν Ἅγιον ἐξελκύσαι ἀπὸ τοῦ πυρός. Ἄλλ' οὗτοι μὲν ὑπὸ τῶν τοῦ βασιλέως ὑπηρετῶν κατεκόπησαν· ὁ δὲ Ἅγιος Χριστοφόρος δεσμεῖται λίθῳ ἐπὶ τοῦ τραχήλου, καὶ ἐν φρέατι ρίπτεται. Ἐκεῖθεν δὲ ὑπὸ Ἀγγέλων ἀνελευσθεῖς, χαλκοῦν ἱμάτιον πεπυρωμένον ἐνδύεται καὶ τελευταῖον ξίφει τὴν κεφαλὴν ἀφαιρεῖται. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις ἐν τῷ Μαρτυρίῳ αὐτοῦ, τῷ ὄντι πλησίον τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου ἐν τῷ Κυπαρισσίῳ*.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ἐπιμάχου καὶ Γορδιανοῦ.

Εἰς τὸν Ἅγιον Ἐπίμαχον·

Στίχ. Ἀνεῖλεν Ἐπίμαχον ἀθλητὴν ξίφος,
Θεῖον μαχητὴν εὐσθενῆ κατὰ πλάνης.

Εἰς τὸν Ἅγιον Γορδιανόν·

Οὐ δὲ προσεῖχε Γορδιανὸς τῷ ξίφει,
Ψυχὴν ἑαυτοῦ θαρσοποιῶν τῷ στέφει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ αἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Καλλινίκη καὶ Ἀκυλίνα, αἱ διὰ τοῦ Ἁγίου Χριστοφόρου πιστεύσασαι τῷ Χριστῷ, σούβλαις ἀπὸ ποδῶν ἕως ὤμων διαπαρεῖσαι, τελειοῦνται.

Στίχ. Ἔχει τράπεζαν σατανᾶς πάλιν νέαν,
Γύναια σουβλίζουσιν οἱ πλάνοι δύω.

Ὁ Ἅγιος Ὁσιομάρτυς Νικόλαος ὁ Νέος, ὁ ἐν Βουνένη (Ὁρθρυῖ), ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. ὦ Νικόλαε, διττὸν εἴληφας στέφος,
Ὁσιος οἶα καὶ ἀθλητῆς Κυρίου.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τοῦ Προφήτου. Ὡδὴ ζ'. Ἀβραμιαῖοι ποτέ.

Τὴν τοῦ Σωτῆρος ἡμῖν, παρεσομένην βλέπων, ὁ Ἡσαΐας ἀπολύτρωσιν·

Ἦξει ἀνεβόησεν, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεός εὐλογημένος.

Καὶ προφητείας χάριν, καὶ μαρτυρίου στέφος, ὁ Ἡσαΐας ἀνεδήσατο·
Ἴσχύς μου καὶ ὕμνησις, ὁ τῶν Πατέρων βοῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

* Σημειωτέον ἐνταῦθα Α΄, ὅτι τὸ «Ρέπρεβος», ἀρχαῖον ὄνομα τοῦ Ἁγίου Χριστοφόρου, φαίνεται Ῥωμαϊκόν, ὃ ἐστὶ Λατινικόν, κατὰ τι παρηλλαγμένον, καὶ ἔδει γράφεσθαι ὀρθότερον «Ρέπροβος» (ἐκ τοῦ ὑδαῖοι ὕ), ὅπερ ἐξελληνιζόμενον σημαίνει τὸν «ἀδόκιμον, ἀπόβλητον» ἐκ Θεοῦ, καὶ ἐπομένως «ἐπάρατον, στυγερόν»: συνήθως δέ, τὸν ἔχοντα ὀλέθριόν τι εἰς τὴν ἑαυτοῦ φυσιογνωμίαν. Τοιοῦτον ὄνομα, εἴτε κυρίως εἴτε ἐπιθετικῶς, ἐδόθη ἀναμφιβόλως εἰς τὸν Ἅγιον διὰ τὴν δυσμορφίαν αὐτοῦ καὶ ἀγριότητα τοῦ ἥθους, ἐὰν ὅλως ἀληθεύωσι τὰ τῶν Συναξαριστῶν. Σημειωτέον Β΄, ὅτι τὸ ὄνομα τοῦ βασιλέως, «Δέκιος», Ῥωμαϊκόν ὄν καὶ αὐτό, οὐδαμοῦ εὐρίσκεται ἐτυμολογούμενον καὶ σημαῖνον, «δεκτικόν τῆς ἐνεργείας τοῦ διαβόλου», κατὰ τὸν Συναξαριστήν· ἐκτὸς μόνον ἐὰν εἴπη τις, ὅτι ὁ Δέκιος, ὡς ὑπὸ διαβολικῆς τῶντι ἐνεργείας κινήθεις, ἤγειρε τὸν κατὰ τῶν Χριστιανῶν διωγμόν, ἔνεκα τοῦ πρὸς Φίλιππον τὸν προκάτοχον αὐτοῦ μίσους, Χριστιανὸν φημιζόμενον καὶ συμπροσευχηθέντα μετὰ τοῦ πλήθους τῶν πιστῶν ἐν τῇ ὑστάτῃ παννυχίδι τοῦ Πάσχα, κατὰ τὸν Εὐσέβιον (Ἐκκλ. Ἱστορ., Βιβλ. ζ΄, κεφ. λδ΄, λθ΄).

Τῆς εὐσεβείας ὄρους, καὶ πολιτείας νόμους, θεοφορήτῳ γλώσση τέθεικας, Προφήτα θεσπέσιε· Ὁ τῶν Πατέρων βοῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τοῦ Μάρτυρος. Εἰρμὸς ὁ αὐτός.

Τῆς μαρτυρίας ὁδόν, τῇ καρτερίᾳ τρέχων, ὁ Χριστοφόρος τὰ οὐράνια, πολεῦει σκηνώματα. Ὁ τῶν Πατέρων βοῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τῆς ἀσεβείας φλόγα, τῆς εὐσεβείας δρόσω, ὁ Χριστοφόρος κατεμάρανε, καὶ ὕμνοις ἐκραύαζεν· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Τῆς παρθενίας ὀρῶν, τὸν ὑπὲρ φύσιν τόκον, καὶ τῆς ἀγνείας τὴν λαμπρότητα, Ἥσαϊα βόησον· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τοῦ Προφήτου.

Ἐδὴ ἡ΄. Οἱ ἐν Βαβυλῶνι Παῖδες.

Εὐφροσύνης τὸν χιτῶνα, νυμφίου περικείμενος τρόπον, ἀγάλλεται νῦν χαρμονικῶς, Ἥσαϊας ὁ ἔνδοξος· καὶ θείας τρυφῆς ἀπολαύων, τοῖς Ἀγγέλοις συμφθέγγεται· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Οἱ Θεοῦ πρὶν χωρισθέντες, δαιμόνων ἀπατώμενοι λόγοις, ἐνδίκως ἀπανίστανται γῆς, τῆς ἀγίας οἱ τάλανες, Προφήτου φωναῖς ἀκολουθῶς, καὶ νῦν μέλπειν οὐ δύνανται· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Τὴν πλάνην καταλιπόντα, τῷ θείῳ προσεπέδραμον φέγγει, τὰ πλήθη τῶν ἔθνῶν, καὶ Χριστοῦ, τῷ κλήρῳ προσηρμόσθησαν, ὡς πάλαι φησὶν Ἥσαϊας, καὶ ὑμνοῦντες νῦν μέλπουσιν· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Τοῦ Μάρτυρος. Εἰρμὸς ὁ αὐτός.

Τὸ τῆς εἰδωλομανίας, θρασέως προσηρμύμενον κῦμα, Μαρτύρων προσεθραύσθη στερραῖς, ἀντιτύποις ἐνστάσεσι, τῶν ὑπὲρ Χριστοῦ

έλομένων, κινδύνους καὶ μελπόντων αὐτῶ· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Βασιλικὴν ἀλουργίδα, βαφεῖσαν ἐξ αἱμάτων σου Μάρτυς, ὠραίως ἐνδυσάμενος νῦν, Χριστοφόρε ἀήττητε, Ἀγγέλων χοροῖς συγχορεύεις, καὶ συμμέλεις τῷ Κτίστη σου· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ἡ παρθενομήτωρ Κόρη, ὡς βρέφος ἀγκαλίζεται Λόγον, τὸν πᾶσι διδόντα τὴν ζωὴν, καὶ τὰ πάντα ποιήσαντα, ὡς ἔφη τὸ πρὶν Ἡσαΐας, ὃς καὶ χαίρων ἐκραύγαζεν· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

» Οἱ ἐν Βαβυλῶνι Παῖδες, τῷ θεῷ πυρπολούμενοι » ζήλω, τυρράνου καὶ φλογὸς ἀπειλήν, ἀνδρείως » κατεπάτησαν, καὶ μέσον πυρὸς ἐμβληθέντες, δρο» σιζόμενοι ἔψαλλον· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου » τὸν Κύριον.

Τοῦ Προφήτου.

Ἰδὲ θ'· Εὐὰ μὲν τὸ τῆς παρακοῆς.

Βήματι παρέστηκας φαιδρῶς θεόληπτε, τοῦ Δεσπότη τῶν δυνάμεων, δόξη δὲ τούτου ἐπευφραίνῃ, τὰς τῆς σῆς εὐσεβείας καρπούμενος, ἐπικαρπίας παμμάκαρ ἀοίδιμε· ὄθεν σε πάντες μακαρίζομεν.

Δεῦτε νῦν φωτὸς προφητικοῦ χαρίσματος, οἱ ποθοῦντες ἀπαρύσασθε· βίβλω προθύμως Ἡσαΐου, τῇ τῆς θεογνωσίας ἐγκύμονι, συντόνω ἐπιθυμία προσέλθωμεν, καὶ θείας αἴγλης πλησθησόμεθα.

Πνεύματι φωτιστικῷ σαφῶς λαμπόμενος, Ἡσαΐα θεοφόρητε, πάντας φωτίζεις τοὺς τελοῦντας, τὸ θεῖον καὶ σεπτὸν σου μνημόσυνον, πρεσβεύων τῆς σωτηρίας τυχεῖν αὐτούς, καὶ τῆς τερπνῆς ἀγαλλιάσεως.

Τοῦ Μάρτυρος. Εἰρμὸς ὁ αὐτός.

Στέφανον ὡς νικητῆς λαμπρὸν δεξάμενος, Χριστοφόρε παναοίδιμε, συμβασιλεύεις τῷ Δεσπότη, τῷ σὲ ἐν ταῖς βασάνοις κρατύναντι, καὶ χεῖρα ζωηφόρον ὀρέξαντι, καταπαλαῖσαι τὸν ἀρχέκακον.

Αἷματι μαρτυρικῷ φαιδρῶς λουσάμενος, κατηυγάσθης ὑπερένδοξε· νῦν δὲ παρθένων ἐν νυμφῶνι, σὺν τῷ νυμφίῳ χαίρων εἰσέδραμες· εἰρήνην δὲ τῷ κόσμῳ αἰτούμενος, μὴ διαλίπης Μάρτυς ἔνδοξε.

Θεοτοκίον.

Ἄνθρακα τὸν νοητὸν ἀγνή θεόνυμφε, Ἡσαΐας ὄν τεθέαται, φέρεις ἀγκάλαις Θεομητορ, μορφῇ τῇ ἡμετέρα ἐνούμενον, καὶ κόσμῳ τὴν σωτηρίαν δωροῦμενον· ὄθεν σε πάντες μεγαλύνομεν.

Ὁ Εἰρμός.

» Εὐὰ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν κατάραν » εἰσφκίσατο· σὺ δὲ Παρθένε Θεοτόκε, τῷ τῆς » κυοφορίας βλαστήματι, τῷ κόσμῳ τὴν εὐλογίαν » ἐξήνθησας· ὄθεν σε πάντες μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν.

Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου,

ὡς σύνηθες, ἡ Α΄ Ὦρα,
Καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ Γ΄ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Σίμωνος τοῦ Ζηλωτοῦ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους ς΄ καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ΄ καὶ τοῦ Ἀποστόλου γ΄.

Στιχηρὰ τοῦ Ἀποστόλου.

Ἦχος δ΄. Ὡδωκας σημείωσιν.

Σίμων ὁ θαυμάσιος, τῶν Ἀποστόλων τὸ καύχημα, ὡς βολὴς ἔξαστράπτουσα, διῆλθε τὰ πέρατα, ἐκδιώκων ζόφον, τῆς πολυθεΐας, σωτηριώδεσιν αὐτοῦ, καὶ φωτοβόλοις θείοις διδάγμασι, καὶ πάντας κατεφώτισε, μίαν δοξάζειν Θεότητα, ἐν τρισὶν ὑποστάσεσιν, ἀδιαίρετον ἄτμητον.

Σίμων ὁ θεόπνευστος, ὁ παμφαῆς καὶ ὑπέρτιμος, τῶν ἐθνῶν ὁ διδάσκαλος· σαγήνη ἢ ἔνθεος, ἐκ τῆς ἀπωλείας, τοῦ βυθοῦ ζωοῦσα· θεολογίας ὑψηλῆς, ὁ ἀληθέστατος κῆρυξ ἅπαντας, Χριστοῦ πρὸς τὴν ἐπίγνωσιν, νῦν δεξιῶς εἰστιάσατο, τὰ αὐτοῦ κατορθώματα, προτιθεὶς πανδαισίαν τερπνὴν.

Σίμων ὁ μακάριος, διαδραμῶν εἰς τὰ πέρατα, ὡς τροχὸς κυλιόμενος, πᾶσαν γῆν κατέφλεξεν, εἰδωλομανοῦσαν, καὶ τῇ εὐσεβείᾳ, καταπυρσεύσας τηλαυγεῖς, πυρσοῦς ἀνήψε πιστοῖς ἐν χάριτι· πάντας γὰρ κατεφώτισε, μίαν δοξάζειν Θεότητα, ἐν τρισὶν ὑποστάσεσιν, ἀδιαίρετον ἄτμητον.

Δόξα. Ἦχος β΄.

Ζήλου ἐπώνυμος κληθεὶς, Σίμων ἀξιάγαστε, ζηλῶν ἐζήλωσας Θεῷ τῷ παντοκράτορι, καὶ θεῶν σε θαυμάτων ἔμπλεων ἀνέδειξε· ξένον γὰρ τὸν ζῆλον ἔχων, φερωνύμως Ζηλωτῆς μακάριε ἐκλήθης, καὶ τῷ τρόπῳ τὴν κλῆσιν σύμφωνον ἐκτήσω. Διὸ ὑψηλὸς ὑπάρχων, ἐν μεταρσίοις χοροῖς σκηνοῦμενος, πρέσβευε θεόπτα τῷ Λόγῳ Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν, δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον.

Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ Ἀποστόλου.

Ἦχος α΄. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Σίμων πανασίδιμε τρυφῆς, τὸν χειμάρρουν ἔπιες, καὶ θεοφρόνως ἐπότισας, Θεοῦ ἐπίγνωσιν, τοὺς θερμῶς ποθοῦντας, τὸν Χριστὸν

μιμούμενος· ὃ νῦν χαρμονικῶς προσεχώρησας, δόξαν θεώμενος, τῆς Τριάδος τὴν ὑπέρφωτον, καὶ εἰρήνην τὴν ἀπειροδύναμον.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν...

Σίμων ὑπερθαύμαστε Θεόν, καθορῶν τερπνότατα, ὡς ἐφικτὸν καὶ ὀρώμενος, ἐνώσει κρείττονι, ἀπολαύων τούτου, καὶ θετῶς θεούμενος, τὸν μόνον ὀρεκτὸν καὶ μακάριον, χαίρων ἀπέλαβες, χριστοκῆρυξ παναοίδιμε, τοῖς Ἀγγέλοις, νῦν συναυλιζόμενος.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ...

Σίμων παμμακάριστε Θεοῦ, καὶ ἀνθρώπων δέδειξαι, πιστὸς μεσίτης γενόμενος· καὶ νῦν εὐίλατον, εὐπαρῥησιάστοις, προσευχαῖς τιθεὶς ἡμῖν, Χριστὸν μὴ διαλίπης τὸν Κύριον, πρεσβεύων πάντοτε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος πλ. β΄.

Τὴν κτίσιν ὡς ἀετὸς ὑψηπέτης διῆλθες, Σίμων ἱερώτατε, Μαθητὰ τοῦ Σωτῆρος καὶ Ἀπόστολε· καὶ τὴν πλάνην τῶν εἰδώλων, τοῖς περιφθόγοις σου δόγμασιν, ὡς ὕλην πᾶσαν καταφλέξας, τὰ ἔθνη ἐξ ἀγνωσίας βυθοῦ, πρὸς τὴν θεῖαν γνῶσιν μετήγαγες. Καὶ νῦν πρέσβευε Χριστῷ, ὅπως ἴλεως γενήσεται ἡμῖν ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος γ΄.

Ἀπόστολε Ἅγιε Σίμων, πρέσβευε τῷ ἐλεήμονι Θεῷ, ἵνα παισμάτων ἄφεςιν, παράσχη ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς. Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς καὶ τοῦ Ἀποστόλου.

Κανὼν τοῦ Ἀποστόλου, οὔ ἢ Ἀκροστιχίς·

Ἀποστόλου Σίμωνος ἐξάδω κλέος.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ἦχος πλ. δ΄. Ὠδὴ α΄. Ἄσμα ἀναπέμψωμεν.

Ἄνω τῷ Δεσπότη παρεστῶς, Ἀπόστολε θεσπέσιε, τῷ σὲ δοξάσαντι, καὶ Μαθητὴν οἰκεῖον, λαμπρῶς ἀναδείξαντι, φώτισον τὴν ψυχὴν μου, ἵνα σου μέλπω τὴν ἔνθεον μνήμην.

Πᾶσαν ἀφθονίαν ἀγαθῶν, σοὶ ὁ Χριστὸς δεδώρηται, καὶ τὰς ἀκρότητας, τῶν θεῶν χαρισμάτων, Ἀπόστολον δείξας σε, κρίσει δικαιοσύνην, θεοφάντορ ὁ δίκαιος μόνος.

Ὅλην τὴν τοῦ Πνεύματος αὐγὴν, δεξάμενος Ἀπόστολε, καταφοιτήσασαν, ἐπὶ σὲ οὐρανόθεν, πυρίπνοος γέγονας, ἅπασαν καταφλέγων, τὴν ἀπάτην τῆς πολυθείας.

Θεοτοκίον.

Σὺ μου τὸ θνητόν τε καὶ φθαρτόν, ἀθάνατον καὶ ἄφθαρτον, Σωτὴρ ἀνέδειξας, Παρθένου Παναγίας, οἰκήσας πανάχραντον, μήτραν ἀπειρογάμως, μορφωθείς τε τὴν βρότειον φύσιν.

Ὡδὴ γ´. Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς ὁ Κύριος.

Τὸ θεῖον μυστήριον τῆς σαρκώσεως, ἐμυήθης Ἀπόστολε, Σίμων θεόληπτε, παρ' αὐτοῦ τοῦ Σωτῆρος, τὴν αἴγλην δεξάμενος τὴν ὑπερκόσμιον.

Ὁ Λόγος ὁ ἄναρχος καὶ αἰδίος, τὸν αὐτοῦ ὑπηρέτην σε, Σίμων θεσπέσιε, ἀστραπαῖς φανοτάταις, πλουσίως ἐλάμπρυνε, ταῖς τῆς θείας χάριτος.

Θεοτοκίον.

Λυχνία ἢ πάγχρυσος σὲ προέγραψε, Θεοτόκε βαστάζουσιν φῶς τὸ ἀνέσπερον, τὸ φωτίζον τὸν κόσμον, ἀκτίσι θεότητος, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Ὁ Εἰρμός.

» Οὐκ ἔστιν Ἄγιος ὡς ὁ Κύριος, καὶ οὐκ ἔστι » δίκαιος ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὃν ὑμνεῖ πᾶσα κτίσις· » Οὐκ ἔστι δίκαιος πλὴν σου Κύριε.

Κάθισμα. Ἦχος γ´. Θείας πίστεως.

Θείου Πνεύματος τῇ φωταυγία, σκότος ἔλυσας πολυθείας, καὶ τῶν πιστῶν τὰς καρδίας ἐφώτισας, ἀναβοήσας σωτήρια δόγματα, καὶ καταργήσας Ἑλλήνων μυθεύματα. Σίμων ἔνδοξε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς. Ὡδὴ δ´. Ἐξ ὄρους κατασκίου.

Ὅλος θησαυρὸς ὑπάρχεις χαρισμάτων, εὐαγγελικῶν χαρίτων πεπλησμένος· καὶ φῶς τοῦ κόσμου, καὶ ἅλας τῆς οἰκουμένης, Σίμων παμμάκαρ ἐχρημάτισας.

Ὑλῆς ἀηδοῦς ἐμφάσεις ἀπεστράφης, ἄυλον δὲ φῶς ἰδεῖν κατηξιώθης, τὸ τῆς θεότητος εἶδος ἐπειλημμένον, ὕλης βροτείας ἀξιάγαστε.

Σίμων Ζηλωτὰ ζωῆς τῆς ἀκηράτου, νέκρωσον ἡμῶν τὴν ζῶσαν ἀμαρτίαν, τῇ ζωηφόρῳ δυνάμει τοῦ ζωοδότου, ἧς ὑπεδέξω τὴν ἐνέργειαν.

Θεοτοκίον.

Ἴσος πεφυκὸς Πατρί σου κατ' οὐσίαν, ἴσος τοῖς βροτοῖς ἐγένου κατὰ φύσιν, ἐκ τῆς ἀχράντου Παρθένου τὴν ἡμετέραν, Δέσποτα σάρκα προσλαβόμενος.

Ὡδὴ ε´. Ὁ ἐκ νυκτὸς ἀγνοίας.

Μετὰ πυρὸς παμμάκαρ, σὺ ὀρωμένην τὴν γλῶσσαν τοῦ Πνεύματος, ὑπεδέξω προθύμως, ἐν τῷ ὑπερῷ καθήμενος.

Ὡς ὑψηλὸς ὑπάρχων, ἐν μεταρσίοις χωρίοις σκηνούμενος, ὑψηλὰ καὶ μεγάλα, δόγματα ἡμῖν προσενήνοχας.

Θεοτοκίον.

Νόμος ὁ πρὶν Παρθένε, παρεισελθὼν ἐν τῷ τόκῳ σου πέπαυται, ἤνθησε δὲ ἡ χάρις, καὶ δικαιοσύνη ἀνέτειλεν.

Ῥδὴ στ´. Χιτῶνά μοι παράσχου.

Ὁ ζήλου ἐπόνυμος κληθείς, Σίμων ἀξιάγαστε, ζηλῶν ἐζήλωσας, τῷ Κυρίῳ καὶ Θεῷ Παντοκράτορι.

Σὲ θείων θαυμάτων αὐτουργόν, ὁ Σωτὴρ ἀνέδειξε, δοὺς ἐξουσίαν σοι, ἐνεργεία τῆς αὐτοῦ ἀγαθότητος.

Θεοτοκίον.

Ἐμφράττεται τὸ στόμα δυσσεβῶν, τῶν μὴ Θεοτόκον σε, φρονούντων Πάναγνε, καὶ ἡ ὄψις ἐντροπὴν ἐνδιδύσκεται.

Ὁ Εἰρμός.

» Χιτῶνά μοι παράσχου φωτεινόν, ὁ ἀναβαλλόμε- » νος, φῶς ὡς ἱμάτιον, πολυέλεε Χριστέ ὁ Θεὸς » ἡμῶν.

Κοντάκιον. Ἦχος β´. Τοὺς ἀσφαλεῖς.

Τὸν ἀσφαλῶς τὰ τῆς σοφίας δόγματα, ἐν ταῖς ψυχαῖς τῶν εὐσεβούντων θέμενον, ἐν αἰνέσει μακαρίσωμεν, τὸν θεηγόρον πάντες Σίμονα· τῷ θρόνῳ γὰρ τῆς δόξης νῦν παρίσταται, καὶ σὺν τοῖς ἀσωμάτοις ἐπαγάζεται, πρεσβέων ἀπαύστως ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Ὁ Οἶκος.

Τοῦ Ἀποστόλου τὴν μνήμην πάντες ὡς σωτηρίας ἡμέραν εὐφημήσωμεν νῦν, καὶ εὐσεβῶς μακαρίσωμεν· αὕτη γὰρ πάση τῇ οἰκουμένη, ὥσπερ ἥλιος λάμπει, φωτὸς ἀκτίσι πᾶσαν ἀγλὴν ἐκδιώκουσα, καὶ καταλάμπουσα τοὺς πόθῳ ταύτην γεραίροντας. Διὸ προθύμως συνδράμωμεν ἀνυμνοῦντες αὐτὸν ὡς χρέος· αὐτὸς γὰρ Χριστῷ παρίσταται, πρεσβέων ἀπαύστως ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Συναξάριον.

Τῇ Ι´ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Σίμωνος τοῦ Ζηλωτοῦ.

Στίχ. Ἔοικε, Χριστέ, τοῦτό σοι Σίμων λέγειν·

Ζηλῶν πάθος σόν, καρτερῶ σταυροῦ πάθος.

Ἐν ξύλῳ ἀμπετάθη Σίμων δεκάτη μεγάθυμος.

Οὗτός ἐστι Σίμων, ὁ καὶ Ναθαναὴλ ὀνομαζόμενος, καὶ χρηματίσας νυμφίος ἐν τῷ γάμῳ, ἐν ᾧ Χριστὸς ἐκλήθη σὺν τοῖς αὐτοῦ Μαθηταῖς ἐν Κανᾶ καὶ τὸ ὕδωρ εἰς οἶνον μετέβαλεν. Ὅθεν ὁ νυμφίος, τὸν γάμον καὶ τὸν οἶνον καταλιπὼν, τῷ φίλῳ καὶ θαυματοποιῷ καὶ νυμφαγωγῷ ἠκολούθησε καὶ τοῖς Ἀποστόλοις ἐν τῷ ὑπερώῳ συνῆν, ὅτε πυρίνων εἶδει γλωσσῶν τὸ Πνεῦμα ἐπεφοίτησε· καὶ τούτου πλησθεὶς καὶ τὴν γῆν ἅπασαν σχεδὸν εἰπεῖν διαδραμών, πᾶσαν κατέφλεξε τὴν τῆς πολυθείας ἀπάτην. Μαυριτανίαν δὲ πᾶσαν καὶ τὴν τῶν Ἄφρων χώραν διελθὼν, ἐκήρυξε τὸν Χριστόν. Ὑστερον δὲ ἐν Βρεττανία γενόμενος καὶ πολλοὺς τῷ λόγῳ τοῦ Εὐαγγελίου φωτίσας, ὑπὸ τῶν ἀπίστων σταυρωθεὶς καὶ

τελειωθείς, θάπτεται ἐκεῖ. Ὡς δὲ ζῆλον διάπυρον ζηλῶν Θεῷ παντοκράτορι, κλήσιν τὸν τρόπον ἐκτήσατο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ἀλφειοῦ, Φιλαδέλφου καὶ Κυπρίνου.

Στίχ. Ὁ Φιλάδελφος φιλαδέλφως τῷ ξίφει
Σὺν τοῖς ἀδελφοῖς θεῖον εὐρατο στέφος.

Οὗτοι ὑπῆρχον τῆς τῶν Βασκάνων χώρας, πόλεως Πρεφακτῶν, εὐγενεῖς καὶ περιουσία λαμπροί, υἱοὶ γεγονότες Βιταλίου, ἄρχοντος τῆς αὐτῆς χώρας Πρεφακτῶν, τραφέντες ἐπ' εὐσεβείᾳ καὶ τῶν θείων Γραφῶν ἀναγνώσει, διὰ Διονυσίου τινὸς Ἁγίου ἀνδρὸς κηρύττοντος τὸν Χριστόν. Ἐρωτῶνται οὖν πρῶτον παρὰ Λιγγελίωνος τινός, ἐκ Ῥώμης μετὰ γραμμάτων βασιλικῶν ἐκπεμφθέντος, καὶ παρ' αὐτοῦ ἀποστέλλονται εἰς Ῥώμην πρὸς Λικίνιον. Ὁ δὲ τούτους Βαλεριανῷ εἰς ἐξέτασιν δίδωσι, παρ' οὗ ἐν Ποτιόλοις πρὸς τὸν ἡγεμόνα Διομήδη ἐκπέπονται· καὶ οὗτος αὐτοὺς πρὸς Τέρτυλλον ἀποστέλλει, τὴν τῆς Σικελίας ἀρχὴν διέποντα. Καὶ παρ' ἐκάστῳ τούτων διαφόροι βασάνων ιδέαις ἐξετασθέντες, ὧν οὐκ ἂν τις μιᾶς περιγένοιτο, ἀλλὰ θᾶπτον ἀπαγορεύσας, τῷ θανάτῳ παραπεμφθείη, δυσυποίστων ὄντων οὕτω καὶ λίαν σφοδρῶν, ἐπὶ Τερτίλλου τὸ μακάριον ἐδέξαντο τέλος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἡσυχίου τοῦ Ὁμολογητοῦ.

Στίχ. Τὸν βίον Ἡσύχιος ἄγων ἡσύχως,
Ἐν ἡσυχίᾳ πρὸς Θεὸν διαβαίνει.

Οὗτος ὁ Ὁσιος Ἡσύχιος ὄρμητο ἐκ τῆς Ἀδραπηνῶν πόλεως· ἦν δὲ ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ πρᾶος, καὶ φερωνύμως ἔχων τὸν τρόπον τῆ κλήσει κατάλληλον. Δεηθέντι οὖν τοῦ Θεοῦ ὑποδείξαι αὐτῷ τόπον, ἐν ᾧ, κατὰ μόναν γενόμενος, δουλεύση καὶ εὐαρεστήση αὐτῷ ἀπεκαλύφθη αὐτῷ εἰσελθεῖν ἐπὶ τὰ πρὸς θάλασσαν μέρη, εἰς τὸ ὄρος τὸ λεγόμενον Μαῖωνος. Ἐνθα γενόμενος καὶ ἐπὶ πλεῖστον διαγαγὼν, εἶτα ἐκεῖθεν ἐπὶ τὸ ὕδωρ κατελθὼν καὶ πλησίον εὐκτήριον τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου κατασκευάσας καὶ τὸ λειπόμενον τῆς ζωῆς ἐν ἀσκήσει καὶ καρτερίᾳ διανύσας καὶ πολλὰς θαυμάτων ἐνεργείας πεποιηκώς, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε.

Ὁ Ὁσιος Πατὴρ ἡμῶν Λαυρέντιος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Συναλλαγὴ τις πρὸς Θεὸν Λαυρεντίῳ,

Πόνους Ἐδὲμ λαβόντι τὴν πόρρω πόνων.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Παῖδες Ἐβραίων.

Ξένον τὸν ζῆλον Σίμων ἔχων, φερωνύμως Ζηλωτῆς μάκαρ ἐκλήθης, καὶ τὸν τρόπον τῆ κλήσει σύμφωνον ἐδείξω· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ἐκβοῶν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἄμα τῷ Λόγῳ συνοδεύων, καὶ συνόμιλος αὐτῷ γεγενημένος, βασιλείας ἐκεῖ μετέσχηκας κραυγάζων· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Δόλω τῆς πάλαι εὐκληρίας, τοὺς προπάτορας ἐξώρισεν ὁ ὄφις· σὺ δὲ τούτους Θεοῦ Μητὲρ ἀνεκαλέσω. Εὐλογημένος πάναγνε, ὁ καρπὸς τῆς σῆς κοιλίας.

Ῥδὴ η´. Μουσικῶν ὀργάνων.

Ὡς ὠραῖοι Σίμων οἱ σοὶ πόδες, εὐπρεπῆς ὑπάρχει καὶ ἡ γλῶσσα, λαλοῦσα δόξαν τοῦ Θεοῦ, καὶ πείθουσα κραυγάζειν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καλλοναῖς ἐμπρέπων φωτοβόλοις, καὶ θαυμάτων πέμπων λαμπηδόνας, ἐγνώσθης Σίμων τοῖς λαοῖς, σπέρμα εὐλογημένον. Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, βοῶν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Λογισμὸς οὐ δύναται τὸν τόκον, σοῦ Θεογεννήτορ ἐρμηνεῦσαι, καὶ φράσαι λόγος ἀτονεῖ· Θεὸν γὰρ συλλαβοῦσα, τέτοκας Παρθένε, ὃν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» Μουσικῶν ὀργάνων συμφωνούντων, καὶ λαῶν
» ἀπείρων προσκυνούντων, εἰκόνι τῆ ἐν Δεηρᾷ,
» τρεῖς Παῖδες μὴ πεισθέντες, τὸν Κύριον ἀνύμνου,
» καὶ ἐδοξολόγουν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ θ´. Τὴν ἀγνὴν ἐνδόξως.

Ἐμφανῆς ἐγένου τοῖς πέρασι, φωτὶ καταλάμπων· καὶ τὸ πῦρ τὸ τοῦ Πνεύματος δεδεγμένος, φωτοειδῆς ἐδείχθης· διό σε μακαρίζομεν.

Ὀλικῶς Θεῷ ἀνακείμενος, αὐτῷ συνεκράθης· ὃν νῦν καθικέτευε, θεοφάντορ ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν πίστει, καὶ πόθῳ εὐφημούντων σε.

Θεοτοκίον.

Σωτηρίας πᾶσι τὴν πρόξενον, φανεῖσαν ἀνθρώποις, καὶ τὸν κόσμον φωτίσασα λαμπηδόσι, θεοειδοῦς ἀγνείας, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὴν ἀγνὴν ἐνδόξως τιμήσωμεν, λαοὶ Θεοτόκον,
» τὴν τὸ πῦρ τῆς Θεότητος δεξαμένην, ἐν τῇ γα-
» στρὶ ἀφλέκτως, ἐν ὕμνοις μεγαλύνοντες.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Αὐτόπτα καὶ Ἀπόστολε, Χριστοῦ τοῦ πανοικτίρμονος, εἰρήνην αἶτησαι πάσῃ, τῇ οἰκουμένῃ καὶ νίκας, τῷ φιλοχρίστῳ ἄνακτι, ἡμῖν πταισμάτων ἄφεσιν, καὶ σωτηρίαν ἅπασι, τοῖς εὐφημοῦσί σε Σίμων, ὡς Μαθητὴν θεηγόρον.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἴνους.

Ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ Ἀποστόλου γ', δευτεροῦντες τὸ α'.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Τῷ καλὰ μὲν τῆς χάριτος, ἐκ βυθοῦ ματαιότητος, τοὺς βροτοὺς ἀνείλκυσας, Σίμων ἐνδοξε, τοῦ διδασκάλου τοῖς νεύμασιν, ὑπέικων μακάριε, τοῦ φωτίσαντος τὴν σὴν, κατὰ πάντα διάνοιαν, καὶ Ἀπόστολον, καὶ σεπτὸν θεηγόρον καὶ φωσφόρον, ἀναδείξαντα τῆς τούτου, ἀκαταλήπτου θεότητος.

Ἡ τοῦ Πνεύματος ἔλλαμψις, ἐπὶ σὲ καταβέβηκε, τοῦ πυρὸς ἐν εἶδει, καὶ σὲ μακάριε, θεῖον δοχεῖον εἰργάσατο, συντόνωσ ἐλαύνοντα, ἀθείας τὴν ἀχλύν, καὶ τὸν κόσμον φωτίζοντα, τῇ λαμπρότητι, τῶν πανσόφων σου λόγων, μυστολέκτα, Ἀποστόλων ἡ ἀκρότης, Σίμων θεόφρον πανόλβιε.

Ἀστραπαῖς τοῦ κηρύγματος, τοὺς ἐν σκότει καθεύδοντας, ἀγνωσίας ἐνδοξε, κατεφώτισας, ἀναγεννήσας θεσπέσιε, υἱοὺς διὰ πίστεως, τοῦ Δεσπότη καὶ Θεοῦ, οὗ ζηλώσας τὸ πάθος τε, καὶ τὸν θάνατον, καὶ τῆς δόξης ἐγένου κληρονόμος, ὡς σοφὸς καὶ θεηγόρος, καὶ μαθητῆς ἀληθέστατος.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Μαθητὰ τοῦ Σωτῆρος καὶ Ἀπόστολε, Σίμων Ζηλωτὰ πανένδοξε, ἡμῶν δὲ πολιοῦχε, καὶ τῆς οἰκουμένης κῆρυξ διαπρύσιε, πρέσβευε ἐκτενῶς, ῥυσθῆναι ἡμᾶς ἐκ κινδύνων, καὶ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Δοξολογία μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τῆς Ἑορτῆς καὶ τοῦ Ἀποστόλου.

Τῆ Ἰα' τοῦ αὐτοῦ μηνός

Ἀνάμνησις τῶν γενεθλίων, ἥτοι τῶν ἐγκαινίων, τῆς Κωνσταντινουπόλεως· καὶ μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Μωκίου.

Εἰς τὸν Ἑσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ' καὶ τῶν Ἑγκαινίων μετὰ τοῦ Ἱερομάρτυρος γ'.

Τῶν Ἑγκαινίων.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ἡ τῶν πόλεων Ἄνασσα, τῇ Κυρία τῆς κτίσεως, τὴν αὐτῆς νῦν σύστασιν ἀνατίθεται· ἐν γὰρ αὐτῇ καὶ κρατύνεται, καὶ φύλα πολέμια, καὶ ὑψαύχενα ἐχθρῶν, τοῖς ποσὶν ὑποτίθησι, τῶν πιστῶν αὐτῆς, βασιλέων βοῶσα· Σὺ

Παρθένε, καὶ τοῦ στέφους καὶ τῶν σκήπτρων, καὶ τῶν ἀνάκτων κραταίωμα.

Τοῦ Ἱερομάρτυρος.

Φωταυγῆς ὡσπερ ἥλιος, ἐκ δυσμῶν ἀνατέταλκας, καταυγάζων ἅπασαν τὴν ὑφήλιον, ταῖς ἀστραπαῖς τῆς ἀθλήσεως, θεόφρον πανόλβιε, ἀθλητῶν ἢ καλλονῆ, ἱερέων εὐπρέπεια, ἰσοστάσιε, τῶν ἀγίων Ἀγγέλων, ὁ τῆς πλάνης, τὴν ἰσχὺν ἐξαφανίσας, θεομακάριστε Μώκιε.

Εὐσεβεία πυρούμενος, καὶ ἀθλήσει στομούμενος, καὶ ἀνδρεία Μώκιε λιπαινόμενος, οὐρανοχάλκευτος γέγονας, αἰοῖδιμε μάχαιρα, παρατάξεις δυσμενῶν, παντελῶς ἀφανίζουσα· ὅθεν σήμερον, τὴν φωσφόρον ἐκ πόθου καὶ ἀγίαν, ἐορτάζομέν σου μνήμην, κλέος Μαρτύρων καὶ καύχημα.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Ἀπολυτίκιον τῶν Γενεθλίων. Ἦχος δ'.

Τῆς Θεοτόκου ἢ Πόλις, τῇ Θεοτόκῳ προσφόρως, τὴν ἑαυτῆς ἀνατίθεται σύστασιν· ἐν αὐτῇ γὰρ ἐστήρικται διαμένειν, καὶ δι' αὐτῆς περισώζεται καὶ κραταιοῦται, βοῶσα πρὸς αὐτήν· Χαῖρε ἢ ἐλπίς πάντων περάτων τῆς γῆς.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς. Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς, καὶ τῶν Γενεθλίων μετὰ τοῦ Ἀγίου.

Κανὼν τῶν Γενεθλίων καὶ τοῦ Ἀγίου.

Ἦχος δ'. Ὤδὴ α'. Ἀνοιξω τὸ στόμα μου.

Τὴν πόλιν σου Δέσποτα, ἣν περ ἐπύργωσας φύλαττε, καὶ ταύτην περίεπε, ἐξ ἄλλοφύλων ἐχθρῶν, ἐμφυλίων τε, πολέμων καὶ μαχαίρας, σεισμοῦ τε ἀκράδαντον, λοιμοῦ πυρὸς καὶ λιμοῦ.

Πρὸς πλάτος μακάριε, τῶν σῶν ἐπαίνων κυβένησον, νοός μου τὴν χαύνωσιν, καὶ φῶς κατάπεμψον, τῇ καρδίᾳ μου, ὑμνοῦντος τὴν φωσφόρον, καὶ ἔνδοξον μνήμην σου, Μάρτυς πανεύφημε.

Σιδήρῳ ξεόμενος, καὶ τῷ πυρὶ λιπαιμόνεμος, χρυσοῦ ὀβρυζότερος, Μώκιε γέγονας, καὶ ἐκφράγισμα, Χριστοῦ τῶν παθημάτων, καὶ πίστεως πρόμαχος, θεομακάριστε.

Θεοτοκίον.

Χαρᾶς ἡμῖν πρόξενος, ὡς δεξαμένη τὸ πλήρωμα, τῆς ὅλης Θεότητος, ὠφθης Πανάμωμε· ὅθεν πάντες σοι, τὸ Χαῖρε τοῦ Ἀγγέλου, συμφώνως κραυγάζομεν, θεοχαρίτωτε.

Ὤδὴ γ'. Οὐκ ἐν σοφίᾳ.

Ἡ τῶν πόλεων, βασιλεύουσα πόλις σου Δέσποτα, καυχωμένη ἐπὶ σοί, τὴν ἑαυτῆς προσανέθετο, ἡμέραν σωτήριον, τῷ Βασιλεῖ καὶ Θεῷ.

Ἀνενδοιάστως, πρὸς ἀγῶνας πρὸς πάλας ἐχώρησας, τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ, τὸ ἀσθενές σου ῥωννύμενος· ὄθεν τὸν μέγалаυχον, ὄφιν κατέβαλες.

Διὰ θανάτου, τοῦ προσκαίρου ἀθάνατον εὐκλειαν, διὰ πόνου τῆς σαρκός, τὴν δι' αἰῶνος ἀπόλαυσιν, εὗρες ὡς ἐπόθησας, Μάρτυς ἀήττητε.

Θεοτοκίον.

Σὲ ἡ σοφία, τοῦ Θεοῦ καθαρῶτατον σκῆνωμα, εὐραμένη ἐκ τῶν σῶν, ἀγνῶν αἱμάτων σεσάρκωται, καὶ μετὰ τὴν κύησιν, ἄφθορον ἔδειξεν.

Ὁ Εἰρμός.

» Οὐκ ἐν σοφία, καὶ δυνάμει καὶ πλούτῳ καυχῶ» μεθα, ἀλλ' ἐν σῇ τῇ τοῦ Πατρός, ἐνυποστάτῳ Σο» φία Θεοῦ· οὐ γὰρ ἔστιν ἅγιος πλήν σου φιλάν» θρωπε.

Κάθισμα. Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ἀστήρ ἀνατέταλκας, ἀπὸ δυσμῶν ἀθλητά, καὶ πᾶσαν ἐφώτισας, τὴν οἰκουμένην ἀυγαῖς, τῶν θείων ἀγῶνων σου· φθάσας δὲ βασιλίδα, πόλιν μάκαρ δεσμώτης, λέλυσαι διὰ ξίφους, καὶ πρὸς πόλιν τὴν ἄνω, ἀνέδραμες συνεῖναι Χριστῷ, Μώκιε ἔνδοξε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Ῥδὴ δ'. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Κραταιουμένη τῷ σκήπτρῳ, βασιλείας ἡ Πόλις σου, ἐπὶ σοὶ νῦν πᾶσαν, Σῶτερ τὴν ἐλπίδα ἀνέθετο· ἦν περιφρούρει παντάναξ καὶ διάσωζε, ἐξαιρούμενος, ἐκ πειρασμῶν καὶ ἐχθρῶν δυσχερῶν.

Τὸν δερμάτινον χιτῶνα, τῆς ἀρχαίας νεκρώσεως, ἐξεδύσω μάκαρ, πάντοθεν τὸ σῶμα ξέομενος· καταστολήν ἀφθαρσίας ἐνεδύσω δέ, καὶ τρυφᾶς τοῦ ξύλου, τῆς ζωῆς ἀγαλλόμενος.

Ἀθείας ὁ βυθός σε, οὐδαμῶς κατεπόντισε· κραταιᾶ χειρὶ γάρ, σὲ ὁ πλαστουργὸς διεσώσατο· οἱ ποταμοὶ τῶν βασάνων οὐκ ἐσάλευσαν, τῆς ψυχῆς σου τὸν πύργον, σοφὲ τὸν ἀσάλευτον.

Θεοτοκίον.

Ὁ θελήματι τὰ πάντα, πλαστουργήσας βουλήματι, ἐκ τῶν σῶν αἱμάτων, σάρκα ἑαυτῷ ὠκοδόμησε, καὶ ἐν δυσὶ ταῖς οὐσίαις εἷς προέρχεται, Μητροπάρθενε, σώζων ἡμᾶς ἀγαθότητι.

Ῥδὴ ε'. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Σὲ ἔχουσα Χριστέ, κραταιὸν καταφύγιον, ἡ Πόλις σου σοὶ προσπίπτει, καὶ κρατύνεται πίστει, τῇ σῇ στηριζομένη ἀεὶ.

Σοῖς αἵμασιν ἡ γῆ, ἡγίασθη μακάριε, σοῖς στίγμασι κατεστήχθη, τῶν δαιμόνων τὸ στίφος, θεόφρον ἀξιάγαστε.

Σὲ ἔχουσα φαιδρόν, μαργαρίτην καὶ ἔντιμον, ἐν στέμματι τῷ οἰκείῳ, ἡ σεπτὴ Ἐκκλησία, παμμάκαρ ὠραῖζεται.

Θεοτοκίον.

Φῶς ἄχρονον ἡμῖν, τοῦ Πατρὸς τὸ ἀπαύγασμα, γεγέννηκας ὑπὸ χρόνον, ἀγαθότητος πλούτῳ, γενόμενον Πανάμωμε.

Ῥδὴ ς´. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Ἡ Πόλις, ἡ βασιλὶς τῶν πόλεων σήμερον, πᾶσαν τὴν σύστασιν ταύτης, τῷ Σωτῆρι σοὶ προσανέθετο· ἦν περ σῶζοις ἐκ παντοίων κακώσεων ἄτρωτον.

Ἀγάπη, καὶ ἐλπίδι καὶ πίστει καθώπλισεν, ἀγωνοθέτης ὁ μέγας, τὸν στερρὸν ὀπλίτην τῆς εὐσεβείας· διὰ τοῦτο, τὸ τῆς πλάνης καθεῖλεν ὀχύρωμα.

Φιλίας, τῆς πρὸς σάρκα τὸν νοῦν σου ἐχώρισας, καὶ τοῦ νυμφίου τῷ κάλλει, ἀνευδότην νεύσει ἐνατενίζων, τὰς βασάνους, εἰς οὐδὲν ἐλογίσω πανεύφημε.

Θεοτοκίον.

Ἄβυσσον, εὐσπλαγχνίας Χριστὸν ἡ κηήσασα, ἀμαρτιῶν ἐκ βυθοῦ με, συμπαθῆς ὡς μόνη ἀνάγαγε, καὶ ἐκ βλάβης, λογισμῶν ἐναντίων διάσωσον.

Ὁ Εἰρμός.

» Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ » Ἐκκλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρ» μένη, τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου ῥεύσαντι » αἵματι.

Κοντάκιον τῆς Ἑορτῆς.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΑ´ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς τὴν ἀνάμνησιν πνευματικῶς ἐπιτελοῦμεν τοῦ Γενεθλίου, ἧτοι τῶν Ἐγκαινίων ταύτης, τῆς Θεοφυλάκτου καὶ βασιλίδος τῶν πόλεων, τῆς κατ' ἐξάαιρετον ἀνακειμένης τῇ Δεσποίνῃ ἡμῶν καὶ ἀγία Θεοτόκῳ, καὶ ὑπ' αὐτῆς διὰ παντὸς σφζομένης.

Στίχ. Γενεθλίων σῶν δεῖ με τιμᾶν ἡμέραν,
Ἐν σοί, Πόλις, τυχόντα τῶν γενεθλίων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Μωκίου.

Στίχ. Μωκώμενόν σε δεισιδαίμονα πλάνην,
Οἱ δυσσεβεῖς κτείνουσι, Μώκιε, ξίφει.
Μώκιος ἑνδεκάτη κεφαλὴν τμήθη ἀγαθόφρων.

Οὗτος ἦν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλέως καὶ Λαοδίκου ἀνθυπάτου τῆς Εὐρώπης. Ὑπῆρχε δὲ τῆς ἐν Ἀμφιπόλει ἀγίας τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίας πρεσβύτερος. Γεννήτορες δὲ αὐτῷ Εὐφράτιος καὶ Εὐσταθία, ἐκ τῆς πρεσβυτέρας Ῥώμης ὀρμώμενοι, εὐγενεῖς ὄντες καὶ πλούσιοι. Ὁ δὲ Ἅγιος Μώκιος ἦν τῇ διδασκαλίᾳ ἀεὶ σχολάζων καὶ τὸν Χριστὸν καταγγέλλων καὶ ἀπέχεσθαι τῆς πλάνης τῶν εἰδώλων πᾶσι παρεγγυῶν. Θυσίας δὲ τελουμένης παρὰ τοῦ ἀνθυπάτου τῷ Διονύσῳ καὶ τῶν εἰδωλολατρῶν συνηγμένων, προσελθὼν ἀνέτρεψε τὸν βωμὸν καὶ κατασχεθεῖς, τὸν Χριστὸν ὁμολόγησε. Καὶ πρῶτον μὲν κρεμασθεῖς ξέεται τοὺς

κροτάφους, τὰς σιαγόνας καὶ τὰς πλευράς. Ἐπειτα, ἐξαφθείσης καμίνου ἐκ πίσης καὶ στυπείου καὶ κληματίδος, ὡσεὶ ἑπτὰ πήχεις τὴν φλόγα ὑψοῦσθαι, ἐμβάλλεται. Ἡ δὲ φλόξ σῶν ὑπολαβοῦσα, ἐφύλαξε· καὶ ὠρᾶτο ἐν μέσῳ αὐτῆς ἐμπεριπατῶν μεθ' ἑτέρων ἀνδρῶν τριῶν, ὧν ἐνὸς τὸ πρόσωπον ὑπὲρ τὰς ἀνάγας ἤστραπτε τοῦ ἡλίου· καὶ ἐξῆλθεν ὁ Ἅγιος ἄφλεκτος καὶ ὑγιής, μηδὲ μέχρι τριχὸς ἀψαμένης αὐτοῦ τῆς φλογός· ἥτις ἐπιχυθεῖσα, τὸν ἀνθύπατον καὶ ἐκ τῶν μετ' αὐτοῦ ἄνδρας ἐννέα κατέφλεξεν, ὡς μηδὲ βραχὺ τι μέρος σώματος αὐτῶν, μαρανθείσης τῆς φλογός, εὐρεθῆναι.

Καὶ τότε μὲν ἐμβληθεὶς ἐν τῇ φυλακῇ ὑπὸ τοῦ πρίγκιπος Θαλασσίου, ὕστερον Μαξίμου τοῦ Ἀνθυπάτου καταλαβόντος, ἔστη ὁ Ἅγιος εἰς ἐξέτασιν· καὶ μὴ πεισθεὶς ἀρνήσασθαι τὸν Χριστόν, ἀλλὰ μᾶλλον κηρύξας λαμπρῶς, ἐν δυσὶ δεσμεῖται τροχοῖς, ὑφ' ὧν συμπατεῖται καὶ κατατέμενεται. Παραδόξως δὲ ἐκ τούτων ῥυσθεὶς, θηρίοις ἀφίεται. Ἀλλὰ καὶ ἐκ τούτων ἀβλαβῆς διαμείνας, τοῦ δήμου ἐπιβοῶντος αὐτὸν ἀπολύεσθαι, πέμπεται πρὸς Φιλιππήσιον ἐν Πειρίνθῳ πόλει τῆς Θράκης, ἥτις νῦν Ἡράκλεια καλεῖται· κάκειθεν ἐπὶ τὸ Βυζάντιον στέλλεται, ἐνθα τὴν διὰ ξίφους λαμβάνει ἀπόφασιν καὶ τὴν κεφαλὴν ἀφαιρεῖται. Καὶ τότε μὲν πρὸ μιλίου ἐνὸς τῆς πόλεως τίθεται· ὕστερον δέ, ἀνοικοδομηθέντος αὐτῷ ναοῦ παρὰ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου, τῷ μεγέθει τῆς κατασκευῆς καὶ τῷ βάρει τῆς οἰκοδομῆς πολυτελοῦς ὄντος καὶ περιφανοῦς, ἐν αὐτῷ μετετέθη. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις ἐν τῷ πανσέπτῳ αὐτοῦ καὶ ἀγιωτάτῳ Μαρτυρίῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Διοσκορίδου ἢ Διοσκόρου.

Στίχ. Παρ' ἡμέραν ζῆν μῦθος ἦν Διοσκόρου,
Διόσκορος δὲ ζῆν ἀεὶ τμηθεὶς ἔχει.

Οὗτος ὄρμητο ἐκ τῆς Σμυρναίων μητροπόλεως καὶ προσαχθεὶς τῷ ταύτης ἄρχοντι καὶ Χριστιανὸν ἑαυτὸν ἐνακηρύξας, δέσμιος ἐν τῇ φυλακῇ τίθεται. Καὶ πάλιν ἐρωτηθεὶς καὶ τῇ εἰς Χριστὸν ἐπιμένων πίστει, προστάξαντος τοῦ ἄρχοντος, ἀναιρεῖται.

Ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Ἀργυρὸς ὁ Θεσσαλονικεὺς ξίφει τελειοῦται.

Μνήμη τῶν ἐν ἀγίοις Πατέρων ἡμῶν Κυρίλλου [869] καὶ Μεθοδίου [885] τῶν ἐκ Θεσσαλονίκης ἰσαποστόλων, φωτιστῶν τῶν Σλαύων.

ΕΙΔΗΣΙΣ

Πλήρης Ἀκολουθία τῶν ἁγίων εὐρίσκεται ἐν τέλει τοῦ παρόντος Μηναίου.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Ὁ διασώσας ἐν πυρί.

Ἦνπερ ἐπύργωσας Χριστέ, πόλιν σου περίεπε ταύτην, ἀπὸ λιμοῦ τε καὶ λοιμοῦ, καὶ πολέμων παντοίων καὶ θλίψεων, τοῦ βοᾶν εὐχαρίστως σοι· Ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Ἐν τῇ καμίνῳ ἐμβληθεῖς, εὐρηκας δροσίζοντα Λόγον, τὸν ἐν μορφῇ ἀγγελικῇ, Νεανίας τοὺς τρεῖς διασώσαντα, ἐκβοῶν παμμακάριστε· Ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Κατὰ ξιφῶν κατὰ πυρός, κατὰ πριστηρίων ὀργάνων, Μάρτυς ἀντέστης ἀνδρικῶς, τῇ δυνάμει τῇ θείᾳ ῥωννύμενος, καὶ βοῶν ἀγαλλόμενος· Ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν ἀθάνατον πηγὴν, ὕδωρ τῆς ἀφέσεως μόνην, ἀποκυήσασαν ἡμῖν, Ἰησοῦν τὸν Χριστὸν Ἀειπάρθενε, ἀνυμνοῦμεν κραυγάζοντες· Ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Ῥδὴ η´. Παῖδας εὐαγεῖς.

Πόλεων πασῶν νῦν ἢ κρατοῦσα, τὴν σύστασιν ταύτης προσανέθετο, Δέσποτα τῷ κράτει σου, ἦν καὶ διαφύλαττε, τῆς προσδοκίας ἄτρωτον, πάντων ἐθνῶν εἰσαεῖ, βοῶσάν σοι ἐν πίστει οἰκτίρμον· ὑπερευλογῶ σε, Χριστέ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πορφύραν οἰκείων ἐξ αἱμάτων, φοινίξας καὶ ταύτην περικείμενος, φέρων ἀντὶ σκῆπτρου τε, ὄπλον τὸ ἀήττητον, συμβασιλεύεις Μώκιε, τῷ Βασιλεῖ τοῦ παντός· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε κραυγάζων, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡς ἥλιος σήμερον τῷ κόσμῳ, ἢ μνήμη τῆς σῆς ἀθλήσεως ἀνέτειλε, πάντας καταυγάζουσα, νόσους ἐκδιώκουσα, δαιμονικῆς κακώσεως, ἐξαιρουμένη ἡμᾶς· ἐν ἧ περιχαρῶς σε ὑμνοῦμεν, Μώκιε ὑμνοῦντες, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἐν σοὶ καθωράθησαν πορεῖαι, μεγάλου τοῦ Βασιλέως τῶν δυνάμεων, πύλη ἐπουράνιε, Κόρη ἀπειρόγαμε, ἢ τῶν βροτῶν τὸ φύραμα, ἀποθεώσασα· διό σε τὴν Παρθένον ὑμνοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς » Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος, νῦν δὲ » ἐνεργούμενος, τὴν οἰκουμένην ἅπασαν, ἀγείρει » ψάλλουσαν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ » ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ θ´. Εὐὰ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς.

Τὴν πόλιν σου φύλαττε Σωτὴρ λυτρούμενος, ἐκ παντοίων περιστάσεων, νίκας τῷ ἄνακτι παρέχων, ἐχθρῶν καθυποτάσσων τὸ φρύαγμα, πρεσβείαις τῆς ἀσπόρως τεκούσης σε, καὶ τῶν Ἁγίων πολυέλεε.

ἽΟλβιος καὶ πλήρης φωτισμοῦ γενόμενος, καὶ τῷ πάθει σεμνυνόμενος, ἔνδον ἐχώρησας παστάδος, φρονίμοις σὺν παρθένοις γηθόμενος, καὶ κάλλος κατανοεῖς τὸ ἀμήχανον, οὗ τὰς ἐμφάσεις πρὶν ἐκέκτησο.

Πόλεσιν ἐτέραις προαθλῶν ἀοίδιμε, Βυζαντίδα πόλιν ἔφθασας, Μάρτυς ἐν ἧ τῶν σῶν ἀγώνων, τὸ πέρασ καὶ τῆς νίκης τὸν στέφανον, ἐδέξω ἀθλητῆς ὡς ἀήττητος· ἦν περιέποις σαῖς δεήσεσιν.

Θεοτοκίον.

Ῥήμασιν ἐπόμενοι τοῖς σοῖς ἐκάστοτε, ᾧ Παρθένε σε δοξάζομεν· Λόγον ἡμῖν γὰρ ἀπορρήτως, Πατὴρ τὸν πρὸ αἰῶνων ἐκλάμπαντα, ἐγέννησας αὐτὸς ὡς εὐδόκησεν· ὃν ἐπαξίως μεγαλύνομεν.

Ὁ Εἰρμός.

» Εὐὰ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν κατάραν » εἰσφκίσατο· σὺ δὲ Παρθένε Θεοτόκε, τῷ τῆς » κυοφορίας βλαστήματι, τῷ κόσμῳ τὴν εὐλογίαν ἐξ» ἠνθησας· ὅθεν σε πάντες μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Καὶ τὰ λοιπά, ὡς σύνηθες, ἢ Α΄ Ὄρα,

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΙΒ΄ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῶν ἐν Ἁγίοις Πατέρων ἡμῶν, Ἐπιφανίου, Ἐπισκόπου Κύπρου, καὶ Γερμανοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια ἀμφοτέρων ἀνὰ τρία.

Τοῦ Ἁγίου Ἐπιφανίου.

ᾠχος δ΄. Ἦδωκας σημείωσιν.

Νόμος ὁ ἐν γράμματι, παιδαγωγός σοι γεγένηται, εἰς Χριστὸν Ἐπιφάνιε, δεικνὺς τὴν ἀστράψασαν, τοῦ Σωτῆρος χάριν, τῆς θεογνωσίας, προγραφομένην μυστικῶς, καὶ τυπουμένην διαφανέστατα· ἦν περ καὶ ἐφάνερωσας, ταῖς διδαχαῖς σου πανεύφημε, τηλαυγῶς ἐκτιθέμενος, τὰ θεόπνευστα δόγματα.

Νόμου τοῦ τῆς χάριτος, καταγγελεὺς ἐχρημάτισας, θεοφάντορ μακάριε, φωτίζων τὰ πέρατα, ταῖς τῶν σῶν δογμάτων, θείαις δαδουχίαις, καὶ τῶν αἰρέσεων θερμῶς, τὰς γλωσσαλγίας καταστρεψάμενος, πανσόφως ἐστηλίτευσας, διδασκαλίας πανόσιε, καὶ τὸ κάλλος τὸ ἄχραντον, τὸ τῆς πίστεως ἔδειξας.

Ὁ βίος ὁ ἐνθεος, τῷ ὀρθοδόξῳ φρονήματι, συνδραμῶν παρεσκεύασε, τελεῖν τὰ θαυμάσια, καὶ δαιμόνων θράσος, Πάτερ ἀπελαύνειν, καὶ νοσημάτων χαλεπῶν, τὰς ἀλγηδόνας παύειν ἐντεύξεσι· καὶ χάριτι κοσμούμενον, ἱεραρχίας σε ἔδειξεν, Ἰησοῦς ὁ φιλόνητος καὶ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ.

ᾠχος α΄. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Λεόντιον φρόνημα στερρῶς, Γερμανὲ κατέβαλες, τὸ δυσσεβείας ἀνάμεστον· τὴν γὰρ προσκύνησιν, τῶν σεπτῶν εἰκόνων, τοῦ Χριστοῦ ὁ δεῖλαιος, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων ἠρνήσατο· ἀλλὰ τοῖς λόγοις σου, θεοφάντορ ἐξελέγηται, καὶ ὡς ἄνους, ἀνόητος ἔμεινεν.

Ὁ λέων ὁ ἄθεος ὁ θῆρ, ὁ θεομισούμενος, τοῦ Ἀντιχρίστου ὁ πρόδρομος, ὁ τὴν προσκύνησιν, τῆς Χριστοῦ εἰκόνας, ἀθετήσας Ὅσιε, τοῦ κλήρου τῶν πιστῶν ἐξωστράκισται· διὸ αἰτοῦμέν σε· Γερμανὲ θεΐαις πρεσβείαις σου, τὸν παρόντα, κατεύνασον τάραχον.

Ἐφέσεως ἔτυχες τῆς σοί, θεοφάντορ πόρρωθεν, πεποθημένης σαφέστατα· τῷ γὰρ Δεσπότη σου, μετὰ παρρησίας, Γερμανὲ μακάριε, νῦν ἱεροπρεπῶς προσεχώρησας· ὃ παριστάμενος, ἀπολαύεις τῆς θεώσεως, τὴν εἰρήνην, τῷ κόσμῳ αἰτούμενος.

Δόξα. Τοῦ Ἁγίου Ἐπιφανίου. ᾠχος β΄.

Εἰ καὶ Μωσαϊκοῖς νόμοις ὑπέκυψας, τῆς ἰουδαϊκῆς λατρείας ὑπάρχων βλάστημα, ἀλλ' ἡ χάρις Πάτερ ἢ τοῦ Χριστοῦ ἐν σοὶ ἐπιλάμπασα, μαθητὴν τῆς εἰρήνης τοῦ Εὐαγγελίου σαφῶς ἀπειργάσατο· ἐντεῦθεν ὡς ἀγγίνους, τὴν ἀμφοῖν διαθηκῶν, κατὰ νοῦν εἰληφῶς ἔκβασιν, ἀπὸ δουλείας, εἰς ἐλευθερίαν μεταβέβηκας. Διὸ ἰκέτευε ὑπὲρ ἡμῶν, λυτρωθῆναι τῆς τυραννίδος τοῦ ἐχθροῦ, καὶ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Δόξα. Τοῦ Ἁγίου Ἐπιφανίου. ᾠχος πλ. α΄.

Τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, διὰ τὴν πνευματικὴν σοφίαν διδάσκαλος ὄφθης, Ἐπιφάνιε μακάριε· καὶ Χριστὸν εὐρῶν ποδηγέτην, τὰς βουλάς τῶν κακοδόξων αἰρετικῶν διεσκέδασας. Διὸ αἰτοῦμέν σε Ἄγιε, πρεσβεύειν ἄχρι τέλους, τὴν ὑπὸ σοῦ βεβαιωθεῖσαν ὀρθὴν πίστιν, ἀσάλευτον φυλαχθῆναι ἡμῖν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος παρ' αὐτοῦ τοῦ Σωτῆρος τῶν ὅλων, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Ἀπολυτίκιον. ᾠχος δ΄.

Ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν...

Καὶ τῆς Ἑορτῆς. Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς καὶ τῶν Ἁγίων. Κανὼν τοῦ Ἁγίου Ἐπιφανίου, ποίημα Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ, οὗ ἢ Ἀκροστιχίς (ἄνευ τῶν Θεοτοκίων)·

Ἐπιφανίου τὸ κῶδος ἔλησε χθόνα.

ᾠχος α΄. Ὤδὴ α΄. Σοῦ ἢ τροπαιοῦχος.

Ἐν τῷ τοῦ θεράποντος πιστῶς, πολιτευσάμενος νόμῳ τοῦ γράμματος, τῷ δεσποτικῷ ὑποκύψας ζυγῷ, διέπρεψας πανόλβιε, καὶ φωστήρ ἐδείχθης, τῆς γῆς φωτίζων τὰ πέρατα.

Πόθῳ θείου νόμου συσχεθείς, καὶ τοῦ ἀδίκου προκρίνας τὸ δίκαιον, πάτερ Ἐπιφάνιε, συμβολικῶς ἐδέξω τὴν σωτήριον, πίστιν τῆς Τριάδος, ἐκ θείας ὥσπερ προγνώσεως.

Ἰατὴρ σαρκός τε καὶ ψυχῆς, θεοειδής σοι ἐγένετο ἄνθρωπος, τῷ ὑποζυγίῳ σου, τὸ τῶν παθῶν συναποκτείνας ὄρμημα, καὶ συνθεραπεύσας, ψυχῆς τὸ ἄπιστον φρόνημα.

Θεοτοκίον.

Ὅλην τὴν μορφήν μου προσλαβὼν, ὁ ἐν μορφῇ Θεοῦ πρὶν καθορώμενος, ὅλην ἀνεκαίνισε, τῇ σῆ γαστρὶ θεοπρεπῶς σκηνώσας Ἀγνή· ὅθεν Θεοτόκον, πιστοὶ σε πάντες δοξάζομεν.

Ἔτερος Κανὼν τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Τοῦ ποιμενάρχου Γερμανοῦ μέλπω κλέος.

Θεοφάνους.

Ἦχος καὶ Εἰρμὸς ὁ αὐτός. Ὡδὴ α΄.

Τῆς ἱερωσύνης τῇ στολῇ, κατακοσμούμενος μάκαρ διέπρεψας· λόγῳ δὲ τῆς χάριτος, τὰ τῶν πιστῶν πανευσεβῶς συστήματα, ὥφθης θεοφάντορ, καταφωτίζων τοῖς δόγμασιν.

Ὅχημα ὑπῆρξας ἀρετῶν, οὗ ἐπιβὰς τῷ Θεῷ προσεχώρησας, κόσμου τὴν τερπνότητα, καταλιπὼν καὶ τὸ σαθρὸν δοξάριον, καὶ οὐρανοφοίτης, τῇ σῆ σοφία γενόμενος.

Ἐπὶ τῆς προνοίας προγνωσθείς, ὡς ἱερεὺς θεηγόρος ἐσόμενος, Πάτερ ὑπεξέφυγες, τυραννικὴν μαιφονίαν Ὅσιε, τοῦ Θεοῦ φρουροῦντος, σὲ δεξιᾷ παντοκράτορι.

Θεοτοκίον.

Ποίαν σοι ἐπάξιον ὥδῆν, ἢ ἡμετέρα προσοίσει ἀσθένεια, εἰμὴ τὴν χαρμόσυνον, ἣν Γαβριὴλ ἡμᾶς ἐμυσταγόγησε; Χαῖρε Θεοτόκε, Παρθένε Μῆτερ ἀνύμφευτε.

Τοῦ Ἁγίου Ἐπιφανίου.

Ὡδὴ γ΄. Ὁ μόνος εἰδώς.

Φαιὸν* περιβόλαιον ἰδὼν, αἰτήσαντι τὸν ἔλεον, μεταδοθὲν τοῖς σώματος ὄμμασι, λαμπρὰν ἐσθῆτα περιβαλλόμενον, νοητῶς τεθέασαι, καὶ τῇ θείᾳ χάριτι, ἐφωτίσθης πρὸς πίστιν ἀμώμητον.

Ἀκούσας ῥημάτων εὐσεβῶν, τὴν ὕλην ἐβδελύξω μὲν, καὶ βίον ἐπόθησας ἄυλον· ὡς αἵματος δὲ συμμετασχοῦσάν σοι, καὶ τῆς γνώμης μέτοχον, προσλαβὼν τὴν ὁμαιμον, ἀνεδείχθητε ζεῦγος μακάριον.

Νεκροὺς λογισμοὺς ἀποστραφεῖς, παμμάκαρ Ἐπιφάνιε, ἐπιποθήσας ζῶντι λατρεύειν Θεῷ, τῷ θείῳ δόμῳ πιστῶς προσέδραμες, καὶ ἐδέξω σύμβολον, τηλαυγὲς πανόλβιε, τῶν νεκρῶν σου πεδίλων τὴν ἔκπτωσιν.

Θεοτοκίον.

Ἄγιον τὸν Ἅγιον Χριστόν, ἀγίως ἀπεκύησας, ἀγιωσύνης ἅγιον σκῆνωμα, τὸν ἐν ἀγίοις ἀναπαυόμενον· ᾧ βοῶμεν· Ἅγιος, ὁ ναὸς ὁ ἔμψυχος, τῆς ἀφράστου σου δόξης φιλάνθρωπε.

* Ἀναγινωσκομένου πρότερον, ἔν τε τοῖς τετυπωμένοις καὶ τοῖς χειρογράφοις Μηναίοις, «Φαιδρόν», μετέβαλον τὴν λέξιν εἰς τὸ «Φαιόν»· καθότι ὁ Ὑμνωδὸς ἀναφέρει ἐνταῦθα τὸ ἐν τῷ ἐφεξῆς Συναξαρίῳ ἱστορούμενον περὶ τοῦ «τριβωνίου» τοῦ Λουκιανοῦ, τοῦ ὑπ' αὐτοῦ τῷ πένητι εἰς ἐλεημοσύνην δοθέντος. Τὸ δὲ τριβώνιον ἢ παλαιόρρασον τοῦτο, ὡς ἔνδυμα μοναχοῦ, οὐκ ἦν πάντως οὔτε φαιδρόν οὔτ' ἀξιόλογόν τι, ἀλλ' εὐτελὲς καὶ φαιὸν τὸ χρῶμα, τουτέστι τὸ κοινῶς λεγόμενον «μαυρειδερόν», μουντὸν ἢ, κατὰ τοὺς ἰταλίζοντας, «σκοῦρον»· καὶ ἐπομένως ἀντίθετον τῆς λαμπρᾶς ἐσθῆτος, ἣν ἐνεδύθη ἄνωθεν ὁ Λουκιανός, πρὸς ἀνταμοιβὴν τοῦ πρὸς τὸν πένητα ἐλέους ἐκείνου.

Τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ. Ὁ αὐτός.

Ὁ θεία προγνώσει προειδώς, σῆς γνώμης τὸ ἐλεύθερον, καὶ τῆς ψυχῆς σοφὴ τὴν εὐγένειαν, χερσὶν ἀνόμοις ἀναιρεθῆναι σε, ὡς Θεὸς ἐκώλυσε, καὶ παρθένων τάγματι, εὐνουχία πανσόφως κατέλεξεν.

Ἴδεῖν ἐφιέμενος σαφῶς, παμμάκαρ τὴν λαμπρότητα, τὴν νοητὴν τῆς θείας θεώσεως, ἱεραρχίαν τὴν σὴν ἐκόσμησας, πολιτεία σώφρονι, καὶ σοφοῖς διδάγμασιν, ὀρθοδόξως ἰθύνας τὸ ποίμνιον.

Μεγάλῃς καθέδρας ἐπιβάς, μεγάλως κατελάμπρυνας, τῆς Ἐκκλησίας Πάτερ τὸ πλήρωμα, διδασκαλίας καὶ μελωδήμασι, Γερμανὲ πενεύφημε, ἱεράρχα ὄσιε, καὶ φωστὴρ οἰκουμένης ὑπέρτιμε.

Θεοτοκίον.

Ἐκ σοῦ ἀνεβλάστησεν Ἀγνή, τὸ ἄνθος τὸ ἀμάραντον, εὐωδιάζον τὴν ἀνθρωπότητα, τῷ θείῳ μύρῳ τῆς αὐτοῦ φύσεως, ὁ Πατρὶ συνάναρχος, καὶ ἐκ σοῦ γενόμενος, ὑπὸ χρόνον Παρθένε πανάμωμε.

Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ μόνος εἰδὼς τῆς τῶν βροτῶν, οὐσίας τὴν » ἀσθένειαν, καὶ συμπαθῶς αὐτὴν μορφωσάμενος, » περιζώσόν με ἐξ ὕψους δύναμιν, τοῦ βοᾶν σοι· » Ἅγιος, ὁ ναὸς ὁ ἔμψυχος, τῆς ἀφράστου σου » δόξης φιλάνθρωπε.

Κάθισμα τοῦ Ἁγίου Ἐπιφανίου.

Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Θείοις δόγμασι, τὴν Ἐκκλησίαν, Πάτερ ἔπλησας, ὀρθοδοξίας· ταῖς διδασκαλίαις σου αἰρέσεις τρεψάμενος, τῆς εὐσεβείας τὸν δρόμον ἐπλήρωσας, καὶ σὺν τῷ Παύλῳ τὴν πίστιν ἐτήρησας. Ἐπιφάνιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ἰερὰν ἀμπεχόμενος τὴν στολήν, ἀνεδείχθης ὑπέρμαχος τοῦ Χριστοῦ, μὴ πτήξας παράνομον, βασιλέα Πατὴρ ἡμῶν, τὸν ἀρχένα μὴ κλίνας, ἀθέῳ προστάγματι, ῥαπισμοὺς ὑποφέρων, ὄνειδη καὶ σκώμματα· ὅθεν ὁ

ἀλάστωρ, τῷ θυμῷ ὑπερζέσας, φρουρᾷ σε κατέκλεισε, μέχρι τέλους μακάριε· διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Τοῦ Ἁγίου Ἐπιφανίου.

Ῥδὴ δ´. Ὅρος σε τῇ χάριτι.

Ἰκέτης ὡς δοῦλος προσελθὼν τῷ Βαπτίσματι, υἰοθετήτης δι' αὐτοῦ, καὶ κληρονόμος ἀληθῶς, Θεοῦ Ἐπιφάνιε, καὶ τοῦ Χριστοῦ συγκληρονόμος γεγένησαι, θεοπρεπῶς αὐτῷ πολιτευσάμενος.

Ὁρᾷ σου πολὺ ἡγλαϊσμένον τὸ πρόσωπον, καὶ ἀπορρήτῳ ὁ ποιμὴν, δόξη καὶ στέφει εὐπρεπεῖ, τὴν ἔνδοξον κάραν σου ὑπερφυῶς, κατεστεμμένην ἀοίδιμε, τῆς καθαρᾶς σου καρδίας τὰ σύμβολα.

Ἐπῆρξας δοχεῖον θείας χάριτος Ὅσιε, καὶ διεσκόρπισας σαφῶς, πλοῦτον τὸν πρόσκαιρον Χριστῷ, καὶ ὄλβον αἰώνιον, ἐν οὐρανοῖς ἀσύλητον ἐθησαύρισας, ὥσπερ ἀγχίνους κριτῆς Ἐπιφάνιε.

Τῶν νέων ἀμείψας ἐν νεότητι φρόνημα, στοιχειωθείς δὲ πρεσβυτῶν, παρὰ σοφῶν καὶ συνετῶν, τῷ φόβῳ Μακάριε, τῷ θεϊκῷ μελέτη λόγων τοῦ Πνεύματος, σὺ ἐραστῆς τῆς σοφίας γεγένησαι.

Θεοτοκίον.

Ἁγίων ἁγία Θεοτόκε πανύμνητε, ἡ προσδοκία τῶν ἐθνῶν, καὶ σωτηρία τῶν πιστῶν, ἐκ σοῦ ἀνεβλάστησεν, ὁ λυτρωτῆς καὶ ζωοδότης καὶ Κύριος, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν τῶν ὑμνούντων σε.

Τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ. Ὁ αὐτός.

Νεκρώσας πανσόφως τῆς σαρκὸς τὰ σκιρτήματα, ἱερομύστα Γερμανέ, φιλοσοφίας φωτισμῷ, τὸν νοῦν κατελάμπρυνας, πνευματικῇ μυσταγωγίᾳ κοσμούμενος, Χριστῷ κραυγάζων· Δόξα τῇ δυνάμει σου.

Ἀρνεῖσθαι τὸ πάνσεπτον Χριστοῦ ἐξεικόνισμα, ὁ δυσμενέστατος ἐχθρός, παραφροσύνη προκληθεῖς, ταῖς σαῖς ἐξελήλεγκται, περιφανῶς διδασκαλίαις ἀοίδιμε· ἀλλ' ἀνιάτως νοσῶν οὐκ ἤσθάνετο.

Ῥημάτων τὸν ἔλεγχον τῶν σῶν ὑφορώμενος, ὁ θηριώνυμος σοφέ, καὶ θηριότροπος τὸν νοῦν, τοῦ θρόνου κατάγει σε, τοῦ ἱεροῦ· ἀλλ' ἀντὶ τούτου ἐπλούτισας, ἱερουργίαν παμμάκαρ οὐράνιον.

Θεοτοκίον.

Χαράν σοι σαφῶς ἀπ' οὐρανοῦ ἀφικόμενος, ὁ Ἀρχιστράτηγος Ἁγνή, εὐηγγελίστατο εἰπὼν· Θεὸς ἐξελεύσεται μετὰ σαρκός, ἐκ σοῦ Παρθένε πανάχραντε, εἰς σωτηρίαν τῶν πόθῳ ὑμνούντων σε.

Τοῦ Ἁγίου Ἐπιφανίου.

Ῥδὴ ε´. Ὁ φωτίσας τῇ ἐλλάμψει.

Ὅσιως σου τὴν γαστέρα, ἐν ἄρτῳ καὶ ὕδατι, ἐστένωσας, κεχρημένος ὡς ὄψῳ τῷ ἅλατι, καὶ παθῶν ἐκράτησας σαρκός, ἐν σώματι τὸν βίον, τῶν ἀσωμάτων μιμούμενος.

Κατώκτειρας τρυχομένους, τῷ δίψει ἐν καύσωνι, καὶ ἡμειψας εὐ προπεῶς τῶν σημείων ἀρχόμενος, ὡς θεράπων ἄριστος, τὸν σὸν μιμούμενος Δεσπότην, οἶνον εἰς ὕδωρ μακάριε.

Ἐπέδρασας τὸ κενόν, τῶν ἀνθρώπων δοξάριον, καὶ ἔρημον, ὥσπερ ὁ σὸς Δεσπότης κατώκησας, πειρασμοῖς σοφῶς δεσποτικοῖς, δ' ἐχώρησας δαιμονικὴν πρὸς πλάνην ἀοράτως, τὸ ἀσθενές σου νευρούμενος.

Θεοτοκίον.

Λόγον θεῖον, διὰ λόγου ἐν μήτρα ἐχώρησας, ὑπὲρ λόγον Θεοτόκε· αὐτὸν οὖν δυσώπησον, ἐξ ἀλόγων πράξεων, καὶ ἡδονῶν θανατηφόρων, ἐλευθερῶσαι τοὺς δούλους σου.

Τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ. Ὁ αὐτός.

Ὀλοκλήρως τὸν Χριστόν, ἀγαπήσας θεόληπτε, ἠγαπήθης παρ' αὐτοῦ, ἐπαξίως καὶ εἴληφας, χαρισμάτων πέλαγος· καὶ γὰρ σοφῶς ταῖς διδαχαῖς σου, τὴν Ἐκκλησίαν ἐφώτισας.

Ἐμνωδίας Γερμανέ, θεοπνεύστοις ἐφαίδρυνας, τὰς χορείας τῶν πιστῶν, καὶ τὰ θεῖα πληρώματα· ἡ γὰρ παναρμόνιος νευρά, Πάτερ τῆς σῆς καρδίας, τοὺς Ὁρθοδόξους ἐλάμπρυνε.

Γηθόμενος τῶν Μαρτύρων, τοὺς ἄθλους καὶ τρόπαια, στηλιτεύσας, ἐγκωμίων καὶ λόγων συνθέσεσι· καὶ αὐθις αἰοίδιμε, εἰκονικαῖς χρωματουργίαις, εἰς ἐν συνάπτων ἀμφοτέρα.

Θεοτοκίον.

Εὐφραίνονται οὐρανῶν, αἱ δυνάμεις ὀρῶσαί σε, ἀγάλλονται, σὺν αὐτοῖς τῶν βροτῶν τὰ συστήματα· τῷ γὰρ τόκῳ ἤγνωνται τῷ σῷ, Παρθένε Θεοτόκε· ὃν ἐπαξίως δοξάζομεν.

Τοῦ Ἁγίου Ἐπιφανίου.

Ὡδὴ ς'. Ἐκύκλωσεν ἡμᾶς.

Δαιμόνων σε οἱ μιμηταὶ ἐκύκλωσαν, τῆς Ἄγαρ οἱ ἀπόγονοι· τὸν Δεσπότην δ' ἐκμιμούμενος τὸν σὸν, τὸν ἀντιδικοῦντα εὐηργέτησας, καὶ διφαῖ, ἔδειξας Πάτερ τὸν ἑτερόφθαλμον.

Ὁ πλάστης σου ἐν σοὶ ἀναπαυσάμενος, τοῦ Πνεύματός σε ὄργανον, καὶ Θεὸν ὡς Μουσεῖν τῷ Φαραῶ, ἔδειξεν Ἀράβων τοῖς σκηνώμασι· παναληθῶς, ὠφθης τὸν τρόπον τοῦτον μιμούμενος.

Συνέσεισε τὸν Ἀσσυρίων ἄνακτα, τὸ πνεῦμα διωκόμενον· ἐχρημάτισε δὲ ἄγγελος τῆς σῆς, Πάτερ ἀρετῆς καὶ θείας χάριτος· τοὺς γὰρ αὐτόν, οἶδε δοξάζειν Θεὸν δοξάζοντας.

Θεοτοκίον.

Εὐφραίνονται ἐν σοὶ Παρθένε ἄχραντε, τοῦ γένους οἱ προπάτορες, τὴν Ἐδέμ ἀπολαβόντες διὰ σοῦ, ἣν ἐκ παραβάσεως ἀπώλεσαν· σὺ γὰρ Ἄγνή, καὶ πρὸ τόκου καὶ μετὰ γέννησιν.

Τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ. Ὁ αὐτός.

Ῥυθμίζεται ταῖς διδαχαῖς σου πάνσοφε, καὶ λόγοις τὸ βασίλειον, ἱεράτευμα, λαός τε τοῦ Χριστοῦ, ὁ ἡγιασμένος καὶ θεόκλητος, καὶ πρὸς Θεόν, καθοδηγεῖται ταῖς ὑποθήκαις σου.

Μνημόνευε τῶν σὲ ὑμνούντων Ὅσιε, Θεῶ νῦν παριστάμενος, καὶ πληρούμενος τῆς θείας καλλονῆς, καὶ τῆς ἀκηράτου ὠραιότητος, πρὸς τὴν ζωὴν, καθοδηγήσαι ταῖς ἰκεσίαις σου.

Ἀνάβασιν σοφῶς τὸν βίον τέθεικας, ἐκ δόξης καὶ δυνάμεως, πρὸς οὐράνιον καὶ δόξαν καὶ ἰσχύν, ἔνδοξε προβαίνων ταῖς ἀσκήσεσιν, ἕως Χριστῶ, τῷ ποθουμένῳ χαίρων ὠμίλησας.

Θεοτοκίον.

Νῦν Πάναγνε τὸν σὸν οἰκέτην λύτρωσαι, ἐκ πάσης περιστάσεως, τρικυμίας τε καὶ ζάλης τῶν παθῶν, καὶ πρὸς σὸν λιμένα καθοδήγησον· σὺ γὰρ ἐμοῦ, καὶ προστασία καὶ ἐπανόρθωσις.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐκύκλωσεν ἡμᾶς ἐσχάτη ἄβυσσος, οὐκ ἔστιν ὁ
» ῥυόμενος· ἐλογίσθημεν ὡς πρόβατα σφαγῆς,
» σῶσον τὸν λαόν σου ὁ Θεὸς ἡμῶν· σὺ γὰρ ἰσχύς
» τῶν ἀσθενούντων καὶ ἐπανόρθωσις.

Κοντάκιον κοινόν.

Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ἱεραρχῶν τὴν θαυμαστὴν ξυνωρίδα, ἀνευφημήσωμεν πιστοὶ κατὰ χρέος, σὺν Γερμανῷ τὸν θεῖον Ἐπιφάνιον· οὗτοι γὰρ κατέφλεξαν, τῶν ἀθέων τὰς γλώσσας, δόγματα σοφώτατα, διαθέμενοι πᾶσι, τοῖς ὀρθοδόξως μέλλουσιν αἰεὶ, τῆς εὐσεβείας τὸ μέγα μυστήριον.

Ὁ Οἶκος.

Ὡς ἱερέων καλλονὴν, καὶ δόξαν ὀρθοδόξων, δυάδα τὴν ἁγίαν τιμήσωμεν ἀξίως· οὗτοι γὰρ ὠφθησαν ἡμῖν πύργοι ἀσφαλείας, κατ' ἐχθρῶν τῶν ὀρατῶν καὶ ἀοράτων πάντοτε, τῆς πίστεως στῦλοι ἀκλόνητοι, καὶ τῆς Ἐκκλησίας θεῖος κόσμος, ὃν φοροῦσα ὀρθοτομεῖ, εὐθύμως βοῶσα· Εὐφράνθη ἐν ἐμοὶ τὸ πνεῦμά μου ὄντως, τὴν στολὴν μου ὥσπερ πρὶν ἀπολαβούση, ἣν αἰρετικοὶ διέρρηξαν, μὴ ὑμνοῦντες τῆς εὐσεβείας τὸ μέγα μυστήριον.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΒ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἐπιφανίου, Ἐπισκόπου Κωνσταντίας τῆς Κύπρου.

Στίχ. Φανεῖς Ἐπιφάνιος ἐν Κύπρῳ μέγας,
Κλέος παρ' αὐτῇ καὶ θανὼν ἔχει μέγα.

Τῇ δωκαίδεκάτῃ Ἐπιφάνιον μόρος εἶλε.

Οὗτος ὁ μέγας καὶ θαυμαστὸς Ἐπιφάνιος ἐκ χώρας γέγονε Φοινίκης, ἐκ περιοικίδος Ἐλευθερουπόλεως γονέων αὐτουργῶν. Τραφεὶς δὲ ἐν οἰκίᾳ μικρᾷ, καὶ οἷαν ἔχοιεν πένητες ἄνθρωποι καὶ γηπόνοι, αὐτὸς τῇ κατὰ Θεὸν διέλαμψεν ἀρετῇ καὶ εἰς τὸ ἀκρότατον ὕψος τῆς κατ' εὐσέβειαν προήχθη πολιτείας. Τῶν γὰρ γονέων αὐτοῦ τῇ τοῦ Νόμου ἑναπομεινάντων λατρεία καὶ σκιᾷ καὶ μὴ δυνηθέντων ἰδεῖν τὸ φῶς τῆς

χάριτος, αὐτὸς πρὸς τὴν ἐν Χριστῷ ἀλήθειαν ἔδραμε, μικρᾶς δραξάμενος ἀφορμῆς.

Κλεοβίου γάρ τινος ἰασαμένου αὐτοῦ τὴν πληγὴν, ἣν ὑπέστη κατὰ τοῦ μηροῦ, ἀτάκτως πεσόντος ἀπὸ τοῦ ὑποζυγίου, οὗ ἐπωχεῖτο, κατασκιρτήσαντος καὶ αὐτοῦ δὴ τοῦ ὑποζυγίου θανατωθέντος, τότε μὲν ἀμφίδοξον ἐν διαλογισμοῖς ἔσχε τὴν γνώμην καὶ τὸ λοιπὸν οὐ πάνυ τῆ τοῦ Νόμου προσεῖχε δουλεία. Ὑστερον δέ, Λουκιανῷ τινι μονάζοντι ἐντυχῶν, εἶδεν αὐτὸν πένητι ἐντυχάνοντα, ζητοῦντι αὐτῷ βρῶσιν φαγεῖν· ὁ δὲ καὶ τριβώνιον ἐπέδωκε· καὶ αὐτίκα ἄνωθεν ἐκείνῳ στολὴ τῷ Λουκιανῷ ἐνεδύετο· καὶ ταῦτα θεασάμενος Ἐπιφάνιος, τῆ τῶν Χριστιανῶν πίστει προσέρχεται καὶ τὸ ἅγιον Βάπτισμα παρὰ τοῦ Ἐπισκόπου δέχεται.

Τὰ δὲ ἐντεῦθεν δυσέφικτον ἐν ἐπιτόμῳ πάντα περιλαβεῖν τὰ θαυμάσια, ἃ εἰργάσατο. Τοσοῦτον δὲ εἰπεῖν μόνον ἐστὶν ἀναγκαῖον, ὅτι κομιδῇ νέος τῆ ἡλικία τὴν κατὰ Χριστὸν πίστιν ὑποδεξάμενος, εὐθύς μονάσας ὁσίως, πάντας τοὺς κατ' αὐτὸν ὑπερήλασεν ἐγκρατεία καὶ πόνοις ἀσκητικοῖς· καὶ εἰς τὸ τέλειον τῆς ἀρχιερωσύνης γενόμενος, κατάλληλον ἔσχε τὴν πρᾶξιν τοῖς προβεβιωμένοις. Ἐν μὲν γὰρ τοῖς παρελθοῦσιν, ἀσκητικὴν διαγωγὴν καὶ πλήθη θαυμάτων καὶ θεραπείαν πολλῶν ἀσθενούντων εἰργάσατο. Ἐν δὲ τοῖς μετὰ τὴν ἱερωσύνην, αὐτὰ τε ταῦτα καὶ διδασκαλίαν ὀρθὴν καὶ συγγραμμάτων πλήθος, δι' ὧν πάντας ἐπαίδευσεν· ὑπὲρ οὗ πολλοὺς ἐξεῦρε τοὺς πειρασμοὺς παρὰ τῶν κακοδόξων. Ζήσας δὲ ἔτη δεκαπέντε πρὸς τοῖς ἑκατόν, ἐπὶ μησὶ τρισίν, ὡς αὐτὸς Ἀρκαδίῳ τῷ βασιλεῖ ἐρωτήσαντι ἀπεκρίνατο, τῷ Κυρίῳ τὸ πνεῦμα παρέθετο· οὐκ ἐν τῷ οἰκείῳ δὲ θρόνῳ, κατὰ τὴν τοῦ Χρυσοστόμου αἴτησιν, ἐπεὶ τῆ κατ' ἐκείνου ἐξορία συνήνεσε. Τὸν δὲ φασὶν ἀντιγράψαι, μηδὲ αὐτὸν τὸν τόπον, πρὸς ὃν ἀπέσταλτο ὑπερόριος, φθάσαι κατιδεῖν. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις ἐν τῷ ἀγιωτάτῳ αὐτοῦ οἴκῳ, τῷ ὄντι ἔνδον τοῦ Ἁγίου Φιλήμονος.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Γερμανοῦ, Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως.

Στίχ. Χαίρων ἀφεις γῆν Γερμανὸς καὶ γῆς θρόνον,

Γῆς Δημιουργοῦ τὸν θρόνον χαίρει βλέπων.

Οὗτος ὑπῆρχεν υἱὸς Ἰουστινιανοῦ τοῦ Πατρικίου, ἀνδρὸς περιφανοῦς καὶ περιβοήτου καὶ κατὰ τοὺς χρόνους Ἡρακλείου τοῦ βασιλέως πλείστας ἀρχὰς δημοσίας διοικήσαντος· ὃν θαυμασθέντα παρὰ τῆς συγκλήτου, διὰ τὴν ἄκραν εὐσέβειαν, ὁ ἕγγονος Ἡρακλείου ζηλοτυπήσας ἀπέκτεινε καὶ Γερμανὸν τὸν υἱὸν αὐτοῦ, βραχύτατον ὄντα, εὐνούχισε καὶ τῷ κλήρῳ τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας κατέλεξεν. Ὁ δέ, ὡς ἐρμαίῳ χρησάμενος τῷ συμβάντι, ἐπέδωκεν ἑαυτὸν τῆ τῶν θείων Γραφῶν μελέτῃ· ὁζύτητι δὲ φύσεως καὶ πόνοις ἐνδεδεχέσιν, ἐπὶ πλεῖστον προελθὼν γνώσεως καὶ τὸν βίον ρυθμίσας καλῶς, πρῶτον μὲν χειροτονεῖται τῆς ἐν Κυζίκῳ

Ἐκκλησίας Ἐπίσκοπος, οὐ σχεδιάσας τοὺς βαθμούς, ἀλλ' ἀκολουθία καὶ τάξει ἐπὶ τὸ τέλειον προελθὼν. Ἐπειτα δέ, τῶν Ἐκκλησιῶν ἔμφορος ἐπιστασίας δεομένων καὶ ἀνδρὸς λόγῳ καὶ πράξει κατηρτισμένου, ἀπὸ τῆς Κυζίκου πρὸς τὴν μεγάλην Κωνσταντινουπόλεως καθέδραν ἀνάγεται. Ἐνθα πολλαῖς διδασκαλίαις τὸν λαὸν κατήρτισε καὶ τὰ βαθύτερα καὶ ἀσαφῆ τῆς Γραφῆς ἠρμήνευσε, καὶ πανηγυρικοῖς καὶ ἐγκωμιαστικοῖς λόγοις τὰς τῶν πιστῶν Ἐκκλησίας ἐφαίδρυνε καὶ μελωδίαις καὶ ἄσμασι τὸ ἐν ταῖς ἀγρυπνίαις σκληρόν τε καὶ σύντονον κατέθελεξεν. Ἐπεὶ δὲ Λέων ὁ Ἰσαυρος, τὴν τῶν Ῥωμαίων ἀρχὴν τυραννήσας, κατὰ Θεοῦ πρῶτον ὑβρίζειν ἤρξατο καὶ τὰς ἱεράς εἰκόνας καθελεῖν ἐπεχείρησε, καὶ οὔτε κρείττοσιν ἀποδείξεσιν, ὡς προσκυνεῖσθαι ταύτας καὶ τιμᾶσθαι, ἐπέιθετο, ἀλλὰ καὶ τὰς συνταχθείσας βίβλους ὑπὲρ τῶν ἀγίων εἰκόνων κατέκαυσε, τότε συνιδὼν ὁ Ἅγιος, ὅτι κωφῶ τινι καὶ ἀναιδεῖ καὶ ἀνοήτῳ παραινεῖ, θεὸς ἐπὶ τῆς ἱερᾶς τραπέζης τὸ ὠμοφόριον αὐτοῦ, ἐν τῷ ἰδίῳ γενόμενος οἴκῳ, τὴν ἡσυχίαν ἠσπάσατο· καὶ ἐν γῆρα καλῶ τὸν βίον κατέλυσε, τοῖς ἐνενήκοντα χρόνοις προσεπιβάς. Καὶ παρ' αὐτὴν τὴν ἐκφορὰν, τοὺς προσεγγίσαντας αὐτοῦ τῷ λειψάνῳ παντοίων ἀπαλλάξας παθῶν καὶ μετὰ τὴν τούτου κατάθεσιν, τοῖς πιστοῖς ἰάματα βρύων, κατετέθη ἐν τῷ εὐαγεῖ Μοναστηρίῳ τῆς Χώρας. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις ἐν τῇ ἀγιοτάτῃ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ.

Ὁ ὄσιος πατὴρ ἡμῶν Θεόδωρος ὁ ἐν Κυθήροις, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται [919-948].

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Ἰωάννης Βλάχος, ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει μαρτυρήσας, ἀγχόνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Σώφρων ὑπάρχων, ὦ Ἰωάννη Βλάχε,
Ἀθλεῖς ἄριστα δι' ἀγάπην Κυρίου.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τοῦ Ἁγίου Ἐπιφανίου.

Ῥδὴ ζ'. Σὲ νοητὴν, Θεοτόκε, κάμινον.

Ἐκ θεϊκῆς, δεδειγμένης χάριτος, τὴν τῶν θαυμάτων δωρεάν, τοῖς αἰτουσί σε δωρεάν, Πάτερ τὰ ἰάματα, ἅπασι διένειμας, ὡς ὁ Δεσπότης προσέταξεν, ὁ αἰνετὸς τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Πίπτει ποδῶν, σοῦ προκυλινδούμενος, ὁ Ἀσσυρίων βασιλεύς· εὐλαβεῖσθαι γὰρ ἀρετὴν, οἶδε καὶ πολέμιος· ἅπας ὑποπίπτει δέ, οἷς ἐνοικῶν ἀναπέπαιται, ὁ αἰνετὸς τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Λόγος σιγᾶ, τῶν κατορθωμάτων σου, καὶ τῶν θαυμάτων τὴν πληθύν, τὸ κατ' ἔπος οὐ δυνηθεῖς, φράσαι παμμακάριστε· ψάμμον ὑπερέβη γάρ, ὧν ὁ Χριστὸς σοι δεδώρηται, οἱ αἰνετὸς τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Τριαδικόν.

Ἡ τριφεγγής, ἐνιαία ἄληπτος, ἀπείρου ἄβυσσος φωτός, ἐποπτεύεις σοὺς ὑμνητάς, ὁ ὑπερυψούμενος, ἄναρχος ἀρχή, Πατήρ, Υἱός, καὶ Πνεῦμα συναΐδιον, ὁ αἰνετὸς τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Θεοτοκίον.

Σὲ Ἰακώβ, Θεοτόκε κλίμακα, προφητικῶς κατανοεῖ· διὰ σοῦ γὰρ ἐπὶ τῆς γῆς, ὁ ὑπερυψούμενος, ὤφθη τοῖς ἀνθρώποις τε, συνανεστράφη ὡς ηὐδόκησεν, ὁ αἰνετὸς τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ. Ὁ αὐτός.

Ὅλην ἐν σοί, τὴν αὐγὴν τοῦ Πνεύματος, εἰσδεδεγμένος ἀληθῶς, ἀναβρύεις ὡς ποταμός, Πάτερ ἀξιάγαστε, δόγματα σωτήρια, θεοτερπῆ τε διδάγματα, τὸν αἰνετὸν μεγαλύνων, Θεὸν καὶ ὑπερένδοξον.

Ὑμνολογῶν, εὐσεβῶς ἐφαιδρυνας, τὰς τοῦ Δεσπότητος ἐορτάς, ἀναμέλπων μελωδικῶς, ἔνθεος γενόμενος· πάντας τοὺς Ἁγίους τε, σαῖς μουσικαῖς ἐμεγάλυνας, πρὸς ἀρετὴν ἐπαλείφων, σοφῶς τοὺς πίστει ψάλλοντας.

Τριαδικόν.

Μίαν ἀρχὴν, ἐνιαίαν ἄτμητον, ἐν ὑποστάσει τρισί, θεολόγῳ γλώσσει βοῶν, πᾶσιν ἀνεκέρυξας, ἄναρχον Γεννήτορα, Μονογενῆ τε συνάναρχον, καὶ συμφυῆς θεῖον Πνεῦμα, τρανῶς καὶ ὁμοούσιον.

Θεοτοκίον.

Ἐν σοὶ ἀγνή, Θεοτόκε τίθημι, πᾶσαν ἐλπίδα καὶ πρὸς σέ, καταφεύγω διὰ παντός· σῶσόν με πανάμωμε· ῥῦσαι ταῖς πρεσβείαις σου, τῆς κατεχούσης συγχύσεως, καὶ ταραχῆς τῶν δεινῶν μου, παθῶν καὶ παραπτώσεων.

Τοῦ Ἁγίου Ἐπιφανίου.

Ῥδὴ ἡ· Ἐν καμίνῳ παῖδες.

Σὺ τῷ λόγῳ ἤλεγξας σαφῶς, αἰρέσεων τὴν πλάνην, καὶ φέγγει τῆς εὐσεβείας, ἐφυγάδευσας αὐτήν, βοῶν Ἐπιφάνιε· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἐπὶ θρόνου ἤρθης ὑψηλοῦ· παθῶν γὰρ βασιλεύσας, σαρκὸς τε ἐπικρατήσας, σὺ ἐποίμανας Χριστοῦ, κραυγάζων τὸ ποιμνιον· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Χορευέτω πᾶσα νοερά, καὶ λογικὴ οὐσία, τῇ μνήμῃ τοῦ Ἱεράρχου, καὶ θεράποντος Χριστοῦ, πιστῶς ἀνακράζουσα· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεαρέστως σὺ θεολογῶν, ὡς ἄγκυραν δογμάτων, τοῖς πᾶσι θεολογίαν, καταλέλοιπας τὴν σὴν, δι' ἧς ἀναμέλομεν· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε θρόνε ἐνδοξε Θεοῦ· πιστῶν χαῖρε τὸ τεῖχος· δι' ἧς φῶς τοῖς ἐν σκότει, ἐξανέτειλε Χριστός, τοῖς σὲ μακαρίζουσι καὶ βοῶσιν· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ. Ὁ αὐτός.

Λαμπηδόσι καὶ μαρμαρυγαῖς, φωτὸς τῆς τρισηλίου, λαμπάδος Ἱεροφάντορ, ἐνηδόμενος τανῦν, κραυγάζεις γηθόμενος· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Πολυφώτου καὶ πλησιφαοῦς, Πάτερ ἡξιωμένος, χορείας ἐπουρανίου, ἐν σκηνώμασιν ἡμῶν, βοώντων μνημόνευε· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡς τηρήσας τὸ θεοειδές, καὶ Θεοῦ κατ' εἰκόνα, εἰκόνας τὰς τῶν Ἁγίων, ἀνεστήλωσας εἰδώς, ἐπὶ τὸ πρωτότυπον, διαβαίνειν πᾶσαν τιμὴν τε καὶ δόξαν, πανεύφημε καὶ γέρας, Κύριον ὑμνεῖτε βοῶν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Καινῶ τρόπῳ καὶ ὑπερφυεῖ, Παρθένε συλλαβοῦσα, τὸν Λόγον τὸν τῷ Πατρί, συγκαθορώμενον Υἱόν, Παρθένος διέμεινας. Σὲ ὑμνοῦμεν πάντα τὰ ἔργα, τὸ Χαῖρέ σοι βοῶντες, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν καμίνῳ παῖδες Ἰσραὴλ, ὡς ἐν χωνευτηρίῳ, » τῷ κάλλει τῆς εὐσεβείας, καθαρώτερον χρυσοῦ, » ἀπέστιλβον λέγοντες· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα » Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε » αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ἁγίου Ἐπιφανίου.

Ὡδὴ θ'. Τύπον τῆς ἀγνῆς.

Ὅρος πρακτικῆς ὁ βίος σου, καὶ θεωρίας θείας Πάτερ οἱ λόγοι σου, τῷ θεόφρονι, ὄντως λαῶ κατελείφθησαν, Ἐπιφάνιε μάκαρ ἀοίδιμε· διό σε ἐπαξίως, ἀνευφημοῦντες μακαρίζομεν.

Νύμφης τοῦ Χριστοῦ προΐστασο, τῆς Ἐκκλησίας ἔνδοξε Ἐπιφάνιε, καὶ κατεύνασον, τὸν κατ' αὐτῆς ἐγειρόμενον, ταῖς πρεσβείαις σου ἄγριον κλύδωνα, ὡς ἔχων παρρησίαν, πρὸς τὸν Δεσπότην καὶ φιλόανθρωπον.

Ἄναξ τῶν ἀνάκτων Ἅγιε, μοναρχικὴ Τριάς ἢ πάντων δεσπόζουσα, τοῖς ὑμνοῦσί σε, τὴν τῶν πταισμάτων συγχώρησιν, καὶ τοῦ βίου παντὸς τὴν κατάστασιν, ἀπείραστον παράσχου, Ἐπιφανίου ταῖς ἐντεύξεσιν.

Θεοτοκίον.

Ἄπας ἐγκωμίων Πάναγνε, νόμος ἠτᾶται τῷ μεγέθει τῆς δόξης σου· ἀλλὰ Δέσποινα, παρ' οἰκετῶν ἀναξίων σου, ἐξ εὐνοίας δέ σοι προσφερόμενον, προσδέχου Θεοτόκε, μετ' εὐμενείας τὸ ἐφύμνιον.

Τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ. Ὁ αὐτός.

Λύειν καὶ δεσμεῖν τὰ πταίσματα, τὴν ἐξουσίαν οὐρανόθεν δεξάμενος, ἐννομώτατος, ὡς ἱερεὺς παμμακάριστε, τοῖς ὑμνοῦσί σε Πάτερ τὴν ἄφεσιν, πρεσβείαις σου παράσχου, ἵνα σε πάντες μακαρίζωμεν.

Εὐρες ἀμοιβὰς τῶν πόνων σου, ἱεροφάντορ Γερμανὲ παμμακάριστε, τὸ μακάριον, ἀπειληφὸς ἐνδιαίτημα, καὶ ζωῆς αἰωνίου λαβόμενος, καὶ θείας θεωρίας, ἀκαταπαύστως ἐμφοροῦμενος.

Ὅλον σεαυτὸν ἀνέθηκας, τῷ παντεπόπτη Λόγω καὶ παντοκράτορι, καλλιέργημα, ἀναδειχθεὶς ἱερώτατον, καὶ θυσίαν δεκτὴν καὶ εὐάρεστον, προσάγων τῷ Κυρίῳ, σῶν πονημάτων τὰ ἐφύμνια.

Θεοτοκίον.

Στήσον τῆς σαρκὸς τὸ φρόνημα, καὶ τῶν παθῶν Παρθένε παῦσον τὸν τάραχον, τοῦ προσφεύγοντος, Θεογεννήτορ τῆ σκέπη σου, καὶ ἐλπίδος κρηπιδά σε ἔχοντος, καὶ θείαν προστασίαν, πεπλουτηκότος καὶ ἀντίληψιν.

Ὁ Εἰρμός.

» Τύπον τῆς ἀγνῆς λοχείας σου, πυρπολουμένη » βάτος ἔδειξεν ἄφλεκτος· καὶ νῦν καθ' ἡμῶν, τῶν » πειρασμῶν ἀγριαίνουσας, κατασβέσαι αἰτοῦμεν » τὴν κάμινον, ἵνα σε Θεοτόκε, ἀκαταπαύστως μεγα» λύνωμεν.

Ἐξαποστειλάριον κοινόν.

Ἦχος β'. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Δεῦτε πιστοὶ τιμήσωμεν, τὴν θείαν καὶ πανίερον, Ἱεραρχῶν ξυνωρίδα, ἐν ὑμνωδίαις ἁσμάτων· τὸν θεῖον Ἐπιφάνιον, καὶ Γερμανὸν τοὺς λύσαντας, αἰρέσεων σκοτόμαιναν, καὶ εὐσεβείας ἀκτίσι, φωτίσαντας πᾶσαν κτίσιν.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν, Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Δόξα. Τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ. Ἦχος πλ. δ'.

Τῆ μελέτῃ τῶν θείων Γραφῶν σεαυτὸν παρασχόμενος, καὶ ταῖς ἐκεῖθεν ἀκτίσι τὸν νοῦν καταυγασθεὶς, τῆς ἱερωτάτης Ἱεραρχίας σκεῦος καθαρὸν, καὶ φωτὸς ἔμπλεων ἀνεδείχθης, Γερμανὲ πατὴρ ἡμῶν. Ὅθεν καὶ ταῖς σοφαῖς σου διδασκαλίαις, τὸ τοῦ Χριστοῦ ποιμνιον, εἰς νομάς ζωηφόρους ὀδηγήσας, καὶ γραφικαῖς ἀποδείξεις, τὴν τῶν Εἰκονομάχων αἵρεσιν στηλιτεύσας, τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως πρόμαχος ἐγένου, καὶ φυλακαῖς καὶ θλίψεσι προσεπάλαισας· καὶ νῦν παριστάμενος Χριστῷ, πρέσβευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, ἢ Α' Ὡρα,

Καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ ἸΓ' τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Γλυκερίας.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς γ' καὶ τῆς Ἁγίας γ'.

Στιχηρὰ τῆς Ἁγίας.

Ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Διὰ πόνων ἀθλήσεως, τὸν Δεσπότην νενύμφευσαι, παρθενίας κάλλεσι διαλάμπουσα· καὶ ὡσπερ προῖκα προσήγαγες, αὐτῷ παναοίδιμε, τῶν μελῶν τὴν ἐκκοπὴν, καὶ τὸν βίαιον θάνατον· ὅθεν ἔτυχες, οὐρανίων θαλάμων Γλυκερία, δυσωποῦσα τοῦ σωθῆναι, τοὺς σὲ πιστῶς μακαρίζοντας.

Ὡς ἀνδρεῖον τὸ φρόνημα, καὶ γενναία ἡ ἔνστασις, τῆς ψυχῆς σου ἔνδοξε ἐναπέφηεν· ἐν ἀσθενείᾳ γὰρ σώματος, προθύμῳ δὲ πνεύματι, τὸν ἀρχέκακον ἐχθρόν, κατεπάτησας λέγουσα· Σὺ εἶ Κύριε, ἡ ἰσχὺς καὶ τὸ κλέος τῶν σῶν δούλων, ὁ δυνάμει ἀηττήτῳ, τὸν ἰσχυρὸν τροπώσάμενος.

Οὐ λιμός, οὐδὲ κίνδυνος, ἀλγεινῶν τε ἐπίτασις, τῆς ἀγάπης ἔνδοξε οὐ κατίσχυσαν, Χριστοῦ χωρίσαι αἰοίδιμε, οὐ κάθειρξις βίαιος, οὐδὲ κάμιος πυρός, οὐ τῶν λίθων κατάστρωσις· ὅθεν δέδεξαι, ἐκ Θεοῦ θείαν δρόσον Γλυκερία, καὶ ἐκ γῆς καὶ τῶν γηίνων, πρὸς τὴν Ζωὴν μεταβέβηκας.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος γ΄. Τὴν ὠραιότητα. Γερασίμου.

Τὴν καλλιπάρθενον, Χριστοῦ τιμήσωμεν, τὴν ἀριστεύσασαν πόνοις ἀθλήσεως, καὶ ἀσθενείᾳ τῆς σαρκός, τὸν ὄφιν καταβαλοῦσαν· πόθῳ γὰρ τοῦ Κτίσαντος, τῶν βασάνων τὴν ἔφοδον, παρ' οὐδὲν ἠγήσατο, καὶ θεόθεν δεδόξασται· πρὸς ἣν ἀναβοήσωμεν πάντες· χαίροις θεόφρον Γλυκερία.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς καὶ τῆς Ἁγίας.
Κανὼν τῆς Ἁγίας*.

** Ἰχνη μικρὰ τῆς ἀκροστιχίδος τῶν Θεοτοκίων δεικνύουσιν ὅτι ὁ παρὼν Κανὼν ποίημά ἐστι Γεωργίου. Τὰ χειρόγραφα ἔχουσιν ἕτερον.*

Ἦχος β΄. Ὡδὴ α΄. Δεῦτε λαοί.

Τῶν ἀρετῶν, σήμερον καὶ τῶν θαυμάτων αὐτῆς, τὸν μυστικὸν πληρώσασα, κρατῆρα ἅπαντας, Γλυκερία ἡ Μάρτυς, εἰς πόσιν εὐφροσύνης πιστοὺς προσκέκληται.

Μαρτυρικαῖς, ἠγλαῖσμένη λαμπρότησι, τῷ καθαρῷ παράστασαι, Μάρτυς νυμφίῳ σου, ψυχοφθόρων πταισμάτων, αἰτοῦσα λυτρωθῆναι τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε.

Πρὸς αἰκισμούς, πρὸς ἀλγηδόνας πρὸς μάστιγας, πολυειδεῖς ἀπτόητος, Μάρτυς ἐχώρησας· συνεργοῦσαν γὰρ εἶχες, τοῦ Πνεύματος τὴν χάριν καὶ συναγήρουσαν.

Θεοτοκίον.

Γνωσιν Θεοῦ, ἅπαντες κατεπλουτήσαμεν, καὶ ἐπιγνόντες Δέσποινα, σὲ Θεομήτορα, καὶ Κυρίαν τιμῶμεν, τοῖς πράγμασι τοὺς λόγους ἐπισφραγίζοντες.

Ῥδὴ γ'. Στερέωσον ἡμᾶς.

Τὰ αἵματα Χριστῶ ὥσπερ ἀρώματα, καὶ μύρα κομίσασα Ἀθληφόρε, εὐωδία προσηνέχθης αὐτῶ, πλημμυροῦσα τοῖς πᾶσι τὰ ἰάματα.

Εὐφράνθη νοητῶς ἐν τοῖς ἀγῶσί σου, Μαρτύρων καλλώπισμα ὁ Δεσπότης· εὐφροσύνην ὄθεν θείαν σε, τῶν πιστῶν ταῖς καρδίαις ἐπεβράβευσεν.

Θεοτοκίον.

Ἐρράγη τῆς ἀρᾶς Θεοχαρίτωτε, τὸ πάλαι μεσότοιχον καὶ ἡ ἔχθρα, ἐξηφάνισται τῷ τόκῳ σου, καὶ Ἀγγέλοις συνήφθημεν οἱ ἄνθρωποι.

Ὁ Εἰρμός.

» Στερέωσον ἡμᾶς ἐν σοὶ Κύριε, ὁ ξύλῳ νεκρώσας » τὴν ἁμαρτίαν, καὶ τὸν φόβον σου ἐμφύτευσον, » εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν τῶν ὑμνούντων σε.

Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῶν νοουμένων τὸ τερπνὸν προορῶσα, τῶν ὀρωμένων τὸ ῥευστὸν παριδοῦσα, ταῖς θεϊκαῖς ὠχύρωσας ἐλπίσι τὸν νοῦν· ὄθεν πρὸς τὸ στάδιον, τῆς ἀθλήσεως Μάρτυς, χαίρουσα εἰσέδραμες, καὶ τὸν ὄφιν καθεῖλες, καὶ ἀνεπλέξω νίκης εὐπρεπῆ, ὧ Γλυκερία καὶ ἀφθαρτον στέφανον.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς.

Ῥδὴ δ'. Εἰσακήκοα, Κύριε.

Τῶν παθῶν ἀποκτείνασα, τοὺς ἀοράτους θῆρας Γλυκερία, ὀρωμένους θῆρας οὐκ ἐδειλίασας.

Ἦν ἐκήρυττες Κύριον, πρὸ ὀφθαλμῶν ὀρῶσα ἀθληφόρε, ὑπερεῖδες πάντα τὰ τῶν αἰσθήσεων.

Θεοτοκίον.

Οἱ προστάτιν σε Δέσποινα, καὶ τῆς ψυχῆς Παρθένε προσδοκίαν, εὐσεβῶς πλουτοῦντες οὐκ αἰσχυνθήσονται.

Ῥδὴ ε'. Ὁ φωτισμός.

Φόβον Θεοῦ, ἐν γαστρὶ διανοίας εἰσδεξαμένη, πνεῦμα σωτηρίου ὁμολογίας, καὶ μαρτυρίου, ἔτεκες γενναιόφρον, παραδόξως στερῶς ἀθλήσασα, καὶ τὰς ἐναντίας ἀρχὰς θριαμβεύσασα.

Σοῦ τὸ σεπτόν, καὶ μακάριον πάθος ἐκμιμουμένη, ἡ δι' ἀπαθείας σοὶ συναφθεῖσα, πάσχει προθύμως, ἐν πυρὶ βεβλημένη, ζωοδότα Χριστέ κραυγάζουσα· Ἔτερον ἐκτός σου Θεὸν οὐκ ἐπίσταμαι.

Θεοτοκίον.

Ἡ φωτεινὴ, τοῦ ἡλίου νεφέλη λάμπων μοι αἴγλην, λύουσιν τὸν ζόφον τῆς ἁμαρτίας· δίδου μοι χεῖρα, καὶ παθῶν ἐν τῷ βόθρῳ, Θεοτόκε κείμενον ἔγειρον, μόνη τοῦ πεσόντος Ἀδὰμ ἡ ἀνάκλησις.

Ῥδὴ ς´. Ἐν ἀβύσσῳ παισμάτων.

Λαμπρυνθεῖσα τῇ αἴγλῃ τοῦ Πνεύματος, καὶ τῆς καθαρότητος ταῖς ὠραιότησι, κεκοσμημένη ἔνδοξε, τῷ Δεσπότη Χριστῷ νῦν παρίστασαι.

Τὸν καλὸν ὄντως ἄθλον ἀνύσασα, καὶ τῆς εὐσεβείας τὸν δρόμον τελέσασα, δικαιοσύνης εἴληφας, ἐκ Θεοῦ τὸν ἐπάξιον στέφανον.

Θεοτοκίον.

Γνωστικὴν εὐφροσύνην γινώσκων σε, πάναγνε παθῶν τῆς ἀγνοίας τὸ κάλυμμα, ταῖς σαῖς πρεσβείαις Δέσποινα, ἀποτίθου. Δόξα τῷ κράτει σου.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν ἀβύσσῳ παισμάτων κυκλούμενος, τὴν ἀνε» ξιχνίαστον τῆς εὐπλαγγνίας σου, ἐπικαλοῦμαι » ἄβυσσον· Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με ἀνάγαγε.

Κοντάκιον.

Ἦχος ὁ αὐτός. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Τὴν Παρθένον στέργουσα, καὶ Θεοτόκον Μαρίαν, διετήρεις ἄφθορον, τὴν σεαυτῆς παρθενίαν· πόθῳ δέ, καρδιωθεῖσα τῷ τοῦ Κυρίου, ἤθλησας, ἀνδρειοφρόνως μέχρι θανάτου· διὰ τοῦτο Γλυκερία, διπλῶ στεφάνῳ, σὲ στέφει Χριστὸς ὁ Θεός.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΓ´ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Γλυκερίας.

Στίχ. Θηρὸς τὸ πικρὸν δῆγμα τῇ Γλυκερία

Ἵπὲρ γλυκάζον ὡς ἀληθῶς ἦν μέλι.

Ἐν τριτάτῃ δεκάτῃ δάκε καὶ κτάνε θῆρ Γλυκερίαν.

Αὕτη ἦν ἐν τοῖς χρόνοις Ἀντωνίνου τοῦ βασιλέως καὶ Σαβίνου ἡγεμόνος ἐν Τραϊανουπόλει. Θύοντος οὖν τοῦ ἡγεμόνος ἐν τῇ πόλει, αὕτη, ἐπιγράψασα ἐπὶ τοῦ μετώπου τὸν τίμιον Σταυρόν, ἤλθε πρὸς τὸν ἡγεμόνα, Χριστιανὴν ἑαυτὴν καὶ δούλην τοῦ Χριστοῦ ὀνομάζουσα. Καὶ τοῦ ἡγεμόνος αὐτῇ παραινούντος θῦσαι, εἰσελθοῦσα ἐν τῷ ναῷ εὐξομένη τῷ Θεῷ, κατέβαλε τὸ τοῦ Διὸς ἄγαλμα εἰς γῆν καὶ συνέτριψεν· οἱ δὲ συνόντες Ἕλληνες, λίθους ρίποντες κατ' αὐτῆς, οὐκ ἐφικνοῦντο αὐτῆς.

Κρεμᾶται οὖν ἐκ τῶν τριχῶν καὶ ξέεται, καὶ τῇ εἰρκτῇ βληθεῖσα, ἀπόσιτος διαμένειν κελεύεται ἐπὶ ἡμέρας πολλάς· ἔνθα δι' Ἀγγέλου δεξαμένη τροφήν, οὐδὲν κακὸν ἔπαθε, καὶ θάμβος ἔλαβε τὸν ἡγεμόνα καὶ τοὺς μετ' αὐτοῦ, εὐρόντας πίνακα καὶ ἄρτους καὶ γάλα καὶ ὕδωρ, ἀκριβῶς τοῦ δεσμοτηρίου ἠσφαλισμένου· καὶ οὕτως ἐμβάλλεται ἐν καμίνῳ πυρός. Κατενεχθείσης δὲ ἄνωθεν δρόσου, ἐσβέσθη τὸ πῦρ, καὶ ἐξέρχεται ἀβλαβής. Ἐπὶ τούτοις δειροτομεῖται τὴν κεφαλὴν μέχρι τοῦ μετώπου, καὶ δεσμεῖται χεῖρας καὶ πόδας· καὶ ὑποστρωθέντων λίθων, ἀποτίθεται ἐν τῇ φυλακῇ, ἔνθα ἐπιστασία Ἀγγέλου λυθεῖσα τῶν δεσμῶν καὶ ὑγιῆς γεγонуῖα τὴν κεφαλὴν, τὸν δεσμοφύλακα ἐξέπληξεν· ὃς πάραυτα ὁμολογήσας τὸν Χριστόν, ἀπετημήθη τὴν κεφαλὴν. Ἡ δὲ Μάρτυς

πρὸς τὸν Ἡγεμόνα ἀχθεῖσα, θηρίοις ἐκδίδοται, ὧν ἐνὸς ἀψαμένου αὐτῆς, ὡς μὴ φανῆναι μηδὲ πληγὴν μηδὲ μῶλωπα, ἀλλ' ἢ δῆγμα καὶ μόνον, τῷ Θεῷ τὸ πνεῦμα παρέδωκε, καὶ κατετέθη ἐν Ἡρακλείᾳ τῆς Θράκης. Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Σεργίου τοῦ Ὁμολογητοῦ.

Στίχ. Ὁ Σέργιος μοι πῶς τελευτᾶς τὸν βίον;

Κοινῶ τέλει τέθνηκα, καὶ ζῶν εἰμί σοι.

Οὗτος, ὑπάρχων γένους ἐνδόξου καὶ μεγάλου, μέγας καὶ τὴν ψυχὴν ἐγνωρίζετο. Παρίσταται οὖν τῷ διώκτῃ καὶ ἀθέῳ βασιλεῖ Θεοφίλῳ, διὰ τὸ τὰς ἀγίας καὶ ἱερὰς εἰκόνας προσκυνεῖν· καὶ σχοῖνος αὐτῷ δεσμεῖται περιουχένιος καὶ τῆς ἀγορᾶς πληθούσης ἄγεται καὶ περιάγεται· καὶ προπηλακισμοὺς καὶ ὕβρεις ἐγκαρτερεῖ, τῶν προσόντων πάντων στερεῖται καὶ φυλακῇ προσταλαιπωρεῖ καὶ πανοικὶ ἅμα γυναικὶ καὶ τέκνοις ὑπερορίζεται καὶ τῶν ἐκ τῆς ἀλλοτρίας δεινῶν κατεντρυφᾶ, θλίψεσι προσπαλαίσας ποικίλαις. Ὅθεν κληθεὶς πρὸς Θεοῦ, ἀποληψόμενος ἄπεισιν ἄξια γέρα παρὰ τοῦ ἀγωνοθέτου Χριστοῦ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Πασικᾶκου, Ἐπισκόπου Συννάδων.

Στίχ. Ὁ Πασικᾶκου προστρέχων τῷ λειψάνῳ,

Παθῶν κακούντων παῦσιν εὐρίσκει ξένην.

Οὗτος ὁ μακάριος πατρίδα μὲν ἔσχε πόλιν Ἀπάμειαν, γεννήτορας δὲ τῶν ἐπισήμων καὶ εὐγενῶν καὶ τῆς ἀληθοῦς τῶν Χριστιανῶν πίστεως τροφίμους. Ἔτι δὲ νέος ὢν, νηστεία καὶ συντόνῳ δεήσει καὶ λοιπῇ σκληραγωγία ἑαυτὸν κατεδάμαζεν. Ὅθεν καὶ τὸν ἀσκητικὸν βίον ὑποδύεται, καὶ τρέφεται ἄρτῳ καὶ βραχεῖ ὕδατι, καὶ ἐπιτήδευμα τὸ τῆς ἱατρικῆς μετέρχεται, σώματα καὶ ψυχὰς ὁμοῦ θεραπεύων, καὶ κατὰ δαιμόνων στρατεύεται καὶ φυγάδας ἀποτελεῖ, ἀμβλώματα λύει, συγκεκυφώτας ἀνορθοῖ καὶ ἕτερα παράδοξα ἐπιτελεῖ θαύματα.

Ἐπὶ δὲ τῆς πάντα δῆλα ποιούσης φήμης τῷ προέδρῳ Κωνσταντινουπόλεως γνωσθεὶς (Κυριακὸς δὲ ἦν οὗτος ὁ μακάριος), τῇ Συννάδων Ἐκκλησίᾳ, πρὸς αὐτοῦ χειροτονηθεὶς, πέμπεται· καὶ αὐτίκα τῇ τοῦ λόγου σφενδόνη τοὺς νοητοὺς λύκους ἀποδιώκει καὶ τῷ τμητικῷ λόγῳ, ὡς σεσηπότα μέλη, τεμῶν ἐξωθεν βάλλει, ὡς μὴ τινα βλάβην καὶ τῷ ὑγιεῖ προξενήσωσιν. Οὕτω τοῖς ἑαυτοῦ ποιμνίοις τὴν ἀσφάλειαν ἅμα καὶ θεραπείαν βραβεύσας, εἰς Κωνσταντινούπολιν γίνεται· καὶ Μαυρικίῳ τῷ βασιλεῖ ἐντυχῶν, τοῦ συνέχοντος αὐτὸν πάθους ἐλευθεροῖ καὶ τὸ ἐτήσιον τέλος, ὅπερ ἐστὶ χρυσίου λίτρα μία τῇ πόλει αὐτοῦ, μετὰ σφραγίδος χρυσῆς καὶ ἐγγράφου ἐπιδόσεως, τὸν Βασιλέα πείθει δωρήσασθαι. Ἐπανιὼν δὲ πρὸς τὰ Σύνναδα καὶ ἐν τῷ Σόλωνι γενόμενος, ὕδωρ εὐχῆ μόνῃ ἀναβλύσαι πεποίηκε, τὸ δίψος τῶν συνοδοιπόρων παραμυθούμενος. Οὕτως οὖν καλῶς καὶ θεοφιλῶς πολιτευσάμενος καὶ

πολλοῖς σωτὴρ γενόμενος, μεταλλάττεται τὸν βίον καὶ πρὸς τὰ ποθούμενα διαβαίνει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ Ἅγιος Λαοδίκιος ὁ δεσμοφύλαξ ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Λαοδίκιος ἐν μέσῳ λαῶν, Λόγε,
Θεὸν καλῶν σε πρὸς δίκην ἤχθη ξίφους.
Ὁ Ἅγιος Ἱερομάρτυς Ἀλέξανδρος, Ἐπίσκοπος Τιβεριανῶν, ξίφει
τελειοῦται.

Στίχ. Ἄνδρὸς κεφαλὴν ἱεροῦ τέμνει ξίφος,
Αἵματα συζεύξαντος Ἱερωσύνη.
Ὁ Ὅσιος Εὐθύμιος ὁ νέος, ὁ κτίτωρ τῆς ἐν Ἄθῳ μονῆς τῶν Ἰβήρων, καὶ
Ἰωάννης ὁ Ἰβηρ, ὁ πατὴρ τοῦ ῥηθέντος Εὐθυμίου, καὶ Γεώργιος ὁ
συγγενὴς αὐτῶν, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦνται.

Εἰς τὸν Εὐθύμιον·

Στίχ. Θύων ὁ Εὐθύμιος ἀγνὴν θυσίαν,
Ἥλιος ὥσπερ ἐξέλαμψε κατ' Ἄθῳ.

Εἰς τὸν Ἰωάννην·

Λιπὼν τὰ τερπνά, ὦ Ἰωάννη, βίου
Νῦν τοῖς ἀγαθοῖς ἐντρυφᾶς τοῦ Κυρίου.

Εἰς τὸν Γεώργιον·

Ἐκεῖ κατοικεῖς ἔνθα συγγενὲς γένος,
Καύχημ' Ὅσιων, ὦ Γεώργι' εὐθύφρον.
Ὁ Ὅσιος Γαβριὴλ ὁ Ἰβηρ, ὁ θείας φωνῆς ἀκηκοὼς καὶ ἐξαγαγὼν ἐκ τῆς
θαλάσσης τὴν θαυματουργὸν εἰκόνα τῆς Πορταϊτίσεως, ἐν εἰρήνῃ
τελειοῦται.

Στίχ. Μορφὴν Ἀγνῆς σὺ Γαβριὴλ κρατεῖς ξένως,

Ἦ τῆς χάριτος, ἧς ἔτυχες, τρισμάκαρ!

Οἱ Μοναχοὶ Ὅσιομάρτυρες Ἰβηρῖται, οἱ τοὺς λατινόφρονας ἐλέγξαντες,
τὸν βασιλέα, φημί, Μιχαὴλ καὶ τὸν Πατριάρχην Βέκκον, ἐν τῇ θαλάσῃ
βληθέντες, τελειοῦνται.

Στίχ. Ὑπὲρ πατρώων ἐπνίγητε δογμάτων,

Καὶ πρὸς γαληνοὺς ὠρμίσασθε λιμένας.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Εἰκόνοσ χρυσοῦς.

Τὸ κάλλος Χριστοῦ, ἐν ἐσόπτρῳ τῷ τῆς ἀγνείας, κατανοοῦσα
ἐπεπόθησας, τοῦτο ἐνθέως ἀοίδιμε· καὶ δραμοῦσα τούτου ὀπίσω, δι'
ἀθλήσεως ἔψαλλες· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὁραίαν στολὴν, τῶν αἱμάτων ταῖς βαφαῖς πεποικιλμένην, περιθεμένη
καθυπέδειξας, τῆς εὐσεβείας τὴν κόσμησιν, πᾶσιν ἀθληφόρε τοῖς πίστει,
ἀνυμνοῦσι καὶ ψάλλουσιν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ἴδού σε Ἄγνη, πᾶσα φύσις γηγενῶν δοξολογοῦσιν, ὑπερθαυμάζοντες τὸ μυστήριον, τῆς σῆς κηρύσεως ἄχραντε, καὶ χαρμονικῶς ἐκβοῶντες, τῷ ἐκ σοῦ ἀνατεΐλαντι· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ῥδὴ η´. Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός.

Τὸν τῆς ἀγνείας νοητόν, κεκτημένη ἐραστήν Χριστὸν νυμφίον, σεαυτὴν ἀθληφόρε, ἐν καθαρότητι νοῦ, καὶ πόνοις θείοις ἐκαλλώπισας, καὶ τούτῳ ἡρμόσθησ διὰ τοῦ μαρτυρίου.

Ἡ συντριβὴ σου τῶν μελῶν, ἐξελέπτυνεν ἐχθρῶν μηχανουργίας· τῶν αἱμάτων ἢ ῥύσις, τῆς ἀθείας δεινούς, χειμάρρους σοφὴ ἀπεξήρανε, πέλαγος θαυμάτων ἡμῖν ἀναδειχθεῖσα.

Θεοτοκίον.

Σῶσον οἰκτείρησον ἡμᾶς, ἢ τὸν οἰκτίρμονα Θεὸν ἀποτεκοῦσα, ὑπὲρ λόγον Παρθένε, πυρκαϊᾶς λογισμῶν, παθῶν τε ἐξαίρουσα καύσωνα, ταῖς σαῖς ἰκεσίαις ἄγνη Θεοκυῆτορ.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός, τῶν Ἑβραίων τοῖς » παισὶ συγκαταβάντα, καὶ τὴν φλόγα εἰς δρόσον, » μεταβαλόντα Θεόν, ὑμνεῖτε τὰ ἔργα ὡς Κύριον, » καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ θ´. Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον.

Ἵπεραρθεῖσα ἀπάσης, σαρκικῆς προσπαθείας, τῷ πόθῳ τοῦ νυμφίου σου σεμνή, ἄσαρκον βίον ἐπόθησας· διὸ σὺν τοῖς ἀύλοις, Χριστὸν τὸν ἐραστήν σου νοερῶς, καθορῶσα δοξάζεις, ὡς πάντων ποθεινότερον.

Μετὰ πολλὰς τὰς βασάνους, τὸ ἀκίβδηλον πνεῦμα, Κυρίῳ παραδέδωκας τὸ σόν, οὗ τῇ ἀνόδῳ ἐκρότησαν, ἐπουράνιαι τάξεις· Χριστὸς δὲ παναλκεῖ σε δεξιᾷ, ἐστεφάνωσε Μάρτυς, νομίμως ἐναθλήσασαν.

Θεοτοκίον.

Ἡ ταῖς φωναῖς καμπτομένη, τῶν θερμῶς σε αἰτούντων, ἢ μόνη τῶν πιστῶν καταφυγὴ, σῶσον οἰκτείρησον Δέσποινα, διατήρησον βλάβης, ἐκ πάσης καὶ ἐχθρῶν ἐπιβουλής, τοὺς ἐν πίστει καὶ πόθῳ ἀεὶ σε μεγαλύνοντας.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον, τὸν ἀρρήτῳ σοφία, » ἦκοντα καινουργῆσαι τὸν Ἀδάμ, βρώσει φθορᾷ » πεπτωκότα δεινῶς, ἐξ Ἀγίας Παρθένου, ἀ- » φράστως σαρκωθέντα δι' ἡμᾶς, οἱ πιστοὶ ὁμο» φρόνως, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἵνων, Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Καὶ τὰ λοιπά, ὡς σύνηθες, ἢ Α´ Ὡρα,

Καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ Ἰα' τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἰσιδώρου τοῦ ἐν Χίῳ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ΄ καὶ τοῦ Μάρτυρος γ΄.

Στιχηρὰ τοῦ Μάρτυρος.

Ἦχος δ΄. Ἐδωκας σημείωσιν.

Ζήλω πυρπολούμενος, τῆς εὐσεβείας Ἰσίδωρε, ὑπεισηλθες τὸ στάδιον, θερμῶς τῆς ἀθλήσεως, καὶ βραβεῖον νίκης, Μάρτυς ἀπηνέγκω, κατὰ τῆς πλάνης διδαχαῖς, θεοφιλέσιν ὠραϊζόμενος· Σταυροῦ δὲ κρατυνόμενος, τῆ πανοπλία κατέβαλες, τὸν ἀλάστορα τύραννον, νικηφόρος δεικνύμενος.

Μάστιξι ξέομενος, τῆς δερματίνης νεκρώσεως, τοὺς χιτῶνας ἐκδέδυσαι· στολὴν ἀφθαρσίας δέ, καὶ λαμπρὰν ἐσθήτα, περιβεβλημένος, θᾶπτον τῷ ξύλῳ τῆς ζωῆς, ἀποκατέστης ζῶην δρεψάμενος, τὴν ὄντως ἀκατάλυτον, καὶ ἀτελεύτητον ἔνδοξε, ἧς περ νῦν ἐμφορούμενος, τοὺς ὑμνοῦντάς σε εὖφρανον.

Ὄντως ὑπερβέβηκε, τὰ τῶν Μαρτύρων παλαίσματα, τῶν ἐπαίνων τὴν σύνθεσιν, καὶ λόγον καὶ ἔννοιαν· οἱ στερροὶ γὰρ πύργοι, τῆς θεοσεβείας, σῶμα θνητὸν καὶ παθητὸν, ὡς τὸ ἡμέτερον περικείμενοι, πυρός τε κατετόλμησαν, καὶ τῶν πληγῶν κατεφρόνησαν, ὡς ἐν σώματι πάσχοντες, ἀλλοτρίῳ οἱ ἔνδοξοι.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ. Γερασίμου.

Ὡς στρατευθεὶς τῷ Βασιλεῖ τῶν αἰώνων, τῶν ἐπιγείων τὴν στρατείαν ἀπόσω, καὶ εὐθαρσῶς ἐκήρυξας Χριστὸν τὸν Θεόν· ὄθεν τὸν ἀγῶνά σου, τὸν καλὸν ἐκτελέσας, Μάρτυς θεοδόξαστος, τοῦ Σωτῆρος ἐδείχθης· ὃν ἐκδυσώπει σῶζεσθαι ἡμᾶς, τοὺς σὲ τιμῶντας, παμμάκαρ Ἰσίδωρε.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς καὶ τοῦ Ἁγίου.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Τὸν κλεινὸν Ἰσίδωρον ὑμνῶ προφρόνως.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ἦχος πλ. δ΄. Ὠδὴ α΄. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Ταῖς σαῖς ἱκεσίαις Μάρτυς Χριστοῦ, Ἰσίδωρε μάκαρ, οὐρανόθεν μοι φωτισμόν, παράσχου καὶ χάριν εὐφημῆσαι, τὴν ἑορτήν σου τὴν σεβάσμιον.

Ὀλόκληρον ἔχων πρὸς τὸν Θεόν, Ἰσίδωρε Μάρτυς, τὴν καρδίαν καὶ τὴν ψυχὴν, πανάμωμον ἔσχες καὶ τὸν βίον, μαρτυρικῶς ἐκγυμναζόμενος.

Νομίμως ῥυθμίσας σου τὴν ψυχὴν, Ἰσίδωρε μάκαρ, ὡςπερ ἄσυλον θησαυρόν, τὴν πίστιν ἐκράτεις ἄτρεπτόν τε, τὴν σωτηρίαν παμμακάριστε. Θεοτοκίον.

Κυρίως τεκοῦσα φύσει Θεόν, κυρίως ἀκούεις, Θεοτόκος καὶ ἀληθῶς, τὴν προσηγορίαν καταλλήλως, τῷ θείῳ Λόγῳ ἀγνή περιφέρουσα.

Ὡδὴ γ'. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Λόγῳ κυβερνώμενος, τὰς τῶν παθῶν ὀρμὰς ἔνδοξε, Μάρτυς Χριστοῦ, ἀρετῶν ἀσκήσει, ἀθλοφόρε ἡμαύρωσας.

Ἐχων ἀκατάπληκτον, τὴν τῆς ψυχῆς ὀρμὴν ἔνδοξε, πανευσεβῶς, τὴν ὁμολογίαν, ἀρραγῆ διετήρησας.

Ἦλεων πρεσβείαις σου, τὸν τοῦ Παντὸς Κριτὴν ἔργασαι, τοῖς εὐλαβῶς, τὴν σὴν εὐφημοῦσιν, Ἀθλοφόρε πανήγυριν.

Θεοτοκίον.

Νέκρωσον τὸ φρόνημα, τὸ τῆς σαρκὸς ἡμῶν Δέσποινα, καὶ τὴν ψυχὴν, ζώωσον Παρθένε, τῶν ἐν πίστει ὑμνούντων σε.

Ὁ Εἰρμός.

» Σὺ εἶ τὸ στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοι » Κύριε· σὺ εἶ τὸ φῶς, τῶν ἔσκοτισμένων· καὶ ὑμνεῖ » σε τὸ πνεῦμά μου.

Κάθισμα. Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Ἀγωνισάμενος, κατὰ τοῦ ὄφους, ἔστησας τρόπαιον, Μάρτυς Ἰσίδωρε· ἐκ τῆς Αἰγύπτου γὰρ φωστήρ, ἀυγάζων τὴν ὑφήλιον, πᾶσιν ἐξανέτειλας, τὰς κινήσεις ποιούμενος, πρὸς τὸν ἀνατείλαντα, ἐκ Παρθένου θεόπαιδος· δι' ὃν σφαγιασθεὶς ἀθλοφόρε, θῦμα εὐῶδες γεγένησαι.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς.

Ὡδὴ δ'. Σὺ μου ἰσχύς, Κύριε.

Ὅλον ἐν σοί, τὸν λόγον εἰσοικισάμενος, στρατιώτης, ὡς ἀκαταγώνιστος, τυραννικὴν ἥσυχνας ὀφρύν· καὶ τροπαιοφόρος, ἐντεῦθεν μάκαρ γενόμενος, στεφάνους ἀμαράντους, ἐκ Θεοῦ ἐκομίσω, παναοίδιμε μάρτυς Ἰσίδωρε.

Νεανικῶς, καταδιώξας Ἰσίδωρε, τοὺς ἐχθρούς σου, τούτους κατελέανας, τῷ φοβερῷ ὄπλῳ τοῦ Σταυροῦ, περιπεφραγμένος, ἰσχύν τε περιζωσάμενος, καὶ τοὺς μισήσαντάς σε, ἐξωλόθρευσας κράζων· Τῆ δυνάμει σου δόξα φιλόανθρωπε.

Ἰχνηλατῶν, τὰ τοῦ Δεσπότητος παθήματα, ἐμιμήσω, θάνατον ἐκούσιον, τὸν δι' αὐτόν, θέλων ὑποστάς· ὅθεν ἀκηράτου, ζωῆς σε Μάρτυς ἠξίωσεν, ὁ Κύριος τῆς δόξης, οὗ χερσὶν ἐναπέθου, τὴν ψυχὴν σου παμμακάκαρ Ἰσίδωρε.

Θεοτοκίον.

Σωματωθεὶς, ἀνακαινίζει τὸν ἄνθρωπον, ὅλος ὄλω, Πάναγνε ἐνούμενος, ὁ πατρικοὺς κόλπους μὴ λιπών, καὶ τὴν σὴν γαστέρα, οἰκῆσαι

καταδεξάμενος, ὁ πλούτῳ εὐσπλαγχνίας, ἐκουσίως πτωχεύσας, καὶ πλουτίσας τὸν κόσμον θεότητι.

Ῥδὴ ε΄. Ἴνα τί με ἀπόσω.

Ἰερεῖον προσήχθης, ἄμωμον καὶ τέλειον τῷ σῶ Δεσπότη Χριστῷ· καὶ τυφεῖς προθύμως, καὶ τὸ αἷμά σου ῥάνας Ἰσίδωρε, κοινωνὸς τοῦ πάθους, καὶ τῆς αὐτοῦ νῦν βασιλείας, χρηματίζεις ἀξίως συμμέτοχος.

Δυναμούμενος Σῶτερ, τῷ παντοδυνάμῳ σου σθένει κατέσβεσε, τὴν ἀγλὸν τῆς πλάνης, ὁ καλλίνικος Μάρτυς Ἰσίδωρος· καὶ τμηθεὶς τὴν κάραν, σοὶ τὴν ψυχὴν τῷ ζωοδότῃ, εὐκλεῶς ἐναπέθετο Δέσποτα.

Ῥραῖζεται μάκαρ, τοῖς σοῖς προτερήμασιν ἢ Ἐκκλησία Χριστοῦ, καὶ φαιδρύνεται σου, ταῖς τῶν ἄθλων ἐνστάσεσιν ἐνδοξε· πρὸς τὴν ἀμαρτίαν, σὺ γὰρ στερῶς μέχρις αἱμάτων, ἀνθιστάμενος ὠφθῆς Ἰσίδωρε.

Θεοτοκίον.

Ῥυπωθεῖσαν τὴν φύσιν, τὴν τῆς ἀνθρωπότητος τῇ παραβάσει τῷ πρὶν, καὶ δεινῶς φθαρεῖσαν, καὶ θνητὴν γενομένην ἀνέστησας, τὴν πηγὴν τεκοῦσα, τῆς ὑπὲρ νοῦν ἀθανασίας, Θεοτόκε πανάμωμε Δέσποινα.

Ῥδὴ ς΄. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Ὀλόκληρον πρὸς Θεὸν τὴν ἔφεσιν, κεκτημένος ἀθλοφόρε παμμάκαρ, τῶν ἀγαθῶν, τὸ ἀκήρατον ὄντως, τῶν ἐπιγείων τὸν πόθον ἡμαύρωσας, καὶ ἔδραμες ἀναβοῶν· Ἐκολλήθην ὀπίσω σου Δέσποτα.

Νυμφίος ὡς εὐπρεπῆς Ἰσίδωρε, καλλοναῖς μαρτυρικαῖς διαπρέπων, πρὸς οὐρανοῦς, ἀνελήλυθας χαίρων, καλλοποιῶ λαμπηδόνι παρίστασθαι, δεόμενος διαπαντός, ὑπὲρ τῶν ἐκτελούντων τὴν μνήμην σου.

Ῥπέφερες ἀθλητὰ σφαττόμενος, προορῶν τὴν δι' αἰῶνός σοι δόξαν· καὶ τὴν τρυφήν, τὴν αἰδίων ὄντως, μετὰ Μαρτύρων, ὡς Μάρτυς ἀήττητος, ἀπείληφας παναληθῶς, στεφηφόρε παμμάκαρ Ἰσίδωρε.

Θεοτοκίον.

Μαρία τὸ τοῦ Δεσπότη σκὴνωμα, τὸ λαμπραῖς τῆς παρθενίας ἀκτῖσι, φωτοειδῶς, ὥσπερ κρίνον ἐκλάμψαν, τῆς ἀκανθόδους ἐν μέσῳ συγχύσεως, σοῦ δέομαι τῆς ἀγαθῆς, τῶν πταισμάτων παράσχου μοι ἄφεσιν.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὴν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον, καὶ αὐτῷ » ἀπαγγελῶ μου τὰς θλίψεις· ὅτι κακῶν, ἢ ψυχῆ μου » ἐπλήσθη, καὶ ἡ ζωὴ μου τῷ ἄδῃ προσήγγισε· καὶ » δέομαι ὡς Ἰωνᾶς· Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με ἀνά» γαγε.

Κοντάκιον. Ἦχος δ΄. Ἐπεφάνης σήμερον.

Κυβερνήτης μέγιστος τῇ οἰκουμένη, σὺ ἐφάνης Ἄγιε, ταῖς πρὸς Θεὸν σου προσευχαῖς· διὸ ὑμνοῦμέν σε σήμερον, Μάρτυς θεόφρον, Ἰσίδωρε ἐνδοξε.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΔ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἰσιδώρου τοῦ ἐν Χίῳ.

Στίχ. Ἔσαινεν Ἰσίδωρον ἐλπὶς τοῦ στέφους,

Καὶ πρὸς τομὴν ἤπειγεν ἐξ ἧς τὸ στέφος.

Ἐν δ' Ἰσίδωρον ἄορ δεκάτη τάμεν ἠδὲ τετάρτη.

Ὅς ἦν κατὰ τοὺς χρόνους Δεκίου τοῦ βασιλέως, ἔλκων τὸ γένος ἀπὸ Ἀλεξανδρείας τῆς πόλεως. Στρατευόμενος δὲ τὴν τοῦ Ὀπτίωνος* τάξιν ἐπέιχε. Κατάρας δὲ ἐν Χίῳ τῇ νήσῳ μετὰ στρατιωτικῶν πλοίων, ὧν ἐναυάρχει Νουμέριος, διαβάλλεται ὑπὸ Ἰουλίου Κεντυρίωνος, ὅτι, φησί, σέβεται τὸν Κύριον, καὶ τοῖς παρ' ἡμῖν θεοῖς οὐ προσάγει σέβας. Τοῦ δὲ ἀγίου Ἰσίδωρου διαπρυσίως ὁμολογήσαντος τὸν Χριστόν, ὁ Νουμέριος, τὸ ἀμετάθετον αὐτοῦ κατιδὼν, προσέταξε τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἀποτμηθῆναι, καὶ τὸν τοῦ μαρτυρίου οὕτω στέφανον εἴληφεν.

* Ἡ λέξις «Ὀπτίων» ἐστὶ λατινική, ἐκ τοῦ «Ὀπτιο» (Optio), ὅπερ δηλοῖ «αἵρεσιν, ἐκλογὴν», καὶ ἔτι, τὸν τοποτηρητὴν ἐνὸς ἀρχιστρατήγου ἢ ἄλλου κατωτέρου ἀξιωματικοῦ, ὃν ἐλάμβανον κατ' ἐκλογὴν συμβοηθὸν εἰς τὰ ἑαυτῶν ὑπουργήματα. Πρὸς τούτοις δὲ δηλοῖ καὶ τάγμα στρατιωτῶν ὑπεραρίθμιον, ἔτοιμον ἐν πολέμοις πάντοτε (ἔφεδρον), εἰς ἀναπλήρωσιν τῶν χηρευσόντων τόπων· καὶ ἐκ τοῦ τάγματος τούτου ἦν ὁ Ἅγιος Ἰσίδωρος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἀγίου Ἱερομάρτυρος Θεράποντος.

Στίχ. Ὁφθης Θεράπων, οἶα θύτης τοῦ Λόγου,
Ὁφθης Θεράπων καὶ δι' αἵματος, Πάτερ.

Οὗτος ὁ Ἅγιος πόθεν τε ἦν καὶ πόθεν ὄρμητο ἢ ἐκ τίνων ἔφυ ἢ καθ' οὓς ἐγένετο χρόνους ἢ τίσι παραταξάμενος ἐνίκησεν, εὐρῶν τὸν τοῦ μαρτυρίου στέφανον, οὐκ ἔχομεν εἰπεῖν, τῶν ὑπομνημάτων αὐτοῦ συνδιαφαρέντων τῷ χρόνῳ. Ὅτι δὲ τὸν μονήρη βίον εἴλετο, δηλοῦσιν αἱ εἰκόνες αὐτοῦ, ἐπὶ τοιαύτης ιδέας καὶ σχήματος αὐτὸν ἀναγράφουσαι· καὶ ὅτι Ἐπίσκοπος κατὰ τὴν Κυπρίων γέγονε νῆσον· καὶ ὅτι τῷ Χριστῷ προσηνέχθη δι' αἵματος καὶ τὸν ἀθλητικὸν ἀγῶνα διήνυσεν, ἐξ ἀρχαίας φήμης κατὰ διαδοχὴν παρελήφαμεν, καὶ ἀγράφως παρὰ τῶν προγενεστέρων διδαχθέντες πιστεύομεν. Ἀνηνέχθη δὲ τὸ τίμιον αὐτοῦ λείψανον πρὸς τὴν Κωνσταντινούπολιν, τῶν Ἀγαρηνῶν βουλευσαμένων τῇ Κυπρέων νήσῳ ἐπιθέσθαι, αὐτοῦ τοῦ Ἁγίου δι' ἐπιφανείας μετατεθῆναι κελεύσαντος. Καὶ νῦν ἔνθα κεῖται, πηγὰς θαυμάτων ἀναβλύζει ἐκάστοτε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἀγίου Μάρτυρος Ἀλεξάνδρου τοῦ ἐν Κεντουκέλλαις.

Στίχ. Τὴν τῆς κεφαλῆς ἐκτομὴν εὐρῶν σκάφος,

Περᾶ ταχύπλους Ἀλέξανδρος ἐκ βίου.

Μνήμη τῶν ἀγίων Μαρτύρων Ἀλεξάνδρου, Βαρβάρου καὶ Ἀκολούθου.

Στίχ. Τριῶν συνάθλων ταῖς τετμημέναις κάραις,
Τρία Τριάς τίθησιν ἄξια στέφη.
Μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Λεοντίου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων,
ἐν εἰρήνῃ τελειωθέντος.

Στίχ. Λεόντιόν τι, ὦ Λεόντιε, πνέων,
Σατᾶν καθεῖλες οἷα μικρὰν ἐλπίδα.
Ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Μᾶρκος ὁ Κρής, ὁ ἐν Σμύρνη μαρτυρήρας, ξίφει
τελειοῦται.

Στίχ. Ἦγεῖτο οὐδὲν Μᾶρκος ὁ Κρής τὸ ξίφος,
Βλέπων ἀκλινῶς πρὸς τὸ ἐκ ξίφους στέφος.
Ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Ἰωάννης ὁ Βούλγαρος ξίφει τελειοῦται.
Ταῖς αὐτῶν ἁγίας πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.
Ῥδὴ ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.
Νῦν ἐλλαμπόμενος τρισμάκαρ, τῆ τοῦ Πνεύματος αὐγῆ τοὺς σὲ
ὑμνοῦντας, ἐλλαμφθῆναι σὺν σοί, εὐδόκησον βοῶντας· Εὐλογητὸς εἶ
Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ῥ τῶν καλλίστων σου ἀγώνων, δι' ὧν ἔλυσας τὴν πλάνην τῶν εἰδώλων,
καὶ τυράννους δεινούς, κατήσχυνας κραυγάζων· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ
Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Πάναγνε Δέσποινα Παρθένε, τῶν παισμάτων μου τοὺς μώλωπας ἐλαίω,
συμπαθείας τῆς σῆς, θεράπευσον βοῶντος· Εὐλογημένος Δέσποινα, ὁ
καρπὸς τῆς σῆς κοιλίας.

Ῥδὴ η'. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Ῥδιουργίας ᾧετο, ὑποκλέπτειν ὁ τύραννος, τῆς σῆς καρτερίας, τὸ
στερρόν καὶ εὔτονον, παμμάκαρ Ἰσίδωρε, πρὸς τὴν αὐτοῦ κακόνοιαν·
ἀλλὰ σὺ θεόφρον, τὸν Χριστὸν ἀνεβόας, φοβοῦμαι ᾧ λατρεύω,
προσκυνῶ τε καὶ μέλω· Λαὸς ὑπερυσοῦτε, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὁλολαμπὲς ὡς ἥλιος, ἰλαρόν σου τὸ πρόσωπον, τῆ τοῦ μαρτυρίου,
χαρμονῆ ἐφαίνετο· ἀμνὸς γὰρ ὡς ἄμωμος, σφαγιασθεὶς προσήχθης Θεῷ,
ᾧ ὡς πλαστουργῶ, μελωδικῶς ἀνεβόας· Οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς
ἀνουμνεῖτε, λαὸς ὑπερυσοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Φωτοειδὲς τὸ σῶμά σου, τοῖς ποθοῦσιν ἐδείκνυτο, τῆς ἀγγελικῆς
δορυφορούσης τάξεως, ἀστράπτον Ἰσίδωρε, μαρμαρυγαῖς τῆς χάριτος,
θαυματοποιαῖς τε ποικίλαις ἐμπρέπον, δωρούμενον ἐκάστω, τὰς ἰάσεις
ἀφθόνως, καὶ σάλου ἐξαρπάζον, σαφῶς καὶ ἐκ κινδύνων.

Θεοτοκίον.

Ῥητορευόντων γλῶσσαι σε, εὐφημῆσαι οὐ σθένουσιν, ὦ Θεογεννήτορ,
Μαριάμ θεόνυμφε· Θεὸν γὰρ ἐγέννησας, τὸν ἐπὶ πάντων Κόρη ἀγνή, ἐκ
παρθενικῆς ἀπειρογάμου νηδύος· ὄν παῖδες εὐλογοῦσιν, ἱερεῖς
ἀνουμνοῦσι, λαοὶ ὑπερυσοῦσιν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ τύ» ραννος, τοῖς θεοσεβέσιν, ἔμμανῶς ἐξέκαυσε· δυνά» μαι δὲ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰδῶν, τὸν » Δημιουργόν, καὶ Λυτρωτὴν ἀνεβόα· Οἱ παῖδες εὐ» λογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς » πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ θ´. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Ὁ πλούτῳ εὐσπλαγγίας συγκαταβάς, καὶ πτωχεύσας, σταυρόν τε καὶ θάνατον ὑπὲρ ἡμῶν, θέλων ὑπομείνας ὡς ἀγαθός, τὸν δι' αὐτόν σε θάνατον, βλέπων ὑπομείναντα καρτερῶς, αὐτοῦ τῆς βασιλείας, Ἰσίδωρε τρισμακάρα, συγκληρονόμον ἀπειργάσατο.

Νομίμως σῶν αἱμάτων ἐπὶ τῆς γῆς, οἱ κρουνοὶ ἐκχυθέντες Ἰσίδωρε, ἐν οὐρανοῖς, γλαῖνάν σοι ἐφοίνιξαν εὐπρεπῶς, ἐξυφασμένην χάριτι· ἦν νῦν ἐνδυσάμενος τῷ Χριστῷ, παρέστης ἐν θαλάμοις, παμμάκαρ οὐρανίοις, στεφανηφόρος Μάρτυς ἔνδοξε.

Ὡς ἔχων παρρησίαν πρὸς τὸν Χριστόν, ἱκετεύων μὴ παύσῃ Ἰσίδωρε, ἐκ πειρασμῶν, ζάλῃς τε καὶ θλίψεως καὶ παθῶν, τοὺς ἐκτελοῦντας ρύσασθαι, μνήμην σου ἀξίως τὴν ἱεράν· ψυχῶν τε σωτηρίαν, αἰτούμενος τρισμακάρα, σῆς κληρουχίας καταξίωσον.

Θεοτοκίον.

Σωτήρα ὡς τεκοῦσα καὶ λυτρωτὴν, σωτηρίας με Κόρη ἀξίωσον, ἐπιτυχεῖν, πάναγνε παισμάτων μου τὰς σειράς, ταῖς σαῖς πρεσβείαις λύουσα· πάντα γὰρ ὡς θέλεις σὺ κατορθοῖς, ὡς φέρουσα ἐν κόλποις, τὸν πάντων Βασιλέα, τὸν ἀγαθότητι ἀσύγκριτον.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, καὶ τῆς γῆς κα» τεπλάγη τὰ πέρατα, ὅτι Θεός, ὤφθη τοῖς ἀν» θρώποις σωματικῶς, καὶ ἡ γαστήρ σου γέγονεν, » εὐρυχωροτέρα τῶν οὐρανῶν· διό σε Θεοτόκε, Ἄγ» γέλων καὶ ἀνθρώπων, ταξιαρχίαι μεγαλύνουσιν.

Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες,

Καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆς Ἰε' τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Παχωμίου τοῦ Μεγάλου καὶ τοῦ Ὁσίου Ἀχιλλίου Ἀρχιεπισκόπου Λαρίσης.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς γ´ καὶ τοῦ Ὁσίου γ´.

Στιχηρὰ τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος πλ. β´. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Ὅλην σου τὴν ἔφεσιν, πρὸς τὸν Θεὸν ἀνατείνας, κοσμικὴν τερπνότητα, ὡς μὴ διαμένουσιν καταλέλοιπας, καὶ Χριστῷ πάνσοφε, σεαυτὸν ἀνέθου, ὀλοτρόπως δι' ἀσκήσεως, ἐκκαθαίρομενος, καὶ καρτερικὴν ἐνδεικνύμενος, τὴν ἔνστασιν Παχώμιε, πρὸς τὰ τῶν παθῶν ὑπεκκαύματα· καὶ τῇ συνειδήσει, μαρτύριον θεόφρον ὑποστάς, ὡς νικηφόρος ἀπείληφας, στέφος τὸ ἀμάραντον.

Σοὶ νῦν ἐξεγένετο, ἐκ πατρικῆς θεωρίας, διασχόντι σώματος, τὸ παχὺ προκάλυμμα καὶ προσπάθειαν, τῆς σαρκὸς ῥήξαντι, τῷ Θεῷ κραθῆναι, ταῖς ἐκεῖθεν ἀστραπτόμενος, αὐγαῖς καὶ χάρισι, καὶ θεουργικοῖς ἀμαρύγμασι, καὶ νεύσεσι θεούμενος, καὶ τοῖς πρὸς τὸ κρεῖττον ὑψώμασι· καὶ νῦν Θεοφόρε, μακάριος γενόμενος Χριστῷ, ἐν παρρησίᾳ δυσώπησον, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἄπασαν τὴν αἴσθησιν, ὑπεραρθεὶς τῷ Δεσπότη, καθαρῶς ὠμίλησας, τῆς σαρκὸς γενόμενος ἔξω πάντιμε, λογισμῷ κρεῖττονι, τῶν παθῶν κρατήσας, καὶ δαιμόνων τὰ φρυάγματα, καταστρεψάμενος, καὶ καταπατήσας Παχώμιε· καὶ νῦν ἐνδιαιτώμενος, τοῖς ἐπουρανίοις σκηνώμασι, πάντων τῶν τιμώντων, τὴν μνήμην σου μνημόνευε Χριστῷ, ἐν παρρησίᾳ πανόλβιε, Πάτερ παριστάμενος.

Δόξα. Ἦχος δ´.

Κρίνον σε ἔρημος ἐξήνησε Πάτερ, ἅπαντας εὐωδιάζον, ἐξ ἀρετῶν τῆς πράξεως, καὶ τερπνόν, ἐκ σοφίας τῆς ἐκ θεωρίας, ὡς ἐπαμφοτεροδέξιον· καὶ τῇ τοῦ τελείου εὐδοκιμήσει, ἀπολαβὼν τὴν κρεῖττονα ψῆφον, ἔκ τε τοῦ λόγου καὶ τοῦ βίου σου, ἔκ τε τῶν ἔργων καὶ τῆς πίστεως, εὐηρέστησας Χριστῷ τῷ Θεῷ. Αὐτὸν καθικέτευε, Παχώμιε θεόληπτε, καὶ ἡμᾶς εὐαρεστεῖν αὐτῷ, καὶ σὺν σοὶ τυχεῖν τῆς ἄνω κληρουχίας.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ´.

Τῶν μοναστῶν τὰ πλήθη, τὸν καθηγητὴν σε τιμῶμεν Παχώμιε· διὰ σοῦ γὰρ τὴν τρίβον, τὴν ὄντως εὐθεΐαν πορεύεσθαι ἔγνωμεν. Μακάριος εἶ, τῷ Χριστῷ δουλεύσας, καὶ ἐχθροῦ θριαμβεύσας τὴν δύναμιν, Ἀγγέλων συνόμιλε, Ὁσίων συμμετοχε καὶ Δικαίων· μεθ' ὧν πρέσβευε τῷ Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Ἀπολυτίκιον τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος πλ. α´. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Ἀγελάρχης ἐδείχθης τοῦ Ἀρχιποίμενος, μοναστῶν τὰς ἀγέλας πάτερ Παχώμιε, πρὸς τὴν μάνδραν ὀδηγῶν τὴν ἐπουράνιον, καὶ τὸ πρέπον ἀσκηταῖς, ἐκεῖθεν σχῆμα μνηθεῖς, καὶ τοῦτο πάλιν μνήσας· νῦν δὲ σὺν τούτοις ἀγάλλῃ, καὶ συγχορεύεις ἐν οὐρανίαις σκηναῖς.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς. Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς καὶ τοῦ Ἁγίου.
Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχὶς (ἄνευ τῶν Θεοτοκίων τῶν πρώτων
ἔξ Ὠδῶν).

Παχωμίω τὸν αἶνον εἰκότως πλέκω.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ἦχος β´. Ὠδὴ α´. Ἐν βυθῷ κατέστρωσε ποτέ.

Πεπορθῶς χρηστότητι τῶν σῶν, τρόπων προθυμότατα, σοὶ τὴν ὠδὴν
προσφυῶς ἀνακρούομαι· ἀλλὰ μου θεσπέσιε, τὴν διάνοιαν, φωτοβόλοις
ἐλλάμψεσι, ταῖς σαῖς ἰκεσίαις, λάμπρυνον Παχώμιε πανάριστε.

Ἀπαθείας ἔρωτι θερμῷ, Πάτερ κατεχόμενος, τὰς ὑλικὰς τῶν παθῶν
κατεμάρανας, ἀφορμὰς Παχώμιε, καὶ κατέλαβες, δι´ ἀγάπης
πτερούμενος, πᾶσαν τὴν πηγαίαν, ἔλλαμψιν παμμάκαρ τῆς Θεότητος.

Χαρμονῆς ἐνέπλησας πολλῆς, οὐρανῶν τὰ τάγματα, τὸν Ποιητὴν
ἐπιγνοὺς πάσης κτίσεως· ἐν φρουρᾷ γὰρ ἔμαθες, κατεχόμενος, τὴν
ἀπόρρητον δύναμιν, τούτου Θεοφόρε, πίστεως τὸ δόγμα παιδευόμενος.

Θεοτοκίον.

Ὑπερτέρα πέφηνας Ἀγνή, πάσης ἀοράτου τε, καὶ ὀρατῆς Ἀειπάρθενε
κτίσεως· τὸν γὰρ Κτίστην τέτοκας, ὡς ἠυδόκησε, σαρκωθῆναι ἐν μήτρᾳ
σου, ᾧ σὺν παρρησίᾳ, πρέσβευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὠδὴ γ´. Ἐξήνθησεν ἡ ἔρημος.

Ὡς ἔλαφος προσέδραμες, πρὸς τὸ ὕδωρ Ὅσιε, καὶ ῥαντισθεὶς Βαπτίσματι,
τῷ ἀγίῳ τὴν δρόσον εἴληφας, δι´ ἧς κατεγλυκάνθη ἡ καρδία σου.

Μὴ φέρουσαι τὸ σύντονον, καθορᾶν σου Ὅσιε, τῶν δυσμενῶν αἰ
φάλαγγες, Θεοφόρε τὸ τῆς ἀσκήσεως, πειρασμούς σοι ποικίλους
ἐτεκτῆναντο.

Θεοτοκίον.

Ἰερὰν ὡς κτησάμενος, πολιτείαν γέγονας, τῶν ἀσκητῶν Παχώμιε,
νομοθέτης καὶ προηγούμενος, Χριστῷ τούτους προσάγων παναοίδιμε.

Τὰ τάγματα ἐξέστησαν, τῶν Ἀγγέλων Πάναγνε, καὶ τῶν ἀνθρώπων
ἔφριξαν, αἱ καρδίαι ἐπὶ τῷ τόκῳ σου· διό σε Θεοτόκον πίστει σέβομεν.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐξήνθησεν ἡ ἔρημος, ὡσεὶ κρίνον Κύριε, ἡ τῶν » ἐθνῶν στερεῦουσα,
Ἐκκλησία τῇ παρουσίᾳ σου, » ἐν ἧ ἔστερεώθη ἡ καρδία μου.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ´. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τῶν δακρῶν τοῖς ὄμβροις τὴν σὴν ψυχὴν, καταρδεύσας πλουσίως
Πάτερ σοφέ, πολύχουν ἐθέρισας, ἀρετῶν σου τὸν ἄσταχυν, καὶ ποιμὴν
θρεμμάτων, ὀσίων γενόμενος, ἐπὶ χλόην ταῦτα, ἀσκήσεως ἔθρεψας· ὅθεν
ἀναλύσας, ἐκ τοῦ βίου ἐνδόξως, Πατέρων Παχώμιε, τοῖς χοροῖς
συνηρίθμησαι. Διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν
πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν
μνήμην σου.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς.

Ῥδὴ δ´. Ἐλήλυθας, ἐκ Παρθένου.

Ὡς ἄριστος, κυβερνήτης ἐγένου Παχώμιε, μοναστῶν συστήματος· δι' ὀπτασίας γὰρ πάνσοφε, Πάτερ κεχηρημάτισαι, τῇ ἀρετῇ ἀνεγείρειν φροντιστήρια.

Τοῦ Πνεύματος, τοῦ Ἁγίου τὴν αἴγλην δεξάμενος, ἀστήρ φαεινότατος, λάμπων τῇ χάριτι γέγονας, πᾶσιν οὖς ὠδήγησας, εἰς σωτηρίας λιμένα σοῖς διδάγμασιν.

Ὁ βίος σου, θεοφόρε παμμάκαρ Παχώμιε, κανὼν ἀκριβέστατος, τῶν μοναζόντων γεγένηται, ᾧ νῦν ποπολιτεύονται, οἱ σοῖς ἐπόμενοι Πάτερ θείοις δόγμασιν.

Νυττόμενος, τοῦ Δεσπότου τῷ πόθῳ κατέσβεσας, σαρκὸς τὴν εὐπάθειαν, δι' ἐγκρατείας Παχώμιε· ὅλον δὲ τὸν βίον σου, ὡς εὐωδέστατον θῦμα καθιέρωσας.

Θεοτοκίον.

Σὲ λιμένα, σωτηρίας καὶ τεῖχος ἀκράδαντον, Θεοτόκε Δέσποινα, πάντες πιστοὶ ἐπιστάμεθα· σὺ γὰρ ταῖς πρεσβείαις σου, ἐκ τῶν κινδύνων λυτροῦσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ῥδὴ ε´. Μεσίτης Θεοῦ.

Ἀγάπη Θεοῦ, διδαχαῖς ὠμίλησας τοῦ Πνεύματος, ἐξ ὧν φωτιζόμενος, ἀρετῆς ἀκρότητα κατέληφας, τῶν παθῶν ἀπαλλάξας, τὴν τῆς ψυχῆς κατάστασιν.

Ἰκέτην τὸν σόν, Ἀσκητὴν προσάγομέν σοι Δέσποτα, δι' αὐτοῦ αἰτούμενοι, φωτισμῷ τῆς χάριτος λαμπρύνεσθαι, καὶ τῇ σῇ παντευχίᾳ, διὰ παντὸς φυλάττεσθαι.

Νευρώσας τὸν νοῦν, ἐντολῶν τηρήσεσι Παχώμιε, τῆς σαρκὸς τὸ σκίρτημα, τῇ σῇ ἐγκρατεία κατεμάρανας, καὶ ποιμὴν ἀνεδείχθης, θεοφιλοῦς συστήματος.

Θεοτοκίον.

Δυσώπει τὸν σόν, Υἱὸν καὶ Κύριον Παρθένε ἀγνή, αἰχμαλώτοις λύτρωσιν, τοῖς ἐξ ἐναντίας περιστάσεως, ἐπὶ σοὶ πεποιθόσιν, εἰρηνικὴν δωρήσασθαι.

Ῥδὴ ς´. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Ὁλεθρίων πνευμάτων ἐπάτησας, Πάτερ μηχανήματα, τὴν τοῦ Δεσπότου σου, ἐνδεδυμένος δύναμιν, καὶ Σταυρῷ τῷ τιμίῳ φραπτόμενος.

Νουνεχῶς τῶν προσκαίρων προέκρινας, τὰ διαιωνίζοντα, πόνοις ἀσκήσεως, ἐγκαρτερήσας Ὅσιε, καὶ ψυχῶν οἰκονόμος γενόμενος.

Ἐκουσίως πτωχεύσας τῷ πνεύματι, Πάτερ τὴν ἀθάνατον, καὶ ἀδιάδοχον, ἐν οὐρανοῖς ἀπόλαυσιν, καὶ τὸν ἄφραστον πλοῦτον ἀπέιληφας.

Θεοτοκίον.

Ἀπειράνδρως Παρθένε ἐκύησας, καὶ διαιωνίζεις Παρθένος ἐμφαίνουσα, τῆς ἀληθοῦς Θεότητος, τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου τὰ σύμβολα.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλούμενος, τὴν ἀνε» ξιχνίαστον τῆς εὐσπλαγγνίας σου, ἐπικαλοῦμαι » ἄβυσσον· Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με ἀνάγαγε.

Κοντάκιον. Ἦχος β΄. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Φωστήρ φαεινός, ἐδείχθης ἐν τοῖς πέρασιν τὴν ἔρημον δέ, ἐπόλισας τοῖς πλήθεσιν· σεαυτὸν ἐσταύρωσας, τὸν σταυρόν σου ἐπ' ὧμων ἀράμενος, καὶ ἀσκήσει τὸ σῶμα κατέτηξας, πρεσβεύων ἀπαύστως ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΕ' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Παχωμίου τοῦ Μεγάλου.

Στίχ. Ὁ Παχώμιος, λεπτύνων σαρκὸς πάχος,

Ψυχῇ συνῆγε πρὶν μεταστῆναι στέαρ.

Πέμπτη καὶ δεκάτη Παχώμιον ἔνθεν ἄειραν.

Οὗτος ἦν ἐξ Αἰγύπτου, τῆς Θηβαΐδος τῆς κάτω, κατὰ τοὺς χρόνους Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου βασιλέως. Εἶχε δὲ γονεῖς εἰδωλοθύτας μεθ' ὧν ἀπερχόμενος ἐν τῷ εἰδωλίῳ, ἤκουε τοῦ νεωκόρου πρὸς τοὺς αὐτοῦ γεννήτορας λέγοντος· «Ἄρατε τὸν τῶν θεῶν ἐχθρὸν ἐντεῦθεν καὶ ἀπελάσατε»· τοῦ δαιμονίου, ὡς ἔοικεν, ᾧ τὰς θυσίας προσῆγον, δεδοκίτος τὴν ἐσομένην αὐτῷ ἀρετὴν. Ἀλλὰ καὶ τοῦ οἴνου τῆς σπονδῆς ὁ Ὁσιος πίων, ἐξήμεσε. Συμπροϊούσης δὲ τῆς ἡλικίας, τοῖς στρατιωτικοῖς ἐτάχθη καταλόγοις, καὶ ἐν βραχεῖ τὴν στρατείαν καταλείψας, ἀνέρχεται εἰς τὴν ἄνω Θηβαΐδα. Δέχεται δὲ τὸ εἰς Χριστὸν Βάπτισμα, καὶ τὸν μονήρη βίον ὑποδύεται, καὶ πρὸς τὴν ἔρημον ἀποτρέχει· ἔνθα, κατὰ τινα τόπον τῆς Ταβεννησίας, ἄνωθεν αὐτῷ φωνῆς ἐνεχθείσης, δι' ἧς τὴν εὐφυΐαν ἐδήλου τοῦ τόπου καὶ τὸ πλῆθος τῶν συνελευσομένων, ἐπήξατο μοναστήριον.

Τῷ χρόνῳ οὖν πολλῶν συνδραμόντων, προσῆλθε καὶ Θεόδωρος ὁ Ἠγιασμένος, καὶ γενόμενος αὐτοῦ μαθητῆς καὶ ζηλωτῆς, ἐν τῷ κατ' ἀρετὴν βίῳ καὶ τοῖς θαύμασιν αὐτῷ συνεξέλαμψε. Καὶ τοσοῦτον δι' ἀπαθείας πρὸς θεωρίας ὕψος ἀνήχθησαν, ὡς καὶ τὰς ἀνόδους τῶν μακαρίων ψυχῶν νοερῶς καθορᾶν καὶ τὰ πόρρωθεν ὡς ἐνεστῶτα προβλέπειν καὶ περὶ τῶν μελλόντων προλέγειν. Πρὸ δὲ τῆς ἐκ τοῦ βίου ἀναλύσεως τοῦ Ἁγίου, ἀριθμηθὲν τὸ τῶν μοναχῶν πλῆθος, ὅπερ προσῆλθεν αὐτῷ, εὐρέθη ἀνδρῶν χιλίων τετρακοσίων· καὶ τούτου δήλον, ὅτι θεῖός τις ἦν ἀνὴρ καὶ τὴν ἀρετὴν ἀπρόσιτος· οὐ γὰρ τρυφῆς ἡγουμένης, οὐδὲ τῆς κατὰ σάρκα ἡδυπαθείας, αἷς οἱ πολλοὶ χαίροντες προσίασιν, ἀπανιστάμενοι τῶν οἰκείων, ἀλλ' ἐγκρατείας καὶ τῶν κατ' ἄσκησιν πόνων, τοὺς τρόπους θαυμάζοντες τοῦ ἀνδρὸς καὶ τὴν ἀγγελικὴν διαγωγὴν ζηλοῦντες αὐτοῦ. Τελειωθείς δὲ ἐν Χριστῷ, ἐν τῇ αὐτοῦ μονῇ κατατίθεται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀχιλλίου Ἀρχιεπισκόπου Λαρίσης*.

* Μηναϊά τινα, τυπωθέντα ἐν ἔτει 1761 ὑπὸ Δημητρίου Θεοδοσίου, περιέχουσι, μετὰ τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ Ἁγίου Παχωμίου, καὶ τὴν τοῦ Ἱεράρχου τούτου ἐορτάσιμον καὶ πανηγυρικὴν Ἀκολουθίαν, ἧς ὁ μὲν πρῶτος Κανὼν ἐστὶ ποίημα Ἀντωνίου Ἀρχιεπισκόπου Λαρίσης, ὁ δὲ δεῦτερος Ἰωσήφ τοῦ Ὑμνογράφου.

Στίχ. Λαλεῖ Λάρισα σὰς ἀριστείας ξένας,
Μνήμην ἔχουσα καὶ θανόντος σου, Πάτερ.

Οὗτος ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου, ἐξ εὐσεβῶν γεννητόρων φύς καὶ ἀνατραφεὶς, δι' ὧν εὐσέβειαν καὶ θεοσέβειαν, μετὰ τῶν ἔξωθεν μαθημάτων, καὶ τὴν ἀνωτάτω φιλοσοφίαν ἐκπαιδεύεται. Πάσαις δὲ ταῖς κατὰ Θεὸν ἀρεταῖς ἑαυτὸν κατακοσμήσας, Ἀρχιερεὺς τῆς δευτέρας Θετταλίας ἐν τῇ Λαρισαίων παρὰ πάντων τῶν τὴν Ἑλλάδα κατοικούντων ἀναγορεύεται. Καὶ ἐν τῇ κατὰ Νίκαιαν πρώτη Συνόδῳ παραγενόμενος καὶ μέχρι τέλους τοῖς πατράσι συγκαμὼν καὶ συναγωνισάμενος καὶ τὸν Ἄρειον καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ καθελὼν καὶ ἀναθέματι παραπέμψας, αὐθις εἰς Λάρισαν ἔρχεται· καὶ ναοὺς εἰδωλικοὺς πλείστους καταστρεψάμενος καὶ δαίμονας ἐξ ἀνθρώπων διώξας καὶ ἄλλα πάμπολλα θαύματα κατεργασάμενος, ἐν εἰρήνῃ τὸν βίον ἀπέλιπεν, εὐκτηρίους οἴκους ἐκ βάθρων αὐτῶν ἀνεγείρας καὶ παντοίως κατακοσμήσας.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Βαρβάρου τοῦ μυροβλύτου.

Στίχ. Βάρβαρον οὐχί, εὐγενῆ δὲ δεικνύει,
Ἡ μυρόβλυσις ἐκ τάφου τοῦ σοῦ, Πάτερ.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Ἀντίθεον πρόσταγμα.

Ἰσχὸν ἐνδυσάμενος τὴν τοῦ Δεσπότη, ὡς χοῦν ἠδυπάθειαν, τοῦ βίου κατεπάτησας, τῷ πόθῳ βαλλόμενος, τῆς ἀκηράτου ζωῆς, ἧς νῦν καὶ μετέσχηκας, χοροῖς Ἀγγέλων, Πάτερ συναυλιζόμενος.

Καρδίαν κτησάμενος καθαρωτάτην, ἰδεῖν κατηξίωσαι, τὸν πᾶσιν ἀθεώρητον· ἐντεῦθεν μακάριος, ὡς ἡ ὑπόσχεσις, Πάτερ ἐχρημάτισας ὕμνων, τὸν εὐεργέτην καὶ ὑπερένδοξον.

Ὁρθόδοξον φρόνημα σὺ κεκτημένος, Μονάδα τρισάριθμον, Τριάδα ὁμοούσιον, παμμάκαρ ἐκήρυξας· καὶ τὴν τοῦ Λόγου φρικτὴν, σάρκωσιν ἐδίδαξας ὕμνων, ὡς Θεοτόκον τὴν ἀειπάρθενον.

Θεοτοκίον.

Ἁγίων Ἁγίαν σε κατανοοῦμεν, ὡς μόνην κυήσασαν, Θεὸν τὸν ἀναλλοίωτον, Παρθένη ἀμόλυντε, Μῆτερ ἀνύμφευτε· πᾶσι γὰρ ἐπήγασας πιστοῖς, τὴν ἀφθαρσίαν τῷ θείῳ τόκῳ σου.

Ῥδὴ η'. Κάμινος ποτέ.

Τὰς τῶν ἀσκητῶν, σοφὰς ὑποτυπώσεις, πρὸς τοῦ Ἀγγέλου ἐμυήθης σοφέ, ἐκ θείου προστάγματος· αἷς περ νῦν καὶ ἐκτρέφόμενοι, οἱ εὐσεβείας τρόφιμοι κράζομεν· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Ὡσπερ ἀστραπή, μεγίσταις φρυκτωρίαις, ἢ πολιτεία διαλάμπουσα, τοῖς πᾶσιν ἀνέτειλε, τῆς ἀσκήσεώς σου πάνσοφε, τοῖς εὐσεβῶς τῷ κτίσαντι κράζουσιν· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Σὲ τὸν ὑπὲρ νοῦν, Πατρὸς ἐξ ἀγεννήτου, πρὸ τῶν αἰώνων γεννηθέντα Χριστέ, δοξάζων ἐκήρυξεν, ὁ Παχώμιος ὁ ἔνδοξος, καὶ Πνεῦμα τὸ πανάγιον μίαν τὴν τῆς Τριάδος, φύσιν εἰδῶς καὶ θεότητα.

Θεοτοκίον.

Πύλην σε φωτός, παρθένε Θεομῆτορ, οἱ εὐσεβοῦντες ὀνομάζομεν· Πατρὸς γὰρ ἀπαύγασμα, ἐνωθὲν σαρκὸς παχύτητι, ὑπερφυῶς ἐγέννησας, πάναγνε ὃν ὑμνοῦμεν, πάντα τὰ ἔργα ὡς Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

» Κάμιος ποτέ, πυρὸς ἐν Βαβυλῶνι, τὰς ἐνεργείας » διεμέριζε, τῷ θείῳ προστάγματι, τοὺς Χαλδαίους » καταφλέγουσα, τοὺς δὲ πιστοὺς δροσίζουσα » ψάλλοντας· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Ῥδὴ θ´. Ἀνάρχου Γεννήτορος.

Λαμπάσι τῆς χάριτος, καταυγασθεὶς Παχώμιε, ὡς πιστὸς ὑπηρέτης, Θεῷ παρίστασαι, τῆς ἐν οὐρανοῖς θείας δόξης, κατατρυφῶν τῆς ἀκαταλύτου· διὸ τὴν σεβάσμιον, ἑορτὴν σου μεγαλύνομεν.

Ἐπλάκη σοι στέφανος, ὡς νικητῆ Παχώμιε, δεξιᾷ ζωηφόρῳ, καὶ παντοκράτορι· καὶ νῦν τοὺς ὑμνοῦντας, σὴν μνήμην τὴν εὐκλεῆ ἀξίωσον μάκαρ, τυχεῖν τῆς ἀφέσεως, τῶν πταισμάτων παναοίδιμε.

Καρπὸς νῦν δρεπόμενος, τῶν πόνων σου Παχώμιε, τῆς χαρᾶς ἀπολαύεις, τῆς ὑπὲρ ἔννοιαν· ἀλλὰ μεσιτεύων σωθῆναι, σοὺς φοιτητὰς Χριστὸν ἐκδυσώπει, τοὺς σὲ νῦν γεραίροντας, καὶ τιμῶντας ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον.

Ὡς πόκος Πανάμωμε, τὸν ὄμβρον τὸν οὐράνιον, ἐν γαστρὶ δεξαμένη, ἡμῖν ἐκτέτοκας, τὸν τὴν ἀμβροσίαν δίδόντα, τοῖς εὐσεβῶς αὐτὸν ἀνυμνοῦσι, καὶ σὲ τὴν πανάμωμον, Θεοτόκον καταγγέλλουσιν.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἀνάρχου Γεννήτορος, Υἱὸς Θεὸς καὶ Κύριος, » σαρκωθεὶς ἐκ Παρθένου, ἡμῖν ἐπέφανε, τὰ » ἐσκοτισμένα φωτίσαι, συναγαγεῖν τὰ ἐσκορπισμέ» να· διὸ τὴν πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον.

Ἦχος γ´. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Ἀγγελικὸν τὸν βίον, ποθῶν ἐμάκρυνας σαυτόν, ἐν ταῖς ἐρήμοις, καὶ πάθη, καθυποτάξας τῆς σαρκός, ἰσάγγελος ἀνεδείχθης, Παχώμιε θεοφόρε.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Καὶ τὰ λοιπά, ὡς σύνηθες,

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΙΣΤ΄ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοδώρου τοῦ Ἁγιασμένου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς γ΄ καὶ τοῦ Ὁσίου γ΄.

Στιχηρὰ τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος πλ. β΄. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Νέφει τὴν ἐπίβασιν, αὐτοῦ τιθεὶς ὡς Δεσπότης, ἐν νεφέλῃ κούφῃ πρὶν, καταβάς εἰς Αἴγυπτον τοὺς ἐκλάμπσαντας, ἐκλεκτοὺς προώρισε, τοὺς ἀρπαζομένους, ἐν νεφέλαις ὡς θεόφρονας, μεθ' ὧν Θεόδωρος, ὁ Ἁγιασμένος Πατὴρ ἡμῶν, ὁ πύργος ὁ ἀκράδαντος, ὁ τὴν ἀρετὴν περιβόητος, ὁ φαεινοτάταις, ἐλλάμψεσιν ἐκλάμπων τοῦ Χριστοῦ, καὶ παρρησίᾳ δεόμενος, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Αἴγυπτος ἢ πρότερον, δαιμονικαῖς μαινομένη, τελεταῖς καὶ πάθεσιν, ἀσκητῶν νῦν τάγμασιν ὠραῖζεται, καὶ ποικίλοις κάλλεσιν, ἀρετῆς ἐνθέου, κοσμουμένη διαδείκνυται, ἐν ἧ διέλαμψε, θείων δωρεῶν ὁ ἐπώνυμος, Θεόδωρος ὁ Ὁσιος, ὁ θεοειδὴς καὶ θεόληπτος, ὁ τὴν θαυμασίαν, ταπείνωσιν μιμούμενος Χριστοῦ, καὶ παρρησίᾳ δεόμενος, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἄσκησιν ἐγκράτειαν, ὑπομονὴν καρτερίαν, ἀποχὴν κακότητος, ἀρετῆς περίληψιν ἐκ νεότητος, ὁ σοφὸς Θεόδωρος, ἀσκητῶν ὁ μέγας, ὁ θεόφρων ἐπεδειξάτο, θερμὸς γενόμενος, θείας ἐραστῆς ἀγαπήσεως· καὶ πάντα τὰ ὀρώμενα, χαίρων ὑπερβάς ὁ θαυμάσιος, διὰ θεωρίας, ὑψούμενος ὠμίλει τῷ Θεῷ, καὶ παρρησίᾳ πρεσβεύει νῦν, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Ἀπολυτικίον. Ἦχος α΄. Τῆς ἐρήμου πολίτης...

Τῆς Ἑορτῆς, καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς καὶ τοῦ Ἁγίου.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου, οὗ ἢ Ἀκροστιχίς·

Ἦμνω Θεοῦ σε δῶρον ἡγιασμένον.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ἦχος α΄. Ὠδὴ α΄. Ἐν βυθῷ κατέστρωσε ποτέ.

Ἦμνωδίαίς μέλλοντι τὴν σὴν, μέλπειν νῦν πανήγυριν, τῶν θεϊκῶν δωρεῶν ὡς ἐπώνυμος, δωρεὰν παράσχου μοι, φωτοφόρων ἐκ θησαυρῶν ἀρυόμενος, τῶν ἀδαπανήτων, χάριτος τῆς θείας παναοίδιμε.

Μελετῶν τὸν νόμον ἐμμελῶς, Πάτερ τὸν ἀγνότατον, ὅλος ἀγνός και καθαρὸς γεγένησαι· τῷ πανάγνῳ Λόγῳ δέ, ρυθμιζόμενος, τῆς ἀγνείας λαμπρότατον, σκευὸς ἀνεδείχθης, και ἡγιασμένον παμμακάριστε.

Θεοτοκίον.

Νεκρωθεὶς τῷ κόσμῳ και ζωῆν, Πάτερ τὴν ἰσάγγελον, ἐπὶ τῆς γῆς εὐσεβῶς μετερχόμενος, τῷ ἐξανατείλαντι, ἐκ λαγόνων παρθενικῶν ἠκολούθησας, τὸν σταυρὸν ἐπ' ὤμων, ἄρας σου θεόφρον παναοίδιμε.

Ῥδὴ γ'. Ἐξήνησεν ἡ ἔρημος.

Ῥς δῶρον ἀγαπώμενον, τῷ Δεσπότη Ὅσιε, τὴν σὴν ψυχὴν Θεόδωρε, σεσωσμένην και δι' ἀσκήσεως, παθῶν ἀπηλλαγμένην προσενήνοχας.

Θεῷ καθιερούμενος, ὑπερέβης πάνσοφε, τῶν ὀρατῶν τὴν αἴσθησιν· καθαρῷ δὲ νῷ προσωμίλησας, νοῖ τῷ ὑπερτάτῳ παμμακάριστε.

Θεοτοκίον.

Ἐμάκρυνας εἰς ἔρημον, φυγαδεύων ἔνδοξε, τὸν ἐκ Παρθένου λάμψαντα, Θεὸν Λόγον σὺ προσδεχόμενος, ἐν ᾧ και διεσώθης ἀξιάγαστε.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐξήνησεν ἡ ἔρημος, ὡσεὶ κρίνον Κύριε, ἡ τῶν
» ἔθνῶν στειρεύουσα, Ἐκκλησία τῇ παρουσίᾳ σου,
» ἐν ἧ ἔστερεώθη ἡ καρδία μου.

Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν και Λόγον.

Τὰ ἐπίγεια πάντα καταλιπὼν, και ἐν κόσμῳ ὑπάρχων σωματικῶς, τῷ πνεύματι γέγονας, τῶν Ἀγγέλων συμμέτοχος· τὰ γὰρ παρόντα πάθη, νεκρώσας τοῦ σώματος, τῆς Τριάδος ἐδείχθης, θεράπων μακάριε· ὅθεν και νοσοῦντων, θεραπεύεις τὰ πάθη, και λόγῳ τὰ πνεύματα, ἀπελαύνεις τῇ χάριτι. Θεοφόρε Θεόδωρε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Και τῆς Ἑορτῆς.

Ῥδὴ δ'. Ἐλήλυθας ἐκ Παρθένου.

Ὁμόσκηνος, Παχωμίῳ τῷ θείῳ γενόμενος, τοὺς τρόπους ἐζήλωσας, Πάτερ θεόφρον Θεόδωρε, τούτου τὴν ἐγκράτειαν, και τὴν ὀρθόδοξον πίστιν ἐκμιμούμενος.

Ἦμνουμένης, βασιλείας και θείας ἐλλάμψεως, ἀξίως τετύχηκας, ὡς γεγονῶς ἐπιτήδειος, Πάτερ καθορότητι, πρὸς μετοχὴν τῆς ἀφθάρτου ὠραιότητος.

Σκηνώματα, Αἰθιόπων δαιμόνων συστήματα, τὴν σὴν ἐπτοήθησαν, ὑπομονὴν και ταπείνωσιν, και τὴν ἀκατάπαυστον, ἐν ἀγρυπνίαις σου στάσιν ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον.

Ἐν ἐκστάσει, κεφαλαὶ δυναστῶν διεκόπησαν, τῷ φόβῳ τοῦ τόκου σου, Θεογεννήτορ πανάμωμε, δῆμος τῶν Ὁσίων δέ, ἐθαυμαστώθη ἀξίως θεία χάριτι.

Ὡδὴ ε΄. Μεσίτης Θεοῦ.

Δογμάτων θερμῶς, τῶν σεπτῶν ἐχόμενος διέλυσας, πασῶν τῶν αἰρέσεων, τὰς πεπλανημένας ὑπολήψεις σοφέ, τῆς Τριάδος τῇ πίστει, περιφρουρῶν τὴν ποιμνὴν σου.

Ὡς φῶς ἀληθῶς, ἐπὶ γῆς διέπρεψας Θεόδωρε, πολιτείαν ἄμεμπτον, πεπολιτευσάμενος παναοίδιμε, ἀσκητῶν ἢ τερπνότης, τῶν μοναστῶν τὸ καύχημα.

Θεοτοκίον.

Ῥοαῖς ἀσκητά, τῶν δακρύων ἄρδων τὴν καρδίαν σου, καρποφόρον ἔδειξας, τῷ ἐξανατείλαντι Δεσπότη Χριστῷ, ἐκ Παρθένου Ἀγίας, Θεόδωρε πανόλβιε.

Ὡδὴ ς΄. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Ὁ λαμπρὸς καὶ θεάρεστος βίος σου, σοὶ τὴν ἐπουράνιον Πάτερ λαμπρότητα, τὴν τῶν Ἁγίων ἔδειξεν, ἐν σκηναῖς οὐρανίσι Θεόδωρε.

Νικητὴς τροπαιοῦχος Θεόδωρε, τῶν τῆς πονηρίας πνευμάτων γεγένησαι, τῷ Παρακλήτῳ Πνεύματι, συνεργῶ κεχηρημένος θεόληπτε.

Θεοτοκίον.

Ἡ νεφέλη ἢ κούφη ὑπάρχεις Ἀγνή, ἧς ἐπικαθήμενος ἦλθεν εἰς Αἴγυπτον, ὁ παντοκράτωρ Κύριος, καὶ φωστῆρας ὀσίους εἰργάσατο.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλοῦμενος, τὴν ἀνε» ξιχνίαστον τῆς εὐσπλαγγνίας σου, ἐπικαλοῦμαι » ἄβυσσον· Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με ἀνάγαγε.

Κοντάκιον. Ἦχος β΄. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Ἐν οἴκῳ Θεοῦ, ὡς φοῖνιξ σὺ ἐξήνθησας, καρπούς τε αὐτῷ, ἀρετῶν προσενήνοχας, διὰ τῆς ἀσκήσεως, τῆς ἀρίστης Πάτερ Θεόδωρε· ὅθεν καὶ μακαρίζῃ νῦν, ὡς τῶν ἀσωμάτων ἰσοστάσις.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΣΤ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοδώρου τοῦ Ἁγιασμένου.

Στίχ. Δῶρόν σε θεῖον, Θεόδωρε, δεικνύει,

Ἐν Ἁγίοις Ἅγιος, ἡγιασμένε.

Τῇ δέ γε ἐκδεκάτῃ Θεόδωρος ἀφίπτατο γαίης.

Οὗτος ὁ μακάριος, μελετήσας τὸν τοῦ Θεοῦ νόμον καὶ ὅλος καθαρὸς γενόμενος καὶ σκευὸς εὐχρηστον καὶ ἡγιασμένον δειχθεὶς, τῆς ἀληθοῦς καὶ μεγίστης προσηγορίας καταξιοῦται, ὁμόσκηνος καὶ ὁμότροπος τῷ μεγάλῳ Παχωμίῳ χρηματίσας. Ὅθεν σκηνώματα Αἰθιόπων, κατὰ τὸν θεῖον φάναι Δαυΐδ, καταπτοήσας καὶ ὡς ἐν ἐκστάσει τὰς τούτων κεφαλὰς διακόψας, μετὰ τῶν τῆς ἀρετῆς ἰδρώτων ἐπὶ τὰ βραβεῖα διαβαίνει, πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν ἐξ ἀνθρώπων ἀποδιώξας.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἀλεξάνδρου Ἀρχιεπισκόπου Ἱεροσολύμων.

Στίχ. Ἰδὼν τόπους, οὓς εἶδεν ἔνσαρκος Λόγος,
Ἀπῆλθες, Ἀλέξανδρε, καὶ τοῦτον βλέπειν.
Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Αὐδᾶ, Αὐδιησοῦ ἐπισκόπου καὶ τῶν σὺν
αὐτοῖς τριάκοντα ὀκτώ, πρεσβυτέρων δέκα ἕξ διακόνων ἑννέα, μοναχῶν
ἕξ, καὶ παρθένων ἑπτὰ.
Εἰς τὸν Αὐδᾶν·

Στίχ. Ἄμφω πρὸ τῶν σῶν, Αὐδᾶ Μάρτυς, ὀμμάτων,
Τομεὺς κεφαλῆς καὶ βραβεὺς θεοῦ στέφους.
Εἰς τὸν Αὐδιησοῦν·
Ἐκδοὺς ἑαυτὸν Αὐδιησοῦς τῷ ξίφει,
Ὅραν Ἰησοῦν ἠξιώθη τὸν μέγαν.
Εἰς τοὺς δέκα ἕξ Ἱερεῖς·
Τοὺς ἱερεῖς σου, Σῶτερ, ἔκτεινε ξίφος,
Τὴν ἱεράν σου μὴ προδόντας ἀξίαν.
Εἰς τοὺς ἑννέα Διακόνους·
Τοὺς τρισσάκισ τρεῖς Λευῖτας τετμημένους,
Στέφει Θεὸς δις ὡς ἀθλητολευῖτας.
Εἰς τοὺς ἕξ Μοναχοὺς καὶ τὰς ἑπτὰ Παρθένοὺς·
Εἰ παρθένων ἔδωκεν ἑπτὰδα ξίφει,
Πῶς οὐ παρέξει καὶ Μοναχῶν ἑξάδα;
Εἰς τοὺς αὐτούς·
Εἰ Παρθένων ἔδωκεν ἑπτὰδι στέφος,
Πῶς οὐ παρέξει καὶ Μοναχῶν ἑξάδι;
Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Ἰσαάκιος, Συμεὼν καὶ Βαχθισόης πυρὶ τελειοῦνται.

Στίχ. Πρὸς ἓν πῦρ ἐκπνέουσι τρεῖς ὁμοφρώνως,
Ἰσαάκιος, Συμεὼν, Βαχθισόης.
Οἱ Ἅγιοι Ἀββάδες, οἱ ἐν τῇ μονῇ τοῦ Ἁγίου Σάββα, ὑπὸ τῶν Βλεμμύων
ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Σούς, Σῶτερ, ἄρνας ὡς ὁδοῦσι ταῖς σπάθαις,
Μάνδρας ἔσω κτείνουσιν εἰσδύντες λύκοι.
Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Παπυλῖνος ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Ὁ Παπυλῖνος θραῦσιν εὐρῶν ἐκ ξίφους,
Πύλας πλάνης ἔθραυσε καὶ θεοὺς ἅμα.
Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Πέτρος, ὁ ἐν Βλαχέρναις, βουνεῦροις τυφθεῖς,
τελειοῦται.

Στίχ. Ἄσειστος ὄντως πίστεως Πέτρος πέτρα,
Πρὸς ὃν τὰ νεῦρα πάπυροι τὸ τοῦ λόγου.

Ὁ Ἅγιος Νικόλαος, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Ὁ Νικόλαος, ἐκλιπὼν σκιὰν βίου,
Πρὸς ἄσκιον μετήλθε φωτὸς χωρίον.
Μνήμη τῆς Ἁγίας Εὐφημίας πλησίον τοῦ νεωρίου λιμένος εἰς τὴν ἁγίαν Δύναμιν.
Ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Νικόλαος ὁ ἐκ Μετσόβου, ὁ ἐν Τρικκάλοις μαρτυρήσας (τῷ 1617), πυρὶ τελειοῦται.

Στίχ. Ἴν' ἐκφύγῃς πῦρ τῆς γεέννης, παμμάκαρ,
Τὸ πῦρ ὑπέστης, Νικόλαε εὐθύφρον.
Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.
Ῥδὴ ζ'. Ἀντίθεον πρόσταγμα.
Γνωστῶς ἐπεπόθησας ὡς ὁ Θεόπτης, τοῦ Θεοῦ τὴν λαμπρότητα, θεάσασθαι Θεόδωρε· διὸ τὰ ὀρώμενα πάντα κατέλιπες· γνόφον ὑπεισδύνας δὲ ὄραν, κατηξιώθης τὸν ἀκατάληπτον.
Ἴδὼν σὺ τοῦ ὄφεως τοῦ ψυχοφθόρου, παμμάκαρ Θεόδωρε, μηδὲ ὀλως προσηκάμενος τὸ τούτου μνημόσυνον Πάτερ ἀπόλεσας, μνήμην ἀκατάπαυστον Θεοῦ, ἐν σῇ καρδίᾳ σοφῶς κτησάμενος.
Θεοτοκίον.

Ἁγίων τὸν Ἅγιον τὸν ἐν ἁγίοις, ἐπαναπαυόμενον ἁγίως ἀπεκύησας, Παρθένε πανάμωμε, δι' εὐσπλαγχνίαν πολλήν, ἄνθρωπον γενόμενον ἐκ σοῦ, σωματωθέντα τὸν πρὶν ἀσώματον.

Ῥδὴ η'. Κάμιμος ποτέ.

Σὺ φωτοειδής, φωτὶ τῷ φανοτάτῳ, προσομιλήσας ἀναπέφηνας, παμμάκαρ Θεόδωρε, τῇ ἐνώσει τῇ ἀμείνوني, ὑπερφυῶς θεούμενος, κράζων νῦν· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Μάρτυς γεγονώς, στερρόδς πρὸς ἀμαρτίαν, μέχρις αἱμάτων ἀνθιστάμενος, θεόφρον Θεόδωρε, τῷ στεφάνῳ τῆς ἀθλήσεως, σὴν κορυφὴν ἐκόσμησας, κράζων νῦν· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ἐφανεῖν ἡμῖν, ἐκ σοῦ Θεογεννήτορ, δικαιοσύνης φαιδρὸς Ἥλιος, φωτίζων τὰ πέρατα, λαμπηδόσι τῆς Θεότητος, σωματωθεὶς ὁ Ὑψιστος· ὄν περ νῦν ἀνυμνοῦμεν, πάντα τὰ ἔργα ὡς Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

» Κάμιμος ποτέ, πυρὸς ἐν Βαβυλῶνι, τὰς ἐνεργείας » διεμέριζε, τῷ θείῳ προστάγματι, τοὺς Χαλδαίους » καταφλέγουσα, τοὺς δὲ πιστοὺς δροσίζουσα, ψάλλοντας· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Ῥδὴ θ'. Ἀνάρχου Γεννήτορος.

Νῦν οὐ δι' αἰνίγματος, σοὶ ὁ Χριστὸς ὀπτάνεται, πρὸς δὲ πρόσωπον μᾶλλον ὀράται πρόσωπον, τῇ τῆς ἀληθείας ἐμφάσει, τῶν τῆς σκιάς λυθέντων ἐσόπτρων, δωρεῶν ἐπώνυμε, τοῦ Σωτῆρος καὶ Θεοῦ ἡμῶν.

Ὁ πόθος ὁ θεῖός σου, πεπλήρωται Θεόδωρε, οἷα φθάσας τὸ τέλος, ὃ δι' ἀσκήσεως, πόρρωθεν ἑώρας συντόμως, οὗ καὶ τυχὼν ἐφέσεως ἔστης, ἀσκητῶν τὸ καύχημα, μοναζόντων ἢ εὐπρέπεια.

Θεοτοκίον.

Νοσήσας τὸ φθείρεσθαι, παρακοῆ ὁ πρῶτος Ἀδάμ, διὰ σοῦ Θεομητορ ἀνακεκαίνισται· σὺ γὰρ σαρκωθέντα τεκοῦσα, χωρὶς φθορᾶς τὸν ἄφθαρτον Λόγον, φθορὰν ἐξωστράκισας, ἀφθαρσίαν δὲ ἐξήνησας.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἀνάρχου Γεννήτορος, Υἱὸς Θεὸς καὶ Κύριος, » σαρκωθείς ἐκ Παρθένου, ἡμῖν ἐπέφανε, τὰ » ἐσκοτισμένα φωτίσαι, συναγαγεῖν τὰ ἐσκορπισμέ» να· διὸ τὴν πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Καὶ τὰ λοιπά, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆς ἱερωσύνης τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων Ἀνδρονίκου καὶ Ἰουνίας.

Εἰς τὸν ἑσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς γ' καὶ τῶν Ἀποστόλων γ'.

Στιχηρὰ τῶν Ἀποστόλων.

Ἦχος πλ. δ'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Λόγω τὴν ἄλογον ἔπαυσας, τῆς ἀθείας φθορὰν, ὡς τοῦ Λόγου ὑπήκοος, καὶ κλεινὸς διάκονος, καὶ φωστὴρ διαυγέστατος, τῆς οἰκουμένης, θεομακάριστε· διὸ σε λόγοις, θείοις δοξάζομεν, καὶ τὴν ἁγίαν σου, μνήμην ἐορτάζομεν, περιχαρῶς, αἴνεσιν προσάγοντες, τῷ Παντοκράτορι.

Παῦλος ὁ θεῖος Ἀπόστολος, θείοις ἐπαίνοις ὑμᾶς, ἐκθειάζων λαμπρότατα, τοῖς πιστοῖς παρίστησι, τὴν ὑμῶν γενναιότητα, πρὸ τούτου λέγων, ἀποδειχθῆναι ὑμᾶς, Θεοῦ τοῦ Λόγου, μαθητὰς πάνσοφοι, καὶ συγγενεῖς αὐτοῦ, Ἰουνία πάνσοφε, ὡς ἀληθῶς, μάκαρ τε Ἀνδρόνικε, Θεοῦ θεράποντες.

Πᾶσαν ἱερῶ κηρύγματι, φωταγωγοῦντες τὴν γῆν, τὴν ἀχλὺν ἀπελάσατε, τὴν τῆς ματαιότητος, καὶ πρὸς φῶς ὠδηγήσατε, θεογνωσίας, τοὺς ἐνυπάρχοντας, ἐν σκότει πάλαι, τῆς ἀθεότητος, θεῖοι Ἀπόστολοι, ὁδηγοὶ σωτήριοι, καὶ πρεσβευταί, πάντων τῶν πιστῶς ὑμᾶς, τιμώντων πάντοτε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος γ'.

Ἀπόστολοι Ἅγιοι, πρεσβεύσετε τῷ ἐλεήμονι Θεῷ ἵνα πταισμάτων ἄφεσιν, παράσχη ταῖς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς. Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς καὶ τῶν Ἁγίων.

Ὁ Κανὼν τῶν Ἁγίων, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Αἶνον προσοίσω τῷ σοφῷ Ἀνδρονίκῳ. Ἰωσήφ.

Ῥδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Αἶνον Θεῷ προσάγει, ἐν τῇ παναγία μάκαρ μνήμη σου, ἡ σεπτὴ Ἐκκλησία, τοὺς ἀγῶνάς σου πίστει δοξάζουσα.

Ἴθυνας τοῦ νοός σου, πάσας τὰς κινήσεις ιερώτατε, πρὸς Θεοῦ θελημάτων, ἀποπλήρωσιν χαίρων Ἀνδρόνικε.

Νόσους ἀποκαθαίρειν, πνεύματα διώκειν πονηρότατα, ἐκ Θεοῦ θείαν χάριν, ἐκομίσω θεόφρον Ἀνδρόνικε.

Θεοτοκίον.

Ὅμβρισόν μοι Παρθένε, πάντων τῶν παισμάτων ἀπολύτρωσιν, καὶ διόρθωσιν βίου, τῇ ἐν σοὶ μεσιτεία καὶ χάριτι.

Ῥδὴ γ΄. Οὐκ ἔστιν ἅγιος.

Νεκρώσας τὰ μέλη σου ἀγωνίσμασι, τὴν ζωὴν κατηξίωσαι, τῶν ζώντων θεάσασθαι, ἐπὶ γῆς σαρκοφόρον, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, Ἀνδρόνικε Ἀπόστολε.

Πυρίπνοος γέγονας θείου Πνεύματος, καθαρᾷ διανοία σου, τὴν θέρμην Ἀπόστολε, περιφέρων καὶ φλέγων, τῆς πλάνης τὴν ἄκανθαν, Ἀνδρόνικε πανεύφημε.

Ῥημάτων ὁ φθόγγος σου καὶ ἡ δύναμις, τῶν θαυμάτων ἐπέδραμε, τοῦ κόσμου τὰ πέρατα, μαθητὰ τοῦ Κυρίου, πιστοὺς ἐκδιδάσκουσα, χάριν τὴν σωτήριον.

Θεοτοκίον.

Οὐκ ἔστιν ἄχραντος πλήν σου Δέσποινα, καὶ οὐκ ἔστιν ἄμεμπτος πλήν σου πανάμωμε· τοῦ Θεοῦ γὰρ τῶν ὄλων, χωρίον μόνη ἐχρημάτισας.

Ὁ Εἰρμός.

» Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς ὁ Κύριος, καὶ οὐκ ἔστι » δίκαιος ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὃν ὑμνεῖ πᾶσα κτίσις· » Οὐκ ἔστι δίκαιος πλήν σου Κύριε.

Κάθισμα.

Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ὁ θεῖος Ἀνδρόνικος, φωτειδῆς πεφυκῶς, καρδίας ἐφώτισε, θεογνωσίας φωτὶ, Κυρίῳ προσέρχεσθαι· ὅθεν καὶ μετὰ τέλος, ἀναβλύζει ἰάσεις, πίστει τοῖς προσιοῦσι, τῷ σεπτῷ αὐτοῦ οἴκῳ, καὶ πᾶσιν ἐξαιτεῖται πιστοῖς τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς.

Ῥδὴ δ΄. Ἐξ ὄρους κατασκίου.

Σὲ ὡς συγγενῆ, ἀσπάζεται ὁ Παῦλος, ἔναντι πιστῶν, τοὺς θείους σου ἐπαίνους, ἀνακηρύττων Ἀνδρόνικε θεορρήμον, φωταγωγὲ τῶν εὐφημούντων σε.

Οἶκος γεγονώς, Τριάδος παναγίας, οἴκους καὶ βωμούς, κατέστρεψας τῆς πλάνης, καὶ ἐδομήσω πανεύφημε Ἐκκλησίας, εἰς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἰσχυσας Θεοῦ, τὸ σθένος περιφέρων, τὰ τοῦ δυνατοῦ, ἀρπάσαι σκευὴ μάκαρ, καὶ ἐκτελέσαι τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου, κατοικητήριον Ἀνδρόνικε.

Θεοτοκίον.

Σὲ διὰ παντός, Παρθένε Θεοτόκε, πάντες οἱ πιστοί, συμφώνως ἀνυμνοῦμεν, ὡς ἀσφαλῆ καὶ ὑπέρμαχον προστασίαν, καὶ τῶν ψυχῶν ἡμῶν τὴν λύτρωσιν.

Ῥδὴ ε΄. Ὁ ἐκ νυκτὸς ἀγνοίας.

Ὡς συγγενῆ σε Παύλου, καὶ πρὸς αὐτοῦ μαθητὴν χρηματίσαντα, σὺν αὐτῷ νῦν τιμῶμεν, πίστει συνελθόντες Ἀνδρόνικε.

Τοὺς φωταυγεῖς ἀστέρας, καὶ ἱεροὺς Ἀποστόλους τιμήσωμεν, Ἰουνίαν ἐνθέως, καὶ τὸν Θεοφόρον Ἀνδρόνικον.

Ὡς ἐπισήμους ὄντως, ἐν Ἀποστόλοις ὑμᾶς ὁ μακάριος, Παῦλος ἀνακηρύττει, ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ μακάριοι.

Θεοτοκίον.

Σὲ παναγία Κόρη, τῶν Προφητῶν ὁ χορὸς προεχάραξεν, ἱεροῖς ἐν συμβόλοις, ἔσεσθαι Κυρίου λοχεύτριαν.

Ῥδὴ ς΄. Χιτῶνά μοι παράσχου.

Ὁ οἶκός σου ἰάσεων πηγὰς, τοῖς πόθῳ προστρέχουσι, πηγάζει Ἀπόστολε, ἀποπλύνων ψυχικὰ ἀρρωστήματα.

Φθαρεῖσαν ἀθεΐα τὴν πληθύν, ἐθνῶν ἀνεκαίνισας, νοστήμοις σου δόγματι, τοῦ ἀφθάρτου Ἰησοῦ φίλε γνήσιε.

Ὡς ἥλιος ἐπέδραμες τῆς γῆς, Ἀνδρόνικε πάνσοφε, τρισήλιον ἄκτιστον, καταγγέλλων τοῖς πιστοῖς φῶς θεότητος.

Θεοτοκίον.

Αἱ θεῖαι τοῦ Δεσπότη ἐπὶ σοί, πορεῖαι, ἐγνώσθησαν, τοῦ σάρκα πτωχεύσαντος, καὶ πλουτίσαντος πιστοῦς Ἀπειρόγαμε.

Ὁ Εἰρμός.

» Χιτῶνά μοι παράσχου φωτεινόν, ὁ ἀναβαλλό» μενος, φῶς ὡς ἱμάτιον, πολυέλεε Χριστέ ὁ Θεὸς » ἡμῶν.

Κοντάκιον τῆς Ἑορτῆς.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΖ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων Ἀνδρονίκου καὶ Ἰουνίας.

Εἰς τὸν Ἀνδρόνικον·

Στίχ. Ἔθνη διδάξας Ἀνδρόνικος μυρία,

Πρὸς Χριστὸν ἦλθεν, ὃς καλεῖ πρὸς φῶς ἔθνη.
Εἰς τὴν Ἰουνίαν·
Ἰουνία τέθηκε μηνὶ Μαΐῳ,
Ὅς πρῶτός ἐστιν εἰσιῶν Ἰουνίου.
Ἑβδομάτη δεκάτῃ θάν' Ἰουνίη Ἀνδρόνικός τε.

Οὗτος ὁ τοῦ Κυρίου Ἀπόστολος, πᾶσαν τὴν οἰκουμένην ὡς ὑπόπτερός τις διαδραμών, πᾶσαν πλάνην ἐκ βάθρων ἀνέσπασε, τὸν Χριστὸν κηρύττων, συνεπομένην ἔχων καὶ τὴν ὑπερθαύμαστον Ἰουνίαν, τῷ κόσμῳ ἤδη νεκρωθεῖσαν καὶ Χριστῷ μόνῳ ζῶσαν. Ὅθεν πολλοὺς πρὸς θεογνωσίαν ἐλκύσαντες, εἰδωλικοὺς μὲν οἴκους κατέστρεψαν· ἐκκλησίας δὲ θείας πανταχοῦ οἰκοδομήσαντες καὶ πνεύματα ἀκάθαρτα ἐξ ἀνθρώπων ἀποδιώξαντες καὶ πάθη ἀνίατα θεραπεύσαντες, τὸ κοινὸν χρέος, ὡς ἄνθρωποι ὄντες, τῇ φύσει ἀποτινύουσιν. Τούτων καὶ ὁ μέγας Ἀπόστολος Παῦλος ἐν τῇ πρὸς Ῥωμαίους Ἐπιστολῇ μέμνηται, «Ἀσπάσασθε» λέγων «Ἀνδρόνικον καὶ Ἰουνίαν τοὺς συγγενεῖς μου, οἱ καὶ πρὸ ἐμοῦ γεγονάσιν ἐν Χριστῷ».

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Σολόχωνος καὶ τῶν σὺν αὐτῷ Παμφαμῆρ καὶ Παμφυλῶν.

Εἰς τὸν Σολόχωνα·
Στίχ. Φυγὼν Σολόχων τοῦ σατανᾶ τοὺς λόχους,
Ἄτρωτος ἦκει πρὸς τὸν ὕψιστον Λόγον.
Εἰς τὸν Παμφαμῆρ καὶ Παμφυλῶν·
Θαρσεῖτε, κἂν τύπτεσθε, Μάρτυρες δύο,
Θήσει Θεὸς μάλαγμα ταῖς πληγαῖς στέφη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν Ἁγίων Θεοφάνους καὶ Νεκταρίου, κτιτόρων τῆς ἱερᾶς Μονῆς Βαρλαὰμ Μετεώρων.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Ὁ ἐν ἀρχῇ τὴν γῆν.

Νόσους δεινὰς καὶ πάσας μαλακίας, ἐκ τῶν ψυχῶν ὁμοῦ καὶ τῶν σωμάτων, ἀποδιώκεις τῶν προστρεχόντων, ἐν τῷ οἴκῳ σου σοφὲ μαθητὰ τοῦ Χριστοῦ.

Δαιμονικὰς ἐφόδους ἀπελαύνων, πάθη δεινὰ καθαίρεις τῶν ἀνθρώπων, ἐν συμπαθείᾳ Χριστοῦ αὐτόπτα· διὰ τοῦτό σε πιστῶς μακαρίζομεν.

Ῥητορικὴν σοφὲ ἀδολεσχίαν, καταβαλὼν ἀπλότητι δογμάτων, Θεὸν κηρύττεις σαρκὸς ἐν εἶδει, ὁμιλήσαντα βροτοῖς ἀγαθότητι.

Θεοτοκίον.

Ὁ ἐν γαστρὶ τῆς Παρθένου οἰκήσας, καὶ ἐν αὐτῇ τὸν Ἀδὰμ ἀναπλάσας, εὐλογητὸς εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ῥδὴ η'. Τὸν ἐν ὄρει ἀγίῳ.

Νεμομένην κακίας σηπεδόνα, τῶν ἀνθρώπων Ἀνδρόνικε καρδίας, ἄλατι
θείῳ ἔστησας δογμάτων σου, καὶ τῷ κενωθέντι, Λόγῳ σφζομένας,
παρέστησας τρισμάκαρ.

Ἴερεὺς τε καὶ θύτης καὶ θυσία, τῷ τυθέντι δι' οἶκτον ἐγνωρίσθης, καὶ
πρὸς αὐτὸν ἀνέδραμες Ἀνδρόνικε, στέφος ἀφθαρσίας, καὶ δικαιοσύνης,
πρὸς τούτου δεδεγμένος.

Κῆρυξ θεῖος Ἀπόστολος θεόπτης, καθαιρέτης ξοάνων ἀπωλείας, καὶ
πλουτιστῆς ἀπόρων ὄφθης ἔνδοξε, καὶ Σιών τῆς ἄνω, μέγιστος οἰκῆτωρ,
Ἀνδρόνικε, θεόφρον.

Θεοτοκίον.

Ὡς λαβίδι χερσίν ἄνθρακα φέρεις, δρόσον θεῖον πηγάζοντα Παρθένε, τοῖς
τῷ φλογμῷ τῆς πλάνης κινδυνεύουσι, φλέγοντα δὲ πάθη, τῶν
ὑμνολογούντων, αὐτοῦ τὴν βασιλείαν.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν ἐν ὄρει ἀγίῳ δοξασθέντα, καὶ ἐν βάτῳ πυρὶ » τὸ τῆς Παρθένου, τῷ
Μωυσῆ μυστήριον γνωρί» σαντα, Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ δοξολογεῖτε,
αὐτὸν εἰς » τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ θ'. Τὸν προδηλωθέντα.

Ἵνα τῆς ἐκεῖθεν ζωῆς ὀφθῆς κληρονόμος, τοὺς νενεκρωμένους τὸ πρὶν,
δαιμόνων ἐπηρείαις, ἀνεζώωσας ζωηφόρῳ σου λόγῳ, ἀξιομακάριστε
Ἀνδρόνικε.

Ὡς τῆς ἀληθοῦς γεγονῶς ἀμπέλου παμμάκαρ, κλῆμα εὐφορώτατον, οἶνον
ἀθανασίας, ἐναπέσταξας, καὶ ἀνθρώπων καρδίας, εὐφρανας πανεύφημε
Ἀνδρόνικε.

Σὲ τὸν ἀστραπαῖς φλέξαντα δογμάτων τὴν ὕλην, τῆς πολυθειᾶς σαφῶς,
καὶ φῶς θεογνωσίας, καταλάμπαντα τοῖς ἐν σκότει τοῦ βίου, πάντες
μακαρίζομεν Ἀπόστολε.

Ἡ ἱερωτάτη σου μνήμη ἐφαπλουμένη, εἰς τὰ πέρατα σήμερον, φωτίζει
τὰς καρδίας, τῶν ἐν ταύτῃ σε ἱερῶς ἀνυμνούντων, ἀξιομακάριστε
Ἀνδρόνικε.

Θεοτοκίον.

Φωτισμὸν ἡμῖν αἴτησαι ἢ τὸ Φῶς τεκοῦσα, καὶ ἁμαρτιῶν ἄφεςιν, καὶ
ψυχῶν σωτηρίαν, τοῖς εἰδόσι σε ἀληθῆ Θεοτόκον, ἄχραντε Παρθένε
παναμώμητε.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν προδηλωθέντα ἐν ὄρει, τῷ νομοθέτῃ, ἐν πυρὶ » καὶ βάτῳ τόκον, τὸν
τῆς ἀειπαρθένου, εἰς ἡμῶν » τῶν πιστῶν σωτηρίαν, ὕμνοις ἀσιγήτοις
μεγαλῶς» νομεν.

Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰώνων, Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Καὶ τὰ λοιπά, ὡς σύνηθες, ἢ Α' Ὡρα,

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ

Ἐπειδή, ὅτε τὸ Πάσχα γίνεται πρωϊμώτατον, συμβαίνει παύεσθαι μὲν τὸ Πεντηκοστάριον κατὰ τὴν ιζ΄ τοῦ παρόντος Μαΐου μηνός, ἄρχεσθαι δὲ ἀπὸ τῆς ιη΄ αὐτοῦ τὴν νηστείαν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ἐν ἧ, μετὰ τὰ ἐν τῷ Ἑσπερινῷ Προσόμοια τοῦ καθ' ἡμέραν Ἁγίου, ἀπαιτοῦνται Θεοτοκία ἢ Σταυροθεοτοκία ὅμοια ἐκείνοις, διὰ τοῦτο ἐτέθησαν ἐκ τῶν χειρογράφων, ἐν τῷ τέλει τοῦ παρόντος μηνός, τοιαῦτα Θεοτοκία καὶ Σταυροθεοτοκία· ὡσαύτως καὶ ἕτερα, μετὰ τὸ Κάθισμα τῆς γ΄ ὥδης, ἵνα ἔχη ἕκαστος τὰ πάντα ἐκ τοῦ προχείρου, ὅταν ἡ χρεία ἀπαιτήσῃ αὐτά.

Τῆ ΙΗ΄ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Πέτρου, Διονυσίου, Ἀνδρέου, Παύλου, Χριστίνης, Ἡρακλείου, Παυλίνου καὶ Βενεδίμου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς γ΄ καὶ τῶν Ἁγίων γ΄.

Στιχηρὰ τῶν Ἁγίων.

Ἦχος δ΄. Ἐδωκας σημείωσιν.

Αἴγλη φωτιζόμενοι, τῆς τρισηλίου Θεότητος, σκοτασμόν παρεδράμετε, βασάνων καὶ ὄφθητε, φωτεινοὶ ἀστέρες, τὸ τῆς Ἐκκλησίας, θεῖον στερέωμα αεί, φωταγωγοῦντες Ἅγιοι Μάρτυρες· διὸ τὴν φωταυγῆ ὑμῶν, ἐπιτελοῦμεν πανήγυριν, προσκυνοῦντες τὰ λείψανα, καὶ τὴν κόνιν τοῦ σώματος.

Πέτρον Διονύσιον, Παῦλον Ἀνδρέαν Βενέδιμον, τοὺς γενναίους ἀδάμαντας, Χριστίναν Ἡράκλειον, καὶ Παυλῖνον πάντες, ἐν ἀγαλλιάσει, νῦν μακαρίσωμεν πιστοί, ὑπὲρ Τριάδος στερρῶς ἀθλήσαντας, καὶ πάσας τὰς τοῦ δράκοντος, μηχανουργίας πατήσαντας, καὶ τὸ σκότος μειώσαντας, τῶν εἰδώλων ἐν χάριτι.

Αἶματι ὠνήσασθε, τὴν βασιλείαν μακάριοι, τοῦ Θεοῦ τὴν ἀσάλευτον, καὶ ὄρμους ἐφθάσατε, τοὺς γαληνοτάτους, πᾶσαν τρικυμίαν, ὑπενεγκόντες τῶν δεινῶν, γνώμης ἀνδρεία θεομακάριστοι· ἐντεῦθεν μακαρίζεσθε, νῦν ἱκετεύοντες πάντοτε, τοῦ εὐρεῖν ἡμᾶς ἔλεος, ἐν ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Ἀπολυτίκιον ὁμοίως.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς καὶ τῶν Ἁγίων.

Ὁ Κανὼν τῶν Ἁγίων, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς:
Πιστῶς ἀνυμνῶ τοὺς πόρους τῶν Μαρτύρων.

Ἰωσήφ.

Ἦχος δ΄. Ὠδὴ α΄. Ἄσομαί σοι Κύριε.

Πίστεως ὑπέρμαχοι τοὺς ἐν πίστει, τὴν ἱερὰν ὑμῶν ἀεὶ, τελοῦντας
πανήγυριν, παθῶν ἀπολυτρώσασθε, καὶ πάσης περιστάσεως.

Ἰστίῳ περούμενοι θεοφόροι, τῷ τοῦ Σταυροῦ πανευκλεῶς, ἀβρόχως τὸ
πέλαγος, βασάνων διεπλεύσατε, ἐχθρὸν καταποντίσαντες.

Συνήφθητε τάξεσιν ἀσωμάτοις, καθυπομείναντες πληγὰς, ἐν σώματι
Ἅγιοι· διὸ τὴν θεῖαν σήμερον, μνήμην ὑμῶν γεραίρομεν.

Τῷ νόμῳ τῷ θεῷ ὠχυρωμένοι, τῶν ἀνομούντων τὰς βουλάς, σοφοὶ
κατηργήσατε, ἀθλήσαντες νομίμως δέ, Θεοῦ δόξης ἐτύχετε.

Θεοτοκίον.

Ὡς θρόνον σε Παρθένε τοῦ Βασιλέως, ἐν ᾧ καθήσας τοῖς πιστοῖς,
καθέδραν οὐράνιον, ἠτοίμασε, γεραίρομεν, καὶ πόθῳ μακαρίζομεν.

Ὠδὴ γ΄. Τόξον δυνατῶν ἠσθένησε.

Στήσας ἐπὶ πέτραν πίστεως, Πέτρε τῆς ψυχῆς σου τοὺς πόδας μακάριε, τῇ
ἐνστάσει οὐ παρετράπη, τῶν ἀθέων παμμακάριστε.

Ἄλλον ὡς ἀστέρα λάμποντα, Λάμψακός σε Πέτρε τῇ οἰκουμένη
προβάλλεται, ἐκμειοῦντα τῆς ἀθεΐας, τὴν ἐσπέραν θεῖα χάριτι.

Νεύσει πρὸς Θεὸν νευρούμενος, Πέτρε τροχαντήρσι καὶ δεσμοῖς
συντριβόμενος, καὶ τυπτόμενος ἀνενδότως, στεφανίτης ἀναδέδειξαι.

Ἕμνον τῷ Θεῷ προσάγοντες, πᾶσαν Ἀθλοφόροι ἐπιφορὰν τῶν
κολάσεων, ὑπεμείνατε· διὰ τοῦτο, τῶν στεφάνων ἠξιώθητε.

Θεοτοκίον.

Μόνη παρθενεύεις τίκτουσα, μόνη μυστηρίου μεγίστου ὄντως διάκονος,
ἐγνωρίσθης Θεὸν τεκοῦσα, Θεοτόκε Μητροπάρθενε.

Ὁ Εἰρμός.

» Τόξον δυνατῶν ἠσθένησε, καὶ οἱ ἀσθενοῦντες » περιεζώσαντο δύναμιν·
διὰ τοῦτο ἐστερεώθη, ἐν » Κυρίῳ ἡ καρδία μου.

Κάθισμα. Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Μαρτύρων ἐν αἵματι, καλλωπιζόμενοι, Κυρίῳ παρίστασθε, τῷ τοῦ
παντὸς Βασιλεῖ, καλλίνικοι Μάρτυρες· ὅθεν ἐν εὐφροσύνῃ, τὴν σεπτὴν
ὑμῶν μνήμην, σήμερον ἐκτελοῦμεν, ὀφλημάτων τὴν λύσιν, αἰτούμενοι
εὐρεῖν δι' ὑμῶν, καὶ μέγα ἔλεος.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς. Ὠδὴ δ΄. Δι' ἀγάπησιν οἰκτίρμον.

Νυσταγμὸν ἀπὸ βλεφάρων ψυχῆς ὠθοῦντες, τὸν ἐκ τῆς ἀμελείας,
ἐγρηγόρσεσι θεαίας, πᾶσαν ἐκοιμίσατε, ἀθέων κακόνοιαν.

Ὡς ὑπέρτιμοι καὶ θεῖοι τοῦ Λόγου λίθοι, θανατωθέντες λίθοις, ὁ Ἀνδρέας
καὶ Παῦλος, καὶ ὁ Διονύσιος, ζωῆς ἠξιώθησαν.

Τὸν τερπνότατον λειμῶνα τῆς εὐσεβείας, τὴν ἀληθῆ καὶ θεῖαν, τοῦ
Χριστοῦ εὐωδία, πίστει εὐφημήσωμεν, τοὺς Μάρτυρας σήμερον.

Οἱ τὰ κάτω παριδόντες ἐφέσει θεία, καὶ τῆς σαρκὸς τοὺς πόνους, ὑποστάντες γενναίως, χαίροντες πρὸς ἄπονον ζωὴν μεταβεβήκασι.

Θεοτοκίον.

Ἐπερὺμνητε Παρθένε Θεοκυῆτορ, τοὺς ὕμνητάς σου σῶζε, ἐπὶ σοὶ πεποιθότας, πάσης περιστάσεως, κινδύνων καὶ θλίψεων.

Ῥδὴ ε΄. Τὸν φωτισμὸν σου Κύριε.

Σημειωθέντες Μάρτυρες, φωτὶ τῷ νοητῷ, βασάνων σκότος, καὶ νύκτα πονηράν, σθένει θεϊκῷ πολυθείας, ἀπροσκόπτως διέβητε.

Παρθενικαῖς ἐκλάμπουσα, Χριστίνα καλλοναῖς, στιγμάτων φέγγει, λαμπρῶς ὠραιώθης, καὶ πρὸς νοητὸν Χριστοῦ νυμφῶνα, κατεσκήνωσας χαίρουσα.

Οἱ μανικῶς ἐρώμενοι, τοῦ σώματος τοῦ σου, Χριστίνα μάρτυς, ἡδίστω σου λόγῳ, ἔρωτα Θεοῦ εἰσδεδεγμένοι, ἐναθλοῦσι στερρότατα.

Θεοτοκίον.

Νύμφη Χριστοῦ ἀνύμφευτε, δι' ἧς τοῦ παλαιοῦ, λυθέντες χρέους, υἱοὶ κατὰ χάριν, ὄφθημεν Πατρὸς ἐπουρανίου, τοὺς ὕμνοῦντάς σε φύλαττε.

Ῥδὴ ς΄. Ἐβόησε, προτυπῶν.

Ὁ ἔνδοξος, ἀριστεύσας Ἡράκλειος ἦρατο, μέγα κλέος, Παραδείσου πολίτης γενόμενος, καὶ σεπταῖς χορείαις, ἐνωθεὶς ἀθλητῶν συναγάλλεται.

Ἐμνήσωμεν, σὺν Παυλίνῳ τὸν θεῖον Βενέδιμον, καὶ Ἀνδρέαν, καὶ Ἡράκλειον καὶ Διονύσιον, Πέτρον τε καὶ Παῦλον, καὶ Χριστίαν Κυρίου τοὺς Μάρτυρας.

Στρεβλούμενοι, καὶ τοῖς λίθοις ἀδίκως βαλλόμενοι, τῷ πυρὶ τε τελειούμενοι, ἔνδοξοι Μάρτυρες, τὴν τῶν πρωτοτόκων, Ἐκκλησίαν οἰκεῖν ἠξιώθητε.

Τὸν δεῖξαντα, τοὺς σοφοὺς ἀθλοφόρους ἐκλάμποντας, ὡς ἀστέρας, Ἐκκλησίας ἐν τῷ στερεώματι, εὐσεβῶς ὕμνοῦντες, τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ προσκυνήσωμεν.

Θεοτοκίον.

Ὡς ἄρουρα καρποφόρος τὸν στάχυν ἐβλάστησας, Θεοτόκε, τῆς ζωῆς τοὺς πιστοὺς διατρέφοντα, καὶ λιμὸν τῆς πλάνης, ἐκ τῆς γῆς ἀληθῶς ἀναστέλλοντα.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐβόησε, προτυπῶν τὴν ταφὴν τὴν τριήμερον, ὁ » προφήτης Ἰωνᾶς, ἐν τῷ κήτει δεόμενος· Ἐκ » φθορᾶς με ῥῦσαι, Ἰησοῦ Βασιλεῦ τῶν Δυνάμεων.

Κοντάκιον τῆς Ἑορτῆς.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΗ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Πέτρου, Διονυσίου, Χριστίνης παρθένου, Ἀνδρέου, Παύλου, Βενεδίμου, Παυλίνου καὶ Ἡρακλείου.

Στίχ. Σεπτοὶ Ἀθηταί, ὑπὲρ σεπτῆς Τριάδος,
Ἐπὲρ τὸ ζῆν εἶλοντο θανεῖν ἐμφρόνως.

Ὅγδοῦς Ἀθλοφόρων ἐκ γαίης εἰς πόλον ἦρθη.

Ὡν ὁ μὲν Ἅγιος Πέτρος ἦν ἐκ Λαμψάκου τῆς πόλεως. Ἀχθεῖς δὲ Δάκνω ἄρχοντι τῆς Εὐριδινῶν πόλεως (ἢ Δεκίῳ τῆς Ἀβυδηνῶν) καὶ θῦσαι προσταχθεῖς τῇ Ἀφροδίτῃ καὶ μὴ πεισθεῖς, ἀλλὰ τὸν Χριστὸν Θεὸν ὁμολογήσας, δεσμοῖς καὶ ξύλοις καὶ τροχαντῆρσιν ὅλον τὸ σῶμα συντριβεται, καὶ τὸ πνεῦμα παραδίδωσι. Παῦλος δὲ καὶ Ἀνδρέας ἐκ Μεσοποταμίας ὄντες, ἅμα τῷ ἄρχοντι Δάκνω, ὑφ' ὃν ἐστρατεύοντο, τὰς Ἀθήνας καταλαμβάνουσι. Συλληφθέντων δὲ ἐν αὐταῖς Διονυσίου καὶ Χριστίνης, τὴν αὐτῶν πιστεύονται φυλακὴν. Τὴν δὲ ἁγίαν Χριστίναν, παρθένον οὔσαν καὶ εὐπρεπῆ καὶ γάμου ἔχουσαν ὥραν, ἐκκαλοῦνται πρὸς μῖξιν. Τῆς δὲ μὴ πεισθείσης, ἀντὶ τοῦ ταύτην βιάσασθαι, μεταβληθέντες ταῖς παραινέσεσιν αὐτῆς, ἐπίστευσαν τῷ Χριστῷ. Ὅθεν αὐτοὶ μὲν καὶ ὁ Διονύσιος νιφάσι τῶν λίθων κατεχώσθησαν· ἡ δὲ ἁγία Χριστίνα, ἐπιπεσοῦσα αὐτοῖς, τὴν κεφαλὴν ἀπετμήθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Θεοδότου καὶ Τεκούσης καὶ τῶν ἁγίων ἑπτὰ παρθένων γυναικῶν, τῶν ἐν Ἀγκύρᾳ, Ἀλεξανδρείᾳ, Κλαυδίας, Φαεινῆς, Εὐφρασίας, Ματρώνης, Ἰουλίας καὶ Θεοδότης.

Εἰς τὸν Θεόδοτον·

Στίχ. Χεῖρ Θεόδοτον, ἦν Θεοῦ χεῖρ ξηράνοι,
Θεῷ δοτὸν τίθησι πλήξασα ξίφει.

Εἰς τὰς ἑπτὰ παρθένας·

Λίμνη γυναικῶν ἑπτὰς ἐμβεβλημένη,
Χαίρει βίου ρέοντος ἐκβεβλημένη.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Ἀβραμιαῖοί ποτε.

Νέους ζηλοῦντες πιστῶς, ἐν Βαβυλῶνι παῖδας, τὸ πῦρ προθύμως ὑπεισήλθετε, βοῶντες μακάριοι· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Μὴ προσκυνῆσαι γλυπτοῖς, οἱ Ἀθηταί τῆς δόξης, ἀνασχεθέντες τὸν αἰδιδιμον, θάνατον ὑπέστησαν, τὰς ἀθανάτους λήξεις σαφῶς ἀπολαβόντες.

Ἀνδρειοτάτῃ ψυχῇ καὶ ῥωμαλέᾳ γνώμῃ, τῶν ἀνομούντων τὰ φρυάγματα, καθεῖλον οἱ Μάρτυρες, ἀναβοῶντες πιστῶς· Χριστέ, εὐλογητὸς εἶ.

Ῥήμασι θείοις ὀχυρωθεῖς, Μάρτυς Παυλῖνε, θανεῖν προεἶλω πανασίδιμε, βοῶν τῷ ποιήσαντι· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Τὴν κιβωτὸν τοῦ Θεοῦ, τοῦ θείου μάννα στάμνον, χρυσοῦν λυχνίαν τε καὶ τράπεζαν, τὸ ὄρος τὸ ἅγιον, τὴν Θεοτόκον πάντες, πιστῶς ὑμνολογοῦμεν.

Ῥδὴ η'. Λυτρωτὰ τοῦ παντός.

Ἐφαντὸν ἐκ τῆς ἄνωθεν χάριτος, ἀπεκδύσει πηλίνου τοῦ σώματος, οἱ Ἀθληταὶ ἱμάτιον, ἐνεδύσαντο πόθῳ ἀναβοῶντες· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Ῥαντισμῷ θείου αἵματος Μάρτυρες, καθαρθέντες τὸ αἷμα τὸ ἴδιον, ὑπὲρ Χριστοῦ ἐχέετε, μελωδοῦντες ἀπαύστως· Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ὡραιότατοι βότρυες ὄφθητε, νοουμένης ἀμπέλου μακάριοι, οἶνον ἡμῖν προχέοντες, εὐσεβείας τοῖς πόθῳ ἀναβοῶσιν· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Νοητὸν ἰλαστήριον πέφυκας, τὰς ἀπάντων δεήσεις δεχόμενον, καὶ τῷ Υἱῷ σου Πάναγνε, ἀναφέρον εἰς λύτρον τῶν μελωδούντων· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

» Λυτρωτὰ τοῦ παντὸς Παντοδύναμη, τοὺς ἐν μέσῳ » φλογὸς εὐσεβήσαντας, συγκαταβάς ἐδρόσισας, καὶ » ἐδίδαξας μέλπειν· Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε » ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ῥδὴ θ´. Εὐὰ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς.

Ἰέρευσαν πόθῳ ἑαυτοὺς οἱ Μάρτυρες, οἱ γενναῖοι ἀγαλλόμενοι· ἔδωκαν αἵματα προθύμως, καὶ ὄλβον ἀναφαίρετον ἔλαβον· καὶ νῦν ταῖς τῶν Μαρτύρων ἠρίθμηνται, χοροστασίαις οἱ πανεύφημοι.

Ὡράθητε ἄνθη νοητὰ μυρίζοντα, ἀθλοφόροι τὴν εὐσέβειαν, θείας τε πόλεως πολῖται, λιμένες τῶν ἐν ζάλῃ σωτήριοι, φωστῆρες ἀληθείας ὑπέρμαχοι· ὅθεν ἀξίως μακαρίζεσθε.

Σὺν Πέτρῳ καὶ Παύλῳ τὸν σοφὸν Ἡράκλειον, καὶ Παυλίῳ καὶ Βενέδιμον, ἅμα Ἀνδρέα καὶ Χριστίνη, καὶ τῷ Διονυσίῳ τιμήσωμεν, στερόνως ὑπὲρ Χριστοῦ μαρτυρήσαντας, καὶ τὴν ἀπάτην ἀφανίσαντας.

Ἡ γῆ μὲν τὰ αἵματα ὑμῶν ἐδέξατο, ἐκχυθέντα μεγαλώνυμοι, ὑπὲρ τοῦ πάντων Εὐεργέτου, σκηναὶ δὲ τῶν Δικαίων τὰ πνεύματα· μεθ' ὧν περιχορευόντες μνήσθητε, τῶν μεμνημένων ὑμῶν πάντοτε.

Θεοτοκίον.

Φωνὴν σοὶ πιστοὶ περιχαρῶς προσφέρομεν, τοῦ Ἀγγέλου θεονύμφευτε· Χαῖρε βοήθεια ἀνθρώπων, Μαρτύρων Ἀποστόλων κραταίωμα, καὶ πάντων Προφητῶν περιήχημα, Θεογεννητορ παναμώμητε.

Ὁ Εἰρμός.

» Εὐὰ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν κατάραν » εἰσφύκισατο· σὺ δὲ Παρθένε Θεοτόκε, τῷ τῆς » κυφορίας βλαστήματι, τῷ κόσμῳ τὴν εὐλογίαν » ἐξήνησας· ὅθεν σε πάντες μακαρίζομεν.

Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Καὶ τὰ λοιπά, ὡς σύνηθες, ἢ Α´ Ὡρα,

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΙΘ΄ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος

Πατρικίου, Ἐπισκόπου Προύσης,

καὶ τῶν σὺν αὐτῷ Ἀκακίου, Μενάνδρου

καὶ Πολυαίνου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς γ΄ καὶ τῶν Ἁγίων γ΄.

Στιχηρὰ τῶν Ἁγίων.

Ἦχος β΄. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

Θεία, τετρακτὺς ἱεραρχῶν, δέδεικται πληθὺς ὥσπερ στύλων, ἀμεταθέτων Χριστοῦ, ὧν τῇ ἐδραιότητι, Σοφία οἶκον ὑποῖ, τῶν δογμάτων τὰ θύματα, προτίθησι πᾶσιν, οἶνον τὸν εὐφρόσυνον, κινρᾶ κρατῆρι σεπτῶ, νέμει, τὴν τροφήν καὶ τὴν χάριν, τοῖς πιστῶς τελοῦσι τὴν μνήμην, τῶν Ἱεραρχῶν καὶ ἀθλοφόρων Χριστοῦ.

Μύσται, καὶ θεράποντες Χριστοῦ, καὶ Ἱερομάρτυρες θεῖοι, κόσμον φρουρήσατε, μέγιστε Πατρίκιε, σὺν Ἀκακίῳ ὁμοῦ, ἱερώτατε Μενάνδρε, Πολύαινε μάκαρ, στίφος ἰσοστάσιον, τῶν τετραμόρφων νοῶν, θείαν, ὡς τελοῦντες χορείαν, καὶ Θεοῦ παρόντες τῷ θρόνῳ, συντηρεῖτε πίστει τοὺς τιμῶντας ὑμᾶς.

Ὅντως, ὦ Πατρίκιε ποθῶν, ἐπὶ θαλασσῶν τὸν ἀφράστως, θεμελιώσαντα γῆν, καὶ τὸν ποταμοῖς αὐτήν, προετοιμάσαντα, σοῦ τοῖς θείοις προσρήμασι, διδάσκεις ὑδάτων, τῶν θερμῶν μυστήριον, τὸ ὑπερθαύμαστον· οὗ περ, προχοαῖς νῦν ἐνθέοις, δίδου καὶ ἡμῖν σαῖς πρεσβείαις, ἰαμάτων ἄνωθεν τὰνάματα.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Ὁμοίως καὶ Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε. Γερασίμου.

Τετράς θεοφόρητος, Ἱεραρχῶν ἱερῶν, Τριάδα τὴν ἄκτιστον, κατ' ἐναντίον ἐχθρῶν, πανσόφως ἐκήρυξε, Πατρίκιος ὁ τῆς Προύσης, θεηγόρος ποιμάντωρ, Ἀκάκιος σὺν Μενάνδρῳ, καὶ Πολύαινος ἅμα· διὸ καὶ ὡς ἀθλήσαντες, δόξης ἠξιώθησαν.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς καὶ τῶν Ἁγίων.

Ὁ Κανὼν τῶν Ἁγίων, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς:
Πατρ(ίκιον) τὸν ἄριστον ἐν ἀθλοφόροις ἀείδω.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ἦχος πλ. δ'. Ὠδὴ α'. Ἀρματηλάτην Φαραῶ.

Παντοδαπαῖς κεκοσμημένην χάρισιν, ἱερωσύνης στολὴν, καὶ ταῖς βαφαῖς αὐθις, μαρτυρίου αἵματος, ὠραῖσθεῖσαν ἔνδοξοι, περιθέμενοι πάντες, τῆς εὐσεβείας ἐδείχθητε, πρόμαχοι στέρροι καὶ τῆς πίστεως.

Ἀγωνοθέτης ὁ Χριστὸς καθήμενος, ἐν δεξιᾷ τοῦ Πατρὸς, τοῖς ἀθληταῖς πᾶσι, τῶν ἀγῶνων στάδιον, ἀναπετάσας ἤθροισε, προσφυῶς ἡρμοσμένον, χορὸν Μαρτύρων τετράριθμον, ἄσμασιν αὐτὸν μεγαλύνοντα.

Τῆς Ἐκκλησίας προεστὼς Πατρίκιε, οἷα ποιμὴν ἀγαθός, ὑπὲρ αὐτῆς μάκαρ, τὴν ψυχὴν σου τέθεικας, σὺν Ἀκακίῳ Μένανδρον, Πολύαινον τε τὸν θεῖον, σοφοὺς πλουτίσας συλλήπτορας, ἄσμα τῷ Θεῷ ἀναπέμποντας. Θεοτοκίον.

Ῥήσεσι θείων Προφητῶν ἐπόμενοι, καθωμολόγησαν, τὸν τοῦ Θεοῦ Λόγον, σάρκα προσλαβόμενον, οἱ θεηγόροι Μάρτυρες, ἐξ ἀχράντου Παρθένου, ἦν Θεοτόκον δοξάζοντες, ἄσμασιν ἀεὶ μακαρίζομεν.

Ὠδὴ γ'. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Τοὺς πορευθέντας ἀνδρικῶς, τὴν τρίβον τοῦ μαρτυρίου, καὶ τελέσαντας τὸν κάλλιστον δρόμον, μακαρίσωμεν πιστοί, ὡς νικηφόρους μάρτυρας, καὶ στεφανίτας θείους, καὶ ἱεράρχας θεόφρονας.

Ὁ θεηγόρος πυρωθεὶς, τῷ ζήλῳ τῆς εὐσεβείας, κατεμάρανε τὴν φλόγα τῆς πλάνης, ῥητορεύων ἀσφαλῶς, θεολογίας δόγματα, καὶ συνετίζων πάντας, πρὸς θεῖαν ὄντως ἐπίγνωσιν.

Νενεκρωμένον καθορῶν, τῷ κάρῳ τῆς ἀσεβείας* ὁ Πατρίκιος δεινὸν ἠγεμόνα, εἰσεπήδησε βοῶν, θεογνωσίας ῥήματα, καὶ διασπείρων πᾶσι, τὸν θεῖον λόγον τῆς πίστεως.

Θεοτοκίον.

Ἀπειρογάμως τοῦ Θεοῦ, τὸν Λόγον ὃ Θεοτόκε, ἀπεγέννησας ἐκ σοῦ σαρκωθέντα, ὃν οἱ Μάρτυρες Θεοῦ, ἀνδρείως ὠμολόγησαν, ὡς στρατιῶται τούτου, καὶ στεφανῖται γενόμενοι.

Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς, τοὺς οὐρανοὺς ἐν » συνέσει, καὶ τὴν γῆν ἐπὶ ὑδάτων ἐδράσας, ἐν τῇ » πέτρᾳ με Χριστέ, τῶν ἐντολῶν σου στήριζον, ὅτι » οὐκ ἔστι πλὴν σου, ἅγιος μόνε φιλόνητος.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Σὺν Μενάδρῳ Ἀκάκιον τὸν σοφόν, καὶ Πολύαινον πίστει τὸν ἱερόν, τιμῶμεν ἄσμασι, καὶ τὸν μέγαν Πατρίκιον, ἱερεῖς γὰρ οὗτοι, Θεοῦ Παντοκράτορος, γεγονότες πίστει, αὐτῷ εὐηρέστησαν· ὅθεν μαρτυρίου, ἐπὶ τέλει τοῦ βίου, λαμπρῶς ἠξιώθησαν, καὶ Ἀγγέλοις συνήθησαν, οἷς ἐκ πόθου βοήσωμεν. Πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην ὑμῶν.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς.

Ὡδὴ δ´. Σὺ μου ἰσχύς, Κύριε.

Ῥώμην Χριστοῦ, περιεβάλου Πατρικίε· ἱερεὺς γάρ, τούτου ἐχρημάτισας, καὶ τοῖς αὐτοῦ, ἴχνεσι σαφῶς, κατακολουθήσας, διὰ βασάνων προσήνεξαι, τῷ μόνῳ εὐεργέτη, εὐσεβῶς ἀνακράζων· Τῇ δυνάμει σου δόξα φιλόανθρωπε.

Ἱερουργός, θεῖος ἐδείχθης Ἀκάκιε, θείας αἴγλης, Πάτερ ἐμφορούμενος, καὶ τοῦ Χριστοῦ, Μάρτυς

* Τὰ χειρόγραφα ἔχουσιν ἄλλως πως τὰ ἐξῆς τοῦ Τροπαρίου· ἡγοῦν «τὸν παράνομον διώκτην ὁ Μάρτυς, ἐξεφαύλισεν αὐτοῦ, τὸν δόλον τὸν ὀλέθριον, φιλοσοφῶν τὰ θεῖα, ὁ μέγας ὄντως Πατρικίος».

ἀληθής, ἀναδεδειγμένος, εἰδώλων πλάνην κατέπτυσας· διὸ καὶ γεγηθότι, συνειδότι κραυγάζεις· Τῇ δυνάμει σου δόξα φιλόανθρωπε.

Στίφει Χριστέ, τῶν σῶν Μαρτύρων ὁ Μένανδρος, συγχορεύων, καὶ συναγαλλόμενος, μαρμαρυγαῖς, λάμπει νῦν ταῖς σαῖς, καὶ φωτοχυσίαις, ὠραίαις ἀγλαϊζόμενος, κάκεῖ σοὶ τῷ Δεσπότη, γεγηθῶς ἀνακράζει· Τῇ δυνάμει σου δόξα φιλόανθρωπε.

Τῆς ἱερᾶς, στάσεως Σῶτερ Πολύαινος, ἠξιώθη ὡς ἀκαταγώνιστος, Μάρτυς φανείς· ὅθεν καὶ φωτός, νῦν τοῦ ἀκηράτου, ἀξίως ἀναπιμπλάμενος, βοᾷ σοὶ τῷ Δεσπότη, τῶν ἀπάντων καὶ κτίστη· Τῇ δυνάμει σου δόξα φιλόανθρωπε.

Θεοτοκίον.

Ὅπλον Χριστέ, τὴν σὲ τεκοῦσαν Πανάμωμον, κεκτημένοι, πλάνης ἐτροπώσαντο, τὰς μηχανάς, Μάρτυρες οἱ σοί, καὶ τὰς τῶν τυράννων, θωπείας σαφῶς διέλυσαν, καὶ νῦν στεφανηφόροι, δεδειγμένοι βοῶσι· Τῇ δυνάμει σου δόξα φιλόανθρωπε.

Ὡδὴ ε´. Ἵνα τί με ἀπόσω.

Νεκρωθέντες τῷ κόσμῳ, Μάρτυρες θεόφρονες πόνοις ἀσκήσεως, τῷ Χριστῷ προθύμως, προσηνέγκατε θύματα τέλεια, ἑαυτοὺς τυθέντες, ὡσπερ ἄμνοι τοῖς τοῦ Δεσπότη, πειθαρχοῦντες ἐνθέοις προστάγμασιν.

Ἐναθλοῦντες νομίμως, Μάρτυρες πανεύφημοι ἐστεφανώθητε· καρτερήσαντες γὰρ τὰς πικρὰς ἀλγηδόνας καὶ μάστιγας, τὰς τῶν παρανόμων, ἐν οὐρανοῖς κατατρυφήσαι, τῆς ἀφάρτου ζωῆς ἠξιώθητε.

Νοερῶς σὺν Ἀγγέλοις, νῦν ἐνδιαιτώμενος μάκαρ Πατρικίε, τῶν ἐπιτελούντων, τὴν σεβάσμιον μνήμην σου μέμνησο, πρὸς τὸν σὸν Δεσπότην, ἐν προσευχαῖς καθικετεύων, ἐκ κινδύνων ῥυσθῆναι πανεύφημε.

Θεοτοκίον.

Ἀληθῆ Θεοτόκον, πάντες ἐπιγνόντες σε Μάρτυρες ἔνδοξοι, τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα, Θεὸν Λόγον εἰδότες ἐκήρυξαν, πρὸς τὴν ἁμαρτίαν, νεανικῶς μέχρι θανάτου, ἀνθιστάμενοι Κόρη πανύμνητε.

Ὡδὴ ς´. Ἄβυσσος ἁμαρτιῶν.

Θίασον ἀθλητικόν, ἐκ τεσσάρων συνεστῶτα Μαρτύρων, ἱεραρχῶν ἀξίως, εὐπρεπῶς φαιδρυνόμενον, ὁ λαὸς ὁ εὐσεβῆς, νῦν συστησάμενοι, τὰς χορείας, χαρμονικῶς ἀνευφημήσωμεν.

Λύουσι σωματικῶν, ἀλγηδόνας οἱ στερροὶ νοσημάτων, ταῖς τῶν θερμῶν ὑδάτων, αὐτομάτοις ἐκβλύσει, καὶ παθῶν τῶν ψυχικῶν, θείαις ἐντεύξεσι, τοὺς ἐν πίστει, προσερχομένους ἀπαλλάττουσιν.

Ὅρθρον μοι τὸν νοητόν, τῷ ἐν σκότει τῶν πταισμάτων κειμένῳ, καὶ μοχθηρῶς ἐντεῦθεν, τὴν ζωὴν διανύοντι, προσευχαῖς μάκαρ ταῖς σαῖς, νῦν ἐξανάτειλον, ἱκετεύων, τὸν λυτρωτὴν Χριστὸν Πατρίκιε.

Θεοτοκίον.

Φώτισόν μου τὴν ψυχὴν, ἡ τεκοῦσα τὸ ἀπαύγασμα δόξης, τῆς τοῦ Πατρὸς Παρθένε, Θεοτόκε πανύμνητε· τὴν σὴν γὰρ οἱ ἀθληταί, χάριν κατέχοντες, τῶν τυράννων, τὰς γλωσσαλγίας ἀπεκρούσαντο.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἄβυσσος ἀμαρτιῶν, καὶ πταισμάτων καταγιγίς με » ταραττει, καὶ πρὸς βυθὸν βιαίως, συνωθεῖ » ἀπογνώσεως· ἀλλὰ σὺ τὴν κραταιάν, χεῖρά μοι » ἔκτεινον, ἐλεῆμον, καὶ ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με ἀνά» γαγε.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ'. Ὡς ἀπαρχὰς τῆς φύσεως.

Ὡς ἱερὸν κειμήλιον, τοῦ Ἰησοῦ Πατρίκιε, ἡ Ἐκκλησία λαβοῦσα τὸ σῶμά σου, ἀγαλλομένη κράζει σοι· Διὰ σοῦ ἅπας κόσμος, ἐν εἰρήνῃ βαθεῖα διαφυλάττεται, ἐξ αἰρέσεως πάσης ἀλώβητος καὶ ἀήττητος.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΘ' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Πατρικίου, Ἐπισκόπου Προύσης, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ Ἀκακίου, Μενάνδρου καὶ Πολυαίνου.

Στίχ. Ἐφεῦρε Πατρίκιος ἐκτμηθεὶς κλέος,

Ἐπὲρ κλέος πᾶν πατρικίων γηίνων.

Ἐννεακαιδέκατη τάμε Πατρίκιον ζήφος ὀξύ.

Ὁ μέγας οὗτος Πατρίκιος, διὰ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν ἐγκληθεὶς, παρέστη Ἰουλίῳ τῷ Ἐπάρχῳ· καὶ τούτου πείθειν αὐτὸν παντοίως ἐπιχειροῦντος, καὶ τὴν τῶν θερμῶν ὑδάτων προβαλλομένου ἀνάδοσιν, ὡς προνοία τῶν θεῶν ἐκπυροῦνται καὶ ἐπ' εὐεργεσία τῶν ἀνθρώπων ἐκχέονται, ὁ Ἅγιος Μάρτυς ἀντέφησεν, ἐπ' εὐεργεσία μὲν τὰ θερμὰ ἀναδίδοσθαι ὕδατα, τῇ δὲ δυνάμει τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ τάξαντος δύο τόπους, τὸν μὲν ἀγαθῶν ἔμπλεων, ἔνθα οἱ Δίκαιοι ἀναπαύονται, τὸν δὲ σκότους καὶ πυρός, ἔνθα κατακριθήσονται οἱ ἀμαρτωλοί, μετὰ τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν. Καὶ ὅτι τὸ πῦρ εἰς πᾶσαν τὴν κτίσιν ἐνέθηκεν ὁ Θεὸς καὶ τοῖς ἄλλοις στοιχείοις ἀνέμιξε· καὶ ἔστι μὲν ὑπεράνω τοῦ στερεώματος πῦρ καὶ ὕδωρ, ἔστι δὲ καὶ ὑποκάτω τῆς γῆς, ἐξ οὗ ἀναδιδόασιν αἱ πηγαί, αἱ μὲν πλησιάζουσαι τῷ πυρὶ, θερμόν, αἱ δὲ πολὺ τούτου ἀπέχουσαι, ψυχρόν. Καὶ ὅτι τὸ ὑποκάτω τῆς γῆς πῦρ κολαστήριόν ἐστι ψυχῶν ἀσεβῶν· καὶ τὸ κατώτατον ὕδωρ εἰς κρύσταλλον πεπηγός, Τάρταρος ὀνομάζεται, ἔνθα οἱ

θεοὶ τῶν Ἑλλήνων ἔλαχον κατοικεῖν. Καὶ τοιαῦτα πολλὰ ἕτερα εἰπὼν, προστάξαντος τοῦ ἄρχοντος, μέσον τῶν ἀναδιδομένων ἐβλήθη θερμῶν τῶν δὲ τοὺς ἐμβαλόντας μᾶλλον ἢ τὸν βληθέντα βλαψάντων, ἐξῆλθεν ὁ Ἅγιος ἀβλαβής· καὶ τὴν διὰ ξίφους ἀπόφασιν δεξάμενος, μετὰ Ἀκακίου, Μενάνδρου καὶ Πολυαίνου τὰς κεφαλὰς ἀπετημήθησαν. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶν σύναξις ἐν τῷ οἴκῳ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Μέμνονος τοῦ θαυματουργοῦ.

Στίχ. Ὑπνοῖ τι μικρὸν ἀρπαγὴν τὴν ἐσχάτην,
Τὴν εἰς ἀπαντὴν τοῦ Θεοῦ Μέμνων μένων.
Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἀκολούθου.

Στίχ. Ὁ Μάρτυς Ἀκόλουθος ὡς πρὸς παστάδα,
Ἐπηκολούθει τοῖς ἄγουσι πρὸς φλόγα.
Ἡ Ἁγία νέα Μάρτυς Κυριακὴ πυρὶ τελειοῦται.

Στίχ. Αἰώνιον φεύγουσα πῦρ ἐχεφρόνως,
Κυριακὴ πρόσκαιρον ἠδέως φέρει.
Ἡ Ἁγία Μάρτυς Θεοτίμη ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Τιμὴ Θεὸς πέφυκε τῇ Θεοτίμῃ,
Ἦν τιμίαν τίθησι Μάρτυρα ξίφος.
Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.
Ῥδὴ ζ'. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Οἱ ἔνδοξοι Μάρτυρες, ἱερωσύνης κεκοσμημένοι στολῇ τῶ σφῶν αἵματι ταύτην, ἱερωτέραν ἀπεργασάμενοι, ἐν θεοπτία χορεύοντες ψάλλουσι· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ῥητόρων δεινότητος, φωτὶ τῷ θείῳ καταυγαζόμενος, ἐξεφαύλισας μάκαρ, ὡς ἐν καμίνῳ τοῖς αὐτομάτοις θερμοῖς, οἷς οὐκ ἐφλέχθης βληθείς, ἀλλ' ἐκραύγαζες· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Οὐ φέρει Πατρίκιε, σοφούς σου λόγους, οἷς ἐθριάμβευσας, ἡγεμῶν ὁ ἀλάστωρ, μιαρωτάτους καὶ ψευδωνύμους θεούς, ὧν καταπτύσας ἐβόας γηθόμενος· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ἴδου νῦν πεπλήρωται, Δαυὶδ τοῦ θείου ἢ θεία πρόρρησις, λιτανεύει γὰρ πόθῳ, τετράς Μαρτύρων τῷ σῶ προσώπῳ ἀγνή, τῷ σαρκωθέντι ἐκ σοῦ ἀνακράζουσα· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ῥδὴ η'. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Στεφανηφόρους Μάρτυρας, Ἱεράρχας θεόφρονας, δεῦτε γεγηθότες, οἱ πιστοὶ τιμήσωμεν, Χριστὸν μεγαλύνοντες, τὸν παρασχόντα τούτοις ἰσχύν, τὰς τῶν δυσμενῶν, μὴ δεδοικέναι βασάνους· ὃν παῖδες εὐλογοῦσιν, ἱερεῖς ἀνυμνοῦσι, λαοὶ ὑπερυψοῦσιν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἰερωσύνης χρίσματι, μαρτυρίου τε αἵματι, ἢ τῶν καλλινίκων, τετρακτὺς κεκόσμηται, καὶ λάμπει τοῖς θαύμασι, δι' ἑκατέρων μάλα λαμπρῶς. Τὸν Δημιουργόν, καὶ Λυτρωτὴν ἐκβοῶσα· Οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Νενικηκότες ἔνδοξοι, τῶν δαιμόνων τὰς φάλαγγας, καὶ τὰς τῶν τυράννων, ἀπειλὰς μὴ πτήξαντες, στεφάνους ἐδέξασθε, παρὰ Χριστοῦ πανεύφημοι, καὶ ὡς νικηφόροι, ἀθληταὶ μελωδεῖτε· Οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἀγαλλιᾶσθω Μένανδρος, εὐφημείσθω Ἀκάκιος, καὶ σὺν Πολυαίνῳ, ὁ φαιδρὸς Πατρίκιος· χορείαν στησάμενοι, τὸν σαρκωθέντα Λόγον Πατρός, ἐκ παρθενικῆς ἀπειρογάμου νηδύος, ὑμνεῖτσαν ἀπαύστως, ἱερεῖς δεδειγμένοι, αὐτὸν ὑπερυψοῦντες, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ τύ» ραννος, τοῖς θεοσεβέσιν, ἐμμανῶς ἐξέκαυσε· δυνά» μαι δὲ κρείττονι, περισωθέντας τούτων ἰδῶν· Τὸν » Δημιουργόν, καὶ Λυτρωτὴν ἀνεβόα, οἱ παῖδες εὐ» λογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς » πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ θ'· Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός.

Ἐξέστησαν ὀρῶντες τοὺς ἀθλητάς, κεφαλὰς τεμνομένους οἱ τύραννοι, καὶ τὰς ψυχὰς, πόθῳ προδιδόντας καρτερικῶς· ὁ δὲ Χριστὸς ἐδέξατο, τούτους καταπαύσας ἐν ἑαυτῷ· δι' ὧν καὶ τὰς ἰάσεις, πηγάζει ὡς ἐκ κρήνης, ἀδιαλείπτως τοῖς προστρέχουσι.

Ἰδεῖν ἐσπουδακότες τῶν ὀρεκτῶν, τὴν πηγὴν Ἰεράρχαι καὶ Μάρτυρες, ἐν οὐρανοῖς, πάσας εὐκληρίας τὰς ἐν τῇ γῆ, καταλιπόντες ἦρθητε, πρὸς ὑψηλοτάτην περιωπὴν, τῆς θείας βασιλείας, τρυφᾶν ἀξιωθέντες, τῆς ὑπὲρ νοῦν μακαριότητος.

Διήλθητε τὸ ὕδωρ τῶν πειρασμῶν, καὶ τὸ πῦρ τῶν βασάνων διέβητε· καὶ νῦν τρανῶς, τὴν διαγωνίζουσαν ἀθληταί, ἀναψυχὴν εἰλήφατε, τῶν ἐπουρανίων ἐν ταῖς σκηναῖς· ἐν αἷς στεφανηφόροι, χορεύοντες ἀπαύστως, ἐκ τῶν κινδύνων ἡμᾶς ῥύσασθε.

Θεοτοκίον.

Ὡς ἥλιος ἢ μνήμη τῶν ἀθλητῶν, τοὺς πιστοὺς περιλάμπει τοῖς θαύμασιν· ὁ γὰρ ἐκ σοῦ, ἄχραντε Παρθένε τεχθεὶς Θεός, ὃν εὐσεβῶς ἐκήρυξαν, τούτους κατελάμπρυνεν ἐμφανῶς, δοξάζων τοὺς ἐν πίστει, αὐτοῦ τὴν παρουσίαν, τετιμηκότας ὡς ὑπέσχετο.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, καὶ τῆς γῆς κα» τεπλάγη τὰ πέρατα, ὅτι Θεός, ὠφθη τοῖς ἀν»θρώποις σωματικῶς, καὶ ἡ γαστήρ σου γέγονεν, » εὐρυχωρότερα τῶν οὐρανῶν· διὸ σε Θεοτόκε, Ἀγ» γέλων καὶ ἀνθρώπων, ταξιαρχαὶ μεγαλύνουσιν.

Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν, Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, ἢ Ἀ΄ Ὁρα,
Καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ Κ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Θαλλελαίου*.

* Ἀκολουθίαν τοῦ ἁγίου Θαλλελαίου ἐποίησεν καὶ ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης. Αὕτη, ἐκδοθεῖσα ἐγκρίσει τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐν ἔτει 1878 ἐν Μεσολογίῳ, φιλοτίμῳ δαπάνῃ τοῦ Δημ. Διακοπούλου, Δημοδιδασκάλου, ἐπανεξεδόθη νῦν διωρθωμένη ὑπὸ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, ἐπιμελείᾳ τοῦ Μητροπολίτου Ἀλεξανδρουπόλεως Ἀνθίμου Δ. Ρούσσα. Ἐν Ἀθήναις 1991.

ΕΙΔΗΣΙΣ

Τοῦ Ἁγίου κυκλοφορεῖται ἐν ἰδιαιτέρᾳ φυλλάδι πλήρης Ἀκολουθία ἀπὸ τὰς ἐκδόσεις τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Εἰς τὸν Ἑσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς γ΄ καὶ τοῦ Ἁγίου γ΄.

Στιχηρὰ τοῦ Ἁγίου. Ἦχος δ΄. Ἔδωκας σημείωσιν.

Ὅμβροις τῶν αἱμάτων σου, μεγαλομάρτυς Θαλλέλαιε, ἀθεΐας τὴν κάμινον, ἐνθέως κατέσβεσας· νῦν δὲ τῶν θαυμάτων, ρείθροις ἀπελαύνεις, πάθη ποικίλα καὶ πιστοῖς, ῥῶσιν παρέχεις ἐν θείᾳ χάριτι· διὸ τὴν θεῖαν μνήμην σου, περιχαρῶς ἑορτάζομεν, καὶ τὴν κόνιν τοῦ σώματος, ἱερῶς προσπτυσσόμεθα.

Θαλλόν σε κατάκαρπον, θείας ἐλαίας γνωρίσαντες, ἀθλοφόρε Θαλλέλαιε, ἐλαίῳ τῶν πόνων σου, καὶ τῶν ὑπὲρ φύσιν, θαυματουργημάτων, ἱλαρυνόμεθα σαφῶς, τὸν ἐπὶ πάντων Θεὸν δοξάζοντες, μεγάλως σε δοξάσαντα, ὑπὲρ αὐτοῦ ὡς ἀθλήσαντα, καὶ τῆς πλάνης τὸ φρύαγμα, παντελῶς ἀφανίσαντα.

Πελάγει ῥιπτούμενος, καὶ ταῖς σανίσιν εἰλούμενος, καὶ εὐτόνως ξέόμενος, μένεις ἀταπείνωτος, τοῦ Χριστοῦ σε μάκαρ, ἐπενδυναμοῦντος, ἀνδρειοτάτῳ λογισμῷ, πονηροτάτῳ φθόνῳ μαχόμενος, Θαλλέλαιε μακάριε, τῶν ἀσωμάτων ὁμότιμε, ἀθλοφόρων συνόμιλε, πρεσβευτὰ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Ἀπολυτίκιον τῆς Ἑορτῆς. Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς καὶ τοῦ Ἁγίου.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Τὸν κ(λεινὸν) Θαλλέλαιον εὐφημεῖν θέμις.

Ἰωσήφ.

Ἦχος δ΄. Ὠδὴ α΄. Τῷ ὁδηγήσαντι.

Ταῖς ὑπερφώτοις ἀκτίσι, τοῦ παντουργοῦ Πνεύματος καταλαμπόμενος
ἀεὶ, τοὺς τὴν φωσφόρον σου πάντοτε, ἐπιτελοῦντας πανήγυριν φώτισον,
τοῦ μεγαλύνειν σε πιστῶς, Μάρτυς Θαλλέλαιε.

Ὀχυρωθεὶς εὐσεβείᾳ, καὶ κρατυνθεὶς χάριτι, τοῦ πανοικτίρμονος Θεοῦ,
γενναιοφρόνως Θαλλέλαιε πρὸς τοὺς ἀγῶνας ἐχώρησας, καὶ ἔλυσας τὰ
ὀχυρώματα ἐχθροῦ, νίκην ἀράμενος.

Νέος τὸ σῶμα ὑπάρχων, ταῖς δὲ φρεσὶ τέλειος, θεογνωσίαν ἀληθῆ,
καθάπερ ἥλιος ἔλαμψας, εἰδωλικῆς ματαιότητος ζόφωσιν, ἀποσεισάμενος
σαφῶς, Μάρτυς Θαλλέλαιε.

Θεοτοκίον.

Κυριοτόκε Παρθένε, τῶν εὐσεβῶν καύχημα, ἢ τῶν Ἀγγέλων χαρμονή,
Χριστιανῶν τὸ διάσωσμα, ἀμαρτανόντων ἐξίλασμα, γέφυρα ἐκ γῆς
μετάγουσα τοὺς πιστοὺς, σῶζε τοὺς δούλους σου.

Ὠδὴ γ΄. Ὁ στερεῶν βροντὴν.

Θαυματουργεῖς ἐξάϊσια παμμάκαρ, καιρῷ τῷ τῆς ἀθλήσεως· τοῦ γὰρ
τυράννου ἀνηλεῶς, σὲ κολάζειν προθεμένου, αἱ τούτου χεῖρες ὄφθησαν,
ξηραὶ καὶ ἀνενέργητοι.

Ἀποσκοπῶν πρὸς μόνον τὸν Δεσπότην, τὸν νίκην σοι παρέχοντα, οὐ
παρετράπης τῆς ἀληθοῦς, Ἀθλητὰ ὁμολογίας, ἀλλ' ἀκλινῆς διέμεινας,
ἐκπλήττων καὶ τοὺς ἄφρονας.

Λόγῳ ζωῆς καὶ ἔργων ἐπιδείξει, Ἀλέξανδρον ἐζώγησας, καὶ τὸν
Ἀστέριον ἀθλητά, καὶ Θεῷ τῷ εὐεργέτη, πανευκλεεῖς παρέστησας,
Θαλλέλαιε μάρτυρας.

Θεοτοκίον.

Λάμψον μοι φῶς Παρθένε μετανοίας· ἐν σκότει γὰρ κατάκειμαι, τῆς
ἀμαρτίας φρενοβλαβῶς· καὶ παράσχου μοι τὴν λύσιν, τῶν ἐπταισμένων
ὅπως σε, δοξάζω πανάμωμε.

Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ στερεῶν βροντὴν καὶ κτίζων πνεῦμα, στε» ρέωσόν με Κύριε, ἵνα
ὑμῶ σε εἰλικρινῶς, καὶ » ποιῶ τὸ θέλημά σου, ὅτι οὐκ ἔστιν Ἅγιος, ὡς
σὺ ὁ » Θεὸς ἡμῶν.

Κάθισμα.

Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Φωτοειδής ἀναδειχθεὶς ἀθλοφόρος, τῆς ἀθείας σκοτασμὸν ἀπεκρούσω, καὶ πρὸς ποινὰς καὶ θάνατον ἐχώρησας· ὄθεν διανύσας σου, τοὺς γενναίους ἀγῶνας, μέγιστον ἀντέλαβες, κληρουχίαν καὶ δόξαν, τὴν μηδαμῶς γενναῖε ἀθλητά, παρερχομένην, Θαλλέλαιε ἔνδοξε.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς.

Ῥδὴ δ´. Εἰσακήκοα, Κύριε.

Ἐν θαλάσῃ ἀπορρίφεις, δυνάμει θείᾳ οὐκ ἐβυθίσθης, ἀσεβεῖς δὲ κατεπόντισας, τῷ βυθῷ Θαλλέλαιε, τῶν ἱερῶν αἱμάτων σου Μάρτυς σοφέ.

Λαμπροφόρος ταῖς θεϊκαῖς Μάρτυς ἀστράπτων φωτοχυσίαις, ἐπεφάνης τῷ δικάζοντι, διελέγχων ἔνδοξε, τὴν ζοφεράν δυσσέβειαν τούτου τρανῶς. Ἀγιώτατόν σε ναόν, καὶ οἶκον τῆς τρισηλίου δόξης, γεγονότα μάκαρ ἔγνωμεν, ναούς τε καὶ ξόανα, τῶν πονηρῶν δαιμόνων συντρίψαντα.

Θεοτοκίον.

Ἴεροὶ Προφῆται, τὴν σὴν λοχείαν πάλαι προανεφώνουν, ὄρος μέγα καὶ κατάσκιον, πύλην τε καλοῦντές σε, δι´ ἧς Κύριος μόνος Ἄγνη διώδευσεν.

Ῥδὴ ε´. Ἀνάτειλόν μοι Κύριε.

Οἱ πόνοι σου μακάριε, εὐῶδες ὡς θυμίαμα, τῷ Εὐεργέτῃ προσηνέχθησαν· τὴν ἄπονον ἐντεῦθεν, βασιλείαν Ἄγιε, καὶ ζωὴν κεκλήρωσαι, μετὰ πάντων ἐκλεκτῶν.

Ναμάτων θείων ἔμπλεως, ὑπάρχων τῶν τοῦ Πνεύματος, ψυχὰς ἐζώγησας φλεχθείσας, φλογμῷ τῆς ἀσεβείας, καὶ πρὸς ὕδωρ ἔνδοξε, τὸ τῆς ἀναπαύσεως, καθωδήγησας σαφῶς.

Ἐλαία ὡς κατάκαρπος, ἐν οἴκῳ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν Μάρτυς Θαλλέλαιε πεφύτευσαι, ἐλαίῳ εὐσεβείας, πάντων ἰλαρύνουσα, τὰς καρδίας πάνσοφε, καὶ τὰ πρόσωπα ἀεὶ.

Θεοτοκίον.

Υἱὸς φωτὸς ἀπέδειξας, τοὺς σκοτισθέντας πάθεσι, Πατρὸς ἀπαύγασμα κῆσασα, Χριστὸν τὸν φωτοδότην, Παναγία Δέσποινα· διὰ τοῦτο πόθῳ σε, μακαρίζομεν ἀεὶ.

Ῥδὴ ς´. Ζάλη με λογισμῶν.

Φάλαγγας δαιμόνων ἐτροπώσω, συνεργοὺς Θαλλέλαιε, ἀγίους ἔχων Ἀγγέλους, ἐν καιρῷ τῶν ἀγῶνων σου σοφέ, δι´ ὧν στεφανηφόρος, ἀναδειχθεὶς δόξης ἔτυχες.

Ἡ φύσις τῶν ἀλόγων ἐπιγνοῦσα, τοῦ Λόγου σε Μάρτυρα, ὀρμὴν τὴν ἄλογον φεύγει, καὶ τιμᾷ σε ἐν λόγῳ εὐσεβεῖ, ἐν μέσῳ τοῦ σταδίου, ἀγωνιζόμενον ἔνδοξε.

Μέγιστα ἐπὶ σοὶ θαύματα βλέπων, ὄχλος ὁ παράνομος, τελούμενα παραδόξως, καταβάλλεται νεύσει θεϊκῇ, Θαλλέλαιε καὶ φέγγος, θεογνωσίας εἰσδέχεται.

Θεοτοκίον.

Ἐλυσας τῶν δεσμῶν με τῆς ἀμαρτίας, τεκοῦσα τὸν Κύριον, τὸν λύσαντα τὰ τοῦ ἄδου Θεοτόκε, βασιλεια ἀγνή, καὶ πάντας συνδεσμοῦντα, πρὸς τὴν οἰκείαν ἐπίγνωσιν.

Ὁ Εἰρμός.

»Ζάλη με λογισμῶν καταλαβοῦσα, εἰς βυθὸν » καθέλκει με, ἀμέτρων ἀμαρτημάτων· ἀλλὰ σὺ » Κυβερνήτα ἀγαθέ, προφθάσας κυβέρνησον, ὡς τὸν » Προφήτην καὶ σῶσόν με.

Κοντάκιον.

Ἦχος γ´. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Τῶν Μαρτύρων σύναθλος, ἀναδειχθεὶς καὶ ὀπλίτης, στρατιώτης ἄριστος, τοῦ Βασιλέως τῆς δόξης, γέγονας διὰ βασάνων καὶ τιμωρίας, ἔπαρσιν εἰδωλολατρῶν καταπατήσας· διὰ τοῦτο τὴν σεπτὴν σου, ὑμνοῦμεν μνήμην σοφῆ Θαλλέλαιε.

Συναξάριον.

Τῇ Κ´ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Θαλλελαίου.

Στίχ. Ἀκέστορι τμηθέντι τῷ Θαλλελαίῳ,

Θεὸς βοτάνην πρὸς λύσιν πέμπει πάθους.

Εἰκοστῇ Θαλλέλαιος τὴν κεφαλὴν ἀπεκάρθη.

Οὗτος ἦν ἐπὶ Νουμεριανοῦ τοῦ βασιλέως, ὀρμώμενος ἐκ τοῦ Λιβάνου, πατὴρ μὲν Βερουκίου, μητὴρ δὲ Ῥωμυλίας, ἐν μελέτῃ γενόμενος τῆς Ἱατρικῆς τέχνης. Συνεσχέθη δὲ ἐν Ἀζάρβῳ τῆς δευτέρας τῶν Κιλικῶν ἐπαρχίας, ἐν ἐλαιῶνι κρυπτόμενος. Προσάγεται δὲ Θεοδώρῳ τῷ ἄρχοντι ὅς, μὴ πειθόμενον αὐτὸν θῦσαι τοῖς εἰδώλοις, προσέταξε τρυπηθῆναι αὐτοῦ τοὺς ἀστραγάλους καὶ σχοινίους κατὰ κεφαλῆς ἀναρτηθῆναι. Τοῦτο οὖν δόξαντες οἱ ὑπηρέται ποιεῖν, ἕκ τινος θείας δυνάμεως τὰς φρένας ἀλλοιωθέντες, ξύλον ἀντὶ τοῦ Ἁγίου τρυπήσαντες ἀπηώρησαν. Τύπτονται οὖν, ὡς κατὰ τοῦ ἄρχοντος παίξαντες. Εἶτα ἐκέλευσεν αὐτὸν ῥιφῆναι ἐν τῇ θαλάσῃ, ἐξ ἧς ἐξῆλθεν ἀβλαβής, φορῶν ἐσθῆτα λευκὴν. Μετὰ ταῦτα θηρίοις ἐν σταδίῳ ἀφίεται, καὶ πάλιν ἀλώβητος διαμείνας, ἐν Ἐδέσῃ τῆς Αἰγαίων πόλεως ξίφει τὴν κεφαλὴν ἀποτέμεται.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἀσκλαῖ, ὅστις, ἐν ποταμῷ ῥιφεῖς, τελειοῦται.

Στίχ. Αἰγύπτιος τὴν γλῶσσαν Ἀσκλαῖς πῦρ φέρει,

Δι' ἔνθεον κήρυγμα γλωσσῶν ἐμπόρων.

Οἱ τρεῖς ὅσοι καὶ θεοφόροι Πατέρες ἡμῶν Νικήτας, Ἰωάννης καὶ Ἰωσήφ, οἱ κτίτορες τῆς ἐν Χίῳ ἱερᾶς καὶ βασιλικῆς Νέας Μονῆς, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦνται.

Στίχ. Οἱ τρεῖς Ὅσοι τῇ Ἁγίᾳ Τριάδι,

Σὺν τοῖς ἀύλοις νῦν παρίστανται νόοις.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἢ ἀνακομιδῇ καὶ μετακομιδῇ τοῦ λειψάνου τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Νικολάου Μύρων τῆς Λυκίας τοῦ θαυματουργοῦ.

Στίχ. Φάνας ὁ νεκρός σου, θεόφρον, τὴν ἔω,
Ἔφανεν αὐθις καὶ δύσιν τεραστίαις.
Ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Θαλάσσιος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Ὁ Θαλάσσιος καὶ κατοικήσας τάφον,
Βλύζει θαλάσσας χαρίτων ἐκ τοῦ τάφου.
Ὁ Ὅσιος Μάρκος ὁ ἐρημίτης ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Δίδωσι Μάρκῳ τῆς Ἑδέμ κῆπον μέγαν,
Ὁ κῆπον εὐρῶν εἰς ταφὴν Χριστὸς πάλαι.
Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.
Ῥδὴ ζ´. Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός.
Ἰστασο μέσον τῆς φλογός, τῶν πειρασμῶν ὡς οἱ Παῖδες, τὴν θείαν
δρόσον ἐξ ὕψους ἔνδοξε, δεχόμενος σαφῶς, καὶ τὸν ἐπὶ πάντων Θεὸν
δοξολογῶν.
Νέος ὡς ἄλλος Δανιήλ, μέσον λεόντων ἐβλήθης, τῆς τούτων βλάβης
οὐδόλως χάριτι, τῇ θείᾳ μετασχόν, μάρτυς ἀθλοφόρε Θαλλέλαιε.
Θαυματουργίαις τοὺς πιστοὺς, νόσων παντοίων λυτροῦσαι, τὰς τῶν
δαιμόνων ἐλαύνων φάλαγγας, καὶ λύων πειρασμῶν, ταῖς σαῖς ἰκεσίαις
Μαρτύρων καλλονή.
Θεοτοκίον.
Εἰς τὴν βοήθειαν ἡμῶν, θεοχαρίτωτε Κόρη, σὲ δυσωποῦμεν θερμῶς,
ἀνάστηθι καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, πειρασμῶν αἰωνίων καὶ πάσης ἀπειλῆς.
Ῥδὴ η´. Ἐν φλογὶ πυρός.
Μίαν φύσιν μίαν θέλησιν, καὶ βουλὴν καὶ ἰσχὺν ἔνδοξε, Τριάδος θείας
καταγγέλλων εὐσεβῶς, πολύθεον ἐμφρόνως, καθεῖλες βλασφημίαν, καὶ
πόνους ὑπομείνας πολλοὺς, μεγάλως ἐδοξάσθης.
Ἰερεῖον ὡσπερ ἄμωμον, τῷ τυθέντι ἀμνῷ ἅγιον, σὺ προσηνέχθης τῇ τοῦ
ξίφους ἐκτομῇ, καὶ ἔκτεινας τὸν ὄφιν, τὸν πρὶν ἐν Παραδείσῳ παρακοῆς
θανάτῳ Ἀδάμ, καὶ Εὐαν ἀνελόντα.
Συγχορεύουσι τῇ μνήμῃ σου, τοῖς πιστοῖς ἀθληταὶ Ὅσιοι, Ἀγγέλων
δῆμοι, Ἀποστόλων Προφητῶν· μεθ' ὧν οὐρανίους, κληρούμενος
σκηνώσεις, μὴ παύση ὑπὲρ πάντων ἡμῶν, πρεσβεύων ἀθλοφόρε.
Θεοτοκίον.
Ἰλασμὸν τῶν ἐπταισμένων μοι, Παναγία ἀγνή αἴτησαι, καὶ δός μοι χεῖρα
ἐν πελάγει τῶν δεινῶν, δεῖ ὡς χειμαζομένῳ, ἵνα σε μακαρίζω, καὶ πιστῶς
κηρύττω τὴν σὴν, βεβαίαν προστασίαν.
Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν φλογὶ πυρὸς παρίστανται, Χερουβὶμ Σεραφὶμ » Κύριε, καὶ πᾶσα κτίσις, ὕμνον ᾄδει σοὶ τερπνόν· » Ὑμνεῖτε εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε Χριστὸν » τὸν μόνον δημιουργόν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἦδὴ θ´. Παρθένος μάρτυς πολυάθλος.

Ὡς καθαιρέτην τῆς πλάνης σε, ὡς θεῖον ναὸν τοῦ θεοῦ Πνεύματος, σήμερον ἀνευφημοῦμεν σοφέ, τοὺς μακαρίους σου πόνους, τὰ τίμια στίγματα, καὶ τὴν κόνιν τῶν λειψάνων ἀσπαζόμενοι.

Σαρκὸς ἡμῶν, τὰ νοσήματα, ψυχῆς τε τὰ δυσίατα τραύματα, ἴασαι τῶν ἰαμάτων χάριν πλουτήσας, μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, καὶ τῆς αἰωνίου ῥυσθῆναι κολάσεως, τοὺς τιμῶντάς σε, δυσώπει τὸν φιλόανθρωπον.

Ἡ γῆ χυθὲν σου τὸ αἷμα, ἐδέξατο τὸ τίμιον Θαλλέλαιε, καὶ γέγονε πηγὴ ἰάσεων, ἐν ἧ᾽ προστρέχοντες πιστοὶ, τῶν δεινῶν λυτροῦνται, Χριστὸν μεγαλύνοντες, καὶ συμφώνως σε τιμῶντες μακαρίζουσιν.

Θεοτοκίον.

Φωτὸς δοχεῖον γεγένησαι Παρθένε, καὶ θρόνος τοῦ παντάνακτος ἄχραντε, ἐν ᾧ καθήσας τοῦ παλαιοῦ, πτώματος ἠγειρεν ἡμᾶς, καὶ τῇ συνεδρία τῇ θεῖα ἐτίμησε, τοὺς ἐν πίστει καὶ πόθῳ σὲ μεγαλύνοντας.

Ὁ Εἰρμός.

» Παρθένος μάρτυς πολυάθλος, Παρθένον Μητέρα » πολυύμνητον, σήμερον ἐν τῷ αὐτῆς νυμφῶνι, » ἐπιδημοῦσαν ξεναγεῖ· νυμφοστόλοι πάντες χορεύ» σωμεν πάτρια, εὐσεβῶς τὴν Βασιλίδα μεγαλύ» νοντες.

Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Καὶ τὰ λοιπά, ὡς σύνηθες,

Καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ κα' τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τῶν Ἁγίων ἐνδόξων, μεγάλων,

θεοστέπων καὶ ἰσαποστόλων Βασιλέων

Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης.

Εἰς τὸν ἐσπερινόν

Στιχολογοῦμεν τὴν α' στάσιν τοῦ, Μακάριος ἀνὴρ. Εἰς δὲ τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν Στίχους ς' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς γ' καὶ τῶν Ἁγίων γ'.

Στιχηρὰ τῶν Ἁγίων. Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Ἦλον κραταιότατον, τῷ βασιλεῖ ἡμῶν δέδωκας, τὸν Σταυρόν σου τὸν τίμιον, δι' οὗ ἐβασίλευσεν, ἐπὶ γῆς δικαίως, λάμψας εὐσεβεία· καὶ

βασιλείας οὐρανῶν, κατηξιώθη τῆ εὐσπλαγχνία σου· μεθ' οὗ σου τὴν φιλόανθρωπον, οικονομίαν δοξάζομεν, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἐδώκας φιλόανθρωπε, τῷ εὐσεβεῖ σου θεράποντι. Σολομῶντος τὴν φρόνησιν, Δαυὶδ τὴν πραότητα, καὶ τῶν Ἀποστόλων, τὴν ὀρθοδοξίαν, ὡς βασιλέων Βασιλεύς, κυριεύοντων τε πάντων Κύριος· διό σου τὴν φιλόανθρωπον, οικονομίαν δοξάζομεν, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Πρῶτος καθυπέταξας, τὴν ἀλουργίδα ἀείμνηστε, βασιλεῦ ἐκουσίως Χριστῷ, αὐτὸν ἐπιγνοὺς Θεόν, καὶ παμβασιλέα, πάντων εὐεργέτην, νικοποιὸν πάσης ἀρχῆς, καὶ ἐξουσίας τὸν ὑπερκείμενον· ἐντεῦθεν σοι φιλόχριστε, τὴν βασιλείαν κατεύθυνεν, Ἰησοῦς ὁ φιλόανθρωπος, καὶ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος β'. Βυζαντίου.

Πλουσίων δωρεῶν τὰ κρείττονα, εἰληφὼς παρὰ Θεοῦ, ἄναξ κράτιστε, Κωνσταντῖνε μέγιστε, καλῶς ἐν τούτοις διέπρεψας· καταυγασθεὶς γὰρ ἀκτίσι τοῦ παναγίου Πνεύματος, ὑπὸ Σιλβέστρου ἱερέως διὰ τοῦ βαπτίσματος, ἐν βασιλεῦσιν ὄφθης ἀήττητος, τὴν οἰκουμένην ὡς προῖκα, προικοδοτήσας τῷ Κτίστη σου, καὶ πάλιν βασιλεύουσιν θεοσεβῆ. Διὸ ἱκετεύων μὴ παύσῃ Χριστῷ τῷ Θεῷ, δωρηθῆναι ἅπασιν, τοῖς τελοῦσιν τὴν μνήμην σου, ὡς παρρησίαν ἔχων, ἀμαρτιῶν συγχώρησιν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Εἴσοδος, τό, Φῶς ἰλαρόν, τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Βασιλειῶν Γ' τὸ Ἀνάγνωσμα.

(Κεφ. η' 22, 27)

Ἔστη Σολομῶν κατὰ πρόσωπον τοῦ θυσιαστηρίου Κυρίου, ἐνώπιον πάσης ἐκκλησίας Ἰσραὴλ, καὶ διεπέτασε τὰς χεῖρας αὐτοῦ εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ εἶπε· Κύριε ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ, οὐκ ἔστιν ὡς σὺ Θεὸς ἐν τῷ οὐρανῷ ἄνω, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς κάτω. Εἰ ὁ οὐρανὸς καὶ ὁ οὐρανὸς τοῦ οὐρανοῦ οὐκ ἀρκέσουσί σοι, πλὴν καὶ ὁ οἶκος οὗτος, ὃν ὠκοδόμησα τῷ ὀνόματί σου; Καὶ ἐπιβλέψῃ ἐπὶ τὴν δέησίν μου, Κύριε ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ, ἀκούειν τῆς προσευχῆς, ἧς ὁ δοῦλός σου προσεύχεται ἐνώπιόν σου πρὸς σὲ σήμερον, τοῦ εἶναι τοὺς ὀφθαλμούς σου ἠνεωγμένους εἰς τὸν οἶκον τοῦτον ἡμέρας καὶ νυκτός, εἰς τὸν τόπον, ὃν εἶπας· Ἔσται τὸ ὄνομά μου ἐκεῖ, τοῦ εἰσακούειν τῆς προσευχῆς, ἧς προσεύχεται ὁ δοῦλός σου εἰς τὸν τόπον τοῦτον ἡμέρας καὶ νυκτός. Καὶ εἰσακούσῃ τῆς δεήσεως τοῦ δούλου σου καὶ τοῦ λαοῦ σου Ἰσραὴλ, ἃ ἂν προσεύξωνται εἰς τὸν τόπον τοῦτον· καὶ σὺ εἰσακούσῃ ἐν τῷ τόπῳ τῆς κατοικήσεώς σου ἐν οὐρανῷ, καὶ ποιήσεις καὶ ἴλεως ἔση.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

(Κεφ. ξα' 10. ξβ' 1)

Ἀγαλλιᾶσθω ἡ ψυχὴ μου ἐπὶ τῷ Κυρίῳ· ἐνέδυσσε γάρ με ἱμάτιον σωτηρίου καὶ χιτῶνα εὐφροσύνης, ὡς νυμφίῳ περιέθηκέ μοι μίτραν, καὶ ὡς νύμφην κατεκόσμησέ με κόσμῳ. Καὶ ὡς γῆ αὐξουσα τὸ ἄνθος αὐτῆς καὶ ὡς κῆπος τὰ σπέρματα αὐτοῦ, οὕτως ἀνατελεῖ Κύριος δικαιοσύνην καὶ ἀγαλλίαμα ἐναντίον πάντων τῶν ἐθνῶν. Διὰ Σιών οὐ σιωπήσομαι καὶ διὰ Ἱερουσαλὴμ οὐκ ἀνήσω, ἕως ἂν ἐξέλθῃ ὡς φῶς ἡ δικαιοσύνη μου, τὸ δὲ σωτήριόν μου ὡς λαμπὰς καυθήσεται. Καὶ ὄψονται ἔθνη τὴν δικαιοσύνην σου, καὶ βασιλεῖς τὴν δόξαν σου, καὶ καλέσει σε τὸ ὄνομά σου τὸ καινόν, ὃ ὁ Κύριος ὀνομάσει αὐτό· καὶ ἔσῃ στέφανος κάλλους ἐν χειρὶ Κυρίου καὶ διάδημα βασιλείας ἐν χειρὶ Θεοῦ σου. Καὶ οὐκέτι κληθήσῃ, Καταλελειμμένη, καὶ ἡ γῆ σου οὐ κληθήσεται ἔτι Ἔρημος· σοὶ γὰρ κληθήσεται, Θέλημα ἐμόν, καὶ τῇ γῆ σου Οἰκουμένη, ὅτι εὐδόκησε Κύριος ἐν σοὶ καὶ ἡ γῆ σου συνοικισθήσεται. Καὶ ὡς συνοικῶν νεανίσκος παρθένῳ, οὕτω κατοικήσουσιν οἱ υἱοὶ σου· καὶ ἔσται ὃν τρόπον εὐφρανθήσεται νυμφίος ἐπὶ νύμφῃ, οὕτως εὐφρανθήσεται Κύριος ἐπὶ σοί. Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

(Κεφ. ξ' 1)

Φωτίζου φωτίζου Ἱερουσαλὴμ· ἦκει γάρ σου τὸ φῶς, καὶ ἡ δόξα Κυρίου ἐπὶ σὲ ἀνατέταλκεν. Ἴδου σκότος καλύψει γῆν ὡς γνόφος ἐπ' ἔθνη· ἐπὶ δὲ σὲ φανήσεται Κύριος καὶ ἡ δόξα αὐτοῦ ἐπὶ σὲ ὀφθήσεται. Καὶ πορεύονται βασιλεῖς τῷ φωτί σου καὶ ἔθνη τῇ λαμπρότητί σου. Ἄρον κύκλῳ τοὺς ὀφθαλμούς σου καὶ ἴδὲ συνηγμένα τὰ τέκνα σου· ἴδου ἦκασιν πάντες οἱ υἱοὶ σου μακρόθεν καὶ αἱ θυγατέρες σου ἐπ' ὤμων ἀρτήσονται. Τότε ὄψη καὶ φοβηθήσῃ καὶ ἐκτήσῃ τῇ καρδίᾳ, ὅτι μεταβαλεῖ εἰς σὲ πλοῦτος θαλάσσης καὶ ἐθνῶν καὶ λαῶν. Καὶ ἤξουσὶ σοὶ ἀγέλαι καμήλων καὶ καλύψουσὶ σε κάμηλοι Μαδιὰμ καὶ Γαιφά· πάντες ἐκ Σαβὰ ἤξουσι φέροντες χρυσίον, καὶ λίβανον οἴσουσι καὶ λίθον τίμιον καὶ τὸ σωτήριον Κυρίου εὐαγγελιοῦνται. Καὶ πάντα τὰ πρόβατα Κηδὰρ συναχθήσονται σοὶ καὶ κριοὶ Ναβαιῶθ ἤξουσὶ σοὶ, καὶ ἀνενεχθήσεται δεκτὰ ἐπὶ τὸ θυσιαστήριόν μου, καὶ ὁ οἶκος τῆς προσευχῆς μου δοξαστήσεται· Τίνες οἶδε ὡς νεφέλαι πέτονται καὶ ὡσεὶ περιστεραιὶ σὺν νεοσσοῖς; Ἐμὲ αἱ νῆσοι ὑπέμειναν, καὶ πλοῖα Θαρσίς ἐν πρώτοις, ἀγαγεῖν τὰ τέκνα σου μακρόθεν καὶ τὸν ἄργυρον καὶ τὸν χρυσὸν αὐτῶν μετ' αὐτῶν, διὰ τὸ ὄνομα Κυρίου τὸ ἅγιον, καὶ διὰ τὸν Ἅγιον τοῦ Ἰσραὴλ ἐνδοξον εἶναι. Καὶ οἰκοδομήσουσιν ἀλλογενεῖς τὰ τείχη σου καὶ οἱ βασιλεῖς αὐτῶν παραστήσονται σοὶ· διὰ γὰρ ὀργὴν μου ἐπάταξά σε καὶ δι' ἔλεος ἠγάπησά σε. Καὶ ἀνοιχθήσονται αἱ πύλαι σου διὰ παντός, ἡμέρας καὶ νυκτὸς οὐ κλεισθήσονται, εἰσαγαγεῖν πρὸς σὲ δύναμιν ἐθνῶν καὶ βασιλεῖς αὐτῶν ἀγομένους. Τὰ γὰρ ἔθνη καὶ οἱ βασιλεῖς, οἵτινες οὐ δουλεύσουσί σοι, ἀπολοῦνται, καὶ τὰ ἔθνη ἐρημία ἐρημωθήσεται. Καὶ ἡ δόξα τοῦ Λιβάνου πρὸς σὲ ἤξει, ἐν κυπαρίσσῳ καὶ πεύκῃ καὶ κέδρῳ ἄμα, δοξάσαι τὸν τόπον τὸν ἅγιόν μου, καὶ τὸν τόπον τῶν ποδῶν μου δοξάσω. Καὶ πορεύονται πρὸς σὲ δεδαικότες υἱοὶ τῶν ταπεινωσάντων σε καὶ

παροξυνάντων σε, καὶ κληθήσῃ Πόλις Κυρίου, Σιών, Ἁγίου Ἰσραήλ. Διὰ τὸ γεγενῆσθαί σε ἐγκαταλελειμμένην καὶ μεμισημένην, καὶ οὐκ ἦν ὁ βοηθῶν, καὶ θήσω σε ἀγαλλίαμα αἰώνιον, εὐφροσύνην γενεαῖς γενεῶν. Καὶ θηλάσεις γάλα ἐθνῶν καὶ πλοῦτον βασιλέων φάγεσαι· καὶ γνώσῃ, ὅτι ἐγὼ Κύριος ὁ σῶζων σε, καὶ ἐξαιρούμενός σε ὁ Θεὸς Ἰσραήλ.

Εἰς τὴν Λιτὴν.

Στιχηρὰ Ἰδιόμελα. Ἦχος α΄.

Χρεωστικῶς ἐκτελοῦμεν τὴν μνήμην σου, Κωνσταντῖνε ἰσαπόστολε, πάντων ἀνάκτων, βάσις καὶ καύχημα· φωτισθεῖς γὰρ ἀκτίσι τοῦ Πνεύματος, πᾶσαν ἐφαίδρυνας τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, τὰ συστήματα τῶν πιστῶν πανταχόθεν συνάξας, ἐν τῇ λαμπρᾷ πόλει Νικαέων, ἔνθα τῶν ἀσεβῶν ἐσβέσθη τὸ φρύαγμα, καὶ αἰρετικῶν ἠσθένησαν γλῶσσαι, καὶ ἐμωράνθησαν· τῶν δὲ ὀρθοδόξων ὑψώθη τὸ στίφος, φανερωθείσης τῆς πίστεως. Ὅθεν ὑπ' αὐτῶν ἐδοξάσθης ὀρθοδόξατος, καὶ πάντων βασιλέων ἐκηρύχθης πατήρ, ὡς πρῶτος τὴν ἀλουργίδα παρὰ Θεοῦ κομισάμενος. Διὸ αἰτοῦμέν σε, οἱ τελοῦντες τὴν μνήμην σου πιστῶς, αἴτησαι ἰλασμόν ἀμαρτιῶν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Οὐκ ἐξ ἀνθρώπων τὴν κλῆσιν ἔλαβες, ἀλλ' ὡς ὁ θεσπέσιος Παῦλος, ἔσχες μᾶλλον ἔνδοξε ταύτην ἐξ ὕψους, Κωνσταντῖνε ἰσαπόστολε, παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ· τὸ γὰρ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ, ἐν οὐρανῷ θεασάμενος, καὶ δι' αὐτοῦ ἀγρευθεῖς, ὡς κάλλιστον θήραμα, ἐν τούτῳ καὶ νικητής, κατὰ ὀρωμένων καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν, ἀπεφάνθης ἀήττητος. Ὅθεν δυσωποῦμέν σε, ὡς πρέσβυν θερμότατον, οἱ γηγενεῖς ἐπαξίως τὴν μνήμην σου σέβοντες, ἐν παρρησίᾳ αἰτήσασθαι ἡμῖν, φωτισμόν, ἰλασμόν καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος β΄. Βύζαντος.

Τοῦ εὐσεβοῦς Κωνσταντίνου ἡ μνήμη, ὡς μύρον ἐκκενούμενον σήμερον ἀνέτειλε· Χριστὸν γὰρ ποθήσας, εἰδώλων κατεφρόνησε, ναὸν ἐγείρας ἐπὶ γῆς, τῷ σταυρωθέντι δι' ἡμᾶς· ἐν οὐρανοῖς δὲ ἀπέλαβε, τὸν τῆς ἐλπίδος στέφανον.

Ἦχος γ΄.

Νεανικὴν ἄγων τὴν ἡλικίαν, ὥσπερ ὁ θεσπέσιος Παῦλος, ἐκ τῶν ὑψίστων ἐδέξω τὸ θεῖον χάρισμα, καὶ τοῦ δεινοῦ πολεμήτορος τὰ θράση, τῇ πανοπλίᾳ τοῦ Σταυροῦ κατέβαλες, ἀνάκτων τὸ καύχημα, Κωνσταντῖνε ἰσαπόστολε, ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς Κύριον ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος δ΄.

Αἶνος τῷ Θεῷ, ἐκ χοϊκῶν χειλέων προσάδεται, ἐπὶ τῇ θείᾳ μνήμῃ σου, Κωνσταντῖνε πανεύφημε. Σὺ γὰρ ὄφθης ἀκραιφνῆς στρατιώτης τοῦ λόγου τῆς πίστεως, φαυλίσας ἐν τῷ σκάμματι, τῶν εἰδώλων τὰς μορφάς· καὶ νῦν προσηρείσθης τῷ φέγγει τῆς Τριάδος, καταπυρσεύων ἡμῶν, τὰς διανοίας ταῖς πρεσβείαις σου.

Δόξα. Ἦχος πλ. α΄.

Ἡ Ἐκκλησία σήμερον στολισαμένη, τῷ κράτει σου ἄναξ, μυστικῶς εὐφραίνεται, καὶ τὴν σὴν πανγέραστον μνήμην, κατ' ἀξίαν εὐφῆμως γεραίρει κραυγάζουσα· Χαίροις, ὁ τὸν Παῦλον ζηλώσας, καὶ τὸν Σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ ἀράμενος, καὶ τὰς παγίδας συντρίψας τοῦ ἀντιπάλου. Χαίροις, ἀνάκτων πανάριστε, καὶ Ἀποστόλων ἰσότιμε. Χαίροις πιστῶν τὸ στήριγμα, καὶ βασιλέων τὸ προπύργιον. Κωνσταντῖνε μακάριε, ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς Κύριον, μὴ διαλίπης πρεσβεύων, ὡς παρρήσιαν ἔχων, βασιλέων ἐγκαλλώπισμα.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος β΄. Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρὸν.

Πρῶτος, βασιλεὺς Χριστιανῶν, παρὰ τοῦ Θεοῦ Κωνσταντῖνε, τὸ σκῆπτρον ἔλαβες· σοὶ γὰρ πεφανέρωται ἐν γῆ κρυπτόμενον, τὸ σωτήριον σύμβολον, δι' οὗ καὶ τὰ ἔθνη, πάντα καθυπέταξας τοῖς τῶν Ῥωμαίων ποσίν, ὄπλον ἀπροσμάχητον ἔχων, τὸν ζωοποιὸν Σταυρὸν μάκαρ, δι' οὗ καὶ προσήχθης τῷ Θεῷ ἡμῶν.

Στίχ. Ὑψωσα ἐκλεκτὸν ἐκ τοῦ λαοῦ μου, εὗρον Δαυὶδ τὸν δοῦλόν μου, ἐν ἐλαίῳ ἀγίῳ μου ἔχρισα αὐτόν.

Ὅντως, μακαρία ἡ γαστήρ, καὶ ἡγιασμένη κοιλία, ἡ σὲ βαστάσασα, μέδων κοσμοπόθητε, Χριστιανῶν ἡ χαρά, Κωνσταντῖνε θεόστεπτε, Ῥωμαίων ἡ δόξα, πλοῦτος καὶ ὑπέρμαχος τῶν ὀρφανῶν καὶ χηρῶν, σκέπη ταπεινῶν καὶ ἀπόρων, θλίψεων ἀνόρθωσις ὄντως, καὶ τῶν αἰχμαλώτων ἡ ἀνάρρυσις.

Στίχ. Διὰ τοῦτο ἔχρισέ σε ὁ Θεός, ὁ Θεός σου, ἔλαιον ἀγαλλιάσεως.

Πόθῳ, καὶ ἀγάπῃ τοῦ Χριστοῦ, κατεπειγομένη ἡ μήτηρ, τοῦ γλυκυτάτου βλαστοῦ, σπεύδουσα ἀφίκετο ἐν τῇ ἀγίᾳ Σιών, εἰς τὸν τόπον τὸν ἅγιον, ἐν ᾧ ἔσταυρώθη, θέλων ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, διὰ τὸ σῶσαι ἡμᾶς· ἔνθα, τὸν Σταυρὸν ἀραμένη, χαίρουσα ἐκραύγαζε· Δόξα, τῷ δωρησαμένῳ μοι ὄν ἡλπίζον.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ΄.

Σέλας φαινότατον, κομήτης ἐσπερώτατος, ἐξ ἀπιστίας εἰς πίστιν Θεότητος μετοχετευθεὶς, ἤχθης ἀγιάσαι λαὸν καὶ πόλιν· καὶ τύπον Σταυροῦ ἐν οὐρανῷ κατοπτεύσας, ἤκουσας, ἐκεῖθεν· Ἐν τούτῳ νίκα τοὺς ἐχθρούς σου. Ὅθεν δεξάμενος τὴν γνῶσιν τοῦ Πνεύματος, Ἱερεὺς τε χρισθεὶς καὶ βασιλεὺς ἐλαίῳ, ἐστήριξας τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ, ὀρθοδόξων βασιλέων πατήρ, οὗ καὶ ἡ λάρναξ ἰάσεις βρῦει. Κωνσταντῖνε ἰσαπόστολε, πρέσβευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος πλ. δ΄.

Τοῦ Σταυροῦ σου τὸν τύπον ἐν οὐρανῷ θεασάμενος, καὶ ὡς ὁ Παῦλος τὴν κλῆσιν οὐκ ἐξ ἀνθρώπων δεξάμενος, ὁ ἐν βασιλεῦσιν Ἀπόστολός σου Κύριε, Βασιλεύουσαν πόλιν τῇ χειρὶ σου παρέθετο· ἦν περίσφζε διὰ παντὸς ἐν εἰρήνῃ, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, μόνε Φιλάνθρωπε. Καὶ τῆς Ἑορτῆς. Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος γ΄. Θείας πίστεως.

Νέος γέγονας, Δαυῖδ τοῖς τρόποις, γέρας ἄνωθεν, εἰσδεδεγμένος, τῆς βασιλείας τῇ κορυφῇ σου τὸ ἔλαιον· σὲ γὰρ τῷ Πνεύματι ἔχρισεν ἔνδοξε, ὁ ὑπερούσιος Λόγος καὶ Κύριος· ὅθεν ἔλαβες, καὶ σκῆπτρον σοφῆ βασιλείου, αἰτούμενος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα. Ἦχος πλ. β΄.

Ἐλκόμενος ἐπὶ Σταυροῦ, ὁ Ποιητὴς τοῦ ἡλίου καὶ κτίσεως, σὲ ὡς ἀστέρα φαινόν, ἐξ οὐρανοῦ δι' ἀστέρων ἐφειλκύσατο, ᾧ καὶ κράτος πρῶτος τὸ βασίλειον ἐπέθηκε· διό σε ἀνευφημοῦμεν, Κωνσταντῖνε βασιλεῦ εὐσεβέστατε, σὺν Ἑλένῃ μητρὶ τῇ θεόφρονι.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα.

Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ἡ εὐσημος μνήμη σου, ἐπιφανεῖσα ἡμῖν, ἀυγάζει τὰ πέρατα, θεογνωσίας φωτὶ, Κωνσταντῖνε θεόπνευστε· σὺ γὰρ ἐν βασιλεῦσιν, εὐσεβῆς ἀνεδείχθης, νόμους ἐπουρανοῦ, Βασιλέως τηρήσας· διὸ ταῖς ἱκεσίαις ταῖς σαῖς, ῥῦσαι ἡμᾶς πειρασμῶν.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς.

Οἱ Ἀναβαθμοί.

Τὸ Α΄ Ἀντίφωνον τοῦ δ΄ Ἦχου.

Προκείμενον. Ἦχος δ΄.

Ἦψωσα ἐκλεκτὸν ἐκ τοῦ λαοῦ μου, εὗρον Δαυῖδ τὸν δοῦλόν μου, ἐν ἐλαίῳ ἁγίῳ μου ἔχρισα αὐτόν.

Στίχ. Διὰ τοῦτο ἔχρισέ σε ὁ Θεός, ὁ Θεός σου, ἔλαιον ἀγαλλιάσεως.

Τό, Πᾶσα πνοή...

Εὐαγγέλιον κατὰ Ἰωάννην·

Εἶπεν ὁ Κύριος· Ἐγὼ εἰμι ἡ θύρα...

Ὁ Ν΄ Ψαλμός.

Δόξα. Ταῖς τῶν Θεοστέπτων...

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Εἶτα· Ἐλέησόν με ὁ Θεός...

Ἦχος β΄. Τοῦ εὐσεβοῦς Κωνσταντίνου...

(Ζήτηι εἰς τὴν Λιτὴν).

Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαὸν σου...

Τό, Κύριε, ἐλέησον ἰβ΄, καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς καὶ τῶν Ἁγίων.

Ὁ Κανὼν τῶν Ἁγίων. Ἦχος πλ. δ΄.

Ῥδὴ α΄. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Μὲνε ἐπουράνιε Βασιλεῦ, τῆς βασιλευούσης, ἀμαρτίας νῦν ἐπ' ἐμοί, τῶν σῶν θεραπόντων ἱκεσίαις, τὴν ταπεινὴν μου ψυχὴν ἐλευθέρωσον.

Τῆς ἄνω γενόμενος ἐραστής, μάκαρ Κωνσταντίνε βασιλείας τῷ Βασιλεῖ, πάντων καὶ Δεσπότη διανοία, καθαρωτάτῃ πιστεύσας ἐλάτρευσας.

Φωτὶ ἐλλαμφθεῖσα θεαρχικῶ, σκότος ἀγνωσίας, καταλέλοιπας ἀληθῶς, θεόφρον Ἑλένη καὶ γνησίως, τῷ Βασιλεῖ τῶν αἰῶνων ἐδούλευσας.

Θεοτοκίον.

Ἡ πύλη τῆς θείας ἀνατολῆς, ἀνοιξόν μοι πύλας, μετανοίας καὶ ἐκ πυλῶν, τῆς θανατηφόρου ἀμαρτίας, τῇ μεσιτείᾳ σου ῥῦσαί με Δέσποινα.

Ῥδὴ γ΄. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ἀμοιβῶν οὐρανίων, ἐπιτυχεῖν ἔσπευσας· ὅθεν τῷ καλοῦντι θεόφρον, ἐπηκολούθησας, καὶ σκότος ἔλιπες, πατροπαράδοτον πλάνην, καὶ φωστήρ ἐν Πνεύματι θείῳ γεγένησαι.

Τῷ Χριστῷ κολληθεῖσα, καὶ ἐπ' αὐτῷ πάνσεμνε, ἅπασαν θεμένη ἐλπίδα, τοὺς ἱεροὺς αὐτοῦ, τόπους κατέλαβες, ἐν οἷς τὰ ἄχραντα πάθη, σαρκωθεὶς ὑπέμεινεν ὁ ὑπεράγαθος.

Τὸ σωτήριον ὄπλον, τὸ ἀρράγες τρόπαιον, τῶν Χριστιανῶν τὴν ἐλπίδα, Σταυρὸν τὸν τίμιον, φθόνῳ κρυπτόμενον, σὺ ἐφάνέρωσας θείῳ, φλεγόμενη ἔρωτι θεομακάριστε.

Θεοτοκίον.

Ἱερᾶς πολιτείας, ἀποπεσῶν Ἄχραντε, παρασυμβλήθην τοῖς κτήγεσι, καὶ κατάκριτος, ὄλος γεγένημαι· ἢ τὸν Κριτὴν τετοκυῖα, πάσης κατακρίσεως ῥῦσαι καὶ σῶσόν με.

Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τὰς αἰσθήσεις ἐκτείνας πρὸς οὐρανόν, καὶ τῶν ἄστρον μανθάνων τὴν καλλονὴν, ἐκ τούτων μεμύησαι, τῶν ἀπάντων τὸν Κύριον· τοῦ Σταυροῦ δὲ τὸ ὄπλον, ἐν μέσῳ ἀνέλαμψε, διαγράφον ἐν τούτῳ, νικᾶν καὶ κρατύνεσαι· ὅθεν τῆς ψυχῆς σου, ἐπανοίξας τὸ ὄμμα, τὸ γράμμα ἀνέγνωκας, καὶ τὸν τρόπον μεμάθηκας. Κωνσταντίνε πανσέβαστε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων, ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Ῥδὴ δ΄. Εἰσακήκοα Κύριε.

Οὐρανόθεν ὡς Παῦλόν σε, πάλαι σαγηνεύει Χριστὸς ὁ Κύριος, Κωνσταντίνε ἐκδιδάσκων σε, βασιλέα τοῦτον μόνον σέβεσθαι.

Ἐπελάμπρω σημεῖω σε, μάκαρ δι' ἀστέρων Χριστὸς ὁ ἥλιος, καταυγάζει καὶ φωστῆρά σε, τῶν ἐσκοτισμένων ἀναδείκνυσι.

Καὶ τοῖς τρόποις φιλόθεος, καὶ ταῖς θείαις πράξεσιν ἀξιάγαστος, μακαρία ἐχρημάτισας, διὰ τοῦτο πίστει σε δοξάζομεν.

Φανεροῖς τὸ κρυπτόμενον, χρόνοις ἐπὶ πλείστοις νῦν θεῖον τρόπαιον, τοῦ Σταυροῦ, δι' οὗ σεσώσμεθα, καὶ δαιμόνων πλάνης ἐλυτρώθημεν.

Θεοτοκίον.

Τὴν ψυχὴν μου καταύγασον, τὴν ἐσκοτισμένην τοῖς πλημμελήμασιν, ἢ τὸν Ἥλιον κηύσασα, τῆς δικαιοσύνης ἀειπάρθενε.

Ἦδὴ ε'. Ὁρθρίζοντες, βοῶμέν σοι.

Ὁρθρίσας πρὸς τὸν ἄδυτον Ἥλιον, καὶ Δεσπότην, βασιλεῦ θεόσοφε, φωτὸς ἀνάπλεως γέγονας.

Ἀγάπην καὶ τελείαν συμπάθειαν, ὡς πορφύραν, φοροῦσα κατώκησας, νῦν εἰς τὰ ἄνω βασιλεία.

Συνήφθης Ἀσωμάτων Ἑλένη, χοροστασίαις, Θεὸν θεραπεύσασα, ταῖς ἐναρέτοις σου πράξεις.

Θεοτοκίον.

Παρθένε τὴν ψυχὴν μου καθάρισον, μολυνθεῖσαν, ἡδοναῖς τοῦ σώματος, τῇ ἐπηρείᾳ τοῦ ὄφεως.

Ἦδὴ ς'. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Συνήθροισας θεοφόρων Πατέρων, τὸν μακάριον χορὸν παραδόξως, καὶ δι' αὐτῶν, Κωνσταντῖνε τὰς πάντων, κυμαιομένης καρδίας ἐστήριξας, ὁμότιμον δοξολογεῖν, τῷ τεκόντι τὸν Λόγον καὶ σύνθρονον.

Πιστεύσασα ἐπὶ Κύριον ζῶντα, τὸν τὸ εἶναι παρεχόμενον πᾶσι, τῶν βδελυκτῶν, καὶ ματαίων εἰδώλων, νεκροποιᾶ ἀπεβάλου θρησκευάματα, καὶ εἴληφας περιχαρῶς, βασιλείαν, Ἑλένη οὐράνιον.

Παλάμη σου κυβερνώμενοι Λόγε, ἀγνωσίας τὸ βαθύτατον σκότος, καὶ τῆς δεινῆς, ἀθείας τὸν σάλον, οἱ διὰ σοῦ βασιλεύοντες ἔλιπον, καὶ ἤχθησαν πρὸς γαληνοῦς, εὐσεβείας λιμένας γηθόμενοι.

Θεοτοκίον.

Ίατρευσον ἀνιάτως νοσοῦσαν, καὶ τῷ δήγματι δεινῶς πληγωθεῖσαν, τοῦ πονηροῦ, τὴν καρδίαν μου Κόρη, καὶ τῆς ἐν σοὶ θεραπείας ἀξίωσον, καὶ σῶσόν με τὸν ἐπὶ σοί, πεποιθότα πρεσβείαις σου ἄχραντε.

Κοντάκιον. Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Κωνσταντῖνος σήμερον, σὺν τῇ μητρὶ τῇ Ἑλένη, τὸν Σταυρὸν ἐκφαίνουσι, τὸ πανσεβάσμιον ξύλον, πάντων μὲν τῶν Ἰουδαίων αἰσχύνῃ ὄντα, ὄπλον δὲ πιστῶν ἀνάκτων κατ' ἐναντίων· δι' ἡμᾶς γὰρ ἀνεδείχθη, σημεῖον μέγα, καὶ ἐν πολέμοις φρικτόν.

Ὁ Οἶκος.

Κωνσταντῖνον πιστοί, σὺν τῇ μητρὶ τιμήσωμεν· τοῦ Προφήτου γὰρ αὐτοὶ λόγους ἀκροασάμενοι, ἐν κέδρῳ καὶ πεύκῃ καὶ κυπαρίσσῳ, τὸν τρισύνθετον Σταυρὸν κατενόησαν, δι' οὗ τὸ σωτήριο πάθος ἐξηκολούθησε· καὶ πάντας παρέστησαν τοὺς Ἰουδαίους

παρασκευάζεσθαι, δεῖξαι τοῖς λαοῖς μέγα δικαίωμα, τὸ κεκρυμμένον διὰ τὸν φθόνον, καὶ βασκανίαν τὴν αὐτῶν· καὶ τοῦτο εὐρόντες ἀνεδείξαν αὐτοί. Διὰ τοῦτο τοῖς πᾶσι νικηφόροι ἀνεδείχθησαν, ὄπλον φέροντες ἀπροσμάχητον, σημεῖον μέγα, καὶ ἐν πολέμοις φρικτόν.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΑ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τῶν Ἁγίων ἐνδόξων, θεοστέπτων καὶ ἰσαποστόλων μεγάλων βασιλέων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης.

Στίχ. Ὡς κοινὸν εἶχον γῆς Βασιλεῖς τὸ στέφος,

Ἔχουσι κοινὸν καὶ τὸ τοῦ πόλου στέφος.

Εὐνθανε μητέρι εἰκάδι πρώτη Κωνσταντῖνος.

Ὁ μέγας οὗτος, ὁ μακάριος καὶ ἀοίδιμος ἐν βασιλεῦσι Κωνσταντῖνος, υἱὸς γέγονε Κώνσταντος τοῦ Χλωροῦ καὶ Ἑλένης τῆς τιμίας. Ὁ δὲ Κώνστας θυγατριδοῦς γέγονε Κλαυδίου τοῦ προβεβασιλευκότος ἐν Ῥώμῃ πρὸ τῆς Διοκλητιανοῦ καὶ Καρίνου βασιλείας. Οὗτος ὁ Κώνστας, παρὰ Διοκλητιανοῦ τοῦ Ἐρκουλίου προσληφθεὶς, κοινωνὸς εἶναι τῆς βασιλείας αὐτοῦ, μετὰ Μαξιμιανοῦ Βαλερίου· τῶν ἄλλων ἀπάντων τὸν κατὰ τοῦ Χριστοῦ διωγμὸν σφοδρῶς ἀναρρίπιζόντων, μόνος οὗτος, πραότητι καὶ συμπαθείᾳ χρώμενος, μᾶλλον τοῖς ὑπὲρ τῆς τοῦ Χριστοῦ πίστεως ἀγωνιζομένοις ἐχρῆτο καὶ συμβούλοις καὶ κοινοῖς τῶν βασιλικῶν προσταγμάτων. Οὗτος καὶ Κωνσταντῖνον τὸν ἀγαπητὸν υἱόν, μετὰ ταῦτα πρῶτον τοῖς Χριστιανοῖς χρηματίσαντα βασιλέα, τὴν εὐσέβειαν διδάξας, διάδοχον τῆς αὐτοῦ βασιλείας κατέλιπεν ἐν ταῖς Βρεταννικαῖς νήσοις.

Ὅς, ἀναμαθὼν τὰ κατὰ τὴν Ῥώμην γεγόμενα παρὰ Μαξεντίου τοῦ υἱοῦ Ἐρκουλίου, ἔκπυστα καὶ ἀποτρόπαια καὶ ἐναγῆ καὶ βέβηλα ὄντα, ζήλω θεῖῳ κινούμενος, ὥρμησε κατ' αὐτοῦ, τὸν Χριστὸν ἐπικαλούμενος σύμμαχον· οὐπὲρ ἰδὼν ὁ Θεὸς τὸ καθαρὸν τῆς ψυχῆς, πρῶτον μὲν κατὰ τοὺς ὕπνους αὐτῷ ἐνεφάνισεν ἑαυτόν· ἔπειτα κατὰ τὸ μέσον τῆς ἡμέρας δι' ἀστέρων τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ ἐγχαράξας, ἐν ᾧ ἦν γεγραμμένον «Ἐν τούτῳ νικά», πάλιν αὐτῷ τε καὶ τοῖς ἀξίοις ὁ φιλόανθρωπος Θεὸς ἐμφανίσαι ἠξίωσε. Διό, θαρρήσας τῷ τύπῳ τοῦ τιμίου Σταυροῦ, ὀπλοποιήσας δὲ αὐτὸν διὰ χρυσοῦ, ἀνελθὼν ἐν Ῥώμῃ, αὐτόν τε τὸν ἀλιτήριον Μαξέντιον κατέβαλεν, ἐν ποταμῷ Τιβέρει ἀποπνιγέντα, παρὰ τὴν Βαλβίαν γέφυραν, καὶ τοὺς Ῥωμαίων πολίτας τῆς τούτου τυραννίδος ἠλευθέρωσε.

Τότε δέ, ἀπάρας ἀπὸ τῆς Ῥωμαίων πόλεως, κατὰ τὴν ὁδὸν ἐρχόμενος, ἐβούλετο κτίσαι πόλιν ἐπὶ τῷ ἰδίῳ ὀνόματι ἐν τῇ Ἰλίῳ, ἔνθα τὸν πόλεμον τῶν Τρώων μετὰ τῶν Ἑλλήνων φασὶ γενέσθαι. Ὑπὸ δὲ χρησιμοῦ θεοῦ κωλύεται, μᾶλλον ἐν τῷ Βυζαντίῳ ὑπὸ Θεοῦ προτραπεῖς, τὴν αὐτοῦ πόλιν κτίσαι. Διό, τῷ θεῖῳ κατακολουθήσας θελήματι, κτίζει τὴν θεοφρούρητον ταύτην πόλιν ἐπὶ τῷ ὀνόματι τῷ ἰδίῳ, καὶ οἶόν τινα τῆς ἑαυτοῦ πίστεως ἀπαρχὴν ἀνατίθησι τῷ Θεῷ.

Ζητήσας δὲ τῆς καθ' ἡμᾶς πίστεως τὴν ἀκρίβειαν, τοὺς πανταχόθεν Ἀρχιερεῖς κατὰ τὴν Νίκαιαν ἤθροισε, δι' ὧν ἡ ὀρθόδοξος πίστις ἀνεκηρύχθη καὶ τῷ Πατρὶ ὁμοούσιος ὁ Υἱὸς ἐγνωρίσθη. Ἀρείου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ, μετὰ τῆς βλασφημίας, παραπεμφθέντων τῷ ἀναθέματι. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ Ἑλένην, κατὰ ζήτησιν τῶν τιμίων ξύλων, ἐν οἷς Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐπάγη σαρκί, ἀποστείλας εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, δι' αὐτῆς ταῦτα ἀνεκομίσατο, τὰ μὲν ἐν αὐτοῖς τοῖς Ἱεροσολύμοις καταθεμένης, τὰ δὲ πρὸς τὴν βασιλίδα Πόλιν ἀναγαγούσης, ἥτις τὴν Κωνσταντινούπολιν καταλαβοῦσα, τὸν βίον κατέλυσεν.

Ὁ δὲ μέγας Κωνσταντῖνος, ἐγκαινίους καὶ πανηγύρεσι τὴν Πόλιν φαιδρύνας καὶ μικρόν τι ἐπιβάς τοῦ τεσσαρακοστοῦ δευτέρου ἔτους, ἐν ᾧ τῆς βασιλείας κατήρξε, τῆς κατὰ τῶν Περσῶν ἐκστρατείας ἀσάμενος καὶ ἐν τινι τῶν κατὰ τὴν Νικομήδειαν ἀγρῶν γενόμενος, πρὸς Κύριον ἐκδημεῖ καὶ πρὸς τὴν ἑαυτοῦ ἀνάγεται Πόλιν, προπομπαῖς καὶ ὑπαντήσεσι μεγαλοπρεπῶς δεξιούμενος καὶ ἐν τῷ ἱερῷ σηκῷ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων ἐναποτίθεται. Ἐβασίλευσε δὲ ἐν τῇ πρεσβυτέρᾳ Ῥώμῃ κατὰ τὸ πεντακισχιλιοστὸν ὀκτακοσιοστὸν ὀκτωκαιδέκατον ἔτος ἀπὸ κτίσεως κόσμου, τριακοστὸς δεῦτερος βασιλεὺς ἀπὸ Αὐγούστου γενόμενος. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις ἐν τῇ Ἁγιωτάτῃ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ καὶ ἐν τοῖς Ἁγίοις Ἀποστόλοις καὶ ἐν τῷ θεῷ αὐτοῦ Ναῷ, τῷ ἐν τῇ Κινστέρνῃ τοῦ Βῶνου*, τοῦ Πατριάρχου, ἅμα τῷ Βασιλεῖ καὶ τῇ Συγκλήτῳ, μετὰ λιτῆς ἐκεῖσε παραγινομένου καὶ τὴν θεῖαν Μυσταγωγίαν ἐπιτελοῦντος.

* Τὴν Κινστέρναν ταύτην ἔκτισε Βῶνος ὁ Πατρίκιος, Ῥωμαῖος τὸ γένος, ὁ ἐπὶ Ἡρακλείου ἀκμάσας. Ἀριθμεῖται δὲ πέμπτη τὴν τάξιν, κατὰ τὸ ἑβδομον τῆς πόλεως κειμένη (Τουρκ. Ἐδирнè каписі), ἀπέναντι τοῦ ποτὲ Μοναστηρίου τῆς Χώρας, κατεσκευασμένη διὰ στοῶν μόνον, ἄνευ κίωνων, καὶ ἐν χρήσει οὕσα τὴν σήμερον τῶν τὰ μετὰξια νηθόντων, ὡς καὶ ἄλλαι τινές, μεθ' ὧν καὶ ἡ κατ' ἔμφασιν ἀσιατικὴν τουρκιστὶ λεγομένη, «μπιν μπιρ ντιρέκ», τοῦτέστι Κινστέρνῃ ἐνὸς καὶ χιλίων κίωνων (Κωνσταντινιάς, σελ. 54). Ὀνομάζουσι δὲ οἱ Βυζαντινοὶ «Κινστέρνας», κατὰ παρένθεσιν τοῦ Ν, τὰς ὀρθότερον λεγομένας καὶ γραφομένας Κιστέρνας, ἐκ τοῦ λατινικοῦ ἑαῦθῶδιᾶ, ἀφ' οὗ τὸ παρ' ἡμῖν «Στέρνα», καὶ ἑλληνικώτερον «Δεξαμενή».

Ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Παχώμιος, ὁ ἐν τῷ Οὐσάκι τῆς Φιλαδελφίας μαρτυρήσας, ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Ποῦ πάχος ἐν σοί, ὦ Παχώμι', εὐρέθη,
Πόνοις ξίφει τε λεπτύναντι τὸ βρίθον;
Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.
Ῥδὴ ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Σοῦ τὰ προστάγματα, φυλάττων, ὑπεκλίθη σου τῷ νόμῳ Κωνσταντῖνος·
ἀνομούντων διό, καθεῖλε παρατάξεις, ἀναβοῶν σοι Κύριε· Ὁ Θεὸς
εὐλογητὸς εἶ.

Ξύλον τὸ πάντας ἀνεγκύσαν, ἀξιάγαστε ἐκ λάκκου ἀπωλείας, συγχωσθὲν
φθονερῶς, ἡμῖν ἀνακαλύπτεις, καταχωννῦον δαίμονας, ὀλεθρίους εἰς
αἰῶνας.

Πράξεσι θείαις ἐδομήσω, τὴν καρδίαν σου ναὸν Θεοῦ Ἑλένη· καὶ ναοὺς
ιερούς, αὐτῷ ἀνφοκοδόμεις, ἔνθα σαρκὶ τὰ ἄχραντα, δι' ἡμᾶς ὑπέστη
πάθη.

Θεοτοκίον.

Γνώμη οἰκεία ἀμαρτάνων, καὶ δουλούμενος ἀτόποις συνηθείαις, τῇ
συνήθει σου νῦν, προστρέχω συμπαθεία, ἀπεγνωσμένον σῶσόν με,
Παναγία Θεοτόκε.

Ῥδὴ η´. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Ὡς πορφυρίδα ἔνδοξε, στολισθεὶς τὴν εὐμένειαν, καὶ ὥσπερ γλαμύδα,
τὴν καλὴν συμπάθειαν, στεφάνῳ κεκόσμησαι, τῶν ἀρετῶν τελείῳ νοῖ,
καὶ μετατεθεὶς ἀπὸ τῆς γῆς εἰς τὰ ἄνω, βασιλεία κραυγάζεις· Ἱερεῖς
εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐφραιομένην βλέποντες, σὺν υἱῷ σε θεόφρονι, ἔνδοξε Ἑλένη, εἰς Θεοῦ
βασιλεία, Χριστὸν μεγαλύνομεν, τὸν τὴν ὑμῶν σεπτὴν ἑορτὴν, δείξαντα
ἡμῖν ὑπὲρ ἀκτῖνας ἡλίου, ἡμᾶς φωταγωγοῦσαν, τοὺς πιστῶς
μελωδοῦντας· Λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὡς θαυμαστὸς ὁ πόθος σου, καὶ ὁ τρόπος σου ἔνθεος, ἔνδοξε Ἑλένη,
γυναικῶν τὸ καύχημα· τοὺς τόπους γὰρ φθάσασα, τοὺς τὰ σεπτὰ
παθήματα, ὑποδεξαμένους τοῦ Δεσπότη τῶν ὅλων, ναοῖς περικαλλέσι,
κατεκόσμηις βοῶσα· Λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Τὰ τῆς ψυχῆς μου ὄμματα, ταῖς πολλαῖς παραβάσεσιν, ἀποτυφλωθέντα,
Θεοτόκε φώτισον, τὸν νοῦν μου εἰρήνευσον, καὶ τὴν καρδίαν δέομαι,
ἐκταραττομένην, ἡδοναῖς πολυτρόποις, καὶ σῶσόν με βοῶντα· Ἱερεῖς
εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ θ´. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Ὁ τάφος ἔνθα κεῖται τὸ ἱερόν, Κωνσταντῖνε, καὶ τίμιον σῶμά σου,
μαρμαρυγᾶς, θείας καὶ ἀκτῖνας φωτολαμπεῖς, τοῖς προσιούσι πάντοτε,
βλύζει ἰαμάτων παντοδαπῶν, τὸ σκότος ἀπελαύνων, καὶ φέγγει
ἀνεσπέρῳ, φωταγωγῶν τοὺς εὐφημοῦντάς σε.

Ἁγίως σου τελέσασα τὴν ζωὴν, σὺν Ἁγίοις νυνὶ κατεσκήνωσας,
ἀγιασμοῦ, πλήρης γενομένη καὶ φωτισμοῦ· τῶν ἰαμάτων πάντοτε, ὅθεν
ἀναβλύζεις τοὺς ποταμούς, καὶ πάθη κατακλύζεις, Ἑλένη μακαρία, καὶ
καταρδεύεις τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Προάναρχε ἀθάνατε Βασιλεῦ, βασιλείας τῆς ἄνω ἠξίωσας, οὐς εὐσεβῶς,
πάλαι ἐδικαίωσας ἐπὶ γῆς, τοῦ βασιλεύειν Κύριε, σὲ ἠγαπηκότας

εἰλικρινῶς, Ἑλένην τὴν Ἁγίαν, τὸν μέγαν Κωνσταντῖνον· ὧν ταῖς πρεσβείαις πάντα οἴκτειρον.

Θεοτοκίον.

Τὸν πάντων Βασιλέα καὶ Ποιητὴν, συλλαβοῦσα Παρθένε ἐκύησας· καὶ νῦν ἰδοῦ, οἷά περ βασίλισσα δεξιᾷ, τούτου ἀγνή παρίστασαι· ὅθεν δυσωπῶ σε ἀριστερᾷ, μερίδος λύτρωσαί με, ἐν ὥρᾳ καταδίκης, καὶ δεξιοῖς προβάτοις σύνταξον.

Ἐξαποστειλάριον.

Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Οὐκ ἐξ ἀνθρώπων εἴληφε, τὸ βασίλειον κράτος, ἀλλ' ἐκ τῆς θείας χάριτος, Κωνσταντῖνος ὁ μέγας, σὺν τῇ μητρὶ οὐρανόθεν· ἐξαστράπτων δὲ βλέπει, Σταυροῦ τὸ θεῖον τρόπαιον· ὅθεν τούτῳ ὀλέσας τοὺς δυσμενεῖς, τῶν εἰδώλων ἔλυσε τὴν ἀπάτην, ἐν κόσμῳ δὲ ἐκράτυνε, τὴν ὀρθόδοξον Πίστιν.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἴνους. Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Χαίροις Κωνσταντῖνε πάνσοφε, ὀρθοδοξίας πηγῇ, ἡ ποτίζουσα πάντοτε, τοῖς γλυκέσι νάμασι, τὴν ὑφήλιον ἄπασαν. Χαίροις ἡ ρίζα, ἐξ ἧς ἐβλάστησε, καρπὸς ὁ τρέφων, τὴν Ἐκκλησίαν Χριστοῦ. Χαίροις τὸ καύχημα, τῶν περάτων ἔνδοξε, Χριστιανῶν, βασιλέων πρότιστε. Χαῖρε χαρὰ τῶν πιστῶν.

Ὁ βασιλεύων τῆς κτίσεως, τὸ εὐπειθὲς προορῶν, τῆς καρδίας σου πάνσοφε, λογικῶς θηρεύει σε, ἀλογία κρατούμενον, καὶ καταυγάσας τὴν σὴν διάνοιαν, τῆς εὐσεβείας ταῖς ἐπιγνώσεσι, κόσμῳ ἀνέδειξε, φωταυγῇ ὡς ἥλιον, μαρμαρυγᾶς, θείων ἀποπέμποντα, πράξεων ἔνδοξε.

Τὰ τοῦ Κυρίου διδάγματα, καθάπερ γῆ ἐκλεκτῇ, δεξαμένη πανεύφημε, ἐναρέτων πράξεων, εὐκαρπίαν ἐβλάστησας, τὰς διανοίας ἡμῶν ἐκτρέφουσα, τῇ ἐκτιμήσει Ἑλένη πάνσοφε, τῆς πολιτείας σου· ὅθεν ἐορτάζομεν, περιχαρῶς, σήμερον τὴν μνήμην σου, πανηγυρίζοντες.

Ἐλαιον ἀγαλλιάσεως, τοὺς σοὺς μετόχους Χριστέ, Κωνσταντῖνον Ἑλένην τε, παραδόξως ἔχρισας, τὴν ἀπάτην μισήσαντας, καὶ σοῦ τὸ κάλλος ἐπιποθήσαντας, καὶ βασιλείας τῆς οὐρανοῦ σου, τούτους ἠξίωσας, εὐσεβῶς τὸ πρότερον, ἐπὶ τῆς γῆς, Λόγε βασιλεύσαντας, τῇ ἐπινεύσει σου.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Μεθοδίου Πατριάρχου.

Ὁ τῶν ἀνάκτων Ἄναξ καὶ Θεός, ὁ πλουσίαις δωρεαῖς κατακοσμῶν τοὺς ἀξιούς, αὐτὸς οὐρανόθεν, ὥσπερ Παῦλον τὸν ἀοίδιμον, διὰ σημείου τοῦ Σταυροῦ, σὲ Κωνσταντῖνε ἐζώγησε, Ἐν τούτῳ, φήσας, νίκα τοὺς ἐχθρούς σου· ὃν ἀναζητήσας σὺν μητρὶ θεόφρονι, καὶ εὐρῶν ὡς ἐπόθεις, τούτους κατὰ κράτος ἐτροπώσω. Σὺν αὐτῇ οὖν ἰκέτευε, ὑπὲρ ὀρθοδόξων

βασιλέων, καὶ τοῦ φιλοχρίστου στρατοῦ, καὶ πάντων τῶν τὴν μνήμην σου
τελούντων πιστῶς, τὸν μόνον φιλόανθρωπον, λυτρωθῆναι πάσης ὀργῆς.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Δοξολογία μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τυπικά, καὶ οἱ Μακαρισμοί, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος αἱ γ' καὶ ς' Ὠδαί.

Προκείμενον τοῦ Ἀποστόλου. Ἦχος πλ. δ'.

Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν...

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται...

Πράξεων τῶν Ἀποστόλων.

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις Ἀγρίππας ὁ βασιλεὺς...

Ἀλληλουϊάριον. Ἦχος α'.

Ἦψωσα ἐκλεκτὸν ἐκ τοῦ λαοῦ μου...

Στίχ. Κύριε, ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου εὐφρανθήσεται ὁ βασιλεὺς.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Εἶπεν ὁ Κύριος· Ὁ μὴ εἰσερχόμενος διὰ τῆς θύρας...

Κοινωνικόν· Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν...

Τῆ ΚΒ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Βασιλίσκου.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς γ' καὶ τοῦ Ἁγίου
γ'.

Στιχηρὰ τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Βασιλείαν ἀσάλευτον, βασιλεύσας ἀπειλήφας, Βασιλίσκε ἔνδοξε, καὶ
παρίστασαι, τῷ Βασιλεῖ τῶν δυνάμεων, σὺν πάσαις γηθόμενος, τῶν
Ἀγγέλων στρατιαῖς, ἀναμέλπεις τε πάντοτε, τὸ ἀένναον, καὶ μακάριον
ᾄσμα, φρυκτωρίας, κατὰ μέθεξιν ταῖς θείαις, περιφανῶς ἀγαζόμενος.

Τοὺς σοὺς πόδας ὑπέδησαν, ταῖς κρηπίσιν ἠλώσαντες, ἐν τῷ σὲ
πορεύεσθαι τρίβους χαίροντα, τοῦ μαρτυρίου ἀοίδιμε, μεθ' ὧν
κατεπάτησας, κεφαλὴν τοῦ δυσμενοῦς, καὶ τελείως συνέτριψας, καὶ
ἐβάδισας, εὐσταλῶς τὴν οὐράνιον πορείαν, τῷ Δεσπότη νικηφόρος,
ἐμφανιζόμενος ἔνδοξε.

Προσευχῇ σου ἐβλάστησε, ξύλον ἄνικμον πρότερον, καὶ πηγὴν ἀνέβλυσε
ζῶντος ὕδατος· τῇ δὲ ῥοῇ σου τοῦ αἵματος, ἡ γῆ καθηγιάσται, ὁ ἀὴρ δὲ
τῆς ψυχῆς, τῇ ἀνόδῳ πανόλβιε· ὅθεν πίστει σου, τὴν ἁγίαν τιμῶμεν
Βασιλίσκε, καὶ πανέορτον ἡμέραν, ἐν ἧ' νομίμως ἠρίστευσας.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.
Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.
Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος πλ. α΄. Τὸν συνάναρχον Λόγον. Γερασίου.
Ὡς βασιλεῖον δῶρον καὶ θῦμα ἅγιον, τῷ Βασιλεῖ τῶν αἰώνων καὶ ἀθλοθέτῃ Θεῷ, δι' ἀθλήσεως στερῶς προσήχθῃς ἔνδοξε· σὺ γὰρ τὴν πλάνην καθελὼν, στρατιώτης εὐκλεῆς, πανεύφημε Βασιλίσκε, τῆς ἀληθείας ἐδείχθῃς, Χριστῷ πρεσβεῦων ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.
Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς καὶ τοῦ Ἁγίου.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Τὸν παμμέγιστον Βασιλίσκον αἰνέσω. Ἰωσήφ.

Ἦχος πλ. δ΄. Ὠδὴ α΄. Ἄσμα ἀναπέμψωμεν.

Ταύτην τὴν φαιδρὰν σου ἑορτὴν, τοὺς εὐσεβῶς γεραίροντας, Μάρτυς πολυάθλε, τὸν Βασιλέα Χριστὸν, ἰκέτευε σῶζεσθαι, καὶ τῆς ἐπουρανίου, βασιλείας μετόχους γενέσθαι.

Ὅλος τῇ ἀγάπῃ τοῦ Χριστοῦ, ἀνακραθεῖς πανόλβιε, σαρκὸς ἠλόγησας, ὡς φθείρεσθαι μελλούσης, καὶ ἠνεγκας βάσανα, γνώμη ἀνδρειοτάτη, στηλιτεύσας εἰδώλων τὴν πλάνην.

Νύκτα ἀγνωσίας φωτισμῷ, τοῦ παναγίου Πνεύματος, καταλαμπόμενος, παρῆλθες Βασιλίσκε, καὶ ἄθλων λαμπρότησιν, ἥλιος καθωράθῃς, πᾶσαν κτίσιν φαιδρῶς καταυγάζων.

Θεοτοκίον.

Πόκον προεώρα Γεδεών, τὴν ἄχραντον γαστέρα σου, δρόσον τὴν οὐράνιον, Παρθένε δεξαμένην, θαλάσσας ξηραίνουσαν, Κόρη τῆς ἀθείας, καὶ τακείσας ἀρδεύουσαν φρένας.

Ὠδὴ γ΄. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Αἷμασιν ἀθλήσεως, εἰδωλικὴν πυρὰν ἔσβεσας, καὶ τῆς τρυφῆς, Μάρτυς τῷ χειμάρρῳ, ἐντρυφᾶς ἀγαλλόμενος.

Μάρτυρα Τριάδος σε, ἡ ἐκλεκτὴ δυὰς ἔνδοξε, τῶν ἀθλητῶν, ἀπολειπομένη, πρὸς Χριστὸν ἀπεδήμησεν.

Μένεις τῶν συνάθλων σου, ἀπολειφθεῖς, Χριστὸν Κύριον, ὁμολογῶν, πάντων Βασιλέα, Βασιλίσκε πολυάθλε.

Θεοτοκίον.

Εὐροίμῃ σε Πάναγνε, χειραγωγοῦσάν με πάντοτε, πρὸς ἀρετάς, καὶ πρὸς μετανοίας, τὰς ὁδοὺς ἐμβιβάζουσαν.

Ὁ Εἰρμός.

» Σὺ εἶ τὸ στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοι » Κύριε· σὺ εἶ τὸ φῶς, τῶν ἔσκοτισμένων· καὶ ὑμνεῖ » σε τὸ πνεῦμά μου.

Κάθισμα. Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τῷ μόνῳ Βασιλεῖ, νῦν παρίστασαι χαίρων, διάδημα φαιδρόν, καὶ στολὴν ἐξ οἰκείων, βαφεῖσαν αἱμάτων σου, ἱερῶς περικείμενος, καὶ θεούμενος, καθαρωτάτη μεθέξει· ὅθεν σήμερον, τὴν παναγίαν σου μνήμην, τελοῦντες ὑμνοῦμέν σε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

ᾠδὴ δ΄. Εἰσακήκοα Κύριε.

Γηπονήσας τὴν ἄρουραν, Μάρτυς τῆς ψυχῆς σου ἑκατοστεύοντα, στάχυν ἤνεγκας ἀθλήσεως, ἀποθήκαις θείαις συντηρούμενον.

Ἱερᾶς ἐπακήκοας, ἄνωθεν παμμάκαρ φωνῆς καλούσης σε, καὶ τὸ πέρας τῆς ἀθλήσεως, βεβαιούσης Μάρτυς παναοίδιμε.

Σταθηρὰν ἐνδεικνύμενος, ἐνδοξε τὴν ἔνστασιν ἐκαρτέρησας, ταῖς ἀλύσεσι δεσμούμενος, καὶ τῆς πλάνης λύων πάντα σύνδεσμον.

Τὸν σατὰν ἀπηγχόνησας, θείαις ἀθλοφόρε νευραῖς τῶν λόγων σου· νίκης ὅθεν κεκαλλώπισαι, Βασιλίσκε μάρτυς διαδήμασι.

Θεοτοκίον.

Ὁ Πατρὶ ὁμοούσιος, ὥφθη κατὰ πάντα ἀνθρώποις ὅμοιος, σαρκωθεὶς καθὼς ἠυδόκησεν, ἐκ τῶν σῶν αἱμάτων παναμώμητε.

ᾠδὴ ε΄. Ὁρθρίζοντες βοῶμέν σοι.

Νομίμως ἐναθλήσαι ἐλόμενος, ἀνομοῦντας, δυνάμει τοῦ Πνεύματος, Μάρτυς θεόφρον κατήσχυνας.

Βαδίζων θαρσαλέως τὴν τρίβον, τοῦ μαρτυρίου, τὰ κέντρα συνέτριψας, τοῦ πολεμήτορος ἐνδοξε.

Αἱ βάσεις σου τοῖς ἥλοις θεόφρον, ἐμπεπαγμένοι, ἐχθροῦ πολυμήχανον, κάραν τελείως συνέθλασαν.

Θεοτοκίον.

Σαρκὸς ἐν ὁμοιώματι τέτοκας, Θεοτόκε, τὸν ἀκατανόητον, καὶ ἀπερίληπτον Κύριον.

ᾠδὴ ς΄. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Ἰκρίῳ τὸν ὑψωθέντα κηρύττων, ἐν ξηρῷ δεσμῆσαι ξύλῳ καὶ τοῦτο, σῶν προσευχῶν, ἐπομβρίαῖς δεικνύεις, γλωρὸν καὶ φύλλοις παντοίοις κατάκομον, εἰς στήριγμα τῶν εὐσεβῶν, Βασιλίσκε καὶ κλέος τῶν πόνων σου.

Λυθέντα σε σαρκικῆς προσπαθείας, οἱ παράνομοι ἀδίκως δεσμοῦσι, καὶ σιδηροῖς, περονίζουσιν ἥλοις, καὶ μακροτάταις ὁδοῖς συνελαύνουσι, τῷ αἵματι πᾶσαν τὴν γῆν, ἀγιάζοντα Μάρτυς πολυάθλε.

Ἰστάμενος καὶ δεσμούμενος χεῖρας, ἀνεπτέρωσας καρδίας τὸ ὄμμα, πρὸς τὸν Θεόν, καὶ πηγὴν ἀναβλύσαι, ὕδατος ζῶντος αὐτὸν ἐδυσώπησας, εἰς μνήμην σου πανευκλεῆ, καὶ ψυχῶν θεραπείαν μακάριε.

Θεοτοκίον.

Συντρίμματα τῆς ἀθλίας ψυχῆς μου, καὶ τὰ χρόνια ἰάτρευσον πάθη, τὸν ἱατρόν, τῶν ψυχῶν καὶ σωμάτων, ἀνερμηνεύτως Παρθένε κυήσασα, καὶ σῶσόν με τὸν ἐπὶ σοί, τὰς ἐλπίδας Πανάμωμε θέμενον.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὴν δέησιν ἐκχεῶ πρὸ Κύριον, καὶ αὐτῷ ἀπαγ» γελῶ μου τὰς θλίψεις, ὅτι κακῶν, ἢ ψυχῆ μου » ἐπλήσθη, καὶ ἡ ζωὴ μου τῷ ἄδῃ προσήγγισε· καὶ » δέομαι ὡς Ἰωνᾶς· Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με ἀνάγαγε.

Κοντάκιον.

Ἦχος δ΄. Ἐπεφάνης σήμερον. Γερασίμου.

Βασιλείας μέτοχος ἐπουρανίου, Βασιλίσκε ἔνδοξε, γεγεννημένος ἀληθῶς, σῶζε τοὺς πόθῳ βοῶντάς σοι· Χαίροις Μαρτύρων σεπτὸν ἐγκαλλώπισμα.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΒ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Βασιλίσκου.

Στίχ. Ὁ Βασιλίσκος ἐκτομῆ δούς τὴν κάραν,

Πατεῖ νοητοῦ βασιλίσκου τὴν κάραν.

Εἰκάδι δευτερὴ Βασιλίσκος φάσανον ἔτλη.

Ὅς ἦν κατὰ τοὺς χρόνους Μαξιμιανοῦ, χωρίου Χουμιαλῶν, ἐνορίας Ἀμασειας, ἀνεψιὸς τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Θεοδώρου τοῦ Τήρωνος· καὶ προαθλήσας μετὰ τοῦ ἁγίου Εὐτροπίου καὶ Κλεονίκου, οἳ τινες ἦσαν συστρατιῶται τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου, κατελείφθη ἐν τῇ φυλακῇ, ἐκείνων τὸ ὑπὲρ Χριστοῦ τελειωσάντων μαρτύριον. Ἐπιθυμίαν δὲ ἔχων τὸν τῆς ἀθλήσεως δρόμον τελέσαι καὶ ὑπὲρ τούτου δεόμενος τοῦ Θεοῦ, καταξιῶται τῆς τοῦ Κυρίου ἐπιφανείας, παρεγγυῶντας αὐτὸν συντάξασθαι τοῖς οἰκειοῖς, καὶ ἐν Κομάνοις γενόμενον μαρτυρῆσαι.

Καὶ δὴ μετὰ τῶν στρατιωτῶν ἀπελθὼν ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ καὶ τὴν μητέρα καὶ τοὺς ἀδελφοὺς ἀσπασάμενος, καὶ τῇ εἰς Χριστὸν πίστει παραινέσας αὐτοὺς ἐμμένειν, ὅσον ἤδη καὶ συνελήφθη παρὰ τῶν ἀποσταλέντων στρατιωτῶν παρὰ Ἀγρίππα τοῦ ἡγεμόνος. Δεσμῆσαντες οὖν αὐτόν, καὶ κρηπίδας σιδηρᾶς, ἔνδοθεν ἤλοις πεπυκνωμένας ὑποδήσαντες, ἤλαυνον τὴν εὐθὺ Κομάνων ὁδόν. Καταλαβόντες δὲ τὸ χωρίον Δακνῶν, ηὐλίσθησαν παρὰ γυναικὶ καλουμένην Τραϊανῆν, ἔνθα προσεδέθη ὁ Ἅγιος πλατάνῳ ξηρᾷ εἰς τοῦπίσω τὰς χεῖρας περιηγκωνισμένος· καὶ εὐξάμενος, νεοθαλῆ καὶ κομῶσαν τὴν πλάτανον ἔδειξε· καὶ πηγὴ ὕδατος ἐκ τῶν τῆς γῆς ἀνεδόθη λαγόνων, ἔνθα ὁ Ἅγιος ἵστατο. Ἰδόντες δὲ τοῦτο οἱ στρατιῶται, ἅμα τῇ γυναικί, πιστεῦσαί φασι τῷ Χριστῷ καὶ λῦσαι τὸν ἅγιον τῶν δεσμῶν.

Καταλαβόντων δὲ αὐτῶν τὴν πόλιν Κομάνων, παρέστη τῷ ἡγεμόνι ὁ Ἅγιος· μὴ πεισθέντος δὲ θῦσαι τοῖς εἰδώλοις, πῦρ ἐξ οὐρανοῦ διὰ προσευχῆς αὐτοῦ κατηνέχθη, καὶ κατεφλέχθη, ὅτε τῶν εἰδώλων ναὸς καὶ ὁ ἀνδριάς τοῦ Ἀπόλλωνος. Καὶ ἐπὶ τούτοις ἀσχέτῳ θυμῷ βληθεὶς ὁ ἡγεμὼν, ξίφει προσέταξεν ἀποτμηθῆναι τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ καὶ τὸ σῶμα ῥιφῆναι ἐν ποταμῷ. Καὶ οὕτω τὸν τοῦ μαρτυρίου στέφανον εἴληφεν, εἰς δόξαν καὶ αἶνον τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς Ἁγίας καὶ Οἰκουμενικῆς Δευτέρας Συνόδου, τῆς συγκροτηθείσης ἐν ἔτει τπα΄ (381), τῆς καθελούσης τὸν Μακεδόνιον, λέγοντα μὴ εἶναι Θεὸν τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον.

Στίχ. Τολμᾷ τὸ θεῖον Πνεῦμα μὴ Θεὸν λέγειν
Τὸ παμπόνηρον πνεῦμα Μακεδονίου.
Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Μάρκελλος, μόλυβδον κοχλάζοντα ποτισθεῖς,
τελειοῦται.

Στίχ. Μολύβδινον Μάρκελλος ἔκτυρον πόμα,
Οὕτω πίνων ἦν, ὡς ὕδωρ εἶ τις πίνει.
Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Κόδρος, ὑπὸ ἵππων συρόμενος, τελειοῦται.

Στίχ. Ἰππηλατήσας καὶ πόλου νύσσαν φθάσας,
Τὰς χεῖρας αἴρεις καὶ στέφος δέχη, Κόδρε.
Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Βλαδίμηρος, ὁ βασιλεὺς καὶ θαυματουργός, ξίφει
τελειοῦται.

Στίχ. Χεῖρ συγγενοῦς τέμνει σε ἢ μαιοφόνος,
Χεῖρ Κυρίου νέμει σοι ἀξίως στέφος.
Ὁ Ἅγιος νέος Ἱερομάρτυς Ζαχαρίας, ὁ Προυσαεύς, ἀγχόνη τελειοῦται.
Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.
Ῥδὴ ζ΄. Παῖδες Ἑβραίων.
Κόσμος Μαρτύρων ἀνεδείχθης, ὑπερκόσμια σκηνώματα τρισμάκαρ,
κατοικῶν καὶ ἡμῖν, τοῖς πόθῳ σε τιμῶσι, τὸ κοσμικὸν κλυδώνιον,
κατευνάζων σαῖς πρεσβείαις.
Οἶκος Τριάδος ἀνεδείχθης, τὰ ἰνδάλματα βωμούς τε τῶν εἰδώλων,
καταράσων σοφέ, καὶ ψάλλων τῷ Δεσπότη· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς
εἰς τοὺς αἰῶνας.
Νέμει σοι γέρα ὁ Δεσπότης, ἐναθλήσαντι στερρῶς καὶ καθελόντι,
μηχανὰς τοῦ ἐχθροῦ, καὶ μέλποντι συντόνως· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς
εἰς τοὺς αἰῶνας.
Ἄλλο στερέωμα ἐδείχθης, ὡσπερ ἥλιον τοὺς ἄθλους κεκτημένον, καὶ ὡς
ἄστρα τῶν σῶν θαυμάτων Βασιλίσκε, τὴν ἱερὰν λαμπρότητα, καὶ πληθὺν
εἰς τοὺς αἰῶνας.
Θεοτοκίον.
Ἴδε ἦν ἔφησε Παρθένον, ἐν τῷ Πνεύματι ὁ μέγας Ἡσαΐας, ἐν γαστρὶ τὸν
Θεόν, συνέλαβε καὶ τίκτει, ᾧ μελωδοῦμεν· Κύριε, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.
Ῥδὴ η΄. Νικηταὶ τυράννου.
Νικητῆς τυράννων, καὶ πνευμάτων ἔνδοξε τῆς πονηρίας, ἀνεδείχθης
μέλπων, τῷ σὲ δυναμώσαντι ἀκαταπαύστως· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα
Κυρίου τὸν Κύριον.

Ἐνεκρώθης κόσμῳ, τῷ νεκροῖς διδόντι δὲ ζωὴν Δεσπότη, Βασιλίσκε Μάρτυς, ἀκλινῶς ἐπόμενος ἔψαλλες χαίρων· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Σώματος βασάνους, ἐνεγκῶν στερβρότητι ψυχῆς θεόφρον, ἀσωμάτοις θείοις, συγχορεύων αἶνεσιν Θεῷ προσάγεις· Εὐλογεῖτε λέγων τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ἦφθης πλατυτέρα, οὐρανῶν χωρήσασα Θεὸν ἐν μήτρα, τὸν στενοχωρίας, πονηρᾶς ρύόμενον τοὺς μελωδοῦντας· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

» Νικηταὶ τυράννου, καὶ φλογὸς τῆ χάριτί σου » γεγονότες, οἱ τῶν ἐντολῶν σου, σφόδρα ἀντεχόμενοι Παῖδες ἐβόων· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα » Κυρίου τὸν Κύριον.

Ῥδὴ θ´. Ἔφριξε πᾶσα ἀκοή.

Ἰστίῳ Μάρτυς τοῦ Σταυροῦ, τῶν βασάνων διελθὼν τὸ κλυδώνιον, τὸν γαληνότατον, τῆς βασιλείας ὄρμον κατέλαβες, καὶ ὥσπερ ἔμπορος καλός, τὸν φόρτον διέσωσας, τῆς εὐσεβείας Χριστῷ, τῷ τῶν ὅλων Βασιλεῖ καὶ Θεῷ ἡμῶν.

Ἵς πάλαι πῦρ ἐξ οὐρανοῦ, ὁ Θεσβίτης Ἥλιου κατηγάγετο, οὕτω μακάριε, τῆ σῆ δεήσει φλόγα κατήγαγες, δι´ ἧς ἐκκαίεται ναός, εἰδώλων καὶ ξόανα, δαιμόνων φλέγονται, καὶ Θεὸς ὁ ποιητὴς μεγαλύνεται.

Σώματος λέλυσαι σοφέ, τῆ τοῦ ξίφους ἐκτομῆ δεξαμένων σου, σεπτῶν Δυνάμεων, τὸ θεῖον πνεῦμα νικῆσαν χάριτι, τῆς πονηρίας τὰ δεινά, πανόλβιε πνεύματα, καὶ νῦν τὰ ἄνω οἰκεῖς, στεφηφόρος Βασιλίσκε βασιλεία.

Ἡ γῆ μὲν Μάρτυς τῆ ταφῆ, οὐρανὸς δὲ τῆ ψυχῆ καθηγίασται, τῆ σῆ θεόπνευστε· ὡς γὰρ πορφύραν λαμπρὰν ἐξ αἵματος, περιβαλλόμενος τοῦ σου, Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν, συμβασιλεύεις αἰεὶ, μεμνημένος τῶν πιστῶς μεμνημένων σου.

Θεοτοκίον.

Φύσει μὲν πέφυκας Θεός, ἀλλ´ ἠνέσχου περιθέσθαι τὸν ἄνθρωπον, μήτραν ἀμώμητον, ἐθελουσίως εἰσδὺς φιλόανθρωπε· ὅθεν διπλᾶς τὰς φυσικάς, εἰδότες θελήσεις σου, σὲ μεγαλύνομεν, τὴν Μητέρα σου πιστῶς μακαρίζοντες.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἔφριξε πᾶσα ἀκοή, τὴν ἀπόρρητον Θεοῦ συγ» κατάβασιν, ὅπως ὁ Ὑψιστος, ἐκὼν κατήλθε μέχρι » καὶ σώματος, παρθενικῆς ἀπὸ γαστρὸς, γενόμενος » ἄνθρωπος· διὸ τὴν ἄχραντον, Θεοτόκον οἱ πιστοὶ » μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, ἢ Α´ Ὡρα,

Καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ ΚΓ΄ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ὁμολογητοῦ Μιχαήλ, Ἐπισκόπου
Συννάδων.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς γ΄ καὶ τοῦ Ἁγίου
γ΄.

Στιχηρὰ τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος πλ. δ΄. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Πάτερ Μιχαήλ θεόπνευστε, τὸ κατ' εἰκόνα Θεοῦ, διετήρησας ἄμεμπτον,
καὶ Χριστοῦ τὸν ἄχραντον, χαρακτῆρα ἐτίμησας, καὶ διδασκαίς σου,
πᾶσαν κατέσβεσας, τὴν γλωσσαλγίαν, ψυχῆς στερότητα. Ὡ τῶν ἀγώνων
σου, καρτερᾶς ἐνστάσεως! δι' ἧς Χριστῷ, μάκαρ εὐηρέστησας, τῷ
παντοκράτορι.

Πάτερ Μιχαήλ θεόληπτε, ἱερωσύνης στολὴν, ἐνδυσάμενος ἔδραμες, τῶν
μαρτύρων στάδιον, καὶ Χριστῷ προσενήνεξαι, διπλοῖς στεφάνοις, μάκαρ
κοσμούμενος, ἀρχιερέων, τάξεις ὀψόμενος. Ὡ τῆς ἀφράστου σου,
χαρμονῆς μακάριε, ἧς μετασχεῖν, ὄντως κατηξίωσαι, θεομακάριστε.

Πάτερ Μιχαήλ θειότατε, σὺ τῷ ποδήρει σεπτῶς, Ἀαρὼν ὡς περ δεῦτερος,
καθωραϊζόμενος, τῶν Ἁγίων τὰ Ἅγια, νῦν κατοπτεύεις, ἔνδον γενόμενος,
καὶ τοῦ δευτέρου καταπετάσματος. Ὡ τῆς ἀχράντου σου, ὑπὲρ νοῦν
ἐλλάμπσεως, ἱεραρχῶν, θεῖον ἐγκαλλώπισμα, ἧς καὶ μετέσχηκας.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε. Γερασίου.

Θεῷ ἀναθέμενος, τὴν σὴν ζωὴν ἐκ παιδός, ποιμὴν ἀνηγόρευσαι, καὶ
ιεράρχης σεπτός, Χριστοῦ ἱερώτατε. Ὅθεν τὴν τοῦ Δεσπότη, ὡς τιμήσας
Εἰκόνα, θλίψεις ἐν ἐξορίαις, Μιχαήλ καθυπέστης· καὶ νῦν ἀναπηγάζεις
ἡμῖν, ρεῖθρα ἰάσεων.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς καὶ τοῦ Ἁγίου.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου, οὔ ἢ Ἄκροστιχίς·

Ἀρχιερεῦ Μιχαήλ, ἱεροῖς ὕμνοις σε γεραίρω.

Ποῖημα Θεοφάνους.

Ἦχος β΄. Ὡδὴ α΄. Ἐν βυθῷ κατέστρωσέ ποτε.

Ἀπορρήτῳ λάμπας φωτισμῷ, Πάτερ δι' ἀσκήσεως, ἀρχιερεὺς τοῦ Θεοῦ ἐχρημάτισας, Μιχαὴλ θεσπέσιε, τὸ βασιλείον, ποδηγῶν ιεράτευμα, καὶ Χριστοῦ ποιμαίνων, σὺ τὴν Ἐκκλησίαν παμμακάριστε.

Ῥητορεύων στόματι λαμπρῷ, πᾶσι διεσάφησας, πανευσεβῶς τὰ θεόφθεγκτα δόγματα, Μιχαὴλ πανόλβιε, τῶν αἰρέσεων, διελέγχων τὸ βλάσφημον, καὶ τῆς εὐσεβείας, ἄριστα παμμάκαρ προϊστάμενος.

Χαρισμάτων θείων γεγονῶς, μάκαρ ἐνδιαίτημα, πᾶσι πιστοῖς προφανῶς μεταδέδωκας, Μιχαὴλ πανεύφημε, θεομίμητον, πολιτείαν κτησάμενος, καὶ δικαιοσύνην, περιβεβλημένος ὡς ἱμάτιον.

Ἱερὸν εἰκόνισμα Θεοῦ, καὶ τῆς Θεομήτορος, τιμητικῶς προσκυνῶν διετέλεσας, Μιχαὴλ πανίερε, καὶ τὴν βλάσφημον γλωσσαλγίαν διέλυσας, τῶν αἰρετιζόντων, λόγοις καὶ παθήμασι τροπούμενος.

Θεοτοκίον.

Ἐκ γαστρός σου Πάναγνε σεμνή, λάμπας ἡμῖν Ἥλιος, θεουργικαῖς ἀστραπαῖς κατεφαίδρυνεν, ἐκδιώξας ἅπασαν, τῶν δαιμόνων τὴν σκοτεινόμορφον σύγχυσιν, ὁ δεδοξασμένος Κύριος· ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Ὡδὴ γ΄. Ἐν πέτρα με τῆς πίστεως.

Ῥεόντων προτετίμηκας θεορρήμιον, τὰ ἄρρευστα καὶ μένοντα δι' αἰῶνος· ποικίλως γὰρ διέπρεψας ἀνακράζων· Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε.

Ἐξεχύθη σοῖς χεῖλεσι θεία χάρις· ἐπλάτυνας τὸ στόμα σου καὶ ἐδέξω, σοφίας τὰ χαρίσματα καὶ ἐβόας· Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε.

Ἐπέταξας τὰ πάθη δι' ἐγκρατείας, ἐφώτισας τὸν νοῦν σου τῇ θεωρίᾳ, ἐγένου πρακτικώτατος ἀναμέλπων· Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Μαρίαν τὴν πανάχραντον Θεοτόκον, ὑμνήσωμεν ὡς πρόξενον σωτηρίας, φανεῖσαν οἱ θεόφρονες, ἧ βοῶμεν· Οὐκ ἔστιν ἄλλη τις ἐλπίς καὶ στήριγμα, τῶν πιστῶν πανύμνητε, θεοδόξαστε.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν πέτρα με τῆς πίστεως στερεώσας, ἐπλάτυνας » τὸ στόμα μου ἐπ' ἐχθρούς μου· εὐφράνθη γὰρ τὸ » πνεῦμά μου ἐν τῷ ψάλλειν· Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς ὁ » Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε.

Κάθισμα. Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ἰέρευσας σαυτόν, διὰ βίου τελείου, καὶ ὤφθης ἱερεὺς, τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου· παρ' οὗ δυναμούμενος, αἰρετίζοντα στόματα, ἀπεφίμωσας, κατὰ Χριστοῦ τῆς εἰκόνας, ἀνοιγόμενα, καὶ διωκόμενος Πάτερ, τὸν δρόμον τετέλεκας.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς.

Ὡδὴ δ΄. Ἐλήλυθας, ἐκ Παρθένου.

Ίεμενος, τῶν στεφάνων τῆς δόξης κατέλιπες, σαρκὸς τὴν εὐπάθειαν, ἱερομύστα πανόλβιε, ὅλον δὲ τὸν βίον σου, ὡς εὐωδέστατον θῦμα Χριστῷ τέθυκας.

Χωλάναντες, ἀπ' εὐθείας τῆς τρίβου κατέπεσαν, εἰς βόθρον αἰρέσεως, οἱ νῦν φανέντες ἀλλότριοι, οὓς περ ἐξεφαύλισας, Χριστοῦ τιμῶν τὴν εἰκόνα παμμακάριστε.

Ἀπειλήφας, τῶν σῶν ἄθλων ἀξίως τὰ ἔπαθλα, Μιχαὴλ πανέντιμε, ταῖς οὐρανίαις Δυνάμεσι, νῦν συνευφραϊνόμενος, καὶ συγχορευῶν ὡς Μάρτυς ἀξιάγαστε.

Ἡ γλῶσσά σου, ἀνεδείχθη τοῦ Πνεύματος κάλαμος, Μιχαὴλ πανένδοξε, οἰκονομίαν τὴν ἔνσαρκον, Γραφαῖς μελετήσασα, τοῦ Παντοκράτορος Λόγου παναοίδιμε.

Λαμπόμενος, ἱερῷ τιμίῳ στολίσματι, τῆς ἱερωσύνης σου, ὁμολογία διέπρεψας, θέατρον γενόμενος, Ἀγγέλοις τε καὶ ἀνθρώποις πανσεβάσμιε.

Θεοτοκίον.

Ἰθύνον μου, Θεοτόκε τὸν βίον προστάγμασιν, ἐνθέοις ρυθμίζουσα, τοῦ σαρκωθέντος Λόγου ἐκ σοῦ, καὶ πρὸς φῶς ὁδήγησον, Παρθενομῆτορ Μαρία θεονύμφευτε.

Ῥδὴ ε'. Ὁ φωτισμός, τῶν ἐν σκότει.

Ἐξ ἀγκαλῶν, ἀνετέθης τῷ Λόγῳ ἱεροφάντορ· θεῖον γὰρ ἀνάθημα δεδειγμένος, ἐνδιαπρέψας, πρακτικῇ θεωρίᾳ, καὶ σοφίας καρπὸν δρεψάμενος, γεγονός ποιμὴν ἀληθῶς ἀξιόληπτος.

Ῥῆμα Θεοῦ, δαμνιλῶς κατοικῆσαν ἐν σοὶ θεόφρον, ποταμοὺς ἀνέβλυσε διδαγμάτων, οἷς ἐντρυφῶντες, εὐφραϊνόμεθα μάκαρ, σὲ μεσίτην σαφῶς πλουτήσαντες, ἴλεων ἡμῖν ἐργαζόμενον Κύριον.

Ὁ θεϊκῆ, δυναστεία τὰ πάντα διακοσμήσας, σὲ ὃ θεοφάντορ ἱερωσύνης, μυστικωτάτης, κατηγλάισε μύρω, προγινώσκων τὴν σὴν λαμπρότητα· ὠφθης ἱερεὺς γὰρ Θεοῦ μεγαλόφωνος.

Θεοτοκίον.

Ἰσος ἡμῖν, κατὰ πάντα γενέσθαι καταξιώσας, ἐν σοὶ κατεσκήνωσε Θεομῆτορ, Πατὴρ ἐκλάμπας, ὁ πανάγιος Λόγος, καὶ ἐτέχθη ἐκ σοῦ Πανάμωμε, ἄνθρωπος ὁμοῦ, καὶ Θεὸς παντοδύναμος.

Ῥδὴ ς'. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Σωτηρίου χιτῶνα πανεύφημε, θείας εὐφροσύνης τε περιβαλλόμενος, ὁμολογίας στέφανον, πρὸς Θεοῦ ἐκομίσω ἐπάξιον.

Ἰπομείνας πικρὰς ἐξορίας σοφέ, εἰς εὐρυχωρότατον πλάτος κατήντησας, τοῦ Παραδείσου Μάρτυσι, συγχορευῶν θεόφρον πανόλβιε.

Μαθητῆς χρηματίσας Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, τούτου τὰ παθήματα μάκαρ ἐζήλωσας, προκινδυνεύων ἄριστα, τῆς αὐτοῦ Ἐκκλησίας θεόπνευστε.

Θεοτοκίον.

Νοερῶς ἐμυοῦντο τὴν ἄφραστον, πάντες οἱ Προφῆται σοῦ Πάναγνε κύησιν, συμβολικῶς τυπούμενοι, καὶ προλέγοντες πᾶσι τὰ μέλλοντα.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν ἀβύσσῳ παισμάτων κυκλοῦμενος, τὴν ἀνε» ξιχνίαστον τῆς εὐσπλαγγνίας σου, ἐπικαλοῦμαι » ἄβυσσον. Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με ἀνάγαγε.

Κοντάκιον.

Ἦχος δ΄. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ὡσπερ μέγας ἥλιος, ἐξανατείλας, καταυγάζεις ἅπαντας, τῶν ἄρε τῶν σου τῷ φωτί, καὶ τῶν θαυμάτων ταῖς λάμπεσι, θαυματοφόρε, Ἀγγέλων ὁμώνυμε.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΓ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Μιχαὴλ τοῦ Ὁμολογητοῦ, Ἐπισκόπου Συννάδων.

Στίχ. Τῷ κυματώδει μικρὸν ἐμπρέπας βίῳ,

Λύη Μιχαὴλ οἷα κούφη πομόλυξ.

Εἰκάδι ἐν τριτάτῃ Μιχαὴλ ἀναδέδραμεν ἐκ γῆς.

Οὗτος ὁ ἀγγελώνυμος Μιχαὴλ, διὰ βίου τελείου ἑαυτὸν ἐκκαθάρας, ἐκ μητρικῶν ἀγκαλῶν γεγονῶς ἀνάθημα τῷ Θεῷ, ὄφθη ἱερεὺς τοῦ Θεοῦ τοῦ Ἵψίστου· καὶ ὑπ’ αὐτοῦ δυναμούμενος, τῶν θεομάχων ἅπασαν κατέσβεσε γλωσσαλγίαν, αἰρετιζόντων φιμώσας τὰ ἄθεα στόματα, κατὰ τῆς θείας μορφώσεως ἀνοιγόμενα. Μὴ φέρων δὲ τῆς γλώσσης αὐτοῦ ὁ θῆρ ὁ δυσώνυμος τὸ θεῖον ῥῆμα (οὐδὲ γὰρ κατεπλάγη τὰς αὐτοῦ ἀπειλάς, οὐκ ἐχαυνώθη ταύταις τὸν νοῦν, ἀλλ’ ἐλευθέρα τῇ φωνῇ ἐξεβόησε· «Τὴν μὲν ἄχραντον καὶ θείαν εἰκόνα σέβω καὶ προσκυνῶ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἁγίας αὐτοῦ Μητρός, τὸ δὲ σὸν δόγμα καταπτύω, καὶ εἰς οὐδὲν λογίζομαι»), ἐν τούτοις ὁ τύραννος αἰσχυνθεὶς καὶ τῷ θυμῷ ὑπερζέσας, ἐξορία τοῦτον καταδικάζει μακρᾶ. Αὐτὸς δὲ τὸ κατ’ εἰκόνα τηρῶν ἀρῥύπτωτον καὶ ἀκηλίδωτον, καὶ διωκόμενος ἐκ τόπου εἰς τόπον, εἰς εὐρύχωρον πλάτος κατήντησε. Καὶ οὕτω τὸν καλὸν δρόμον τελέσας καὶ διπλοῖς στεφάνοις κοσμούμενος, προσετέθη τοῖς Ἀρχιερεῦσιν ὡς Ἀρχιερεὺς, καὶ ὡς Μάρτυς τοῖς Μάρτυσι.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς Ἁγίας μυροφόρου Μαρίας τοῦ Κλωπᾶ, ἐν εἰρήνῃ τελειωθείσης.

Στίχ. Ψυχὴν φέρει νῦν οὐκ ἄρωμα Μαρία,
Ἀρωμάτων σοι, Σῶτερ, εὐωδεστέραν.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Σαλωνᾶς ὁ Ῥωμαῖος ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Σπονδὰς ἀπειθῶν προσφέρειν εἰδωλίοις,
Τέμνη, Σαλωνᾶ, καὶ Θεῷ σπονδὴ γίνῃ.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Σέλευκος, πριονισθεὶς, τελειοῦται.

Στίχ. Φέρει Σέλευκος ἀστενακτὶ τὴν πρίσιν,
Καὶ τὸν πολυστένακτον ἐκλείπει βίον.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ´. Ἀντίθεον πρόσταγμα.

Οὐκ ἔφερε γλώσσης σου τὸν θεῖον φθόγγον, ὁ θῆρ ὁ δυσώνυμος, Μιχαὴλ ἱερώτατε, ἀλλ´ ὑπερορίαις σε καταδικάζει μακραῖς· ὅμως κατησχύνετο τὴν σὴν, ἱεροκῆρυξ ὁρῶν στερρότητα.

Ἰθύνεται πάνσοφε ταῖς διδαχαῖς σου, Χριστοῦ τὸ πανίερον, ὀρθόδοξόν τε σύστημα· ἐγένου γὰρ ὄργανον θαυματουργῆ Μιχαήλ, Πνεύματι κρουόμενον βοῶν, τὰ μεγαλεῖα τοῦ Παντοκράτορος.

Σοφῶς ἐστηλίτευσας τῶν δυσωνύμων, τροφίμων τοῦ Μάνεντος, τὴν βλάσφημον ἀσέβειαν, Χριστοῦ τὴν πανάχραντον Πάτερ εἰκόνα τρανῶς, καὶ τῆς Θεομήτορος τιμῶν, καὶ τῶν Ἁγίων Μιχαὴλ ὄσιε.

Θεοτοκίον.

Σαρκώσεως γεγονός Θεοῦ τοῦ Λόγου, Παρθένε πανάμωμε, ὥραϊον ἐνδιαίτημα· ἐκ σοῦ γὰρ ἀνέλαβε, δι´ εὐσπλαγγίαν πολλήν, ὅλον με τὸν ἄνθρωπον, ὁ ὢν εὐλογημένος καὶ ὑπερένδοξος.

Ῥδὴ η´. Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός.

Ἐπὶ τοῦ βήματος ἐστῶς, θεοκῆρυξ Μιχαὴλ οὐ κατεπλάγης, ἀπειλὰς τῶν ἀνόμων, ἀλλ´ ἐλευθέρῃ φωνῇ, ἐβόας· Εἰκόνα τὴν ἄχραντον, σέβω τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ καὶ τῶν Ἁγίων.

Γνώμη στερρᾶ καὶ σταθηρᾶ, συμπλεκόμενος σοφῆ τοῖς θεομάχοις, νικητῆς ἀνεφάνης, ἔργῳ καὶ λόγῳ δεικνύς, ὡς δέον εἰκόνα τὴν ἄχραντον, σέβειν τοῦ Σωτῆρος, Χριστοῦ καὶ τῶν Ἁγίων.

Εἰς τὸ πρωτότυπον εἰδῶς, τῆς εἰκόνης τὴν τιμὴν ἱεροφάντορ, διαβαίνουσιν Πάτερ, ταῖς θεοπνεύστοις Γραφαῖς, συνάδων τοὺς πάντας ἐδίδαξας, σέβειν τὴν εἰκόνα, Χριστοῦ καὶ τῶν Ἁγίων.

Θεοτοκίον.

Ῥεῖθρον ἰάσεων ἡμῖν, ἀεννάως τοῖς πιστοῖς ἀναπηγάζεις, οὗ τὴν ἄφθονον χάριν, ἀπαρυόμενοί σου, ὑμνοῦμεν τὸν τόκον τὸν ἄχραντον, καὶ ὑπερυσοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός, τῶν Ἑβραίων τοῖς » παισὶ συγκαταβάντα, καὶ τὴν φλόγα εἰς δρόσον, » μεταβαλόντα Θεόν, ὑμνεῖτε τὰ ἔργα ὡς Κύριον, » καὶ ὑπερυσοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ θ´. Ἀνάρχου Γεννήτορος.

Ἀπείρῳ λαμπόμενος, νῦν φωτισμῷ πανόλβιε, τῷ φωτὶ τῷ μεγάλῳ ὡς παριστάμενος, τοῦ πεποθημένου σοι τέλους, τυχεῖν σαφῶς Πάτερ ἠξιώθης, πρὸς ὃ σπεύδων ἔδραμες, εὐσεβῶς πολιτευσάμενος.

Ἴδεῖν κατηξίωσαι, τὴν ὑπὲρ νοῦν λαμπρότητα, ἧς ἐν γῆ τὰς ἐμφάσεις Πάτερ ἐκέκτησο· ἀλλὰ μεσιτεύων ῥυσθῆναι, σοὺς φοιτητάς, Χριστὸν ἐκδυσώπει, τοὺς σὲ νῦν γεραίροντας, καὶ τιμῶντας ἀξιάγαστε.

Ῥωσθεῖς θεία χάριτι, σοφίας σου πυρσεύμασι, θεομάχων τὸ θράσος σαφῶς κατέσβεσας, τῶν ἀπαυγασμάτων τῶν τῆδε, ὡς τὴν πηγὴν ἔνδον κεκτημένος, Μιχαὴλ θεσπέσιε, χριστοκῆρυξ ἱερώτατε.

Θεοτοκίον.

Ὡς πόκος Πανάμωμε, τὸν ὄμβρον τὸν οὐράνιον, ἐν γαστρὶ συλλαβοῦσα ἡμῖν ἐκτέτοκας, τὸν τὴν ἀμβροσίαν δίδόντα, τοῖς εὐσεβῶς αὐτὸν ἀνυμνοῦσι, καὶ σὲ τὴν πανύμνητον, Θεοτόκον καταγγέλλουσιν.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἀνάρχου Γεννήτορος, Υἱὸς Θεὸς καὶ Κύριος, » σαρκωθεὶς ἐκ Παρθένου, ἡμῖν ἐπέφανε, τὰ » ἐσκοτισμένα φωτίσαι, συναγαγεῖν τὰ ἐσκορπισμέ» να· διὸ τὴν πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Καὶ τὰ λοιπά, ὡς σύνηθες, ἢ Α΄ Ὡρα,

Καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ ΚΑ΄ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Συμεῶν, τοῦ ἐν τῷ Θαυμαστῷ Ὄρει.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς γ΄ καὶ τοῦ Ἁγίου γ΄.

Στιχηρὰ τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος πλ. δ΄. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Στήλην γεγραμμένην ἔχουσαν, τὰς γενικὰς ἀρετάς, θεωρίας καὶ πράξεις, Συμεῶν πανόλβιε, τὴν ψυχὴν ἀπετέλεσας· καὶ τὰ σαρκὸς νικήσας σκιρτήματα, καὶ ζωηφόρον ἀμφιασάμενος, νέκρωσιν Ὅσιε, καὶ φωστὴρ γενόμενος, ἀειφανής, πάσης γῆς τοῖς πέρασι, λάμπεις τῇ χάριτι.

Πόθῳ τῷ θείῳ πετρούμενος, ἔτι τὴν σάρκα φορῶν, καὶ τὸν χοῦν περικείμενος, τοῖς Ἀγγέλοις γέγονας, προφανῶς ὁμοδίαιτος, τῶν ἐπιγείων μὲν ἀφιστάμενος, πρὸς οὐρανούς δέ, Πάτερ ὑψούμενος· ὅθεν ἐλήλυθας, ἔνθα φῶς τὸ ἄδυτον, διηνεκῶς, θείαις ἀναβάσεσιν, ἐπεκτεινόμενος.

Σάρκα λεπτύνας ἀσκήσεσιν, ἀνωφερῆ τὴν ψυχὴν, καὶ Θεῷ πλησιάζουσαν, Συμεῶν ἀπέδειξας, καὶ δοχεῖον τοῦ Πνεύματος, καὶ τῇ δυνάμει, τούτου τὰ θαύματα, τὰ ὑπὲρ φύσιν, τελεῖν ἠξίωσαι· ἔνθα γὰρ πέφυκε, παντουργὸς ἐνέργεια, τὰ ὑπὲρ νοῦν, πάντα καὶ διάνοιαν, διαπεραίνεται.

Δόξα. Ἦχος β΄. Γερμανοῦ.

Εἰς ὄρος ὑψηλὸν συμβολικῶς, τὸ Θαυμαστὸν ἀνελθῶν, καὶ τὴν σεπτὴν Κιβωτὸν ὡς ἄδυτον ὑπελθῶν, πρᾶξιν ἀρίστην, καὶ ἐπίβασιν θεωριῶν ἐπεδείξω· τῇ μὲν, τὸν βίον λαμπρύνας δεσμοῖς σιδηροῖς, ὡς ὀρμίσκοις χρυσοῖς κοσμούμενος· τῇ δέ, Θεὸν ὀρῶν τε καὶ ὀρώμενος, καὶ μόνος μόνῳ προσλαλῶν· ὃν ἰκέτευε σεβάσμιε Συμεῶν, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἁγίου. Ἦχος α΄.

Ἵπομονῆς στῦλος γέγονας, ζηλώσας τοὺς προπάτορας Ὅσιε, τὸν Ἰώβ ἐν τοῖς πάθεσι, τὸν Ἰωσήφ ἐν τοῖς πειρασμοῖς, καὶ τὴν τῶν ἀσωμάτων πολιτείαν ὑπάρχων ἐν σώματι, Συμεὼν Πατὴρ ἡμῶν Ὅσιε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς καὶ τοῦ Ἁγίου.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου, οὗ ἢ Ἀκροστιχίς (ἄνευ τῶν Θεοτοκίων)·

Θαυμαστὲ μέλπω Συμεὼν σοῦ τὴν χάριν.

Ποίημα Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ἦχος πλ. δ΄. Ὠδὴ α΄. Ἀρματηλάτην Φαραῶ.

Θεολογίας ἀληθοῦς ὑπόθεσις, ἐστὶν ἡ μνήμη σου, θαυματουργὲ Πάτερ, Συμεὼν καὶ ἔλλαμψις, τοῖς συνελθοῦσιν ἅπασι, καθαραῖς ταῖς καρδίαις, ὑμνῆσαι, ταύτης τὸ μέγεθος, καὶ τὸν ἀξιάγαστον βίον σου.

Ἀπὸ φωνῆς τοῦ Βαπτιστοῦ καὶ ὄψεως, εὐηγγελίσθη σου, ἡ εὐκλεῆς μήτηρ καὶ σε εὐωδέστατον, καὶ θεῖον καταγώγιον, παμμακάριστε Πάτερ, συνέλαβέ τε καὶ τέτοκε, τῆς τρισυποστάτου Θεότητος.

Ἵπερφυῶς δικαιοσύνης ὄχημα, θεοχαρίτων, ἐκ σπαργάνων Πάτερ, μητρικῶν ἐσόμενον, προγνοὺς ὁ μέγας Πρόδρομος, εὐωνύμου μαστοῦ σε, ἀπέχεσθαι ἐγκελεύεται, καὶ τοῦ δεξιοῦ ἀποτρέφεισθαι.

Μυστικωτάτης ἀπαρχὴν δεξάμενος, ζωῆς πανόλβιε, διὰ λουτροῦ Πάτερ, τῆς ἀναγεννήσεως, τὴν δωρεάν τοῦ Πνεύματος, ἀπὸ βρέφους ἐνθέως, τῆς σῆς ψυχῆς τὴν εὐπρέπειαν, ἔδειξας ἡλίου φαιδρότερον.

Θεοτοκίον.

Πεποικιλμένη ποικιλία χάριτος, Θεοχαρίτωτε, τὸν τοῦ Πατρὸς Λόγον, σάρκα χρηματίσαντα, δι' εὐσπλαγχνίαν ἄφατον, ὑπὲρ νοῦν τε καὶ λόγον, εὐλογημένη γεγέννηκας, μείνασα παρθένος ἀμόλυντος.

Ὠδὴ γ΄. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ἀπαλῶν ἐξ ὀνύχων, ἀγωνιστῆς ἄριστος, ἔφυς ἐραστής τε, τοῦ θείου κάλλους διάπυρος· ὅθεν ἐν μήτρᾳ σε, προεγνωκῶς ὁ Δεσπότης, Συμεὼν ἠγγίασε, Πάτερ ἀοίδιμε.

Σοφισθεῖς ἐκ βραχείας, θαυματουργὲ ὄσιε, Πάτερ ἡλικίας, τὴν ὄντως γνῶσιν τοῦ Πνεύματος, τὸν ἀκατάληπτον, αὐτοπτικῶς ἠξιώθης, κατιδεῖν Δυνάμεσι περικυκλούμενον.

Τῆς ψυχῆς τὰς αἰσθήσεις, ἐκ τῆς φρικτῆς ὄσιε, Πάτερ ἔλλαμψθεις θεωρίας, ξένην διάγνωσιν, ἐκτήσω τῶν ἀγαθῶν, καὶ τῶν ἐτέρως ἐχόντων, Συμεὼν καὶ ἄπταιστον βίον διήνυσας.

Ἐμφανῶς σοι παρέστη, ἀποσταλεῖς Ἄγγελος, τὸν ἀγγελικὸν θεοφόρε, παρεγγυόμενος, βίον ἀσπάσασθαι· ἀγαλλομένῳ ποδὶ δέ, τοῦ ὀφθέντος εἶπεσο, Πάτερ τοῖς ἴχνεσιν.

Θεοτοκίον.

Νεκρωθέντα με πάλαι, πρὸς τὴν ζωὴν Πάναγνε, πάλιν ἐπανήγαγες μόνη, τὴν ἐνυπόστατον, ζωὴν γεννήσασα, ἧ προσβαλὼν διερράγη προφανῶς ὁ θάνατος, ὁ δυσμενέστατος.

Ὁ Εἰρμός.

» Οὐρανίας ἀψίδος, ὀροφουργέ Κύριε, καὶ τῆς » Ἐκκλησίας δομητορ, σύ με στερέωσον, ἐν τῇ ἀγάπῃ τῆ σῆς, τῶν ἐφετῶν ἢ ἀκρότης, τῶν πιστῶν τὸ » στήριγμα, μόνε φιλάνθρωπε.

Κάθισμα. Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ἐν πέτρᾳ ριζωθείς, τῶν Χριστοῦ θελημάτων, ὠράθης ἐπὶ γῆς, ἐγειρόμενος στῦλος, στηρίζων ἐπιδείξεις, ἰαμάτων τὰ πέρατα· ὅθεν πίστει σου, ἐπιτελοῦντες τὴν μνήμην, φωτιζόμεθα ἀναβοῶντές σοι Πάτερ· Πρεσβείαις σου σῶζε ἡμᾶς.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς.

Ῥδὴ δ΄. Σύ μου ἰσχύς Κύριε.

Μένειν ἐντός, ἡκιστα κόσμου ὑπέμεινας, ἔτι Πάτερ, ἔχων ὀδηγοῦσάν σε, τὴν τοῦ Θεοῦ, δύναμιν Χριστόν· εἰς δὲ τὰς ἀβάτους, ἐρήμους συνδιαιτώμενος, θηρσί συνανεστρέφου, ἀδεῶς παῖς ὑπάρχων, καὶ τοῖς πόνοις εὐφραίνου τοῦ σώματος.

Ἐπιπηδῶν, ἔλαφος ὥσπερ τοῖς ὄρεσιν, ἐπεπόθεις, Πάτερ θεορρύτους πηγᾶς, καὶ εὐρηκῶς, ταύτας Συμεῶν, τῆς θεοφιλίας, τὴν δίψαν προσανεπλήρωσας· ἐξ ὧν θεολογίας, πεπωκῶς ἀναβλύζεις, τῷ προσώπῳ Χριστοῦ ὀπτανόμενος.

Λευχειμονῶν, σὲ ὥσπερ ἐπ' ὀχήματος, διεσκόπει, ὅσιε φερόμενον, τοῖς νοεροῖς, Πάτερ ὀφθαλμοῖς, στύλῳ φωτεινῷ τε, παιδίῳ συνοδηγούμενον, ὁ θεῖος Ἰωάννης, ἐφιστάμενος βάσει, πρὸ τῆς σῆς πρὸς αὐτὸν ἀναβάσεως.

Ποδηγηθεῖς, ἔνδοξε ὑπὸ τῆς χάριτος, τῆς δοθείσης σοι, ὡς ἐκ δυνάμεως, εἰς θεουργὸν δύναμιν φοιτᾶς, πρὸς τὴν Ἰωάννου, καλύβην τοῦ οὐρανόφρονος, μεθ' οὗ τὴν τῶν ἀγώνων, ἀσπασίως παλαιστραν, μετερχόμενος ὄφθης ὡς ἄγγελος.

Θεοτοκίον.

Δαυϊτικῆς, ἐκ βασιλίδος βλαστήσασα, συγγενείας, σὺ τὸν βασιλεύοντα, τὸν πρὸ αἰώνων ἐκ τοῦ Πατρός, Λόγον ἀπορρήτως καὶ ὑπὲρ νοῦν ἀναλάμψαντα, ἐγέννησας Παρθένε· Θεοτόκον διό σε, θεοφρόνως πιστοὶ μακαρίζομεν.

Ῥδὴ ε΄. Ἴνα τί με ἀπόσω.

Ὁραιοτήτος πλήρης, παῖς ὡς εὐπρεπέστατος, Πάτερ ὁ Κύριος, ἐμφανῶς ἐπέστη, ἐν τῇ βάσει τὴν στάσιν σοι ἔχοντι, καὶ ἀστράψας δόξαν, ὑπομονῆς καθὼς ἠτήσω, ἑαυτὸν ἐπεδείκνυ σταυρούμενον.

Συνεξέλαμψεν αἴγλη, τῶν ἀποκαλύψεων ὁ θεῖος βίος σου· ὧν τῷ θείῳ μύρω, εὐωδίας γενόμενος ἔμπλεως, τὰς ἀντικειμένας, ἀθλητικῶς Θεοῦ θεράπον, τῶν δαιμόνων συνέκοψας φάλαγγας.

Ὑψωθείς θεωρίας, θείαις παμμακάριστε, νοῦ καθαρότητι, καὶ πηγῆν σοφίας, ζωηφόρους ῥοὰς ἀναβλύζουσαν, τὴν καρδίαν ἔχων, παρὰ Θεοῦ διδασκαλίαις, τὰς ψυχὰς τῶν συνόντων ἐφώτισας.

Θεοτοκίον.

Ὁ Θεοῦ Θεὸς Λόγος, ὁ πρὸ τῶν αἰώνων Πατρὶ συννοούμενος, εὐσπλαγγνίας πλούτῳ, ἐν γαστρὶ σου σκηνώσας ἐπτώχευσε, καὶ βροτὸς ἐφάνη, ἐπὶ τῆς γῆς σὰρξ χρηματίσας, Θεοτόκε Παρθένε πανύμνητε.

Ῥδὴ ς´. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον.

Μετάρσιος ὡς Μωσῆς ταῖς ἀρεταῖς, ὁ θεσπέσιος γενόμενος Πάτερ, ἐφ' ὑψηλοῦ στύλου νεύματι θείῳ, προσεπιβὰς ὑπερήρθη τῷ πνεύματι, καὶ δύναμιν φωτιστικὴν, εἰληφώς, ὡς ἐκεῖνος δεδόξασαι.

Ἐκένωσεν ἑαυτοῦ ὁ δυσμενής, τὴν βελῶν τῶν ψυχοφθόρων φαρέτραν, μανιωδῶς Θεοφόρε τοξεύων, καὶ τῆς ψυχῆς σου τὸν πύργον οὐκ ἔσεισε· τῇ πέτρα γὰρ τῇ ἀρραγεῖ, ἀραρότως Χριστοῦ ἐπεστήρικτο.

Ὡς φέροντι εὐμαρῶς τοὺς ἰδρῶτας, τῆς ἀσκήσεως θεσπέσιε Πάτερ, ἐπιτερφθεὶς ὁ Δεσπότης σοι ῥάβδον, παναλκεστάτην Χριστὸς ἐγγχειρίζεται, καὶ ταύτη σε τῶν ἀσθενῶν, θεραπεύειν τὰς νόσους προτρέπεται.

Θεοτοκίον.

Εἰδότες συμβολικαῖς ἐμφάσεσι, τοῦ φρικτοῦ σου μυστηρίου τὸ βάθος, ὅτι Θεὸν ἐν γαστρὶ σου συλλήψη, οἱ θεηγόροι Προφῆται προήγγειλαν, Πανάμωμε· καὶ νῦν ἡμεῖς, τὰς ἐκβάσεις ὀρῶντες πιστεύομεν.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὴν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον, καὶ αὐτῷ » ἀπαγγελῶ μου τὰς θλίψεις, ὅτι κακῶν ἡ ψυχὴ μου » ἐπλήσθη, καὶ ἡ ζωὴ μου τῷ ἄδη προσήγγισε· καὶ » δέομαι ὡς Ἰωνᾶς· Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με ἀνά» γαγε.

Κοντάκιον. Ἦχος β´. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τὰ ἄνω ποθῶν, τῶν κάτω μεθιστάμενος, καὶ ἄλλον οὐρανόν, τὸν στῦλον τεκτηνάμενος, δι' αὐτοῦ ἀπήστραψας, τῶν θαυμάτων τὴν αἴγλην, Ὅσιε, καὶ Χριστῷ τῶν πάντων Θεῷ, πρεσβεύεις ἀπαύστως ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΔ´ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς Συμεῶν τοῦ ἐν τῷ Θαυμαστῷ Ὄρει.

Στίχ. Θαυμαστὸν ὄκει πρὶν Συμεῶν γῆς ὄρος,

Πόλου δὲ πανθαύμαστον οἰκεῖ νῦν ὄρος.

Εἰκάδι ἔνθα νόες Συμεῶν μόλεν ἀμφὶ τετάρτη.

Οὗτος ὁ Ὅσιος ἦν κατὰ τοὺς χρόνους Ἰουστίνου τοῦ πάλαι. Γεγέννηται δὲ ἐν Ἀντιοχείᾳ τῆς Συρίας, ἐκ πατρὸς Ἰωάννου, ἐξ Ἐδέσσης ὀρωμένου τῆς πόλεως, καὶ μητρὸς Μάρθας, ἐν αὐτῇ τῇ πόλει Ἀντιοχέων τραφεῖς.

Τὰ δὲ ἐντεῦθεν θαυμαστὰ πάντα, τὰ μὲν συμβῆναι, τὰ δὲ ποιῆσαι αὐτὸν λέγεται, καὶ κρείττονα ἢ κατὰ ἄνθρωπον.

Ἡ γὰρ ἐν γαστρὶ σύλληψις δι' εὐχῆς· καὶ πρὸ τῆς συλλήψεως παρὰ τοῦ Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ μαρτυρία, τὴν ἐσομένην τοῦ παιδὸς ἀρετὴν καὶ τελείωσιν τῇ μητρὶ προμηνύοντος· καὶ ὅτι, γεννηθεὶς, ἀπέσχετο τὸ παράπαν τοῦ εὐωνύμου μαστοῦ· τοῦ συμβόλου δηλοῦντος, ὅτι σύντονον ἔξει τὴν πρὸς τὰ δεξιὰ ὀρμὴν ὁ παῖς καὶ πορείαν, καὶ τῆς ἀριστερᾶς καὶ χειρόνος ἀμέθεκτον πράξεως· καὶ ὅτι, ἔκτου τῆς ἡλικίας χρόνου ἐπιβάς, ἐν ᾧ διὰ τὸ ἀτελὲς τῆς αἰσθήσεως ῥαθυμεῖν τὸν νέον εἶωθε καὶ σχολάζειν καὶ πρὸς τὰ τυχόντα ῥαδίως ἐκφέρεσθαι, αὐτός, τῶν ἐν ποσὶ πάντων ὑπεριδῶν, τὸ ὄρος κατέλαβε· καὶ εὐθὺς τῷ χρόνῳ συνεθιζόμενος, σκληρᾶς ἀγωγῆς καὶ διαίτης ἐλάβετο καὶ θεοφανείας συχνὰς ἐθεάσατο καὶ ἀγγελοφανείας, τὸ πρακτέον ὑφηγουμένας, καὶ τῇ παραθέσει τῶν ἀμεινόνων τε καὶ χειρόνων, τὰ μὲν ἐλεῖν, τὰ δὲ προτρεπομένας φυγεῖν· καὶ ὅτι, ἐν σώματι τὰ τοῦ σώματος ὑπερβάς, οὐκ ἔτι ἀνθρωπίνη τροφῇ, ἀμβροσία δὲ οὐρανόθεν χορηγουμένη τρεφόμενος, μέχρι τῆς ἐν Χριστῷ διήρκεσεν ἀναλύσεως.

Ἀλλὰ ταῦτα μὲν, καὶ τὸ τῶν θαυμάτων ἄπειρον πλῆθος, ἢ κατ' αὐτὸν ἱστορία δηλοῖ διεξοδικῶς· ἐκεῖνο δὲ ὑποσημήνασθαι ἄξιον, ὅτι ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας, τὸν κόσμον καταλιπὼν, πρῶτον μὲν ἀνεστήλωσεν ἑαυτὸν ἐν τῇ Μονῇ, εἰς ἣν ἀπὸ τοῦ ὄρους κατήλθεν, ἐν ᾧ πρῶτον ἐπέβη ἐπὶ χρόνους ἕξ· κάκειθεν ἐπὶ τὸν στῦλον ἀναβάς, ἕστη χρόνους δεκαοκτώ. Ἐν δὲ τῷ Θαυμαστῷ ὄρει γενόμενος, ἐν τινὶ τόπῳ διὰ ξηρῶν λίθων ἀνεστηκότι, διεκαρτέρησεν ἔτη δέκα. Εἰς δὲ τὸν μικρὸν στῦλον ἀναβάς, πέντε καὶ τεσσαράκοντα διήνυσε χρόνους, ὡς εἶναι τὸν πάντα χρόνον τῆς ζωῆς αὐτοῦ ἔτη πέντε καὶ ὀγδοήκοντα· τούτων δὲ αὐτῶν τὰ ἐννέα καὶ ἑβδομήκοντα τῇ ὑπὲρ ἄνθρωπον διετέλεσεν ἀσκήσει καὶ καρτερίᾳ. Καὶ ἀναπαυσάμενος, πρὸς τὴν τῶν Ἀγγέλων μετετάξατο δόξαν καὶ κατάστασιν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων Μελετίου τοῦ στρατηλάτου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ Ἰωάννου, Στεφάνου, Σεραπίωνος τοῦ Αἰγυπτίου, Καλλινίκου τοῦ μάγου, Κομήτων καὶ Τριβούνων δώδεκα, γυναικῶν τριῶν, Μαρκιανῆς, Παλλαδίας καὶ Σωσάννης, νηπίων δύο, Κυριακοῦ καὶ Χριστιανοῦ, καὶ τῶν σὺν αὐτοῖς μαρτυρησάντων χιλιάδων ἑνδεκα καὶ διακοσίων ὀκτώ. Τελεῖται δὲ ἡ σύναξις πάντων τούτων εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Πλάτωνος, τὸν εὕρισκόμενον εἰς τὰ προαύλια τὰ ὀνομαζόμενα τοῦ Δομνίου.

Εἰς τὸν Μελέτιον·

Στίχ. Πεύκην πικρὰν λέγουσιν, ἀλλ' ἦν ἡρμένῳ,
Ἵμῆττιόν τι τῷ Μελετίῳ μέλι.

Εἰς τὸν Στέφανον καὶ Ἰωάννην·

Σὺν Ἰωάννῃ Στέφανος κάραν ξίφει,
Πόθῳ στεφάνων τῶν ἀκηράτων, κλίνει.

Εἰς τὸν Σεραπίωνα·
 Γλυπτοῖς ὁ Μάρτυς μὴ θύων Σεραπίων,
 Ἐκ γλυπτολάτρου τέμνεται τὸν ἀρχένα.
 Εἰς τὸν Καλλίνικον τὸν μάγον·
 Τμηθεὶς ἀμείβεις εἰς ἀθλητὴν τὸν μάγον,
 Τὴν Καλλνίκου κλῆσιν οὐ κληθεὶς μάτην.
 Εἰς τοὺς δώδεκα Τριβούνους·
 Φθαρταὶ τριβοῦνοι καὶ κόμητες ἀξίαι,
 Ἄφθαρτον εὖρον ἐκ πυρὸς τὴν ἀξίαν.
 Εἰς τὴν Μαρκιανήν, Σωσάνναν καὶ Παλλαδίαν·
 Μαρκιανή, Σωσάννα καὶ Παλλαδία,
 Ξυλοκτονοῦνται μὴ θύουσαι Παλλάδι.
 Εἰς τὰ δύο νήπια·
 Κυριακὸν δὲ καὶ Χριστιανὸν ξίφος,
 Δούλους ἀνεῖλε χριστιανοὺς Κυρίου.
 Εἰς τὰς ἑνδεκα χιλιάδας τῶν Μαρτύρων·
 Εἰς χιλιάδας στερροὶ εὐθηνήσατε,
 Ἦ φησὶ Δαυὶδ ψαλμικῶς προφητάναξ.
 Εἰς τοὺς διακοσίους ὀκτὼ Μάρτυρας·
 Διπενταπλῆν κτείνουσιν εἰκάδα σπάθαι,
 Ἦ συγκατακτείνουσιν ἀπλῆν ὀκτάδα.
 Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.
 Ὡδὴ ζ'. Οἱ τῆς Χαλδαίας καμίνου.
 Νεανικῶς Θεοφόρε, τῷ φρονήματι κόσμου τὴν ὄχλησιν, κενῆς τε δόξης
 τὰς καταπτώσεις, φεύγων ἡσυχάζειν ἐπόθεις ἐν πνεύματι, βοῶν
 ἀπαύστως· Εὐλογητὸς, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.
 Σταυροειδῶς ἀνατείνων, τὰς παλάμας σου καὶ προσευχόμενος, Χριστὸν
 ἐν δόξῃ μετὰ Ἀγγέλων, ὀφθαλμοφανῶς Θεοφόρε τεθέασαι, πρὸς τοῦτο
 ὄρος τὸ Θαυμαστὸν, ἀναβῆναί σε προστάττοντα.
 Οὐρανοδρόμῳ τῇ γνώμῃ, ἐπειγόμενος Πάτερ τοῦ κίονος, ἐκβὰς
 προθύμως σὺ τοῦ Δεσπότη, θείοις πειθαρχήσας ἐντάλμασιν, ἔφθασας τὸ
 ὄρος τοῦτο, ὃ θαυμαστῶς, Θαυμαστὸν αὐτὸς ὠνόμασας.
 Ὑψηλοτάτην κορυφὴν, ἐπουράνιον ὡσπερ Παράδεισον, εὐωδεστάτοις
 πεφυτευμένον, ἄνθεσι παντοίοις εὐράμενος, ὄκησας μονὴν δὲ ταύτην
 θαυματουργέ, θεοχάρακτον κατέπηξας.
 Θεοτοκίον.
 Ἐν τῷ φωτὶ τοῦ Κυρίου, πορευόμενοι δεῦτε ὑμνήσωμεν, τὴν θεῖαν πόλιν
 τοῦ Βασιλέως, τῶν βασιλευόντων Μαρίαν τὴν ἄχραντον, τὴν Θεοτόκον
 τὴν ἀληθῆ, τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν*.

 * Τῆς ζ' ταύτης Ὡδῆς τὰ Τροπάρια μετεγράφησαν ἐκ τῶν χειρογράφων,
 ἡμαρτημένα ὄντα τὸν ρυθμὸν ἐν τοῖς τετυπωμένοις, καὶ αὐτὴν ἔτι τοῦ
 Εἱρμοῦ τὴν ἐπιγραφὴν ἔχοντα ἠλλοιωμένην.

Ῥδὴ η´. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Ταῖς εὐαρμόστοις Ὅσιε, τῆς ψυχῆς σου δυνάμεσιν, ἡ τρισσοφαῆς συγκατεκράθη ἔλλαμψις, ἐξ ἧς δαδουχούμενος, ὡς ἐκ μιᾶς Θεότητος, ταύτης πρὸ τοῦ στόλου, σοῦ τρισόλβιον οἶκον, ἐνδόξως ἐδομήσω, καὶ τὴν ἄκτιστον σέβειν, ἐθέσπισας ἐν τούτῳ, Τριάδα εἰς αἰῶνας.

Ἡ πανσθενῆς τοῦ Πνεύματος, τοῦ Ἁγίου ἐνέργεια, σοὶ θεοειδῶς παμμάκαρ ἐνσκηνώσασα, συντρέχειν κεκίνηκεν, ἐκ τῶν περάτων ἅπαντας, τοὺς ὑπὸ πνευμάτων, πονηρῶν μαινομένους· καὶ τούτους θεραπεύων, τῇ βαΐνῃ σου ῥάβδῳ, ἐδίδασκες· Τὸν Κτίστην, ὑμνεῖτε εἰς αἰῶνας.

Νεανικῶς τὸ φρόνημα, τῆς σαρκὸς καθυπέταξας, Πάτερ ἐν νηστείαις, καὶ εὐχαῖς τῷ πνεύματι· γαστρός τε τὴν πύρωσιν, ἀπεσβεκῶς ἠφάνισας, καὶ ὡς μὴ ἐσθίων, ὑπὲρ ἄνθρωπον ὄφθης, τροφῇ τῇ οὐρανίῳ, διαιτώμενος μόνη, καὶ ταύτης τὸν δοτῆρα, ὑμνῶν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Χοροστασίαν ἐνθεον, φοιτητῶν σοὶ θεσπέσιε, Πάτερ ἐγχειρίζεται, Χριστὸς ὁ Κύριος, οὓς πόθῳ δεξάμενος, διδασκαλίαις ἤλειψας πρὸς τὸν ἐν ἀσκήσει, ἐπεκτείνεσθαι δρόμον, μεθ' ὧν τὰς ἀναπαύσεις, τῶν νοσηλευομένων, τελῶν ἐδοξολόγεις, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἐπὲρ ἡμῶν δυσώπησον, τὸν Υἱόν σου καὶ Κύριον, τῶν εἰλικρινῶς, καὶ καθαρῶς βοώντων σοὶ, καὶ σὲ Θεομήτορα, ὁμολογούντων Πάναγνε, τῶν ἀμαρτημάτων, αἰτουμένη τὴν λύσιν, τυχεῖν τε σωτηρίας, τοὺς πιστῶς μελωδοῦντας· Λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἑπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ τύ-
» ραννος, τοῖς θεοσεβέσιν, ἐμμανῶς ἐξέκαυσε· δυνά-
» μει δὲ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰδών· Τὸν
» Δημιουργὸν καὶ Λυτρωτὴν ἀνεβόα, οἱ παῖδες εὐ-
» λογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς
» πάντα τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ θ´. Ἐφριξε πᾶσα ἀκοή.

Ἄρτοις ὀλίγοις Συμεῶν, τὸν χορτάσαντα πληθὺν πολυάνθρωπον, Χριστὸν τρισόλβιε, ταῖς προσευχαῖς σου ἐκμειλιξάμενος, τοὺς ἐν τῇ μάνδρᾳ σου κενούς, σιτῶνας ἐκπλήρωσας, ταῖς εὐλογίαις σου, καὶ ἐκ πείνης ἐλυτρώσω τὴν ποιμνὴν σου.

Ῥήμασι Μάρθας τῆς σεμνῆς, καὶ ὀσίας σου μητρὸς παμμακάριστε, ἱκετηρίοις σε, προσλιπαρούσης ἐκδυσωπῆσαι Χριστόν, οὐκ ἀπηξίωσας αὐτῆς, πληρῶσαι τὴν αἴτησιν, καὶ Θεουπόλεως, τὴν θεήλατον ὄργην ἀπελήλακας.

Ἴδες τὸ πέρας Συμεῶν, τῶν ἀγώνων σου λυθεῖς ἐκ τοῦ σώματος, τὴν ὑπεράρρητον ἐν τοῖς ὑψίστοις παμμάκαρ θέωσιν, πρὸς ἣν ἐνθένδε ἀναπτάς, ἀγάλλῃ τῷ πνεύματι, κατοπτριζόμενος, δι' αὐτῆς τὴν τρισυπόστατον ἔλλαμψιν.

Θεοτοκίον.

Ναὸς σὺ γέγονας Θεοῦ, τὸν ἀχώρητον ἐν μήτρᾳ χωρήσασα, καὶ τὸν πρὶν ἄσαρκον, σεσαρκωμένον Λόγον γεννήσασα· ὃν ἐκδυσώπησον Ἀγνή, πταισμάτων συγχώρησιν, πᾶσι δωρήσασθαι, τοῖς ἐν πίστει σε αἰεὶ μεγαλύνουσι.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐφριξε πᾶσα ἀκοή, τὴν ἀπόρρητον Θεοῦ συγ» κατάβασιν, ὅπως ὁ Ὑψιστος, ἐκὼν κατῆλθε μέχρι » καὶ σώματος, παρθενικῆς ἀπὸ γαστροῦ, γενόμενος » ἄνθρωπος· διὸ τὴν ἄχραντον, Θεοτόκον οἱ πιστοὶ » μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Φῶς ἀναλλοίωτον Λόγε.

Ἐκ τῆς ἐρήμου ἀστράψας, τὴν οἰκουμένην φωτίζεις· τῶν μοναζόντων τὰ πλήθη, ἀγάλλονται τῇ σῇ μνήμῃ. ὦ Συμεὼν Θεοφόρε, μὴ διαλίπης, ὑπὲρ τοῦ κόσμου πρεσβεύων.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, ἢ Α΄ Ὁρα,
Καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ Κε΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός

Ἡ Γ΄ Εὔρεσις τῆς τιμίας κεφαλῆς τοῦ Προδρόμου.

Εἰς τὸν ἑσπερινόν

Μετὰ τὸν Προοιμακόν, στιχολογοῦμεν τὴν α΄ στάσιν τοῦ, Μακάριος ἀνὴρ. Εἰς δὲ τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους ζ΄ καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ΄ καὶ τοῦ Προδρόμου γ΄.

Στιχηρὰ τοῦ Προδρόμου.

Ἦχος πλ. δ΄. ὦ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Μάκαρ Ἰωάννη Πρόδρομε, ὑπὲρ ἡλίου αὐγάς, ἀνατείλασα ἤστραψεν, ἐκ τῆς γῆς ἢ Κάρα σου, καὶ πιστοὺς κατελάμπρυνεν· ἦν ὡσπερ θεῖον, θησαυρὸν ἔχοντες, πλουσίαν χάριν ἀπαρυόμεθα, ἀγιαζόμενοι, καὶ ψυχὰς καὶ σώματα, καὶ λογισμούς, καὶ πανηγυρίζοντες, σὲ μακαρίζομεν.

Χάριν ἀένναον βρύουσα, ἢ ἱερὰ Κεφαλή, σοῦ μακάριε Πρόδρομε, ἱερεῖ θεόφρονι, ἀγνοοῦντι μηνύεται, ὃς ἐπισπεύσας, πίστει καὶ χάριτι, σαφῶς ποιεῖται ταύτης τὴν εὔρεσιν, ἀγιαζόμενος, σὺν λαῶ θεόφρονι καὶ βασιλεῖ, πίστιν τὴν ὀρθόδοξον, θερμῶς κρατύνοντι.

Τρίτην τελοῦμεν φανέρωσιν, σοῦ τῆς σεπτῆς Κεφαλῆς, ἦν Τριάς ἐστεφάνωσεν, ἐκτμηθεῖσαν ἔνδοξε, διὰ ζῆλον τὸν ἔνθεον· καὶ τῇ εὔρέσει ταύτης ἀγάλλονται, Ἀγγέλων τάξεις, Μαρτύρων σύλλογος, θεῖοι Ἀπόστολοι, καὶ Προφῆται ἅπαντες· μεθ' ὧν ἡμῶν, πάντοτε μνημόνευε, Κυρίου Προδρόμε.

Δόξα. Ἦχος πλ. β΄.

Θησαυρὸς ἐνθέων δωρεῶν, ἡ θεοφρούρητος Κάρα σου Πρόδρομε, ἐκ τῶν τῆς γῆς λαγόνων ἀνέτειλεν· ἦν ἡμεῖς πιστῶς ἀρυσάμενοι, καὶ προσκυνοῦντες ἐνδοξε, πλουτοῦμεν διὰ σοῦ Χριστοῦ Βαπτιστά, θαυμάτων τὰ παράδοξα, καὶ τῶν πταισμάτων τὴν συγχώρησιν.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Εἵσοδος. Προκείμενον τῆς ἡμέρας.

Εἰς τὸν Στίχον.

Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ Προδρόμου.

Ἦχος β΄. Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Δεῦτε, τὴν τιμίαν Κεφαλὴν, τὴν ἀποτμηθεῖσαν τῷ ξίφει, τοῦ Βαπτιστοῦ οἱ πιστοί, σήμερον τιμήσωμεν ἐν τῇ εὐρέσει αὐτῆς, ὑπαντῶντες ἐν ἄσμασι, τιμῶντες ἐκ πόθου, χάριτας προχέουσαν, τῶν ἰαμάτων ἡμῖν· ἦν περ, ὁ ληρώδης Ἡρώδης, πάλαι προαπέτεμεν οἴστρω, τῇ Ἡρωδιάδι συμπλεκόμενος.

Στίχ. Ἐκεῖ ἐξανατελῶ κέρας τῷ Δαυΐδ...

Ὅσπερ, ἐκ μετάλλων ὁ χρυσός, οὕτως ἐκ τῆς γῆς τοῦ Προδρόμου, ἡ Κεφαλὴ δαδουχεῖ, σκεύει διαλάμπουσα, καὶ φθεγγομένη τρανώς, τοῦ Ἡρώδου ἐλέγχουσα, μοιχείαν καὶ φόνον, αἴγλη δὲ φωτίζουσα, τὰς διανοίας ἡμῶν· ἦν περ, ἀσπαζόμενοι πίστει, σήμερον τιμήσωμεν ὕμνοις, ὡς ὑπὲρ ἡμῶν Θεῶν πρεσβεύουσαν.

Στίχ. Μνήσθητι, Κύριε, τοῦ Δαυΐδ...

Πάλαι, ὡς περ θεῖος θησαυρός, σκεύει κεκρυμμένη ἡ Κάρα, τοῦ Βαπτιστοῦ ἐν τῇ γῆ, σήμερον τοῖς πέρασιν, ἀποκαλύπτεται, ὡς περ πλοῦτον προχέουσα, πηγὰς ἰαμάτων, νόσους θεραπεύουσα, ψυχὰς φωτίζουσα· ὅθεν θυμηδίας ἀπάσης, χάριν ἀπολαύοντες ὕμνοις, ταύτην εὐλαβῶς ἐγκωμιάσωμεν.

Δόξα. Ἦχος β΄.

Ἡ τῶν θείων ἐννοιῶν πανσεβάσμιος θήκη, καὶ τῆς ἀρρήτου οὐσίας, τρανώς ἡ προσβλέψασα, τὸ μυστήριον Κάρα σου, ὡς ἐκ λαγόνων μητρικῶν, ἐκ τῶν ταμείων τῆς γῆς σήμερον ἀνατέταλκεν, Ἰωάννη πανεύφημε, καὶ εὐωδίασε πᾶσαν τὴν ὑφήλιον, ἀγιασμοῦ προχέουσα μύρον, καὶ νοητῶς κηρύττουσα μετανοίας ὁδόν, καὶ τῷ Σωτῆρι τῶν ὅλων πρεσβεύουσα, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ὡς θεῖον θησαύρισμα, ἐγκεκρυμμένον τῇ γῆ, Χριστὸς ἀπεκάλυψε, τὴν Κεφαλὴν σου ἡμῖν Προφῆτα καὶ Πρόδρομε· πάντες οὖν συνελθόντες, ἐν τῇ ταύτης εὐρέσει, ἄσμασι θεηγόροις, τὸν Σωτῆρα ὑμνοῦμεν, τὸν σφάζοντα ἡμᾶς ἐκ φθορᾶς, ταῖς ἰκεσίαις σου.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς. Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ἐκ γῆς ἀνατείλασα, ἢ τοῦ Προδρόμου Κεφαλή, ἀκτῖνας ἀφήσι, τῆς ἀφθαρσίας πιστοῖς τῶν ἰάσεων· ἄνωθεν συναθροίζει, τὴν πληθὺν τῶν Ἀγγέλων, κάτωθεν συγκαλεῖται, τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος, ὁμόφωνον ἀναπέμψαι, δόξαν Χριστῷ τῷ Θεῷ. (Δίς)

Καὶ τῆς Ἑορτῆς.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος ὁ αὐτός. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ἀναδοθεῖσα ὡς χρυσὸς ἐκ μετάλλων, ἢ ἱερά σου Κεφαλή παραδόξως, ἐκ τῶν ἀδύτων γῆς ἐπλούτισε, Χριστοῦ Βαπτιστά, πάντα τοὺς προστρέχοντας, ἐν τῇ ταύτης εὐρέσει, ὕμνοις μεγαλύνοντας, τὸν Σωτῆρα καὶ Κτίστην, τούτοις διδόντα μάκαρ διὰ σοῦ, λύσιν πταισμάτων, καὶ πλούσιον ἔλεος. (Δίς)

Καὶ τῆς Ἑορτῆς.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα.

Ἦχος ὁ αὐτός. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ὁ Ἡρώδης Πρόδρομε, παρανομήσας, γυναικί παρέσχετο, τὴν κεφαλὴν σου τὴν σεπτὴν, ἧς τῇ εὐρέσει βοῶμέν σοι· Αἴτησαι πᾶσι, δωρήσασθαι ἔλεος. (Δίς)

Καὶ τῆς Ἑορτῆς.

Οἱ Ἀναβαθμοί, τὸ Α΄ Ἀντίφωνον τοῦ δ΄ Ἦχου.

Προκείμενον. Ἦχος δ΄.

Ἐκεῖ ἐξανατελῶ κέρασ τῷ Δαυΐδ, ἠτοιμάσα λύχνον τῷ Χριστῷ μου.

Στίχ. Μνήσθητι, Κύριε, τοῦ Δαυΐδ...

Εὐαγγέλιον κατὰ Λουκᾶν.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐξῆλθεν ὁ λόγος οὗτος ἐν ὅλῃ τῇ Ἰουδαίᾳ περὶ τοῦ Ἰησοῦ...

Ὁ Ν΄ Ψαλμός.

Δόξα. Ταῖς τοῦ σοῦ Προδρόμου...

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Εἶτα· Ἐλέησόν με ὁ Θεός...

Ἦχος β΄. Ἡ τῶν θείων ἐννοιῶν...

(Ζῆτει εἰς τὸν Στίχον).

Οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς καὶ τοῦ Προδρόμου.

Ποίημα Ταρασίου.

Ἦχος πλ. δ΄. Ὠδὴ α΄. Ἀρματηλάτην Φαραώ.

Φωνὴ τοῦ Λόγου γεγωνῶς διάλυσον, τὴν ἀφωνίαν μου, ὡς τοῦ Πατρὸς πάλαι, ἐν ἀγαλλιάσει, φωνῇ ἀνευφημῆσαι σε, τῇ παρουσίᾳ εὐρέσει, τῆς Κεφαλῆς σου μακάριε, Πρόδρομε οὐράνιε ἄνθρωπε.

Τὴν κεφαλὴν χειροθετήσας Πρόδρομε, τῆς Ἐκκλησίας Χριστόν, σοῦ τὴν σεπτὴν Κάραν, τὴν κατανοήσασαν, Τριάδος τὴν φανέρωσιν, φανεροῖς τοῦτο τρίτον, περιφανῶς ἀγιάζουσας, τὰ τῶν ὀρθοδόξων συστήματα.

Οὐκ ἐνεγκῶν ἐπὶ πολὺ συγκρύπτεσθαι, Κυρίου Πρόδρομε, οἰκονομεῖς πάλιν, φανεροῦσθαι σήμερον, οὐ στάμνω συγκλειόμενος, ἀργυρέω δὲ σκεύει, ἐν ἱερῷ τόπῳ κείμενος, καὶ ἱεουργῶ μνηνόμενος.

Θεοτοκίον.

Στειρωτικῆς ἀπὸ γαστρὸς ἐβλάστησας, ἐτοιμαζόμενος, τῷ Ποιητῇ Λόγῳ, τὰς ὁδοὺς πανεύφημε, ἐκ Κόρης ἀνατείλαντι, παναγίας ἀφράστως, ἦν Θεοτόκον γινώσκουσαι, πᾶσαι γενεαὶ μακαρίζουσιν.

Ῥδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Πορνικῶν ὀρχημάτων, ἡ ἱερὰ Κάρα σου, ἔπαθλον γυναίῳ δοθεῖσα, χερσὶν ἐφέρετο· νυνὶ δὲ σῶφρονος, ἱεουργοῦ ταῖς παλάμαις, ἱερῶς πρὸς ἅγιον ναὸν κομίζεται.

Εὐσεβῶς ὑπαντᾷ σοι, τὸ τῶν πιστῶν ἄθροισμα, σὺν ἱεουργῷ Βασιλεῖ τε, ἔνδοξε Πρόδρομε, ἄδον χαρμόσυνα, καὶ προηγεῖται σοι πόθῳ, καθαγιαζόμενον τῇ παρουσίᾳ σου.

Ἰερῶν ἐξ ἀδύτων, ὡς φωταυγῆς ἥλιος, ἡ ἱερωτάτη σου Κάρα, ἐξανατείλασα, πᾶσαν ἐφώτισε, τὴν οἰκουμένην Προφήτα, τοῦ Χριστοῦ καὶ Πρόδρομε θείας λαμπρότησι.

Θεοτοκίον.

Στειρευούσης νηδύος, φωτοφανὲς ἔλαμψας, ἄστρον τοῦ Ἥλιου τῆς δόξης, προπορευόμενον, τοῦ ἀνατείλαντος, παρθενικῆς ἐκ νεφέλης, Βαπτιστὰ καὶ λύσαντος, νύκτα πολύθεον.

Κάθισμα. Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ἐπεφάνη σήμερον, ἡ τοῦ Προδρόμου, Κεφαλὴ ἐκ κόλπων γῆς, ἀναδοθεῖσα τοῖς πιστοῖς, ἐκ τῶν μετάλλων καθὰ χρυσός, καὶ ἱκετεύει Χριστόν, τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς.

Ῥδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Προφητῶν ὡς ὑπέρτερος, τὸν προφητευθέντα ἰδεῖν ἠξίωσαι, Ἥλιου προπορευόμενος, ἐν δυνάμει τούτου μάκαρ Πρόδρομε.

Τὴν ἀοίδιμον Κάραν σου, μύρα ἰαμάτων ἀναπηγάζουσας, τρίτον ἤδη ἐφανέρωσας, τὰ δυσώδη πάθη ἀπελαύνουσας.

Συνελθόντες ἀρύσασθε, ἅπαντες ἰάματα μὴ κενούμενα, ἐκ πηγῆς ἀναδιδόμενα, τῆς τιμίας Κάρας τοῦ Προδρόμου Χριστοῦ.

Θεοτοκίον.

Ταπεινώσασα σῶσόν με, τὸν ὑψηλοφρόνως πολιτευόμενον, ἡ τεκοῦσα τὸν ὑψώσαντα, τὴν ταπεινωθεῖσαν φύσιν Πάναγνε.

Ῥδὴ ε'. Ἴνα τί με ἀπόσω.

Ὡς μεσίτης τῆς νέας, καὶ τῆς παλαιᾶς γεγονὼς ἱερώτατε, Διαθήκης θείας, τὴν ἡμῶν παλαιότητα καίνισον, καινισμόν τελούντων, τῆς νεωστὶ ἀναφανείσης, Κεφαλῆς σου μακάριε Πρόδρομε.

Ἐκ Κομάνων κομῶσαν, χάριν ἱαμάτων τὴν Κάραν σου Πρόδρομε, πρὸς τὴν Βασιλίδα, εἰσοικίζεις τῶν πόλεων σήμερον, ἧς τῇ ἐπανόδῳ, ἐπικροτεῖ πιστῶν τὰ πλήθη, φωτισμοῦ ἀκηράτου πληρούμενα.

Βασιλεὺς ἀλουργίδος, πλέον τῇ εἰσόδῳ τῆς Κάρας σου γάννυται· ἱερεὺς δὲ θεῖος, θεοφόρου ἐπόνυμος Πρόδρομε, ταῖς παλάμαις ταύτην, περικρατῶν συνευλογεῖται, εὐλογῶν τοὺς πιστοὺς τελεώτατα.

Θεοτοκίον.

Τὸν Δεσπότην τεκοῦσα, ὥφθης ὑπερτέρα τῶν ἄνω Δυνάμεων, καὶ βροτῶν τὴν φύσιν, ἐθεούργησας Κόρη πανάμωμε· Θεοτόκον ὄθεν, παναληθῆ ψυχῇ καὶ γλώσσει, οἱ πιστοὶ σε Παρθένε δοξάζομεν.

Ὡδὴ ς´. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ἀλήθεια ἐκ τῆς γῆς, ἡ Κεφαλὴ ἀνατείλασα, τοῦ Βαπτιστοῦ σου Χριστέ, τὸ ψεῦδος ἀπήλασεν, αἰρέσεων ἔλυσε τὸν πικρὸν χειμῶνα, καὶ τὸν κόσμον κατεφώτισεν.

Ἀντλήσατε φωτισμόν, καὶ χάριν Θεοῦ καὶ ἔλεος, καὶ κεφαλὴν καὶ ψυχὴν, πιστῶς ἀγιάσθητε, Κεφαλῇ προσψαύοντες, τοῦ τῆς θείας Κάρας, ἀγαμέμου ἐν τοῖς ὕδασι.

Τὰς κεφαλὰς τῶν ἐχθρῶν, ὑπὸ τοὺς πόδας συντρίβεσθαι, τοῦ Βασιλέως ἡμῶν, ἰκέτευε Πρόδρομε, πόθῳ τὴν τιμίαν σου, Κεφαλὴν τιμῶντος, τὴν Ἠρώδην στηλιτεύσασαν.

Θεοτοκίον.

Τοῖς ἐν τῷ Ἄδῃ τὸ φῶς, ἐκήρυξας ἐλευσόμενον, αἱμάτων παρθενικῶν, σάρκα περικείμενον, γενόμενον ἄνθρωπον, ἐπ' εὐεργεσία, τῶν ἀνθρώπων μάκαρ Πρόδρομε.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. β´. Τὴν ὑπὲρ ἡμῶν.

Ὁ φωτοφανῆς καὶ θεῖος ἐν κόσμῳ στῦλος, ὁ τοῦ νοητοῦ Ἠλίου Πρόδρομος λύχνος, Κεφαλὴν τὴν φωσφόρον καὶ θεῖαν αὐτοῦ, ἀναδείξας ἐν τοῖς πέρασιν, ἀγιάζει τοὺς πιστῶς αὐτήν, προσκυνοῦντας καὶ κραυγάζοντας· Χριστοῦ σοφὲ Βαπτιστά, σῶσον πάντας ἡμᾶς.

Ὁ Οἶκος.

Ἀπὸ γῆς, καθὼς πηγὴ τοῦ Παραδείσου, Κεφαλὴ θεοφιλῆς ἡ τοῦ Προδρόμου, ρεῖθρα βλύζει χάριτος, καὶ θαυμάτων τὰνάματα, νέμει πᾶσι τοῖς χρίζουσι. Προσέλθωμεν οὖν πάντες, καὶ ἀντλήσωμεν προθύμως ἐκ ταύτης τῶν ἱαμάτων τοὺς θεῖους κρουνοὺς· ἀρδεύει γὰρ ψυχὰς ἐν δωρεαῖς ἀεννάοις, καὶ κατακλύζει σωμάτων πόνους, καὶ πᾶσαν νόσον εὐθέτως αἶρει. Ταύτην οὖν πόθῳ μέλψωμεν, καὶ πίστει ἀσπασώμεθα, σεμνῶς περιπτυσσόμενοι, καὶ ἄσμασιν ὡς στέμμασι, στέψωμεν ταύτην πιστοί. Προκαθάρωμεν ἡμῶν κηλίδας νοητάς, καὶ ἐνθέοις ἀρεταῖς κοσμήσωμεν ψυχὰς, καὶ βοήσωμεν στερρόως· Χριστοῦ σοφὲ Βαπτιστά, σῶσον πάντας ἡμᾶς.

Συναξάριον.

Τῆς ΚΕ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τῆς τρίτης Εὐρέσεως τῆς τιμίας Κεφαλῆς τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Προφήτου, Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου.

Στίχ. Φωνὴ βοῶντος γῆς μυχῶ κεκρυμμένη,

Τῆς γῆς ῥαγείσης, πᾶσιν ἤχησε ξένως.

Εἰκάδι δὲ Προδρόμοιο Κάρην εὖρον κατὰ πέμπτην.

Ἡ τιμία αὕτη καὶ ἁγία Κεφαλή, πρὸ πολλοῦ ἀποκρυβεῖσα, νῦν ἀνεδόθη ἐκ τῶν κόλπων τῆς γῆς ὡς χρυσὸς ἐκ μετάλλων, οὐ στάμνω συγκλειομένη, ὡς τὸ πρότερον, ἀργυρῶ δὲ σκεύει ἐν ἱερῶ τόπῳ κειμένη καὶ δι' Ἱερουργοῦ μηνυθεῖσα. Ταύτην ἐκ Κομάνων κομισθεῖσαν, ἡ περιφανὴς τῶν πόλεων, ἅμα τῷ πιστῷ βασιλεῖ καὶ τῷ ποιμενάρχῃ, σὺν τῷ πιστῷ λαῷ, ἀσμενέστατα δέχεται· καὶ πιστῶς προσκυνηθεῖσα, ἐν ἱερῷ τόπῳ τίθεται.

Τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ Ἅγιος Μάρτυς Κελεστῖνος, σιδήρῳ τὰς πτέρνας τρυπηθεὶς, τελειοῦται.

Στίχ. Πτέρνας σιδήροις ἐμπαρεῖς Κελεστῖνος,

Τὸν περνοτήρην συντρίβει πατῶν ὄφιν.

Ὁ Ὅσιος Ὀλβιανὸς ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Τὸν Ὀλβιανόν, οὗ πανόλβιος βίος,

Πανολβίαν λαχόντα καὶ λῆξιν γράφω.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ΄. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Τοῦ Ἡλίου τῆς δόξης, φαεινότατος λύχνος, γέγονας Πρόδρομε, τὸ νέφος ἐκδιώκων, τῆς πλάνης καὶ φωτίζων, τοὺς ἐν πίστει κραυγάζοντας· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἑορτὴν ἐτησίαν, ἡ σεπτὴ Ἐκκλησία, καὶ ταύτην Πρόδρομε, λαμπρῶς ἐπιτελεῖ σοι, τὴν Κάραν σου τιμῶσα, καὶ συνήθως κραυγάζουσα· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Προμηνύσας τοῦ Λόγου, τὴν φρικτὴν παρουσίαν, θείοις σκιρτήμασι, μηνύεις σου τῆς Κάρας, τὴν εὖρεσιν Προφήτα, ἀψευδοῦς διὰ στόματος, τῷ σὲ ποθοῦντι θερμῶς, ἱερουργῶ, ποιμένι.

Θεοτοκίον.

Παρθενία καὶ τόκος, ὑπὲρ φύσιν καὶ λόγον, ἐν σοὶ συνέδραμον· Θεὸν γὰρ σαρκωθέντα, ἐκύησας ἀφράστως, Θεοτόκε, ᾧ ψάλλομεν· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ῥδὴ η΄. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Ὁ Βαπτιστὴς καὶ Πρόδρομος, ὁ ἐπίγειος Ἄγγελος, τῆς παρανομίας, ἀκριβῆς κατήγορος, Τριάδος φανέρωσιν, ἐν Ἰορδάνῃ πρὶν κατιδῶν, τρίτον φανεροῖ, τὴν Κεφαλὴν αὐτοῦ πᾶσι, τοῖς πόθῳ μελωδοῦσιν· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Προσυπαντᾶ προθύμως σοι, βασιλεὺς ὁ πραότατος, ἅμα φιλοχρίστῳ, τῷ λαῷ πανεύφημε· ποιμένων δὲ πρόκριτος, προσεφαπλοῖ τὰς χεῖράς σοι, καὶ τῷ ἑαυτοῦ, ἐνστερνισάμενος στήθει, σκιρτᾶ ἐν εὐφροσύνῃ, καὶ βοᾷ εὐχαρίστως· Λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἐπὲρ χρυσὸν ἡ Κάρα σου, διαλάμπουσα Πρόδρομε, τεθησαυρισμένη, ἀργυρέοις σκεύεσιν, ὡς ὄλβος πολύτιμος, τῇ βασιλίδι δέδοται, ταύτην δωρεαῖς, καταπλουτίζουσα θείαις, προθύμως μελωδοῦσαν· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἐν τῇ γαστρὶ φερόμενον, τὸν τὰ σύμπαντα φέροντα, μάκαρ Ἰωάννη, χαίρων προσεκύνησας, νηδύι κρυπτόμενος, στερωτικῇ πανεύφημε· ὃν περ γεννηθέντα, ἐξ Ἁγίας Παρθένου, ἀμνὸν Θεοῦ κηρύττων, εὐσεβῶς ἀνεβόας· Λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ θ´. Ἐφριξε πᾶσα ἀκοή.

Τῆς στείρας ὄσιος βλαστός, γεννητῶν ἐκ γυναικῶν ὁ ὑπέρτερος, τοῦ Βασιλέως Χριστοῦ, ὁ στρατιώτης ὁ μέγας Πρόδρομος, ὁ προκηρύξας τὸν Ἀμνόν, τοῦ κόσμου τὰ πταίσματα, τὸν ἀφαιρούμενον, εὐφημείσθω ἱεροῖς μελωδήμασι.

Κρατῆρα πλήσας δαψιλῶς, συγκαλεῖς μεθ' ὑψηλοῦ τοῦ κηρύγματος, τὴν Ἐκκλησίαν Χριστοῦ, τῇ ἀνευρέσει σῆς Κάρας Πρόδρομε. Δεῦτε ἐμπλήσθητε βοῶν, τερπνῶν ὧν ἠτοιμάσα καὶ μεγαλύνατε τὸν τὸ εἶναι τοῖς βροτοῖς παρεχόμενον.

Ἄναξ σε Ἄγγελε Θεοῦ, ἀγγελώνυμος εἰς τούτου βασίλεια, χαίρων εἰσδέχεται, καθυπουργοῦντος πρὸς τοῦτο κάλλιστα, τοῦ ποιμενάρχου εὐσεβῶς, καὶ κλήσει καὶ χάριτι, σεμννομένου σαφῶς, θεοφόρου ἱεροῦ καὶ θεόφρονος.

Θεοτοκίον.

Φεῖσαί μου Σῶτερ ὁ τεχθεὶς, καὶ φυλάξας τὴν τεκοῦσάν σε ἄφθορον, μετὰ τὴν κύησιν, ὅταν καθήσης κρῖναι τὰ ἔργα μου, τὰς ἀνομίας παρορῶν, καὶ τὰς ἀμαρτίας μου, ὁ εὐσυμπάθητος, ἐλεῆμον ἀγαθὲ καὶ φιλόανθρωπε.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Ἐν τῇ εὐρέσει Πρόδρομε, τῆς τιμίας σου Κάρας, βασιλεὺς ὁ φιλόχριστος, πλεόν γάννυται ἥπερ τῇ ἑαυτοῦ πορφυρίδι· ὃν ἀμείβου ταῖς νίκαις, ἐξ ὕψους δυναμούμενον· καὶ ἡμᾶς φρούρει σκέπε, σοῦ ταῖς εὐχαῖς, Βαπτιστὰ πανεύφημε Ἰωάννη, φαιδρῶς πανηγυρίζοντας, καὶ τιμῶντάς σε πόθῳ.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἴνους.

Ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ Προδρόμου γ´, δευτεροῦντες τὸ α´.

Ἦχος πλ. α´. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις ἡ ἱερὰ Κεφαλή, καὶ φωτοφόρος, καὶ Ἀγγέλοις αἰδέσιμος, ἡ ξίφει τμηθεῖσα πάλαι, καὶ τμητικοῖς ἐλεγμοῖς, ἀσελγείας αἴσχος διακόψασα·

πηγή ἢ τοῖς θαύμασι, τοὺς πιστοὺς καταρδεύουσα· ἢ τοῦ Σωτῆρος, τὴν σωτήριον ἔλευσιν, καταγγείλασα, καὶ τὴν πτῆσιν τοῦ Πνεύματος, πάλαι κατανοήσασα, πρὸς τοῦτον σκηνώσαντος· τῆς παλαιᾶς τε καὶ νέας, ἢ μεσιτεύσασα χάριτος. Χριστὸν ἐκδυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Σκεύει τοῦ Βαπτιστοῦ ἀργυρῶ, ἐγκεκρυμμένη Κεφαλὴ πεφανέρωται, λαγόνων ἀναδοθεῖσα, ἐκ τῶν τῆς γῆς ἐμφανῶς, καὶ θαυμάτων ρεῖθρα ἀναβλύζουσα· καὶ γὰρ ἐν τοῖς ὕδασι, κεφαλὴν ἐναπέλουσε, τοῦ ὑπερῶα, νῦν στεγάζοντος ὕδασι, καὶ ὀμβρίζοντος, τοῖς βροτοῖς θείαν ἄφεισιν. Ταύτην οὖν μακαρίσωμεν, τὴν ὄντως ἀοίδιμον, καὶ ἐν τῇ ταύτης εὐρέσει, περιχαρῶς ἐορτάσωμεν, Χριστὸν δυσωπούσης, τοῦ δωρήσασθαι τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Κάρα ἢ τὸν ἀμνὸν τοῦ Θεοῦ, ἀνακηρύξασα σαρκὶ φανερούμενον, καὶ πᾶσι τῆς μετανοίας, τὰς σωτηρίου ὁδοὺς, θείαις ὑποθήκαις βεβαιώσασα, ἢ πρὶν τοῦ Ἡρώδου, παρανομίαν ἐλέγξασα, καὶ διὰ τοῦτο ἐκτμηθεῖσα τοῦ σώματος καὶ τὴν χρόνιον, ὑποστᾶσα κατάκρυψιν, ὡς περ φωτοφανῆς ἡμῖν, ἀνέτειλεν ἥλιος, Μετανοεῖτε βοῶσα, καὶ τῷ Κυρίῳ προστίθεσθε, ψυχῆς καταλύξει, τῷ παρέχοντι τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος πλ. α΄.

Τὴν πανσεβάσμιον Κάραν τοῦ Βαπτιστοῦ σου Κύριε, φανερωθεῖσαν σήμερον ἐκ γῆς, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως, ἀρυσάμενοι πιστῶς, εἰς πρεσβείαν φιλόανθρωπε, οἱ ἐπταικότες δοῦλοί σου προσάγομεν, αἰτούμενοι δι' αὐτῆς ἀπολαβεῖν, ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως, παρὰ σοῦ τὸν ἴλασμόν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Δοξολογία μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Προδρόμου Ὁδαὶ γ΄ καὶ ς΄.

Προκείμενον. Ἦχος βαρῦς.

Εὐφρανθήσεται δίκαιος ἐν Κυρίῳ.

Στίχ. Εἰσάκουσον, ὁ Θεός, τῆς φωνῆς μου.

Ὁ Ἀπόστολος, πρὸς Κορινθίους.

Ἀδελφοί, ὁ Θεὸς ὁ εἰπὼν ἐκ σκότους φῶς λάμψαι...

Εὐαγγέλιον, κατὰ Ματθαῖον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἀκούσας ὁ Ἰωάννης ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ...

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

Τῆς ΚΣ΄ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Κάρπου, ἐνὸς τῶν Ἑβδομήκοντα.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ' καὶ τοῦ Ἀποστόλου γ'.

Στιχηρὰ τοῦ Ἀποστόλου.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Δεκτικὸν ἐλλάμψεων τὸν νοῦν, θεϊκῶν ποιούμενος, κατεφωτίσθης πανόλβιε, καὶ εἰς τὸ κήρυγμα, τοῦ Χριστοῦ ἐξῆλθες, καὶ λαὸν ἐδίδαξας, πιστεύειν εἰς αὐτόν, ὡς φιλόανθρωπον· καὶ νῦν ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἄστρον φαεινότατον δειχθεῖς, θείαις ἐπιλάμψεσι, τῆς οἰκουμένης τὰ πέρατα, φωτίζεις πάντοτε, διδασκαῖς παμμάκαρ, καὶ σκεδάζεις χάριτι, ἀχλὺν τῶν νοσημάτων ἐκάστοτε· καὶ νῦν ἰκέτευε, δωρηθῆναι, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Θυσίαν ἀναίμακτον Θεῷ, θύων τελεώτατα, ὑπὲρ αὐτοῦ Μάρτυς τέθυσαι, καὶ προσενήνεξαι, νοητῇ τραπέζῃ, θῦμα εὐωδέστατον, Ἀπόστολε ὦ Κάρπε θεόληπτε· διὸ ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Ἀπολυτικίον. Ἦχος γ'. Θείας πίστεως. Γερασίμου.

Θείας χάριτος, τῇ κοινωνίᾳ, ἐκοινωνήσας, δεσμῶν τῷ Παύλῳ, θεομακάριστε Κάρπε Ἀπόστολε, καὶ κοινωνοὺς θείας δόξης ἀνέδειξας, τοὺς δεξαμένους τὸ φέγγος τῶν λόγων σου. Ὅθεν πρέσβευε, Χριστῷ τῷ Θεῷ πανεύφημε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη στιχολογίαν, οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς καὶ τοῦ Ἁγίου.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Τὸν κλεινὸν ὑμῶν Κάρπον ἐνθέῳ πόθῳ. Ἰωσήφ.

Ῥδὴ α'. Ἦχος δ'. Ἄσομαί σοι Κύριε, ὁ Θεός μου.

Τοὺς πόθῳ τελοῦντάς σου τὴν φωσφόρον, καὶ ἱερὰν πανευκλεῆ, καὶ πάντιμον μνήμην σου, φωτὸς ἐνθέου πλήρωσον, Ἀπόστολε πρεσβεΐαις σου.

Ὅλος ἀνακείμενος τῷ Δεσπότη, τούτου τοὺς νόμους τοὺς σεπτούς, ἀτρώτους ἐτήρησας, ἀνόμους εὐνομίαν δέ, Ἀπόστολε ἐδίδαξας.

Νοῦν τὸν ὑπὲρ ἔννοϊαν ἀγαπήσας, ἐν θεωρίᾳ μυστικῇ, τὸν νοῦν κατηυγάσθης, καὶ κόσμον κατεφώτισας, παμμάκαρ ἱερώτατε.

Θεοτοκίον.

Κύουσα Παρθένος άνερμηνεύτως, και τούς τῆς φύσεως θεσμούς, καινίζουσα πέφυκας, Μήτηρ άειπάρθενος· διό σε μακαρίζομεν.

Ώδὴ γ'. Τόξον δυνατῶν ἠσθένησε.

Λύρα κρουομένη Πνεύματι, γέγονε παμμάκαρ, ἡ θεοκίνητος γλῶσσά σου, φθεγγομένη τὰ μεγαλεῖα τοῦ Σωτῆρος και Θεοῦ ἡμῶν.

Ἔχων Λόγον τὸν προάναρχον, σὲ κατευοδοῦντα, και προφανῶς ἐνισχύοντα, τοῖς ἀθείοις τὰς σωτηρίους τρίβους, Κάρπε, καθυπέδειξας.

Ἵνα Κάρπε, τὸ σωτήριο, κήρυγμα τῆ κτίσει, ὡς ιεράρχης θεόληπτος, καταγγείλης, πολλοὺς ὑπέστης, διωγμοὺς και θλίψεις ἐνδοξε.

Θεοτοκίον.

Νέον ὡς παιδίον τέτοκας, τὸν πρὸ τῶν αἰῶνων, ἐκ τοῦ Πατρὸς ἀνατείλαντα, ἀπορρήτως Θεογεννήτορ· διὰ τοῦτό σε δοξάζομεν.

Ὁ Εἰρμός.

» Τόξον δυνατῶν ἠσθένησε, και οἱ ἀσθενοῦν» τες, περιεζώσαντο δύναμιν· διὰ τοῦτο ἐστερεώθη, » ἐν Κυρίῳ ἡ καρδία μου.

Κάθισμα. Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Θεῖαν ἔλλαμνιν τοῦ Παρακλήτου, Κάρπε πάνσοφε εἰσδεδεγμένος, τοὺς σκοτισθέντας ἀγνωσία ἐφώτισας· και μεταστὰς πρὸς τὰ ἄνω βασιλεία, τῷ βασιλεῖ τῶν ἀπάντων παρίστασαι, ἐξαιτούμενος, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἐκάστοτε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Και τῆς Ἑορτῆς. Ώδὴ δ'. Δι' ἀγάπησιν οἰκτίρμον.

Οἰκοδόμησας ὡς λίθους πιστῶν τὸ πλῆθος, ἐν εὐσεβείας πέτρα, και ναοὺς ἐπειργάσω, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, θεόφρον Ἀπόστολε*.

* Τὸ ἐν ἀρχῇ τοῦ Τροπαρίου ῥῆμα, «οἰκοδόμησας», γράφεται ἀναυξήτως ἀντὶ «ᾠκοδόμησας», διὰ τὸ μέτρον τῆς ἀκροστιχίδος· τοιαῦτα ἀπαντῶνται και ἀλλαχοῦ.

Νεουργήσας τῷ βαπτίσματι θεοκῆρυξ, παλαιωθέντας γνώμη, τῆ φθορᾶ τοὺς ἀνθρώπους, ἔσωσας δοξάζοντας, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Ἵποφαίνων τὸ μυστήριο τὸ καλύψαν, ἐπ' ἀρετῆ Θεόφρον, οὐρανοὺς ἐφειλκύσω, ἔθνη πρὸς ἐπίγνωσιν, τὸ σκότος ἀφέμενα.

Μετὰ Παύλου τοῦ φωστῆρος τῆς οἰκουμένης, ὁδοιπορῶν πολλάκις, τὰς ὁδοὺς τὰς φερούσας, Κάρπε καθυπέδειξας, λαοῖς πρὸς εὐσέβειαν.

Θεοτοκίον.

Νοερῶς ὁ θεοφόρος Θεογεννήτορ, ὅρος σε βλέπει μέγα, και κατάσκιον Κόρη, ἐξ οὔ ἐπεδήμησε, σαρκὶ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Ώδὴ ε'. Τὸν φωτισμὸν σου Κύριε.

Ὡς φυτοκόμος ἄριστος, ὑπέδειξας λαοῖς, ζωῆς τὸ ξύλον, ἐξ οὔ ὁ ματασχὼν, ζῆσεται λοιπὸν εἰς τὸν αἰῶνα, χριστοκῆρυξ Ἀπόστολε.

Κῆρυξ ἐθνῶν Ἀπόστολος, διδάσκαλος σεπτός, ιερομύστης και ιερολόγος, Κάρπε γεγονῶς ἐν εὐφροσύνῃ, τῷ Δεσπότη παρίστασαι.

Ἀνατολῆς ἐξώρμησαι, ὡς ἄδυτος φωστήρ, τὴν οἰκουμένην ἀυγαῖς τῶν σῶν λόγων, και τῶν ἱερῶν φωτίζων τόπων, ιεράρχα Ἀπόστολε.

Θεοτοκίον.

Ῥύπου ψυχῆς καὶ σώματος, καθάρισόν με νῦν, εὐλογημένη, εὐσπλάγγνω σου ῥοπῆ, ὅπως σε ὑμνῶ καὶ μεγαλύνω, κατὰ χρέος Πανύμνητε.

Ῥδὴ ς´. Ἐβόησε, προτυπῶν.

Πηγάζει σου, ἡ σορὸς τῶν λειψάνων τοῖς χρήζουσιν, ἰαμάτων, Ἱεράρχα καρπὸς θεία χάριτι, καὶ καθαίρει πάθη, καὶ βυθίζει ἀκάθαρτα πνεύματα.

Ὁ λόγος σου, ἀλογίας ἀνθρώπους ἐρρύσατο, καὶ θαυμάτων, ἡ μεγίστη ἐπίδειξις ἔνδοξε, τοὺς πεπλανημένους, πρὸς εὐσέβειαν Κάρπε ὠδήγησε.

Νευρούμενος, δυναστεία τῆ θεία τὸν δράκοντα, τὸν εἰς ὕψος, βλασφημίαν λαλοῦντα διώλεσας, καὶ τοὺς ὑπ' ἐκείνου, ὀλλυμένους Ἀπόστολε ἔσωσας.

Θεοτοκίον.

Ἐκύησας, ἀνωδίνως τὸν πλάστην Πανάμωμε, τὰς ὀδύνας, καὶ τοὺς πόνους ἡμῶν ἀφαιρούμενον, καὶ τῆς ἀνωδύνου, ἀξιοῦντα τρυφῆς τὸ ἀνθρώπινον.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐβόησε, προτυπῶν τὴν ταφὴν τὴν τριήμερον, ὁ » Προφήτης Ἰωνᾶς, ἐν τῷ κήτει δεόμενος· Ἐκ » φθορᾶς με ῥῦσαι, Ἰησοῦ Βασιλεῦ τῶν Δυνάμεων.

Κοντάκιον.

Ἦχος γ´. Ἡ Παρθένος σήμερον. Γερασίμου.

Καρποφόρος πέφηνας, τῆ μυστικῆ γεωργία, ὡς κλεινὸς Ἀπόστολος, καὶ ὑπηρέτης τοῦ Λόγου· ὅθεν σου, ὁ τῶν ἀγώνων καρπὸς ὁ θεῖος, κάρπωμα, τερπνὸν προσήχθη τῷ Παντεπόπτη· ὃν ἰκέτευε ἀπαύστως, Κάρπε θεόφρον, ἔλεθηῆναι ἡμᾶς.

Συναξάριον.

Τῆ ΚΣ´ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ Ἁγίου καὶ ἐνδόξου Ἀποστόλου Κάρπου, ἐνὸς τῶν Ἑβδομήκοντα Ἀποστόλων.

Στίχ. Καρπὸς ἐνεγκών, Κάρπε, δεκτοὺς Κυρίῳ, Φέρεις καθ' ὥραν τὴν τελευταίην ὡς τρύγην.

Εἰκάδι ἕκτη Κάρπος ἀπὸ χθονὸς ἵπτατο μακρῆς.

Οὗτος ὁ τοῦ Κυρίου μέγας Ἀπόστολος, τοῖς Ἑβδομήκοντα Μαθηταῖς καὶ Ἀποστόλοις ὑπ' αὐτοῦ συναριθμηθεὶς καὶ τῷ μεγάλῳ Παύλῳ διακονῶν ἐν τῷ κηρύγματι, καὶ τὰς θείας αὐτοῦ ἐπιστολὰς τοῖς, πρὸς οὓς ἀπεστέλλοντο, διαπορθμεύων, πολλοὺς τῶν Ἑλλήνων τὴν Τριάδα σέβειν ἐδίδαξεν. Ὅθεν, καὶ θεία ἐλλάμψει τοῦ Παρακλήτου καταυγασθεὶς τὴν διάνοιαν, ὡσπερ ἄδυτος ἀστήρ, ἐξ Ἀνατολῶν ὀρμήσας, πᾶσαν τὴν οἰκουμένην ταῖς θείαις αὐτοῦ διδασκαλίαις κατεφώτισε, θαυμάσια μέγιστα καθ' ἐκάστην τελῶν καὶ ἀποσοβῶν πνεύματα πονηρότατα. Πολλὰς δὲ πόλεις καὶ λαοὺς πρὸς τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν ἐφέλκόμενος, καὶ διὰ τοῦ βαπτίσματος τοὺς πιστοὺς τῶν ἀπίστων διαιρῶν, πολλοὺς παρ' αὐτῶν ὑπέστη διωγμοὺς καὶ θλίψεις· τομῶς γὰρ χωρῶν πρὸς τὰ

ἐπίπονα τῆς ἀθλήσεως σκάμματα, τὸν θυμὸν τῶν ἀρχόντων οὐκ ἐδειλίασεν. Ὅθεν, ὡς δοξάσας τὸν Θεὸν ἐν τοῖς μέλεσιν αὐτοῦ, ὑπ' αὐτοῦ ἐνδόξως δοξάζεται. Αναπαυσάμενος δὲ τὸν γλυκύτατον ὕπνον, θαυματουργεῖ καθ' ἐκάστην ἐν τοῖς αὐτοῦ λειψάνοις, πάθη παντοῖα καθαίρων καὶ ἀκάθαρτα πνεύματα ἀποδιώκων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Ἀλφαῖος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Θεοῦ Λόγου τὸ θεῖον Ἀλφαίου στόμα,
Τάφος καλύπτει πικρὸν ἐγγανῶν στόμα.
Ὁ Ἅγιος Ἀβέρκιος, ὁ τοῦ Ἀποστόλου Ἀλφαίου υἱός, ἐν μελισσῶνι γυμνὸς ἀπλωθεὶς καὶ ὑπὸ μελισσῶν δακνόμενος, τελειοῦται.

Στίχ. Βρῶσις μελίσσαις Ἀβέρκιος προὔτεθη,
Ἵν βρῶσις ὤφθη Κυρίῳ τὸ κηρίον.
Ἡ Ἁγία Ἑλένη, ἡ ἀδελφὴ τοῦ Ἀβερκίου, λιθοβοληθεῖσα, τελειοῦται.

Στίχ. Σὸς κόσμος ἦσαν, Ἑλένη Μάρτυς, λίθοι,
Δι' ὧν ὤφθης εὐπρεπῆς τῷ νυμφίῳ.
Ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Ἀλέξανδρος ὁ Θεσσαλονικεὺς, ὁ ἐν Σμύρνῃ μαρτυρήσας, ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Δὸς τὴν κεφαλὴν, ὦ Ἀλέξανδρ' εὐθύφρον,
Καὶ στέμμα λαβὲ χειρὸς ἐκ τοῦ Κυρίου.
Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.
Ῥδὴ ζ'. Ἀβραμιαῖοί ποτε.
Νόσους διώκων φθογγῆ, καὶ θεραπεύων πάθη, σφραγίδι μόνῃ τὸ σωτήριον, διήγγειλας κήρυγμα, ἱερομύστα Κάρπε, φωτίζων τοὺς ἐν σκότει.

Θυμὸν ἀρχόντων σοφέ, μὴ δειλιάσας ὄλως, τομῶς ἐχώρεις πρὸς ἀθλήσεως, ἐπίπονα σκάμματα. Ὁ τῶν Πατέρων βοῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.
Ἐπισκοπούμενόν σε, ὑπὸ Κυρίου Κάρπε, Βέρροια θεῖον ἐκκληρώσατο,
Ἐπίσκοπον ἄριστον, ἐπισκοποῦντα ταύτην, ἐπισκοπαῖς ἐνθέοις.
Θεοτοκίον.

Ὡς πλατυτέρα οὔσα, τῶν οὐρανῶν ἐν μήτρᾳ, ἐδέξω Λόγον τὸν ἀχώρητον,
Παρθένε λυτρούμενον, στενοχωρίας πάσης, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.
Ῥδὴ η'. Τὸν ἐν τῷ Σταυρῷ προσηλωθέντα.

Παύλῳ τῷ σοφῷ καθηγεμόνι, διακονῶν ἐπιστολαῖς, ἐνθέοις Ἱεράρχα, τὰς σωτηριώδεις διδασχάς, διεπόρθμευσας τοῖς σφζομένοις.

Ὅρθρος φαεινὸς περιαιγάζων, τὴν οἰκουμένην τῷ φωτί, κηρύγματος ἐδείχθης, καὶ τῆς ἀγνωσίας τὸ βαθύ, ἀξιάγαστε ἐξαίρων σκότος.

Θαύματα τελῶν τῇ ἐπικλήσει, Πατρὸς καὶ Πνεύματος σοφέ, καὶ Λόγου σαρκωθέντος, ἔπεισας Ἑλλήνων τοὺς σοφούς, τρισυπόστατον οὐσίαν σέβειν.

Θεοτοκίον.

Ἐφθης οὐρανὸς Θεοκυῆτορ, ἐξανατέλλουσα ἡμῖν, τὸν τῆς δικαιοσύνης,
ἥλιον φωτίζοντα ἡμᾶς, ἐπιγνώσει θεογνωσίας.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν ἐν σαρκὶ Σταυρῷ προσηλωθέντα, καὶ ὑπο» δείξαντα ἡμῖν, ὄπλον
εἰς σωτηρίαν, παῖδες ὑπερυ» ψοῦ»τε Χριστόν, τὸν Θεὸν ἡμῶν εἰς τοὺς
αἰῶνας.

Ῥδὴ θ´. Ὁ τόκος σου ἄφθορος.

Ἴδὼν μετὰ δόξης ἀνελθόντα, Θεὸν σαρκοφόρον ἐν ὑψίστοις,
ἐβδομήκοντα Κάρπε, Μαθηταῖς, συναριθμούμενος ἐξῆλθες, ἅμα σὺν
τούτοις, κῆρυξ ἔνθεος δεικνύμενος.

Ὡς πρόβατον μέσον ἀπεστάλης, τῶν λύκων μετάγων αὐτοὺς Κάρπε, πρὸς
ἐπίγνωσιν λόγῳ ἀληθεῖ, τῆς σωτηρίας καὶ μεταπλάττων, τούτων τὴν
γνώμην, θεορρήμον πρὸς εὐσέβειαν.

Συνόμιλος ὄφθης τῶν Ἀγγέλων, Ἀπόστολε Κάρπε θεορρήμον,
Ἀποστόλων καὶ Μαρτύρων θαυμαστῶς, ἐν εὐσεβείᾳ τελειωθέντων· οἷς
συγχορεύων, εὐφροσύνας ἡμῶν μέμνησο.

Ἦγίαςας Κάρπε βηματίζων, τὴν γῆν καὶ τὸ ἅγιον κηρύττων, Εὐαγγέλιον
πίστει καὶ ψυχᾶς, τῷ ζωοδότῃ Λόγῳ προσῆξας· ὅθεν σοι νέμει,
κληρουχίαν τὴν οὐράνιον.

Θεοτοκίον.

Φωνὴν σοι προσάγομεν Παρθένε, τὴν τοῦ Γαβριὴλ ἀναβοῶντες· Χαῖρε
κούφη νεφέλη· Χαῖρε γῆ, ἀγεωργήτως στάχυν ὠραῖον, καρποφοροῦσα,
τὸν τροφέα τῆς κτίσεως.

Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ τόκος σου ἄφθορος ἐδείχθη, Θεὸς ἐκ λαγόνων σου προῆλθε
σαρκοφόρος ὡς ὄφθη ἐπὶ γῆς, » καὶ τοῖς ἀνθρώποις συνανεστράφη· σὲ
Θεοτόκε, » διὸ πάντες μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Καὶ τὰ λοιπά, ὡς σύνηθες, ἢ Α´ Ὡρα,
Καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ ΚΖ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Ἱερομάρτυρος Ἑλλαδίου.

Εἰς τὸν Ἑσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ´
καὶ τοῦ Ἁγίου γ´.

Στιχηρὰ τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος α´. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Θεόφρον Ἑλλάδιε βαφαῖς, τοῦ οἰκείου αἵματος, ἱερωσύνης ἐλάμπρυνας, στολήν τὴν ἔνθεον· μεθ' ἧς εἰς τὰ ἄνω, εἰσηλθες βασίλεια, καὶ θρόνῳ τοῦ Δεσπότη παραίτασαι· ὃν νῦν ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Θεόφρον Ἑλλάδιε Χριστός, ἐποφθεῖς σοι ἅπαντας, τοὺς ἐκ μολώπων ἰάσατο, ἰχῶρας χάριτι· δι' αὐτὸν γὰρ πᾶσαν, ὑπομείνας κάκωσιν, προείλου προφανῶς αἰκίζόμενος· διὸ ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Θεόφρον Ἑλλάδιε πυρός, φύσιν ἐχαλίνωσας, καὶ ἀδιάφλεκτος ἔμεινας· ἡ δρόσος γὰρ Θεοῦ, σὲ περικυκλοῦσα, ἀβλαβῆ ἐφύλαττεν, ἐχθροὺς περιφανῶς κατασχόνουσα· καὶ νῦν ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον. Γερασίου.

Φερωνύμως ἐδέξω ὡς θεῖον ἔλαιον, ἱερουργίας τὴν χάριν, τῇ ἐπινεύσει Χριστοῦ, καὶ ἱέρευσας σοφῶς Πάτερ Ἑλλάδιε, καὶ Μαρτύρων κοινωνός, δι' ἀγώνων ἱερῶν, γενόμενος ἱεράρχα, καθικετεύεις ἀπαύστως, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη στιχολογίαν, οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς καὶ τοῦ Ἁγίου.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος δ'. Ὡδὴ α'. Ἄρματα Φαραῶ.

Δεῦτε θεοπρεπῶς, φιλομάρτυρες λαοί, χορεύοντες ἄσωμεν, ἄσματικάς ὑμνωδίας, τὸν ἱερομάρτυρα τοῦ Χριστοῦ, ἀνευφημοῦντες Ἑλλάδιον.

Ἄνθεσι χαρμονικῶς, καταστέψωμεν πιστοί, τὸν θεῖον Ἑλλάδιον, ὡς νικητὴν ἀσεβείας, καὶ μάρτυρα στερρὸν τῆς τριφασίης, ὁμοουσίου Θεότητος.

Ἦλιος διαυγής, ἐξ ἀδύτων ἱερῶν, τῷ κόσμῳ ἀνέτειλας, ἀπομειώσας τὴν πλάνην, ἐν ἀθλητικάς μαρμαρυγαῖς, ἱερομάρτυς Ἑλλάδιε.

Θεοτοκίον.

Ἄσπορον τοκετόν, μόνη φέρεις γυναικῶν, καὶ Μήτηρ ὑπάρχουσα, καὶ παρθελεύουσα Κόρη, ἄκουσμα φρικτὸν ὄφθης ἀγνή, ὅτι Θεὸν ἀπεκύησας.

Ὡδὴ γ'. Ὁ στερεῶν βροντήν.

Ὡς θαυμαστὸν λαοῖς τὸν Μάρτυρά σου, ἀνέδειξας Σωτὴρ ἡμῶν, ὑπενεγκόντα πᾶσαν προσβολήν, διὰ δὲ πικρῶν βασάνων, τῷ πόθῳ γλυκαινόμενον, τῆς σῆς ἀγαπήσεως.

Ἐν ὀφθαλμοῖς τὸ πῦρ ὑποίσας μάκαρ, τὴν ὄψιν ἀπολέλοιπας, καὶ κατιδὼν δόξαν οὐρανῶν, τῷ Θεῷ καθωμολόγεις, ὅτι τῷ πάθει φάος σοι, λαμπρὸν ἐξανέτειλε.

Θεοτοκίον.

Τὸ θαυμαστὸν αἰεὶ ἐν σοὶ θρυλλεῖται, τεράστιον Πανάχραντε, ὅτι Παρθένος οὕσα παιδοτοκεῖς, καὶ γνησία Μήτηρ πέλεις, τοῦ Ποιητοῦ τῆς κτίσεως, ἀμφοῖν ἀληθεύουσα.

Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ στερεῶν βροντὴν καὶ κτίζων πνεῦμα, στε» ρέωσόν με Κύριε, ἵνα ὑμῶν σε εἰλικρινῶς, καὶ » ποιῶ τὸ θέλημά σου, ὅτι οὐκ ἔστιν ἅγιος, ὡς ὁ » Θεὸς ἡμῶν.

Κάθισμα. Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Καθάρας σεαυτὸν, ἀπὸ ρύπου κακίας, ἐχρίσθης καὶ Θεῷ, ἱεράτευσας Πάτερ· ἀθλήσας δὲ δι' αἵματος, πλειότερως ἐξέλαμψας, καὶ κατηύγασας, τὰς τῶν πιστῶν διανοίας, τῶν θαυμάτων σου, ταῖς παραδόξοις ἀκτῖσιν, Ἑλλάδιε ἔνδοξε.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς. Ὡδὴ δ΄. Εἰσακήκοα ὁ Θεός.

Ἐν αὐχίμασι ποικιλθεῖς, δικαιοσύνης τῇ κορυφῇ σου, ἀντιτέθεικας, διάδημα λιθοχρυσόκολλητον, Ἱερομάρτυς ἔνδοξε, κλέος πιστῶν.

Ἦδομένης σου τῆς ψυχῆς, ἐν ταῖς βασάνοις τὸ πρόσωπόν σου, ὡσεὶ ῥόδον τεθεώρητο, ὠραῖζομένου σου, ἐν τοῖς Χριστοῦ παθήμασι, μάκαρ σοφέ.

Τριαδικόν.

Ἐν μιᾷ οὐσίᾳ ὑμῶν, τρεῖς ὑποστάσεις τῆς θεαρχίας, τοῦ Πατρὸς Υἱοῦ καὶ Πνεύματος, ὅτι μία ἔλλαμψις, τῆς τρισηλίου φύσεως, εἷς ὁ Θεός.

Θεοτοκίον.

Ἡ παρθένος πῶς γαλουχεῖς; πῶς τοῖς μητρώοις λοχεύεις νόμοις; Ὅτι ὄνπερ ἀπεκύησας, σαρκωθεῖς Θεός ἐστι, καινοτομῶν τὴν φύσιν, ὡς οἶδεν αὐτός.

Ὡδὴ ε΄. Ἀνάτειλόν μοι Κύριε.

Ἐξέλαμψας ὡς ἥλιος, οἰκῶν τὸ δεσμωτήριον, ὅτι ἐκεῖ τὸ φῶς τὸ ἄδυτον, Χριστός σοι ἐπεφάνη, λόγους παρακλήσεως, ὡς τῷ Παύλῳ φωνῶν σοι, καρτερόφρον ἀθλητά.

Δεσμά σοι διερράγησαν, ὡσπερ ἰστός ἀράχνιος, ὅτι ἐν σοὶ ἰσχύς ἡ ἄμαχος, συντρίβουσα δαιμόνων, ἅπασαν ἐπίνοιαν, καὶ σὲ μεγαλύνουσα, στρατιῶτα τοῦ Χριστοῦ.

Τριαδικόν.

Καὶ τρία σέβω πρόσωπα, καὶ μίαν τὴν Θεότητα, ὅτι ἐν τρισὶ διήρηται, προσώποις οὐ τῇ φύσει· εἷς γὰρ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ Πατὴρ ὁ Υἱός τε, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ εὐθές.

Θεοτοκίον.

Καὶ ἄρρητον λεγόμενον, καὶ ἄγνωστον νοούμενον, τὸ ἐπὶ σοὶ ὄφθην μυστήριον, ὅτι σπορὰν οὐκ ἔγνωσ, καὶ υἷὸν ἀπέτεκες· οὗτός ἐστι Πάναγνε, τῆς εἰρήνης Βασιλεύς.

Ῥδὴ ς'. Τῶν παισμάτων τῆ ζάλῃ.

Τῶν ἁσμάτων τὴν λύραν πάντες ἄσωμεν, ἀγαλλομένη καρδία, ὅτι Χριστὸς ἀνέδειξεν, Ἑλλάδιον τὸν κλεινὸν ἀθλοφόρον, νικητὴν τοῦ ἀντικειμένου.

Τοῖς εἰδώλοις τὸ θύειν ἀπαρνούμενος, θυσία ζῶσα τρισμάκαρ Θεᾷ γέγονας, εὐωδιάζων ἅπασι, τὰ ἄχραντα μύρα τῶν παθημάτων, τοῦ Χριστοῦ ἐν τῷ σώματί σου.

Τετραδέσμοις ἀνάγκαις διερχόμενος, ὡς ἐν ἀδύτοις ὑπῆρχες εὐφραϊνόμενος· ἑώρας γὰρ τὴν μέλλουσαν ἀνάπαυσιν, πρὸ προσώπου σου Μάρτυς, ὑπὲρ ἧς εἴλου πάντα παθεῖν.

Θεοτοκίον.

Ἵπερφυῆς σου ὁ τόκος, ὅτι ἀσπόρως, μητροπρεπῶς, πάλιν τίκεις, νόμῳ φύσεως· παναληθῆ ἀμφοτέρα· φιμούσθωσαν αἱ γλωσσώδεις αἰρέσεις, ἐπὶ σοὶ ἀγνὴ Θεομητορ.

Ὁ Εἰρμός.

» Τῶν παισμάτων τῆ ζάλῃ βυθιζόμενος, ὡς ἐν » κοιλία τοῦ κήτους συνεχόμενος, σὺν τῷ Προφήτῃ » κράζω σοι· Ἀνάγαγε ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου, » Κύριε, καὶ διάσωσόν με.

Κοντάκιον.

Ἦχος πλ. δ'. Τῆ ὑπερμάχῳ. Γερασίου.

Ῥσπερ ἐλαία ἀνεβλάστησας κατάκαρπος, ἀθλητικὴν ἱεουργεῖ νέμων χρησιότητα, τοῖς τὸ ἔλεος τοῦ Λόγου προσδεχομένοις. Ἀλλ' ὡς Μάρτυς καὶ φωστήρ λαμπρὸς τῆς πίστεως, καθοδήγησον ἡμᾶς πρὸς γνῶσιν ἔνθεον, τοὺς βοῶντάς σοι, χαίροις πάτερ Ἑλλάδιε.

Συναξάριον.

Τῆ ΚΖ' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Ἑλλαδίου.

Στίχ. Ἐλαιον Ἑλλάδιος ἱερωσύνης,

Αἷματι συνέμιξε τοῦ Μαρτυρίου.

Εἰκάδι ἑβδομάτῃ Ἑλλάδιον ἔκτανε πυγμῇ.

Οὗτος ὁ Ἅγιος, ἐκκαθάρας ἑαυτὸν ἀπὸ πάσης κηλίδος καὶ δοχεῖον γεγωνὸς τοῦ ἁγίου Πνεύματος, χρίεται ψήφῳ Θεοῦ ἀρχιερέυς· καὶ τοὺς οἶακας πιστευθεὶς τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ὡς μὲν ποιμὴν τῆς αὐτοῦ ποιμνῆς τοὺς λυκώδεις τῶν ἀνθρώπων ἀπεῖργεν· ὡς δὲ κυβερνήτης ἐπιστήμων ταύτην ἐκυβέρνα, ἄβατον καὶ ἀνεπηρέαστον τῶν κακῶν ἀπάντων διατηρῶν.

Ἐπεὶ οὖν οἱ τύραννοι δέσμιον αὐτὸν παρεστήσαντο, τότε μᾶλλον ἔλαμψε καὶ κατηύγασε τῶν πιστῶν τὰς διανοίας· τομῶς γὰρ χωρήσας πρὸς τὰ σκάμματα καὶ παρῤῥησιασάμενος τὴν εὐσέβειαν, πλείσταις βασάνοις καθυποβάλλεται. Καὶ τὸ σῶμα σφοδρῶς καταξανθείς, τὴν ἐκ τῶν

μολώπων ἅπασαν κάκωσιν ὁ Χριστὸς καὶ Θεὸς ἡμῶν ἐποφθεῖς αὐτῶ ἐξιάσατο καὶ εἰς τὸ ἐξῆς προθυμότερον ἐποίησε. Μετὰ ταῦτα, ὀργῆς πλησθέντες οἱ τύραννοι, τῷ πυρὶ τὸν Ἅγιον ἐπιρρίπτουσιν· ὁ δὲ ἄφλεκτος διαμείνας, πολλοὺς πρὸς τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν ἐπεσπάσατο. Ἐπειτα σφοδρότατα αἰκισθεῖς, τὸ πνεῦμα τῷ Θεῷ παρατίθησιν. Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Θεράποντος.

Στίχ. Μάστιξι θνήσκων Δεσπότη τοῦ σοῦ χάριν,
Εὐνους θεράπων χρηματίζεις, Θεράπον.
Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Εὐσεβιώτης πυρὶ τελειοῦται.

Στίχ. Εὐσεβιώτη προσδοκῶντι τὰ στέφη,
Τὸ πυρπολοῦν πῦρ ὡς Ἀερμῶν ἦν δρόσος.
Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Ἀλύπιος, λίθῳ τὴν κεφαλὴν συντριβείς, τελειοῦται.

Στίχ. Τὸν εἰς κεφαλὴν γωνίας τιμῶν λίθον,
Λίθῳ κεφαλὴν, Ἀλύπιε, συντρίβη.
Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου καὶ θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Ῥώσου τοῦ νέου Ὁμολογητοῦ (1730).

Στίχ. Πλήρης χαρίτων ὁ αἰχμάλωτος ὄφθη,
Αἰχμαλωτίσας τοῦ σκότους τὸν προστάτην.
Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.
Ῥδὴ ζ´. Πῦρ φλέγον ἐν καμίνῳ.
Οὐρανός σε ἠδέσθη πρὸς γῆν συρόμενον· θέατρον μακάριε, ἐν τῷ κόσμῳ γέγονας, ὑπὲρ Χριστοῦ ἐναθλήσας, καὶ τοῦτον ὑμνῶν, τὸν τῶν Πατέρων Θεόν.
Ἐν πτέρναις σου ὑποίσας πικρὰν διάτρησιν, ἔτρωσας τὸν δόλιον, καὶ πτερνίσας ἔρριψας, ὑπὸ τοὺς πόδας σου μάκαρ, δοξάζων, Χριστόν, τὸν τῶν Πατέρων Θεόν.
Τριαδικόν.
Τρισήλιε Θεότης ὁμοβασίλειε, ἄναρχε αἰδιε, Πάτερ Υἱὲ καὶ Πνεῦμα· εὐλογητὸς εἶ μόνος ὑπάρχων Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.
Θεοτοκίον.
Ῥω φρικτοῦ μυστηρίου! ὦ ξένου θαύματος! πῶς καὶ Μήτηρ πέφηνας, καὶ Παρθένος ἔμεινας; Εὐλογημένη σὺ μόνη, τεκοῦσα ἡμῖν, τὸν τῶν πάντων Θεόν.
Ῥδὴ η´. Γῆ καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῇ.
Γῆ τὸ αἶμά σου μυρωδεῖ, ἄνωθεν ὑμνεῖ σε οὐρανός, λογογραφοῦμεν δὲ ἡμεῖς, τὰ ὠραῖα ἄθλά σου μάκαρ, καὶ λαμπρῶς ἐκβοῶμεν· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πῦρ καὶ ξίφος μὴ πτοηθεῖς, γέγονας ὀπλίτης τοῦ Χριστοῦ, ἐν παντευχία μυστικῇ, τὸν Βελίαρ σκυλεύσας μάκαρ, καὶ πιστῶς ἀνακράζων· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τριαδικόν.

Θεὸν δοξάζω ἐπὶ Πατρός, συμφώνως ὕμνῳ ἐπὶ Υἱοῦ, καὶ ἐπὶ Πνεύματος ταυτόν, φύσιν κράτος, πλὴν τῶν προσώπων· εἷς Θεὸς γὰρ τὰ τρία· ὃν ὕμνοῦντες, αἰνοῦμεν ὡς Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Νοῦς τὸ θαῦμα οὐκ ἐγχωρεῖ, γλῶσσα δὲ εἰπεῖν ἐξαπορεῖ, ὅτι κύει ἄνευ σποράς ἢ Παρθένος, καὶ μετὰ τόκον ἀληθῶς Θεομήτωρ· ἦν αἰνοῦντες, ὕμνοῦμεν τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» Γῆ καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῇ, θάλασσα, καὶ πᾶσαι αἱ » πηγαί, οἱ οὐρανοὶ τῶν οὐρανῶν, φῶς καὶ σκότος » ψύχος καὶ καύσων, υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων, ἱερεῖς » εὐλογεῖτε τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε, αὐτὸν εἰς » τοὺς αἰῶνας.

Ἰδὴ θ´. Τὸν ἄσπορον τόκον σου.

Ἡμέραν ἀθλήσεως, λαμπρῶς ἐορτάζοντες, τοῦ θεοῦ Ἑλλαδίου, ἐν ὕμνοις, τὸν Σωτῆρα μεγαλύνομεν.

Σκευὸς ἱερόχρυσον, ἱεράς ἀθλήσεως, Χριστοῦ τῇ Ἐκκλησίᾳ, τὸν Μάρτυρα ὕμνοῦντες μεγαλύνομεν.

Θεοτοκίον.

Χαίροις μυριόχαρε, καὶ κοσμοχαρμόσυνε, Μαρία Θεοτόκε· ὕμνοις ἀσιγήτοις μεγαλύνομεν.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν ἄσπορον τόκον σου, Θεοτόκε ἄχραντε, » Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἐν ὕμνοις ἀσιγήτοις με» γαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Καὶ τὰ λοιπά, ὡς σύνηθες, ἢ Α´ Ὡρα,

Καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ ΚΗ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Εὐτυχοῦς ἢ Εὐτυχίου, Ἐπισκόπου Μελιτινῆς.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ´ καὶ τοῦ Ἁγίου γ´.

Στιχηρὰ τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος α΄. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Θεόφρον Εὐτύχιε νευραῖς, τῶν πανσόφων λόγων σου, έναποπνίξας τοὺς ἄφρονας, τέλος μακάριον, πνιγμονῇ ὑδάτων, ὑπεδέξω δράκοντα, ἐν τούτοις ἀποπνίγων τὸν ἄσαρκον· διὸ ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Κόσμος ὠραιότατος δειχθεῖς, ἀθλητῶν ἐν χάριτι, μετεβιβάσθης γηθόμενος, πρὸς ὑπερκόσμια, Βασιλεῖ τῶν ὅλων, ἀληθῶς παρίστασθαι, σὺν πάσαις ταῖς ἀγίαις Δυνάμεσι· μεθ' ὧν ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Μάρτυς ἀξιάγαστε τὰ σά, λείψανα γηθόμενοι, περιφανῶς ἀσπαζόμεθα· καὶ ἀρυόμενοι, χάριν ἰαμάτων, πόθῳ σε γεραίρομεν, καὶ πίστει ἐκτενῶς δυσωποῦμέν σε· Χριστὸν ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ. Γερασίμου.

Ὡς εὐτυχήσας ἀρετῶν ταῖς ιδέαις, τῆς τῶν Μαρτύρων εὐκληρίας μετέσχες, Ἱερομάρτυς ἔνδοξε παμμάκαρ Εὐτυχές· σὺ γὰρ τῷ Θεῷ ἡμῶν, καθαρῶς ὑπουργήσας, αἵμασιν ἐφοίνιξας, τὴν ἀγίαν στολὴν σου· μεθ' ἧς Χριστῷ καὶ νῦν ἱερουργῶν, ἀεὶ δυσώπει, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετὰ τὴν συνήθη στιχολογίαν, οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς καὶ τοῦ Ἁγίου.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου, οὔ ἢ Ἀκροστιχίς·

Τοὺς (σοὺς) ἐπαινῶ, Μάρτυς, ἐνθέους τρόπους.

Ἰωσήφ.

Ἦχος δ΄. Ὡδὴ α΄. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Ταῖς θεαῖς Δυνάμεσι, συναγελάζων Εὐτύχιε, καὶ θρόνῳ τῆς χάριτος, νῦν παριστάμενος, τοὺς τιμῶντάς σου, τὴν μνήμην τὴν φωσφόρον, ἐνθέως καταύγασον, τῇ μεσιτείᾳ σου.

Ὅσιως ἐβίωσας, μαθητευθεὶς ἀκριβέστατα, παμμάκαρ Εὐτύχιε, τοῖς Ἀποστόλοις Χριστοῦ, εἰς τελείαν τε, ἀνήχθης ἡλικίαν, ἀθλήσας λαμπρότατα, ἀξιοθαύμαστε.

Ἐπῆλθες τὸ στάδιον, τῆς μαρτυρίας γηθόμενος, καὶ θάνατον πρόξενον, ζωῆς ἐπόθησας, καὶ ἀπέπνιξας, ἐχθρῶν τὰς μυριάδας, θαλάσση πνιγόμενος, μάκαρ Εὐτύχιε.

Θεοτοκίον.

Σαρκὸς ὁμοίωματι, ἐπιφανεῖς ὁ φιλόανθρωπος, ἐκ σοῦ Παναμώμητε, κόσμον διέσωσεν, ἀπολλύμενον, καὶ πλάνη ὑπαχθέντα· ὅθεν σε γεραίρομεν, καὶ μακαρίζομεν.

ᾠδὴ γ´. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους.

Εὐρὼν τοὺς τοῦ Λόγου ὑπηρέτας, ἀπάντων σπορέας τῶν καλῶν, ἐδέξω ἐν καρδία σου, τὸν σπὸρον τὸν τοῦ Πνεύματος, καὶ εὐσεβῶς ἐβλάστησας, ἑκατοστεύοντα ἄσταχυν.

Πυρὶ τῆς Θεότητος ἀύλω, παμμάκαρ σαφῶς ἀναφλεχθεῖς, ὡς ὕλην τὴν δυσσέβειαν, κατέφλεξας Εὐτύχιε, καὶ ἱερῶς ἐνήθλησας· ὅθεν πιστῶς εὐφημοῦμέν σε.

Ἁγίοις τοῦ Λόγου ὑπηρέταις, ψυχῇ καὶ καρδία κολληθεῖς, ἀγίως σου διήνυσας, τὸν βίον καὶ ἐσκήνωσας, περιφανῶς Εὐτύχιε, ἐν ταῖς Ἁγίων λαμπρότησι.

Ἰάσεις πηγάζων μετὰ τέλος, παμμάκαρ Εὐτύχιε σοφέ, ἀποδιώκεις πνεύματα, καὶ τῆς σαρκὸς νοσήματα, ἀποκαθαίρεις χάριτι, Πνεύματος θείου μακάριε.

Θεοτοκίον.

Νοός μου τὸ σκότος Θεοτόκε, φωτὶ τῷ ἐν σοὶ ὡς ἀγαθῇ, ἐκδυσωπῶ διάλυσον, καὶ μετανοίας τρόποις με, βελτιωθῆναι πρέσβευε, ὅπως ἐν πίστει δοξάζω σε.

Ὁ Εἰρμός.

» Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε, ὡς ζῶσα καὶ » ἄφθονος πηγῇ, θίασον συγκροτήσαντας, πνευμα» τικῶς στερέωσον· καὶ ἐν τῇ θεία δόξῃ σου, στε» φάνων δόξης ἀξίωσον.

Κάθισμα.

Ἦχος δ´. Ταχὺ προκατάλαβε.

Καλῶς τὸν ἀγῶνά σου, τελέσας Μάρτυς σοφέ, βραβεῖα τὰ θαύματα, ἐκ τοῦ τῶν ὄλων Θεοῦ, ἐδέξω Εὐτύχιε· ὅθεν σε συνελθόντες, κατὰ χρέος τιμῶμεν, πίστει τῶν σῶν λειψάνων, τὴν σορὸν προσκυνοῦντες, πλουσίως ἡμῖν διδοῦσαν, χάριν καὶ ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

ᾠδὴ δ´. Τὴν ἀνεξιχνίαστον.

ᾠριμον ὡς βότρυν σε τῆς νοητῆς, ἔνδοξε ἀμπέλου ὑπάρχοντα, ὑμνολογοῦμεν, κατανύξεως ἡμῖν, ὡς ἀληθῶς Εὐτύχιε, οἶνον εὐσεβῶς ἀναβλύζοντα.

Μέγιστος ὡς ἥλιος ἀνατολαῖς, Μάρτυς τῶν ἀγώνων σου ἅπασαν, τὴν οἰκουμένην, καταναγάζεις ἀληθῶς, τὸν σκοτασμὸν Εὐτύχιε, λύων τῶν ψυχῶν ἡμῶν χάριτι.

Ἀγαλλιασώμεθα πνευματικῶς, σήμερον τῇ μνήμῃ χορεύοντες, τοῦ ἀθλοφόρου, καὶ βοήσωμεν αὐτῷ· Μεγαλομάρτυς αἴτησαι, πᾶσι τῶν πταισμάτων συγχώρησιν.

Ῥώμη δυναμούμενος παντουργικῆ, πάσας τῶν δαιμόνων τὰς φάλαγγας, Μάρτυς Κυρίου, ἐτροπώσω ἀνδρικῶς, καὶ κατ' αὐτῶν ἠρίστευσας στέφος ἀφθαρσίας δεξάμενος.

Θεοτοκίον.

Τόμον σε προέγραψε τῶν Προφητῶν, ἄχραντε Παρθένε ὁ μέγιστος, ἐν ᾧ δακτύλῳ, κατεγράφη τοῦ Πατρὸς, ὁ Λόγος θεονύμφευτε, βίβλῳ τῆς ζωῆς καταγράφων πιστούς.

Ῥδὴ ε'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ῥψῶθης πρὸς Κύριον, χρυσαῖς παμμάκαρ πτέρυξι, τοῦ ἱερωτάτου μαρτυρίου, καὶ πρὸς ἐνθέους μονὰς κατέπαυσας, δήμοις Ἀθλητῶν πανευκλεῶν, νῦν συναριθμούμενος, θεομάκαρ Εὐτύχιε.

Σταυρῷ τὸν τανύσαντα, ἐθελουσίως Ὅσιε, χεῖρας μιμησάμενος ἐμφρόνως, χεῖρας ἐδέθης, δέρρει κλειόμενος, καὶ παραδιδόμενος βυθῷ, καὶ τέλος δεχόμενος, ἐν αὐτῷ μακάριον.

Ἐγνώσθησαν ἐνδοξε, πορεῖαί σου ἐν ὕδασι, ἐν οἷς τελειούμενος ἐμφρόνως, τὸν ἀλαζόνα πανστρατι τύραννον, Μάρτυς ἐναπέπνιζας σοφέ· ὅθεν μακαρίζοντες, εὐσεβῶς σε γεραίρομεν.

Θεοτοκίον.

Νεκρούμενος πάθεσι, καὶ λογισμοῖς Πανάμωμε, πρὸς τοὺς οἰκτιρμούς σου καταφεύγω, πρὸς τὴν θερμὴν σου προστρέχω Δέσποινα, σκέπην καὶ βοήθειαν ζωὴν, μόνη ἢ κυήσασα, ζωοποίησον σῶσόν με.

Ῥδὴ ς'. Τὴν θεῖαν ταύτην.

Θαυμάτων χάριν δεξάμενος, ἰᾶσαι τῶν ψυχῶν ἀρρώσθημα, Μάρτυς Εὐτύχιε, καὶ θεραπεύεις νοσήματα, τῶν προστρεχόντων πίστει, ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

Ἐνθέου πίστεως ἔμπλεως, καὶ χάριτος γενόμενος ἐνδοξε, λόγον σωτήριον, σὺν Ἀποστόλοις ἐκήρυξας, τῆς δυσσεβείας λύων, σκότος βαθύτατον.

Ὅσιως Λόγον τὸν ἄναρχον, κηρύττων ὡς ἐν θήκῃ ἐμβέβλησαι, δέρρει Εὐτύχιε, καὶ τῷ βυθῷ παραδέδοσαι, πρὸς σωτηρίας ὄρμον, κατεπειγόμενος.

Θεοτοκίον.

Ῥμνολογῶ σε Πανύμνητε· δοξάζω τὰ σεπτὰ μεγαλεῖά σου· τῆς αἰωνίου με, ῥῦσαι δεινῆς κατακρίσεως, τὸν σὸν Υἱὸν ἀπαύστως, καθικετεύουσα.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὴν θεῖαν ταύτην καὶ πάντιμον, τελοῦντες ἑορτὴν » οἱ θεόφρονες, τῆς Θεομήτορος, δεῦτε τὰς χεῖρας » κροτήσωμεν, τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα, Θεὸν δοξά» ζοντες.

Κοντάκιον.

Ἦχος β'. Τοῖς τῶν αἱμάτων σου. Γερασίμου.

Τῆς Ἐκκλησίας στερῶδως προϊστάμενος, ὑπὲρ αὐτῆς τὴν ψυχὴν Πάτερ τέθεικας· ἦν νῦν ἀπαρέγκλιτον φύλαττε, τῆς εὐσεβείας τοῖς δόγμασιν Ὅσιε· αὐτῆς γὰρ Εὐτυχὲς ἐδραίωμα.

Συναξάριον.

Τῆ ΚΗ' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Εὐτυχοῦς, Ἐπισκόπου Μελιτινῆς.

Στίχ. Ὡς εὐτυχῶς σὺ εὐτύχησας, τρισμάκαρ,
Θείαις τετευχῶς, Εὐτυχές, κληρουχίας.

Εἰκάδι ὀγδοάτη Εὐτυχέα ἔνθεν ἄειραν.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Ἑλικωνίδος.

Στίχ. Ἑλικωνίς τμηθεῖσα τὴν κάραν ξίφει,
Οὐχ Ἑλικῶνα, ἀλλ' Ἐδὲμ τρυφὴν ἔχει.

Αὕτη ἦν ἐπὶ Γορδιανοῦ καὶ Φιλίπου τῶν βασιλέων, ἐκ πόλεως Βυταλίας (ἐν ἄλλοις, Θεσσαλονίκης). Συσχεθεῖσα δὲ καὶ πρὸς Περίνιον τὸν Δοῦκα Κορίνθου ἀχθεῖσα καὶ τοῖς εἰδώλοις θῦσαι μὴ πεισθεῖσα, ἀλλὰ τὸν Χριστὸν ἀληθῆ ὄντα Θεὸν κηρύξασα, πρῶτον μὲν δεσμεῖται τοὺς πόδας ἐν ζυγῷ βοῶν, καὶ περνίζεται. Εἶτα, λυθέντος μολύβδου καὶ ἀσφάλτου καὶ πίσης, ἐν αὐτοῖς βληθεῖσα, ἀβλαβῆς ἐξέρχεται· καὶ οὕτω ξυρᾶται τὴν κεφαλὴν καὶ πῦρ φέρει καθ' ὅλου τοῦ σώματος. Ἀνελθοῦσα δὲ εἰς τὸν ναὸν τῶν εἰδώλων, τὸ τῆς Ἀθηνᾶς ξόανον καὶ τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Ἀσκληπιοῦ δι' εὐχῆς κατέρραξεν εἰς γῆν· εἶτα τέμνεται τοὺς μασθοὺς.

Διαδεξαμένου δὲ τὸν τύραννον Ἰουστίνου τοῦ ἀνθυπάτου, ἀχθεῖσα καὶ πρὸς αὐτὸν ἡ Μάρτυς καὶ μὴ πεισθεῖσα τοῖς εἰδώλοις σπονδὰς ἐνεγκεῖν, ἐν καμίνῳ ρίπτεται· τῆς δὲ φλογὸς μὴ ἀψαμένης αὐτῆς, ἀλλ' ἐκ τῶν στρατιωτῶν ἑβδομήκοντα ἄνδρας λυμνηαμένης, ἐν κραββάτῳ πυρωθέντι ἀπλοῦται. Ἐπιφανέντων δὲ τῶν Ἀρχαγγέλων Μιχαὴλ καὶ Γαβριήλ, τὰς ἐκτακείσας αὐτῆς ἐν ταῖς βασάνοις σάρκας ὑγείωσαν· ἀλλὰ καὶ ἔτι ἀβλαβῆς διαφυλαχθεῖσα, θηρίοις ἐκδίδοται· ὧν οὐδενὸς αὐτῆς ἀψαμένου, ἐκ τῶν ὑπηρετούντων δὲ μᾶλλον δι' αὐτῶν ἀναιρεθέντων ἀνδρῶν ρκ' τὴν διὰ ξίφους ἀπόφασιν δέχεται· καὶ οὕτως ἐν οὐρανοῖς στεφηφόρος ἀνέρχεται.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν τῆ κτίσει.

Σταθηρὰν ἐπιδεικνύμενος τὴν ἔνστασιν, Μάρτυς Εὐτύχιε, τοὺς τῶν Ἑλλήνων σοφοὺς, ἀνδρείως κατήσχυνας, μέλπων ἐν Πνεύματι· Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τοὺς τοῦ Λόγου μαθητὰς καταμουῶντάς σε, εὐρῶν Εὐτύχιε, τὰ ὑπὲρ λόγον καὶ νοῦν, τὸ οὔς σου ὑπέκλινας θεοπειθέστατα, καὶ ἐκραύγαζες· Ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ῥεῖθρον ζῶν ἐν τῇ καρδίᾳ σου Εὐτύχιε, ὑποδεξάμενος, τοῦ Πνεύματος ἀληθῶς, πλάνης ἀπεξήρανας, θολώδη ρεύματα, καὶ ἰάσεων, ἀναπηγάξεις νάματα, τοῖς πιστῶς σοι προσιοῦσιν.

Θεοτοκίον.

Ὁ ἐν κόλποις τοῦ Πατρὸς ἀπερινόητος, Υἱὸς καθήμενος, ἐν κόλποις σοῦ τῆς ἀγνῆς, ὡς βρέφος καθέζεται, ἐπ' ἀνακλήσει ἡμῶν, ᾧ κραυγάζομεν· Ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ῥδὴ η'. Παῖδας εὐαγεῖς.

Πολλὰ κατὰ σοῦ κενολογοῦντες, οἱ πλάνοι θεομακάριστε ἠσχύνθησαν, μώμους σοι προσάπτοντες, ἄμωμον φυλάξαντι, τὴν σὴν ψυχὴν καὶ μέλλοντι, Μάρτυς Εὐτύχιε· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ νοῦς σου φωτὶ λελαμπρυσμένος, Εὐτύχιε ἔνδοξε τοῦ Πνεύματος, πλάνης ἀμαυρώσεως, ἔμεινεν ἀμέτοχος, ταῖς πρὸς Θεὸν ὑψούμενος, ἀπαύστοις νεύσεσι. Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε κραυγάζων, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἕμνοῦμεν παμμάκαρ ἀθλοφόρε, τοὺς πόνους τὸν ζῆλόν σου τὸν ἔνθεον, καὶ τὰ ἀριστεύματα, μέγιστε Εὐτύχιε, δι' ὧν κατέβαλες, τὰ πανουργεύματα, καὶ στέφος ἀφθαρσίας ἐδέξω, ἐκ τοῦ ἀθλοθέτου, καὶ πάντων Βασιλέως.

Θεοτοκίον.

Συνῆψας τὰ πάλαι διεστῶτα, Παρθένε, θεοχαρίτωτε τῷ τόκῳ σου· ὅθεν ὡς αἰτίαν σε, πάντων μακαρίζομεν, τῶν ἀγαθῶν κραυγάζοντες, ψυχῆς εὐθύτητι· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς » Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος, νῦν δὲ » ἐνεργούμενος, τὴν οἰκουμένην ἅπασαν, ἀγείρει » ψάλλουσαν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ » ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ θ'. Ἄπας γηγενής.

Ἴδε φωταυγῆς, ἐπέστη πανήγυρις, τοῦ ἀθλοφόρου Χριστοῦ· πάντες οὖν συνδράμωμεν, εὐσεβοφρόνως, τούτου τὰ θαύματα, καὶ ἱερὰ παλαιίσματα ἀνευφημησαί πιστῶς, δι' ὧν ὄφθη, Ἄγγελος ἐπίγειος, ἀληθῶς καὶ οὐράνιος ἄνθρωπος.

Ὡσπερ προσφορὰν, παμμάκαρ παρέδωκας, τὴν σὴν ψυχὴν τῷ Θεῷ, μέσον τῶν ὑδάτων μὲν, τὸ θεῖον τέλος ὑποδεχόμενος, πρὸς τὸν τρυφῆς χειμάρρουν δὲ κατασκηνούμενος, καὶ μεθέξει κάλλιστα θεούμενος, καὶ φωτὸς αἰδίου πληρούμενος.

Στήριγμα πιστῶν, ὑπάρχεις καὶ καύχημα ἀξιοθαύμαστε, τῶν ἀσπαζομένων σου, θεόφρον Μάρτυς τὰ θεῖα λείψανα, καὶ ἐκτελούντων πάντοτε τὴν θεῖαν μνήμην σου, ἀθλοφόρων, μέγα ἀκροθίνιον, τῶν Ἀγγέλων ἀπάντων συνόμιλε.

Ἦθροισται λαός, ὑμνήσαί σου σήμερον τὰ ἀριστεύματα, καὶ τὰ κατορθώματα, καὶ τοὺς ἀγῶνας καὶ τὰ παλαιίσματα· ὃν ταῖς εὐχαῖς σου μέγιστε Μάρτυς Εὐτύχιε, ἀπὸ πάσης, λύτρωσαι στενώσεως, καὶ ἀθέων βαρβάρων ἀλώσεως.

Θεοτοκίον.

Φώτισον Ἀγνή, ψυχῆς μου τὰ ὄμματα· παῦσον τὸν κλύδωνα, τὸν ἐπιγινόμενον, τῆς τῶν δαιμόνων παρενοχλήσεως· καὶ εἰς ὁδὸν κατεύθυνον τῶν θελημάτων Χριστοῦ, τοῦ νοός μου πάναγνε τὴν στένωσιν, ὅπως πίστει ἀεὶ μακαρίζω σε.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἄπας γηγενῆς σκιρτάτω τῷ πνεύματι λαμπα» δουχούμενος· πανηγυρίζετω δέ, ἀύλων Νόων φύ» σις γεραίρουσα, τὴν ἱερὰν πανήγυριν τῆς Θεομῆ» τορος, καὶ βοάτω· Χαίροις παμμακάριστε, Θεοτό» κε ἀγνή ἀειπάρθενε.

Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, ἢ Α΄ Ὡρα,
Καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΚΘ΄ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῆς Ἀγίας Μάρτυρος Θεοδοσίας.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ΄ καὶ τῆς Ἀγίας γ΄.

Στιχηρὰ τῆς Ἀγίας.

Ἦχος πλ. δ΄. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Αἴγλη παρθενίας λάμπουσα, Θεοδοσία σεμνή, καὶ πορφύραν δι' αἵματος, μαρτυρίου πάνσοφε, βεβαμμένην λαμπρότατα, περιθεμένη καὶ ὑπερκόσμιον, Χριστοῦ νυμφῶνα κατασκηνώσασα, κόρη πανάμωμε, συγχορεύεις τάξεσιν, ἀγγελικαῖς, ὄντως ἀκατάλυτον, χορείαν ἔνδοξε.

Μάρτυς παρθένε πανεύφημε, Θεοδοσία Χριστόν, ὀλοκλήρως ποθήσασα, τῶν βασάνων ἠνεγκας τὰς πληγὰς καρτερώτατα, αἰκιζομένη διὰ τὸν σὸν ἔραστήν, καὶ ξεομένη πλευρὰς ταῖς μάστιξιν· ὦ τῶν ἀγώνων σου, καρτερᾶς ἐνστάσεως! δ' ἦς πρὸς γῆν, ὄντως καταβέβληκας, τὸν ὑπερήφανον.

Κάλλει ψυχῆς τε καὶ σώματος, κεκοσμημένη φαιδρῶς, τῷ Χριστῷ προσενήνεξαι, τὸν τῆς δόξης στέφανον, παρ' αὐτοῦ ἀναδήσασθαι, Θεοδοσία Μάρτυς πανένδοξε, καὶ βασιλείας σαφῶς διάδημα, ὄντως πολύτιμον, ἐπαξίως δέδεξαι, σῆ κορυφῇ, νύμφη παναμώμητος, φανεῖσα πάνσοφε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε. Γερασίου.

Ὡς δόσιν θεόσδοτον, τὴν παρθενίαν τὴν σὴν, ἀγῶσιν ἀθλήσεως,
Θεοδοσία σεμνή, τῷ Λόγῳ προσήγαγες· ὄθεν πρὸς ἀθανάτους,
μεταστᾶσα νυμφῶνας, πρέσβευε Ἀθληφόρε, τῷ Δεσπότη τῶν ὅλων,
ῥυσθῆναι ἐκ πολυτρόπων, ἡμᾶς συμπτώσεων.
Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη στιχολογίαν, οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς, καὶ τῆς Ἁγίας ὁ
παρῶν, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Θεοδοσίας τῆς Μάρτυρος μέλπω κλέος.

Ἦχος δ΄. Ὡδὴ α΄. Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον.

Θεός σοι Θεοδοσία γέγονεν, ὁδὸς ἀθλήσεως, ἐπὶ Σταυρὸν ἐκούσιον
ἐλθῶν· καθελὼν γὰρ τὸν τύραννον, ὥσπερ στρουθίον παίζεσθαι, ὑπὸ
Μαρτύρων ἀπειργάσατο.

Εὐτόνως Θεοδοσία πάντιμε, πρὸς γῆν κατέρραξας, τὸν ἀρχηγὸν τῆς
πλάνης καρτερῶς, ἐναθλοῦσα πανεύφημε, καὶ τὸν τῆς νίκης στέφανον,
ὡς νικηφόρος μάρτυς εἴληφας.

Ὁ πάλαι μεγαλαυχία χρώμενος, νῦν καταβέβληται, σῆ καρτερία Μάρτυς
προσβαλῶν· τοῦ Σταυροῦ γὰρ τὴν δύναμιν, ἀναλαβοῦσα, ἤσχυνας,
ἄμετρα τοῦτον φρουαττόμενον.

Θεοτοκίον.

Δολίως ἐξαπατήσας ὄφιν με, εἶλεν αἰχμάλωτον, τοῦ θεωθῆναι πόθον μοι
ἐνθείς· διὰ σοῦ δὲ Πανάχραντε, ἀνακληθεὶς τεθέωμαι, ἀναλλοιώτως
ἀληθέστατα.

Ὡδὴ γ΄. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Ὁ πόθος ὁ θεϊκός, Θεοδοσία σὲ πιστὴν ἔδειξε, νύμφην Χριστοῦ
Μάρτυρα, τούτου τὸν Σταυρὸν ἀγαπήσασαν.

Σαρκὸς τὴν φθοροποιόν, καταλιποῦσα ᾧ σεμνῇ πρόνοιαν, ζωοποιῶ
Πνεύματι, ζῆς Θεοδοσία πανεύφημε.

Ίατρευσόν μου τὸν νοῦν, θεοδωρήτῳ σου σεπτῇ χάριτι, καὶ τὴν ψυχὴν
πάθεσιν, ἐκνευρισμένην θεράπευσον.

Θεοτοκίον.

Ἀνέστησας ᾧ σεμνῇ, τὴν πεπτωκυῖάν μου μορφήν τέξασα, τὸν ἀρχηγὸν
Δέσποινα, τῆς πάντων ἡμῶν ἀναστάσεως.

Ὁ Εἰρμός.

» Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου Χριστὲ » κράζουσα· Σύ μου
ἰσχὺς Κύριε, καὶ καταφυγή, καὶ » στερέωμα.

Κάθισμα. Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Θεοῦ δόσις πέφυκας, εἰκότως Μάρτυς σοφή, ἀθλήσει ἐκλάμπουσα, καὶ
παρθενίας φαιδραῖς, ἀκτῖσι πυρσεύουσα, πάντων τὰς διανοίας, τῶν ἀεὶ σε

τιμώντων, πίστει Θεοδοσία, καὶ τὴν σὴν φαιδροτάτην, τελούντων, ἐπὶ γῆς
έορτὴν θεομακάριστε.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς.

Ῥδὴ δ΄. Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα.

Σεσοβημένος ὁ τύραννος ταῖς αἰκίαις, καταπτοεῖν τὸν εὐτονον, τῆς σῆς
καρτερίας, ὤφτετο ὁ δόλιος· αὐτὴ δὲ πανεύφημε, Δόξα τῷ Θεῷ
ἀνεκραύγαζες.

Τὴν θεόσδοτον καὶ θεῖαν προσηγορίαν, προγνωστικῶς ἐπλούτησας,
Μάρτυς ἀθληφόρε· δόσις γὰρ ἐγένου Θεῷ, ἡμᾶς κατευφραίνουσα, πίστει
σε καὶ πόθῳ γεραίροντας.

Ἠγλαῖσμένην θεόφρον Θεοδοσία, μαρτυρικοῦ δι' αἵματος, σοῦ
πεφοινιγμένην, περιβεβλημένη στολήν, Δραμοῦμαι ὀπίσω σου, πόθῳ τοῦ
νυμφίου μου, ἔκραζες.

Θεοτοκίον.

Σεσαρκωμένον τὸν Λόγον ἀγνή Παρθένε, θεοπρεπῶς ἐγέννησας, καὶ
μένεις Παρθένος· ὅθεν ἀσιγήτοις φωναῖς, τό, Χαῖρέ σοι Δέσποινα, πίστει
ἀδιστάκτῳ κραυγάζομεν.

Ῥδὴ ε΄. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Μύρον ἐκκενωθέν, τὸν Χριστὸν ἀγαπήσασαι, νεάνιδες θεοφρόνως,
ἠκολούθησαν τούτῳ, ἐν ἄσμασι δοξάζουσαι.

Αἰώνιον ζωῆν, χρονικῆς ἀνταλλάξασα, ἀνθ' αἵματος βραχυτάτου,
οὐρανῶν βασιλείαν, ἡ Μάρτυς ἐκπληρώσατο.

Ῥέουσιν ὡς πηγαί, τῶν Μαρτύρων τὰ λείψανα, ἰάματα τοῖς νοσοῦσι, καὶ
ψυχῶν ἀρρώστιας, τῇ πίστει θεραπεύουσι.

Θεοτοκίον.

Τίς δύναται τὸ σὸν, ἐρμηνεῦσαι μυστήριον, Πανάμωμε; τὸν γὰρ Κτίστην,
μὴ χωρούμενον πᾶσιν, ἐν μήτρᾳ σου ἐχώρησας.

Ῥδὴ ς΄. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Ἐπὲρ σοῦ, μετὰ σπουδῆς τὸν θάνατον εἴλετο, Θεοδοσία ἢ Μάρτυς,
ἀπειλὰς τυράννων μὴ πτοηθεῖσα, τὸ σὸν πάθος, μιμουμένη Χριστὲ τὸ
ἐκούσιον.

Ῥαδίως, τῷ Σταυρῷ σου γυναῖκες ῥωννύμεναι, τὰς κεφαλὰς τῶν
δρακόντων, ὡσπερ ἔφης Σῶτερ καταπατοῦσι, τῷ σῷ πόθῳ, τετρωμέναι
καὶ θεῖῳ σου ἔρωτι.

Θεοτοκίον.

Ὅλην σε, περιστερὰν τελείαν καὶ ἄμωμον, καὶ τηλαυγέστατον κρίνον,
καὶ κοιλάδων ἄνθος ὃ Θεομήτορ, ὁ νυμφίος, ὁ νοητὸς εὐρῶν σοὶ
ἐσκήνωσεν.

Ὁ Εἰρμός.

» Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἢ » Ἐκκλησία βοᾷ σοι, ἐκ
δαιμόνων λύθρου κεκαθαρ» μένη, τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου
ρέυσαντι » αἷματι.

Κοντάκιον. Ἦχος β΄. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τοῖς πόνοις ζωὴν, τὴν ἄπονον κεκλήρωσαι· τοῖς αἵμασι δέ, τὸν λέοντα ἀπέπνιξας, τὸν ἐχθρὸν τὸν βέβηλον, Ἐκκλησίας Χριστοῦ πανεύφημε· καὶ αὐτῷ συγκαίρουσα νῦν, δυσώπει ἀπαύστως ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΘ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Θεοδοσίας τῆς Παρθένου.

Στίχ. Πνίγει θαλάσσης Θεοδοσίαν ὕδωρ,
Τρέφει δὲ Χριστὸς εἰς ἀναψυχῆς ὕδωρ.
Εἴκαδι Θεοδοσίην ἐνάτη πέφνε ρεῦμα θαλάσσης.

Αὕτη ἡ ἱερὰ καὶ ἅγια κόρη, Τυρία ἦν τὸ γένος. Ὀκτωκαιδέκατον δὲ ἄγουσα τῆς ἡλικίας ἔτος, συλλαμβάνεται ὑπὸ τῶν εἰδολολατρῶν καὶ δεσμεῖται, μέλλουσα δίκας διδόναι, ὡς ὁμολογοῦσα τὸν Θεόν. Ἄρτι γὰρ προκαθεζομένων τῶν δικαστῶν, ἤχθη Οὐρβανῷ τῷ ἄρχοντι· ὁ δὲ θύειν τοῖς εἰδώλοις αὐτῇ προστάττει. Ἐπεὶ δὲ οὐκ ἐπέισθη, δεινὰς κατὰ τῶν πλευρῶν καὶ κατὰ τῶν μαζῶν ἐπιθεῖς αὐτῇ βασάνους, μέχρις ὀστέων αὐτῶν τε ἤδη καὶ τῶν ἔσω σπλάγχχνων ὁ ἀνήλεως ἐχώρει, ἐπιμόνως τὴν παῖδα ὀρῶν τιμωρουμένην καὶ σιγῇ τὰς βασάνους δεχομένην. Ἔτι δὲ αὐτὴν ἐμπνέουσαν, ἠρώτα θύειν παρακελευόμενος. Ἡ δέ, διάρασα τὸ στόμα καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς ἀτενίσασα, ἐπιμειδιῶντι τῷ προσώπῳ, «Τί δὴ πλανᾶσαι» φησὶν «ἄνθρωπε; οὐκ οἶδας, ὅτι τῆς τοῦ Θεοῦ μαρτύρων κοινωνίας τυχεῖν ἤξιώθην;». Ὁ δὲ ἐπεὶ συνεῖδεν ἑαυτὸν γελῶμενον ὑπὸ τῆς κόρης, μείζοσιν ἢ πρῶτον αἰκίζεται ταῖς βασάνοις. Εἴθ' οὕτω τοῖς θαλαττίοις ἀκοντίζει ρεύμασιν, ἐν οἷς τὸ μακάριον τέλος ἐδέξατο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς Ἁγίας Ὀσιομάρτυρος Θεοδοσίας τῆς Κωνσταντινουπολιτίσσης.

Στίχ. Κέρας κριοῦ κτεῖνάν σε Θεοδοσία,
Ἔφθη νέον σοι τῆς Ἀμαλθείας κέρας.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Ὀλβιανοῦ, Ἐπισκόπου πόλεως Ἀνέου.

Στίχ. Τὸν Ὀλβιανὸν μάλα ὄλβιον λέγω,
Ἐπὲρ Θεοῦ θανόντα τοῦ πανολβίου.

Ὅς ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Μαξιμιανοῦ, ἐν ὑπατεία Ἀλεξάνδρου καὶ Μαξίμου καὶ ἤχθη ἐπὶ Ἰουλίου καὶ Αἰλιανοῦ, ἡγεμόνων τῆς Ἀσίας. Ὑπὸ τούτων δὲ ἐρωτώμενος καὶ μὴ πειθόμενος θῦσαι, γυμνοῦται τῶν ἱματίων καὶ ὀβελίσκοις πεπυρακτωμένοις τὰ σπλάγχχνα διαπίρεται καὶ κατακαίεται, εἶτα φρουρεῖται· καὶ εἰς δευτέραν ἐρώτησιν ἀχθεῖς, καὶ μὴ ἐνδούς, γυμνοῦται καὶ τὰς σάρκας ξέεται σφοδρῶς. Πυρᾶς δὲ ἐξαφθείσης μεγίστης καὶ εἰς ὕψος ἀρθείσης ἐπὶ πολὺ, ἐν αὐτῇ ἀκοντίζεται καὶ ἐν αὐτῇ τὸ πνεῦμα τῷ Θεῷ παρατίθεται.

Ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Νάννος, ἦτοι Ἰωάννης, ὁ Θεσσαλονικεὺς, ὁ ἐν Σμύρνη μαρτυρήσας, ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Καὶ Νάννος ὄφθη χαριτωμένος νέος,
Μάρτυς Κυρίου· ὦ ἄκρας εὐδοξίας!

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Ἐν τῇ καμίνῳ.

Σὲ θεοσδότοις, κεκοσμημένην Μάρτυς κάλλεσι, πίστει θεωροῦντες ὕμνοις εἰλικρινῶς, τῷ νυμφίῳ σου κραυγάζομεν· Εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ ναῷ, τῆς δόξης σου Κύριε.

Μετὰ παρθένων, λαμπαδηφόρος εἰς οὐράνιον, Μάρτυς νῦν παστάδα χαίρουσα τῷ Χριστῷ, εἰσελήλυθας κραυγάζουσα· Εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ ναῷ, τῆς δόξης σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Ἐπὶ τοῦ θρόνου, τοῦ ἐπηρμένου ὁ καθήμενος, θρόνον σε ἐπὶ γῆς Παρθένε θεοπρεπῆ, εὐρηκῶς ἐπανεπαύσατο. Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξί, πανάμωμε Δέσποινα.

Ῥδὴ η'. Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ.

Λυθεῖσα δεσμῶν τῶν τῆς σαρκός, Θεοδοσία σεμνή, ἀνέπτῃ χαίρουσα, πρὸς φωτεινόμορφον θάλαμον, νυμφικῶς περιχορεύουσα, καὶ μαρτυρίου φοινικῷ αἵματι στίλβουσα, καὶ βοῶσα· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Παστάδα οὐράνιον οἰκεῖν, κατηξιῶθῃς φαιδρῶς, Θεοδοσία σεμνή, διαιωνίζουσαν εὐκλειαν, εὐραμένη παναοίδιμε, καὶ τῆς ἀνδρείας σου καρπὸν ὄντως πλουτήσασα, Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα βοῶσα τὸν Κύριον.

Ῥράθῃς φερόνυμος σαφῶς, Θεοδοσία, σεμνή· Θεοῦ γὰρ δόσις ἡμῖν, ἀρίστη δέδοσαι πάνσοφε δωρεῶν τῶν ὑπὲρ ἔννοιαν, ἀναδιδούσα ποταμούς, τοῖς πίστει μέλπουσιν· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Κυρίως γεννήσασα Θεόν, κυρίως πάναγνε, Μήτηρ ἐδείχθῃς Θεοῦ, ἐπαληθεύουσαν φέρουσα, καταλλήλως τῷ γεννήματι, θεωνυμίαν· οἱ πιστοὶ ὅθεν δοξάζομεν, Θεοτόκον, σὲ θεοφρόνως πανάμωμε Δέσποινα.

Ὁ Εἰρμός.

» Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, ἐν » λάκκῳ ἔφραξε· πυρὸς δὲ δύναμιν ἔσβεσαν, » ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἔρασταὶ παῖ» δεσ κραυγάζοντες· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ῥδὴ θ'. Λίθος ἀχειρότμητος.

Λῦσον τὰς σειρὰς τῶν πταισμάτων, τῶν εὐσεβῶς σε ἀνυμνούντων, ταῖς σαῖς ἰκεσίαις θεόφρον, Θεοδοσία Μάρτυς πανεύφημε Θεῷ τῷ παντοκράτορι, παρισταμένη πανσεβάσμιε.

Εὐας τῆς προμήτορος πόθον, ἐπιτηδείως ἐκομίσω, νεύσει πρὸς Θεὸν θεουμένη, καὶ γενομένη θεία μεθέξει θεός· διὸ σε παμμακάριστε, Θεοδοσία μακαρίζομεν.

Ὅλος γλυκασμὸς χρηματίζει, ὁ σὸς νυμφίος ἀθλοφόρε· ὅλος ψυχικὴ θυμηδία, Θεοδοσία Μάρτυς ὑπάρχει Χριστός· οὐ̄ περ νῦν ἀπολαύουσα, ταῖς σαῖς πρεσβείαις ἡμῶν μέμνησο.

Θεοτοκίον.

Σαρκὶ ἐπιδημῆσαι θελήσας, ὁ διακοσμήσας, πάντα Λόγος, ἐν σοὶ κατεσκηνώσε μόνην, ἀγιωτέραν πάντων εὐράμενος, καὶ Θεοτόκον ἔδειξεν, ἐπ' ἀληθείας μητροπάρθενε.

Ὁ Εἰρμός.

» Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου
» Παρθένε, ἀκρογωνιαίος ἐτήμητη Χριστός, συνά- » ψας τὰς διεστῶσας φύσεις· διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σὲ » Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Καὶ τὰ λοιπά, ὡς σύνηθες, ἢ Α' Ὁρα,

Καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ Α' τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰσαακίου, Ἡγουμένου τῆς Μονῆς τῶν Δαλμάτων.

Εἰς τὸν ἑσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ' καὶ τοῦ Ἁγίου γ'.

Στιχηρὰ τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσιν.

Ἐγκρατείας τοῖς βέλεσι, τὸν ἐχθρὸν ἐτραυμάτισας, καὶ τὰς τούτου φάλαγγας ἐξεπόρθησας· διὸ τῆς νίκης ἀπέλαβες, βραβεῖα μακάριε, παρ' αὐτοῦ τοῦ κραταιῶς, σὲ Χριστοῦ ἐνισχύσαντος· ὄν ἰκέτευε, ἐκ φθορᾶς καὶ κινδύνων λυτρωθῆναι, τοὺς ἐν πίστει ἐκτελοῦντας, τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου.

Θεωρίας τῆς κρείττονος, ἐπιβὰς παμμακάριστε, τὰ γεώδη ἅπαντα καὶ ἐπίκηρα, καὶ περιῶν ἐν τῷ σώματι, παρεῖδες καὶ ἄυλον, πολιτείαν ἐπὶ γῆς, ἐπεσπάσω αἰοίδιμε, θείῳ Πνεύματι, ὀδηγούμενος Πάτερ μοναζόντων, ὀδηγὸς κανῶν καὶ τύπος, ὠφθης καὶ πίστει περιδοξος.

Τῶν χαρίτων τοῦ Πνεύματος, ταῖς ἐνθέοις ἐλλάμψεσι, φαιδρυνθεὶς θεόπνευστε Ἰσαάκιε, φωστήρ ἐδείχθης τοῖς πέρασιν, ὀδύνας κακώσεων, καὶ τὸ σκότος τῶν παθῶν, ἀπελαύνων πρεσβείαις σου, καὶ ρυόμενος, νοσημάτων παντοίων καὶ κινδύνων, τοὺς ἐν πίστει ἐκτελοῦντας, τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος γ'. Θείας πίστεως. Γερασίμου.

Τύπος πέφνης, τῆς ἐγκρατείας, καὶ ἐδραΐωμα, τῆς Ἐκκλησίας, Ἰσαάκιε Πατέρων ἀγλαΐσμα· ἐν ἀρεταῖς γὰρ φαιδρύνας τὸν βίον σου, Ὁρθοδοξίας τὸν λόγον ἐτράνωσας. Πάτερ Ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετὰ τὴν συνήθη στιχολογίαν, οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς, καὶ τοῦ Ἁγίου ὁ παρών.

Ἦχος πλ. δ'.

Ῥδὴ α'. Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ τῷ διαγαγόντι.

Πάθεσι νεκρωθέντα, ζώωσόν με Πάτερ ταῖς πρεσβείαις σου, τῇ ζωῇ νῦν τῶν ζώντων, παρρησία πολλῇ παριστάμενος.

Αἴγλην ἄυλον Πάτερ, ἔνδον ἐν καρδίᾳ σου δεξάμενος, ἐφωτίσθης καὶ πᾶσιν, τῶν παθῶν τὴν ἀχλὺν ἐξηφάνισας.

Θεοτοκίον.

Σῶσόν με τὸν ἐν ζάλῃ, αἰσχίστων παθῶν κλυδωνιζόμενον, τὸν Σωτῆρα τεκοῦσα, τοῦ παντὸς τὴν γαλήνην πανάμωμε.

Ῥδὴ γ'. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Σάρκα καθυπέταξας, τῷ λογισμῷ στερρόως Ὅσιε, τὴν δὲ ψυχὴν, ἔδειξας δουλείας, τῶν παθῶν ἀπελεύθερον.

Πόνους σου τὴν ἄρουραν, τὴν τῆς ψυχῆς σοφὴ Ὅσιε, καλλιεργῶν, στάχυν ἀπαθείας, καὶ θαυμάτων ἐξήνθησας.

Θεοτοκίον.

Τόπον ἀγιάσματος, καὶ νοητὴν Ἄγνην τράπεζαν, ἄρτον Χριστόν, τὴν ζωὴν τῶν ὅλων, δεξαμένην ὑμνοῦμέν σε.

Ὁ Εἰρμός.

» Σὺ εἶ τὸ στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοι

» Κύριε, σὺ εἶ τὸ φῶς, τῶν ἐσκοτισμένων, καὶ ὑμνεῖ

» σε τὸ πνεῦμά μου.

Κάθισμα. Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ἐπιλάμψει Πνεύματος, τοῦ Παναγίου, φωτισθεις ἀπήλασας, τὴν τῶν αἰρέσεων ἀχλὺν, θαυματουργὲ Ἰσαάκιε· ὅθεν σε πάντες, συμφώνως γεραίρομεν.

Ῥδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ἐπομβρίαίς τῆς χάριτος, Πάτερ ποταμοὺς θαυμάτων ἀνέβλυσας, μολυσμὸν ἀποκαθαίροντας, τῶν ἐν πίστει Μάκαρ προστρεχόντων σοι.

Ὀλονύκτοις δεήσεσι, καὶ ταῖς πανημέροις Ὅσιε στάσεσι, τὴν ψυχὴν προκαθηράμενος, τῆς Τριάδος οἶκον Πάτερ ἔδειξας.

Θεοτοκίον.

Ἀλατόμητον ὄρος σε, πάλαι Ἀββακούμ προεῖδε Πανάμωμε, ὁ Θεὸς ἐξ οὗ ἐπέφανε, καὶ ἡμᾶς φθαρέντας ἀνεκαίνισεν.

Ῥδὴ ε΄. Ὁρθρίζοντες βοῶμέν σοι.

Ναὸς τῆς τρισηλίου Θεότητος, χρηματίσας, παθῶν τὰ ἰνδάλματα, τῆς σῆς ψυχῆς ἐξεμείωσας.

Πνευμάτων ἀκαθάρτων καθέστηκας, σὺ διώκτης· Ἁγίου γὰρ Πνεύματος, καθαρὸν σκηνώμα γέγονας.

Θεοτοκίον.

Τὸν Ἥλιον τεκοῦσα τῆς ζωῆς, Θεοτόκε, ὄλον φωταγωγήσον, ἐσκοτισμένον με πάθεσιν.

Ῥδὴ ς΄. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Τοῦ κήτους τοῦ νοητοῦ, πανολεθρίαν διέφυγες, ἐγκράτειαν προσευχὴν, ἀγάπην ἀθόλωτον, κραταιὰν ταπείνωσιν, καὶ στοργὴν βεβαίαν, πρὸς Χριστὸν Πάτερ κτησάμενος.

Θεὸς σου τὰ πρὸς αὐτόν, κατεύθυνε διαβήματα· ὁ δυνατὸς δυνατόν, σαφῶς ἀπειργάσατο, πατοῦντα ἐπ' ὄφρων, καὶ σκορπίων κάρας, Ἰσαάκιε μακάριε.

Θεοτοκίον.

Μαρία τὸ καθαρὸν, τῆς παρθενίας κειμήλιον, καθάρισόν μου τὸν νοῦν, παθῶν ἀμαυρότητος, καὶ πλήρωσον χάριτος, καὶ δικαιοσύνης, τὴν καρδίαν μου πανάμωμε.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνομίαι μου,
» καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι· πρὸς
» σὲ γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς
» σωτηρίας μου.

Κοντάκιον.

Ἦχος πλ. δ΄. Τῆ ὑπερμάχῳ. Γερασίμου.

Ὡς τῶν Ὁσίων ἀκριβέστατον ὑπόδειγμα, καὶ εὐσεβείας πρακτικώτατον ἐκφάντορα, ἀνυμνοῦμέν σε οἱ δοῦλοί σου θεοφόρε. Ἄλλ' ὡς χάριτος τῆς θείας καταγώγιον, ναοὺς ἔργασαι ἡμᾶς φωτὸς τοῦ Πνεύματος, τοὺς βοῶντάς σοι· Χαίροις Πάτερ Ἰσαάκιε.

Συναξάριον.

Τῆ Λ' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰσακίου ἢ Ἰσαακίου, Ἡγουμένου τῆς Μονῆς τῶν Δαλαμάτων, τοῦ ὁμολογητοῦ.

Στίχ. Ψήφω Θεοῦ πρὸς θεῖον ἦρθη χωρίον,
Γῆς Ἰσάκιος ἐκλιπὼν τὸ χωρίον.
Θεῖον Ἰσαάκιον μόρος εἶλεν ἐνὶ τριακοστῇ.

Οὗτος ὄρμητο ἐξ Ἀνατολῶν· ἐλθὼν δὲ εἰς τὸ Βυζάντιον, ἐν τοῖς χρόνοις Οὐάλεντος τοῦ Ἀρειανοῦ, ἐπεὶ κατὰ τῶν Γόθων Οὐάλης ἐχώρει καὶ πόλεμον συνεκίνησεν, ὑπήντησεν αὐτῷ, οὗτος ὁ μακάριος, συμβουλευὼν ἅμα καὶ παρακαλῶν ἀνοῖξαι τὰς τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησίας. Τοῦ δὲ βασιλέως μὴ πεισθέντος, πάλιν προφθάσας, τὰ αὐτὰ παρήνει, ἀνοῖξαι λέγων καὶ ἀποδοῦναι τὰς Ἐκκλησίας τοῖς ὀρθοδόξοις, εἰ μὴ μέλλοι, ἀπὸ προσώπου τῶν ἐχθρῶν ἐν πολέμῳ φυγῶν, ἀπολέσθαι. Αὐτὸς δὲ διὰ τὸ τοῦ ἀνδρὸς εὐπαρρησίαστον χαλεπήνας, ἐκέλευσεν αὐτὸν μαστιγωθῆναι καὶ ριφῆναι ἐπὶ ἀκάνθαις. Πάλιν δὲ προφθάσας ὁ Ἅγιος τὸ τρίτον, ἐπελάβετο τοῦ χαλινοῦ τοῦ ἵππου, διαρρήδην τὸν ὄλεθρον ἐπισημαίνων αὐτῷ, εἰ μὴ τὰς Ἐκκλησίας τῶν Χριστιανῶν ἀποδῶ. Ὅθεν ὀργισθεὶς, παρέδωκε Σατορνίνῳ καὶ Βίκτωρι, φυλάξαι τοῦτον παρακελευσάμενος μέχρι τῆς ἐν εἰρήνῃ αὐτοῦ ἐπανελεύσεως. Ἐνθα δὴ τὸν Ἅγιον εἶπεῖν· «Εἰ σὺ ἐν εἰρήνῃ ὑποστρέψεις, ἐμοὶ οὐ λελάληκεν ὁ Θεός· φεύξῃ γὰρ ἐξ ἐναντίας τῶν ἐχθρῶν σου, καὶ καταληφθεὶς, διὰ πυρὸς δέξῃ τὴν τοῦ βίου καταστροφὴν».

Ἐπεὶ δὲ συνέβαλεν ἐν πολέμῳ, ἡττηθεὶς, ἐν ἀχυρῶνι καταφεύγει ἅμα τῷ Πραιποσίτῳ, ὃς τὴν αὐτὴν κακοδοξίαν νοσῶν, ἀεὶ τὸν βασιλέα κατὰ τῶν ὀρθοδόξων ἠρέθιζε· καὶ ἐν αὐτῷ παρὰ τῶν Γόθων πυρὶ παρεδόθησαν. Ἐπὶ γοῦν τῇ τοιαύτῃ προρρήσει ὁ Ἅγιος καὶ τῇ παρρησίᾳ ἐμεγαλύνθη, καὶ τῇ ὀρθοδόξῳ ὁμολογίᾳ, καὶ ἐν ταύτῃ τῇ Βασιλίδι πόλει τὸ λειπόμενον τοῦ βίου διαγαγὼν, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ Ἅγιος Νατάλιος ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Χοροῦ γενέσθαι Μαρτύρων διὰ ξίφους,
Τὸν Νατάλιον μαρτυροῦσιν αἱ βίβλοι.

Ὁ ὄσιος Βαρλαάμ ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Τὸν Βαρλαάμ ἔγνωκε καὶ γῆς τὰ ἄκρα,
Ἄκρως ἐνασκήσαντα μέχρι γῆν ἔδου.

Οἱ ἅγιοι Νεομάρτυρες Ῥωμανὸς καὶ Τελέτιος ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Ῥώμη Ῥωμανὸς συμπνέων Τελετίῳ,
Ἦκει μετ' αὐτοῦ συντελεσθῆναι ξίφει.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Ἦρθης πρὸς ὕψος ἀπαθείας· ἐμιμήσω γὰρ ἐν σώματι Ἀγγέλους· αἰδίου τρυφῆς, μέτοχος ἀνεδείχθης, ἀναβοῶν μακάριε· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Λάμπων ἀκτίσι θεωρίας, διεσκέδασας δαιμόνων ἐπιθέσεις, καὶ τῆς τούτων πολλούς, κακώσεως ἐρρύσω, κραυγάζοντας Ἰσάκιε· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Ἴδε ἦν ἔφησε Παρθένον, ἐν τῷ Πνεύματι, ὁ μέγας Ἡσαΐας, ἐν γαστρὶ τὸν Θεόν, συνέλαβε καὶ τίκει, ὃ μελωδοῦμεν· Κύριε, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ῥδὴ η´. Τὸν ἄναρχον Βασιλέα.

Ἀνύστακτον τῆς ψυχῆς τὴν λαμπάδα, ἐλαίῳ σου τῶν ἀγώνων τηρήσας, εἰσηλθες ἐν χαρᾷ εἰς ἄφθαρτον νυμφῶνα, καὶ ζῆς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τὸ δύσμορφον τῶν παθῶν ἐξεδύσω, χιτῶνιον· ἐνεδύσω δὲ μάκαρ, ὠραίαν τὴν στολὴν, τῆς θείας ἀπαθείας, Χριστῷ συμβασιλεύων.

Θεοτοκίον.

Ὡς ἔντιμον καὶ ὑπέρτατον θρόνον, ὑπάρχουσαν τοῦ Θεοῦ τὴν Μητέρα, ὑμνήσωμεν, λαοί, τὴν μόνην μετὰ τόκον παρθένον φυλαχθεῖσαν.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν ἄναρχον Βασιλέα τῆς δόξης, ὃν φρίττουσι
» στρατιαὶ τῶν Ἀγγέλων, ὑμνεῖτε ἱερεῖς, λαὸς
» ὑπερψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ θ´. Ἐφριξε πᾶσα ἀκοή.

Ἔδυσ μὲν οἶάν περ ἀστήρ, ἀπὸ κόσμου πρὸς Χριστὸν δὲ ἀνέτειλας, τὸν νοητὸν ἀληθῶς, δικαιοσύνης παμμάκαρ Ἥλιον, καὶ ὡς ἀκτῖνα τοῖς πιστοῖς, τὰς σὰς καταλέλοιπας, φωτοειδεῖς ἀρετάς, ἐλαυνούσας τῶν ψυχῶν ἀμαυρότητα.

Τίμιος ἔναντι Θεοῦ, σοῦ ὁ θάνατος Ἰσάκιε γέγονε· καὶ γὰρ ὁσίως ἐν γῆ, ἐπολιτεύσω τούτου προστάγματα, καὶ δικαιώματα σοφέ, τηρήσας ἀλώβητα· ὅθεν ἀνέτειλεν, ὡς δικαίῳ σοι τὸ φῶς τὸ ἀνέσπερον.

Θεοτοκίον.

Ἐπαυσας μόνη γυναικῶν, τὴν ἀρὰν τῶν πρωτοπλάστων Θεόνυμφε, τὸν ἀπερίγραπτον, σαρκὶ τεκοῦσα περιγραφόμενον, ἐκαινοτόμησας θεσμούς, φύσεως ἀμόλυντε, τὰ διεστῶτα τὸ πρὶν, παραδόξῳ μεσιτεῖα σου ἤγνωσας.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐφριξε πᾶσα ἀκοή, τὴν ἀπόρρητον Θεοῦ συγκα-
» τάβασιν, ὅπως ὁ Ὑψιστος, ἐκὼν κατήλθε μέχρι
» καὶ σώματος, παρθενικῆς, ἀπὸ γαστρός, γενόμενος
» ἄνθρωπος· διὸ τὴν ἄχραντον, Θεοτόκον οἱ πιστοὶ
» μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Καὶ τὰ λοιπά, ὡς σύνηθες, ἡ Α´ Ὡρα,

Καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ ΛΑ΄ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἑρμείου.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ' καὶ τοῦ Ἁγίου γ'.

Στιχηρὰ τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Ἡ ἀπροσμάχητος χάρις τοῦ δυναμοῦντός σε, ἐν ἀσθενείᾳ Μάρτυς, σοῦ τῆς φύσεως πᾶσι, τὴν δύναμιν δεικνύει· διὸ καὶ θνητῷ, σὲ ἐνίσχυσε σώματι, καταπαλαῖσαι τὸν ἄσαρκον κραταιῶς, καὶ λαβεῖν τὰ νικητήρια.

Ταῖς τῶν αἱμάτων ῥανίσι, τῆς ἀθείας τὸ πῦρ, Μεγαλομάρτυς σβέσας, τὴν Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, κατήρδευσας πλουσίως, καὶ τῶν πιστῶν, τὰς καρδίας ἐφώτισας, τῶν εὐσεβῶς σου τιμώντων τὸ ἱερόν, καὶ σεβάσμιον μνημόσυνον.

Ὡς ἀκαθαίρετος πύργος, ταῖς προσβολαῖς τῶν ἐχθρῶν, οὐκ ἐσαλεύθης ὅλως, τὰς αὐτῶν δὲ καρδίας, συνέσεισας Ἑρμεία, καὶ τῷ μοχλῷ, τῶν γενναίων ἀγώνων σου, ὡς εὐπερίτρεπτον τεῖχος, πάντων αὐτῶν, τὰ φρονήματα κατέαξας.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε. Γερασίμου.

Χριστῷ στρατευσάμενος, τῷ Βασιλεῖ τοῦ παντός, γενναίως διέκοψας, τὰς παρατάξεις ἐχθρῶν, Ἑρμεία πανένδοξε· σὺ γὰρ ἐγκαρτερήσας, πολυτρόποις αἰκίαις, ἤθλησας ἐν τῷ γήρᾳ, ὡς τοῦ Λόγου ὀπλίτης· ᾧ πρέσβευε Ἀθλοφόρε, σῶζεσθαι ἅπαντας.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς καὶ τοῦ Ἁγίου.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Ἄδω, μάκαρ, σοῦ τοὺς πόνους θερμῷ πόθῳ.

Ἰωσήφ.

Ἦχος πλ. δ'. Ὠδὴ α'. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Ἄστηρ διαλάμπων θείῳ φωτί, τῷ τῆς ἀληθείας, ἀνεδείχθης μαρτυρικῶς, πάντας καταυγάζων τοὺς ἐν πίστει, εἰλικρινεῖ σε Ἑρμεία γεραίροντας.

Διόλου τῇ νεύσει τῇ πρὸς Θεόν, πάντων ἀλογήσας, τῶν ἐν βίῳ Μάρτυς σοφέ, μαρτύρων ὑπέδυσ τοὺς ἀγῶνας, καὶ τὸν ἐχθρὸν καταράσσων ἐνίκησας.

Ὁραῖος τὸ εἶδος καὶ τὴν ψυχὴν, ὑπάρχων Ἑρμεία, ἐστρατεύθης τῷ Βασιλεῖ, τῷ ἐπουρανίῳ καὶ τοὺς τούτου, Μάρτυς εἰς τέλος ἐχθροὺς ἐταπείνωσας.

Μὴ θύσας εἰδώλοις μάκαρ τοὺς σοὺς, ἐθλάσθης ὀδόντας, σιαγόνας τῶν νοητῶν, συνθλάσας λεόντων, καὶ τῆς νίκης, ἀναδησάμενος στέφος ἀμάραντον.

Θεοτοκίον.

Ἁγία Παρθένε Μῆτερ Χριστοῦ, Μαρτύρων ἡ δόξα, καὶ Ἀγγέλων ἡ χαρμονή, σὺν τούτοις δυσώπει τὸν Υἱόν σου, τοῦ οἰκτειρῆσαι καὶ σῶσαι τοὺς δούλους σου.

ᾠδὴ γ´. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Κόσμος ἐχρημάτισας, τῶν ἀθλητῶν σοφὴ χάριτι, θεολαμπής· ὅθεν οἱ ἐν κόσμῳ εὐσεβῶς σε γεραίρομεν.

Αἶνον τῷ Θεῷ ἡμῶν, τὰς σιαγόνας σου θλώμενος, Μάρτυς σοφέ, τῷ σὲ δυναμοῦντι, εὐχαρίστως ἀνέμελπες.

Ῥώμη θείου Πνεύματος, σὺ κρατυνόμενος πάνσοφε, τὸν δυνατὸν, χαίρων ἐν κακίᾳ, ἐταπείνωσας δράκοντα.

Θεοτοκίον.

Στόματι καὶ γλώττῃ σε, Θεοῦ πανάγιον τέμενος, ὁμολογῶ, Πάναγνε· διό με, πάσης ῥῦσαι κολάσεως.

Ὁ Εἰρμός.

» Σὺ εἶ τὸ στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοι
» Κύριε· σὺ εἶ τὸ φῶς, τῶν ἐσκοτισμένων· καὶ ὑμνεῖ
» σε τὸ πνεῦμά μου.

Κάθισμα. Ἦχος δ´. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ὡς ἀστέρα μέγιστον, τῇ οἰκουμένῃ, ὁ Χριστός σε ἔδειξε, φωταγωγοῦντα τοὺς πιστοὺς, ταῖς τῶν ἀγώνων σου λάμπησι, Μάρτυς Ἑρμεία, Ἀγγέλων συνόμιλε.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς. ᾠδὴ δ´. Εἰσακήκοα Κύριε.

Οἱ κρουνοὶ τῶν αἱμάτων σου, τῆς πολυθείας τὸ πῦρ κατέσβεσαν, τοῖς πιστοῖς δὲ δρόσος ὄφθησαν, ἀθλοφόρε Μάρτυς ἀξιάγαστε.

Ἵππεισῆλθες ἀπτόητος, τὴν πυρακτωθεῖσαν ἔνδοξε κάμινον, ὡς οἱ Παῖδες δὲ διέμεινας, θεϊκῇ δυνάμει ἀκατάφλεκτος.

Τῆς Τριάδος τῇ χάριτι, Μάρτυς δροσιζόμενος μένεις ἄφλεκτος, τῆς φλογὸς μέσον ἰστάμενος, ἐν τρισίν, ἡμέραις παναοίδιμε.

Ὁ χορὸς τῶν Δυνάμεων, ἄνωθεν ἐσκόπει τὴν γενναιότητα, καὶ τῶν πόνων σου τὸ εὐτονον, ἀθλητὰ Ἑρμεία ἐκπληττόμενος.

Θεοτοκίον.

Ἵπερύμνητε Δέσποινα, τὸν ἐν τοῖς Ἁγίοις ἀναπαυόμενον, ὑπὲρ λόγον ἀπεκύησας· διὰ τοῦτο ὕμνοις σε γεραίρομεν.

ᾠδὴ ε´. Ἴνα τί με ἀπόσω.

Συντριβόμενος σῶμα, Μάρτυς παναοίδιμε πολλαῖς κολάσεσι, συντριβὴν ἐργάσω ἀπωλείας ξοάνων ἐν χάριτι· διὰ τοῦτο πάντων, τῶν εὐσεβῶν χάριτι θεία, θεραπεύεις ψυχῶν τὰ συντρίμματα.

Πικροτάτων φαρμάκων, μάκαρ καταπόσεσι μένεις ἀπήμαντος, εἰς βεβαίαν πίστιν, ἐκκαλούμενος τούτων τὸν πάροχον, μετακυλισθέντα, τῇ σῆ λαμπρᾷ θαυματουργίᾳ, μαρτυρίου πρὸς κλέος ὑπέρλαμπρον.

Οὐδαμῶς παρετράπησ, στάσεως τῆς κρείττονος μακαριώτατε, τὸν κρατύνοντά σε, καὶ στηρίζοντα καὶ κατευθύνοντα, τὰς κινήσεις πάσας, τὰς πρὸς αὐτόν σου γινομένας, προορώμενος γνώμης εὐθύτητι.

Θεοτοκίον.

Νοεράν σε λυχνίαν, πάλαι ὁ Προφήτης κατεῖδεν ἐν Πνεύματι, κεκτημένην Κόρη, τὸ λαμπάδιον Χριστὸν τὸν Κύριον, τὸν φωτὶ ἀρρήτῳ, πάντα ἡμᾶς φωταγωγοῦντα, τοὺς πιστῶς σε τιμῶντας πανάμωμε.

Ῥδὴ ς´. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ῥλόκληρον πρὸς Θεόν, παμμάκαρ, ἔχων τὴν ἔφεσιν, τοὺς πόνους καὶ σπαραγμούς, τοῦ θείου σου σώματος, ὥσπερ ἄλλου πάσχοντος, ἐκαρτέρεις χαίρων, τοὺς στεφάνους προορώμενος.

Ῥπέμεινας καρτερῶς, τῶν νεύρων σου τὴν ἀφαίρεσιν, Ἑρμεία Μάρτυς Χριστοῦ, ἐχθρὸν πολυμήχανον, ἐκνευρίζων χάριτι, καὶ ἀνδρείας πάσης, ὑποτύπωσις δεικνύμενος.

Στομούμενος τῷ πυρί, τῆς τοῦ Χριστοῦ ἀγαπήσεως, ὡς δίστομος ἀληθῶς, γεγένησαι μάχαιρα, στρατεύματα ἄθεα, ὡς στερρὸς ὀπλίτης, διακόπτων ἐμφανέστατα.

Θεοτοκίον.

Θηλάξεις μητροπρεπῶς, τὸν νεύματι πάντα τρέφοντα, ἀγκάλαις περικρατεῖς, πανάμωμε Δέσποινα, τὸν πάντα κατέχοντα· διὰ τοῦτο πίστει, κατὰ χρέος σε δοξάζομεν.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνομίαι μου,
» καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι· πρὸς σέ
» γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτη-
» ρίας μου.

Κοντάκιον.

Ἦχος γ´. Ἡ Παρθένος σήμερον. Γερασίμου.

Τοῦ Χριστοῦ τὸ ὄνομα, ὁμολογήσας εὐτόνωσ, καὶ σφοδρῶν κολάσεων, ὑπενεγκῶν τὰς ὀδύνας, ἡσχυνας, τῶν παρανόμων τὰς ἐπινοίας· ἔδειξας, τῆς εὐσεβείας πᾶσι τὸ κράτος· διὰ τοῦτό σε Ἑρμεία, ὁ Ἀθλοθέτης Λόγος ἐδόξασε.

Συναξάριον.

Τῇ ΛΑ´ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἑρμείου.

Στίχ. Βάπτεις σεαυτὸν κογχύλη τῶν αἱμάτων,

Ἑρμεία τμηθεῖς· ὠ βαφῆς ἀνεκπλύτου!

Ἑρμείαν τριακοστῇ ἄορ κατέκτανε πρώτη.

Οὗτος ἦν ἐπὶ Ἀντωνίου τοῦ βασιλέως ἐν τῇ πόλει Κομάνων, τὸν στρατιωτικὸν μετερχόμενος βίον, τὴν ἡλικίαν ἤδη προβεβηκῶς καὶ

λευκὴν ἔχων τὴν τρίχα τῷ χρόνῳ. Διὰ δὲ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν συλληφθεὶς καὶ Σεβαστιανῷ τῷ ἄρχοντι προσαχθεὶς, πρῶτον μὲν τὰς σιαγόνας θλάττεται καὶ ἀφαιρεῖται τοῦ προσώπου τὸ δέρμα καὶ τοὺς ὀδόντας ἐκρίζουται. Ἔϊτα, καμίνου ἀναφθείσης, μέσον ἐμβάλλεται· καὶ ἀβλαβῆς ἐκ τοῦ πυρὸς ἐξελθὼν, δηλητηρίοις διαφθαρήναι κελεύεται· ἃ καταφαγὼν καὶ μείνας ἀβλαβῆς, τὸν ταῦτα κεράσαντα πρὸς τὴν πίστιν ἐφέλκεται· ὅς, τὸν Χριστὸν Θεὸν ὁμολογήσας, τὴν κεφαλὴν ἀποτέμενται. Ὁ δὲ Ἅγιος ἐκσπᾶται τὰ νεῦρα τοῦ σώματος, καὶ πυρωθέντι λέβητι ἐμβάλλεται· εἶτα ἐκκεντᾶται τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐν τρισὶν ἡμέραις κρεμᾶται κατὰ κεφαλῆς, καὶ οὕτω τὸν αὐχένα τμηθεὶς, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε.

Ταῖς αὐτοῦ ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Εἰς Θεὸν ἀτενίζων, τὸν δυνάμενον σῶζειν νοὸς εὐθύτητι, ὑπήνεγκας τοὺς πόνους, Ἑρμεία τοὺς γενναίους, ἀναμέλπων τοῦ σώματος· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ῥαντισμῷ τῶν αἱμάτων, τὴν πυρὰν κατασβέσας τῆς ἀθεότητος, τὴν φλόγα ὑπεισηλθες, ἐφλέχθης δὲ οὐδόλως, ἀναμέλπων πανόλβιε· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Μακαρίζει σε πᾶσα, Ἐκκλησία ὀρθῶσα τὰς ἀριστείας σου, τὴν χάριν τῶν θαυμάτων, τῆς νίκης τὰ βραβεῖα, ἃ παρέσχε σοι Κύριος, Ἑρμεία Μάρτυς σοφέ, λαμπρῶς ἠγωνισμένῳ.

Θεοτοκίον.

Ῥραιώθης Παρθένε, τὸν ἐν κάλλει ὥραϊον Χριστὸν κυήσασα, ἡμῖν ὁμοιωθέντα, καὶ πάντας συντριβέντας, πρὸς ζωὴν ἀναπλάσαντα· ὅθεν πιστῶς σε ἀεὶ, δοξάζομεν ἐν ὕμνοις.

Ῥδὴ η'. Νικηταὶ τυράννου.

Παρανόμων δόγμα, νόμῳ κρατυνόμενος τῆς ἀληθείας, ἀθλητὰ Ἑρμεία, χαίρων ἐξεφαύλισας καὶ τοῖς ἀγῶσι, τοῖς μεγίστοις μάκαρ, καρτερῶν ἀπέλαβες, τὰς ἐν τοῖς ὑψίστοις, σκηνώσεις εἰς αἰῶνας.

Οὐ πτοοῦμαι πᾶσαν, ἀλγεινῶν ἐπίτασιν προσγινομένην, οὐδὲ νέμω σέβας, τοῖς μὴ οὔσιν ἔκραζες θεοῖς παμμάκαρ· ἓνα μόνον σέβω, Ἰησοῦν τὸν Κύριον, τὸν ἐπὶ Ποντίου Πιλάτου σταυρωθέντα.

Θύεσθαι προείλου, ὡς ἀρνίον ἄμωμον Μάρτυς Ἑρμεία, ὑπὲρ τυθέντος, δι' ἡμᾶς ὡς πρόβατον, καὶ τὰς θυσίας, τὰς βεβήλους πάσας, ἐκ τῆς γῆς ἐξάραντος· ὅθεν ἐν αἰνέσει, ἀξίως σε ὑμνοῦμεν.

Θεοτοκίον.

Ῥφθης πλατυτέρα, οὐρανῶν χωρήσασα Θεὸν ἐν μήτρᾳ· ὃν ἀεὶ δυσώπει, τῆς στενοχωρούσης με νῦν ἀμαρτίας, ρύσασθαι Παρθένε, ὅπως πλατυνόμενος, ἔργοις εὐσεβείας, πιστῶς σε μακαρίζω.

Ὁ Εἰρμός.

» Νικηταὶ τυράννου, καὶ φλογὸς τῆς χάριτί σου
» γεγονότες, οἱ τῶν ἐντολῶν σου, σφόδρα ἀντε-

» χόμενοι παῖδες ἐβόων· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα
» τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε, αὐτὸν εἰς τοὺς
» αἰῶνας.

Ἦδὴ θ´. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός.

Ἴδειν κατηξιώθης ἀπολυθεῖς, τῆς σαρκὸς ἀθλοφόρε πανεύφημε, τὰ ἀγαθὰ, ἅπερ προητοίμασέ σοι Θεός, καὶ τοῖς σὺν σοὶ ἀθλήσασι, καὶ καταβαλοῦσι τὸν πονηρόν· μεθ' ὧν ἡμᾶς σωθῆναι, τὸν Κύριον δυσώπει, Μάρτυς Ἑρμεία ἀξιάγαστε.

Ἦραϊόν σου τὸ εἶδος καὶ πρὸ τῆς σῆς, ἐναθλήσεως ὃ ὠραιότερον, ὥφθη σοφέ, μετὰ τοὺς ἀγῶνας τοὺς θαυμαστούς, ἀγγελικῇ λαμπρότητι, κατηγλαῖσμένον περιφανῶς· διὸ καὶ πρὸς ὠραίους, ἀνέδραμες νυμφῶνας, νίκης στεφάνους καλλυνόμενος.

Στρατείας ἀλογήσας τῆς ἐπὶ γῆς, Βασιλεῖ οὐρανίῳ ἐστράτευσαι, Μάρτυς σοφέ, οὗ τῆς δυναστείας τῆς κραταιᾶς, τὰς τῶν δαιμόνων φάλαγγας, πάσας ἐξηφάνισας κραταιῶς, καὶ νίκης τοὺς στεφάνους, νομίμως ἀνεπλέξω, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύων πάντοτε.

Ἡ μνήμη σου ἐπέστη ἡ φωταυγής, τὰς ἡμῶν διανοίας φωτίζουσα, μαρμαρυγαῖς, τῶν ἀγωνισμάτων σου τῶν στερῶν, ἐν ἧ παρακαλοῦμέν σε· Ἔχων παρρησίαν πρὸς τὸν Χριστόν, ἰκέτευε ἀπαύστως, τυχεῖν ἡμᾶς ἐλέους, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς ἐτάσεως.

Θεοτοκίον.

Φορέσας με προῆλθε Θεὸς ἐκ σοῦ, ἀφθαρσίας ἐνδύων με ἔνδυμα, τὸν πονηρᾶ, γνώμη γυμνωθέντα θείας στολῆς, θεογεννητορ Δέσποινα, πάντων τῶν ἀνθρώπων καταφυγή, Μαρτύρων στεφηφόρων, κραταιώμα καὶ τεῖχος, καὶ τῶν Ἀγγέλων ἀγαλλίαμα.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, καὶ τῆς γῆς κα-
» τεπλάγη τὰ πέρατα, ὅτι Θεός, ὥφθη τοῖς ἀν-
» θρώποις σωματικῶς, καὶ ἡ γαστήρ σου γέγονεν,
» εὐρυχωρότερα τῶν οὐρανῶν· διὸ σε Θεοτόκε, Ἀγ-
» γέλων καὶ ἀνθρώπων, ταξιαρχίαι μεγαλύνουσιν.

Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Καὶ τὰ λοιπά, ὡς σύνηθες, ἢ Α´ Ὦρα, καὶ Ἀπόλυσις.

ΘΕΟΤΟΚΙΑ καὶ ΣΤΑΥΡΟΘΕΟΤΟΚΙΑ

ψαλλόμενα μετὰ τὰ ἐν τῷ Ἑσπερινῷ Προσόμοια τοῦ καθ' ἡμέραν Ἁγίου, καὶ ἕτερα, μετὰ τὸ Κάθισμα τῆς γ´ Ἦδῆς, ἀπὸ τῆς ΙΗ´ τοῦ παρόντος μηνὸς ἕως τέλους αὐτοῦ, ὅταν τύχη ἐν αὐταῖς τῶν ἁγίων Ἀποστόλων ἡ νηστεία.

Τῆ ΙΗ´ ΜΑΪΟΥ

Μετὰ τὰ Προσόμοια τοῦ Ἑσπερινοῦ.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦχος δ΄. Ἐδωκας σημείωσιν.

Τὸν ρύπον ἀπόσμηξον, τῆς τλαιπώρου καρδίας μου, Θεοτόκε πανύμνητε, καὶ πάντα τὰ τραύματα καὶ τὰ ἔλκη ταύτης, τὰ ἐξ ἁμαρτίας, ἐναποκάθαρον Ἄγνη, καὶ τοῦ νοός μου στήσον τὸ ἄστατον· ὅπως τὴν δυναστείαν σου, καὶ τὴν μεγάλην ἀντίληψιν, μεγαλύνω ὁ ἄθλιος, καὶ ἀχρεῖος οἰκέτης σου.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Σταυρούμενον βλέπουσα, καὶ τὴν πλευρὰν ὀρυττόμενον, ὑπὸ λόγχης ἢ πάναγνος, Χριστὸν τὸν φιλόνηρον, ἔκλαιε βοῶσα· Τί τοῦτο Υἱέ μου; τί σοι ἀχάριστος λαός, ἀνταποδίδωσιν ὧν πεποίηκας, καλῶν αὐτοῖς, καὶ σπεύδει με, ἀτεκνωθῆναι παμφίλτατε; Καταπλήττομαι εὐσπλαγχνε, σὴν ἐκούσιον σταύρωσιν.

Μετὰ τὸ Κάθισμα τῆς γ΄ Ὠδῆς.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ἐκαίνισας Ἄχραντε, τῷ θεῷ Τόκῳ σου, φθαρεῖσαν τοῖς πάθεσι, τῶν γηγενῶν τὴν θνητὴν, οὐσίαν καὶ ἡγείρας, πάντας ἐκ τοῦ θανάτου, πρὸς ζωὴν ἀφθαρσίας· ὅθεν σε κατὰ χρέος, μακαρίζομεν πάντες, παρθένε δεδοξασμένη, ὡς προεφήτευσας.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Παρθένε πανάμωμε, Μῆτερ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ῥομφαία διήλθέ σου, τὴν παναγίαν ψυχὴν, ἠνίκα σταυρούμενον, ἔβλεψας ἐκουσίως, τὸν Υἱὸν καὶ Θεὸν σου· ὃν περ εὐλογημένη, δυσωποῦσα μὴ παύσῃ, συγχώρησιν πταισμάτων ἡμῶν δωρήσασθαι.

Τῆ ἰθ' τοῦ Μαΐου

Μετὰ τὰ Προσόμοια τοῦ Ἑσπερινοῦ.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦχος β΄. Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Χαῖρε, ἠλιόμορφε ἀστήρ· χαῖρε ἢ αἰτία ἀπάντων, καλῶν Πανάμωμε, χαῖρε ἢ χωρήσασα, Θεὸν ἀχώρητον, ἢ τὸν στάχυν βλαστήσασα, τῆς ἀθανασίας· χαῖρε θεῖον ὄχημα πύλη, ἢ πάμφωτος· χαῖρε, ἢ ἀρᾶς ἀναιρέτις, τῆς προγονικῆς ἡμῶν· χαῖρε, ἀγαθῶν ἢ πρόξενος ὑπάρχουσα.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Βότρυν, τὸν παμπέπειρον Ἄγνη, ὃν ἀγεωργήτως ἐν μήτρᾳ, ἐκυοφόρησας, ξύλῳ ὡς ἐώρακας, τοῦτον κρεμάμενον, θρηνωδοῦσα ὠλόλυζες, καὶ ἔκραζες· Τέκνον, γλεῦκος ἐναπόσταξον, δι' οὗ ἢ μέθη ἀρθῆ, πᾶσα, τῶν παθῶν εὐεργέτα, δι' ἐμοῦ τῆς σε τετοκυίας, σοῦ τὴν εὐσπλαγχνίαν ἐνδεικνύμενος.

Μετὰ τὸ Κάθισμα τῆς γ´ ᾠδῆς.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦχος πλ. δ´. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Χαριστήριον αἶνον χρεωστικῶς, ὡς ἡ χήρα ἐκείνη δύο λεπτά, προσφέρω σοι Δέσποινα, ὑπὲρ πασῶν τῶν χαρίτων σου· σὺ γὰρ ὠφθης σκέπη, ὁμοῦ καὶ βοήθεια, πειρασμῶν καὶ θλίψεων, ἀεὶ με ἐξαίρουσα· ὅθεν ὡς ἐκ μέσου, φλογιζούσης καμίνου, ῥυσθεὶς τῶν θλιβόντων με, ἐκ καρδίας κραυγάζω σοι· Θεοτόκε βοήθει μοι, πρεσβεύουσα τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δοθῆναί μοι· σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα, ὁ ἀνάξιος δοῦλός σου.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν Ἀμνὸν καὶ Ποιμένα καὶ Λυτρωτὴν, ἡ Ἀμνάς θεωροῦσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ὠλόλυξε δακρύνουσα, καὶ πικρῶς ἀνεκραύγαζεν· Ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν, τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὀρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἣν περ ὑπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους, Θεὲ ὑπεράγαθε, ἀνεξίκακε Κύριε. Ἦ πιστῶς ἐκβοήσωμεν· Σπλαγχνίσθητι, Παρθένε ἐφ' ἡμᾶς καὶ πταισμάτων δώρησαι τὴν ἄφεσιν, τοῖς προσκυνοῦσιν ἐν πίστει, αὐτοῦ τὰ παθήματα.

Τῆ Κ' ΤΟΥ ΜΑΪΟΥ

Μετὰ τὰ Προσόμοια τοῦ Ἑσπερινοῦ.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦχος δ´. Ἦδωκας σημείωσιν.

Τὸν ῥύπον ἀπόσμηξον...

Ἦ Σταυροθεοτοκίον·

Σταυρούμενον βλέπουσα...

Ἦ Ὅρα προηγουμένως εἰς τὴν ΙΗ´.

Μετὰ τὸ Κάθισμα τῆς γ´ ᾠδῆς.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦχος δ´. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τοὺς εὐχαρίστως ἀνυμνεῖν ἐκ καρδίας, καὶ ἐξαυτεῖσθαι ἐκτενῶς Θεοτόκε, τὰ σὰ ἐλέη Δέσποινα τοὺς δούλους σου, κράζοντας καὶ λέγοντας· Παναγία Παρθένε, πρόφθασον καὶ λύτρωσαι, ἐξ ἐχθρῶν ἀοράτων, καὶ ὀρατῶν, καὶ πάσης ἀπειλῆς· σὺ γὰρ ὑπάρχεις ἡμῶν ἡ ἀντίληψις.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Τῇ ἐν Σταυρῷ σου Ἰησοῦ ἀνυψώσει, συνανυψώθη τῶν βροτῶν ἡ οὐσία· ἡ δὲ Παρθένης ἐκλαίει βοῶσα μητρικῶς· Τί σοι ἀνταπέδωκε, τῶν Ἑβραίων Υἱέ μου, δῆμος ὁ ἀχάριστος, ὁ πολλῶν σου θαυμάτων, ἐπαπολαύσας, ἀναρχε Θεέ; Δόξα τῷ θεῷ Σταυρῷ καὶ τῷ πάθει σου.

ΤΗ ΚΑ΄ ΤΟΥ ΜΑΪΟΥ

Μετὰ τὸ Δοξαστικὸν τοῦ Ἑσπερινοῦ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος β΄.

Παρῆλθεν ἡ σκιά τοῦ Νόμου, τῆς Χάριτος ἐλθούσης· ὡς γὰρ ἡ βάτος οὐκ ἐκαίετο καταφλεγόμενη, οὕτω παρθένος ἔτεκες, καὶ παρθένος ἔμεινας· ἀντὶ στύλου πυρός, δικαιοσύνης ἀνέτειλεν Ἥλιος· ἀντὶ Μουσέως Χριστός, ἡ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μετὰ τὸ Δοξαστικὸν τῆς Λιτῆς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος πλ. α΄.

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε Παρθένε...

Μετὰ τὸ Δοξαστικὸν τῶν Ἀποστίχων.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος πλ. δ΄.

Ἀνύμφευτε παρθένε...

Μετὰ τὸ Κάθισμα τῆς Α΄ Στιχολογίας.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦχος γ΄. Θείας πίστεως.

Θείας γέγονας σκηνὴ τοῦ Λόγου, μόνη πάναγνε Παρθενομήτορ, τῇ καθαρότητι Ἀγγέλους ὑπεράρασα· τὸν ὑπὲρ πάντας ἐμὲ γοῶν γενόμενον, ἐρρύπωνόμενον σαρκὸς πλημμελήμασιν, ἀποκάθαρον, πρεσβειῶν σου ἐνθέοις νάμασι, παρέχουσα σεμνὴ τὸ μέγα ἔλεος.

Μετὰ τὸ Κάθισμα τῆς β΄ Στιχολογίας.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος πλ. β΄.

Ἐλπίς καὶ σκέπη καὶ λιμὴν, τῶν εἰς σὲ προστρεχόντων, Θεοκυῆτορ ἀγαθή, προστασία τοῦ κόσμου, ἰκέτευε σὺν Ἄσωμάτοις ἐκτενωῶς, ὄν ἔτεκες φιλανθρωπότατον Θεόν, ῥυσθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ἐκ πάσης ἀπειλῆς, μόνη εὐλογημένη.

Εἰ δὲ βούλει, ἀντὶ τοῦ Καθίσματος τῶν Ἁγίων· Ἐλκόμενος ἐπὶ Σταυροῦ, εἰπὲ τὸ παρόν·

Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ζηλώσας Ἥλιού, εὐσεβείας τὸν τρόπον, ἀνάκτων εὐσεβῶν, Κωνσταντῖνε τὸ κῦδος, Πατέρων συνήθροισας, θεοφόρων ὁμήγουριν, οἷς ἐστήριξας, τῶν Ὀρθοδόξων τὰ στίφη, ὁμοούσιον, Πατρὶ τὸν Λόγον δοξάζειν, καὶ Πνεύματι σύνθρονον.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὁδήγησον ἡμᾶς, ἐν ὁδῷ μετανοίας, ἐκκλίνοντας ἀεὶ, πρὸς κακῶν ἀνοδίας, καὶ τὸν ὑπεράγαθον, παροργίζοντας Κύριον, ἀπειρόγαμε, εὐλογημένη Μαρία, καταφύγιον, ἀπεγνωσμένων ἀνθρώπων, Θεοῦ ἐνδιαίτημα.

Μετὰ τὸ Κάθισμα τοῦ Πολυελέου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦχος δ΄. Αὐτόμελον.

Ταχὺ προκατάλαβε, πρὶν δουλωθῆναι ἡμᾶς, ἐχθροῖς βλασφημοῦσί σε καὶ ἀπειλοῦσιν ἡμᾶς, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν· ἄνελε τῷ Σταυρῷ σου, τοὺς ἡμᾶς πολεμοῦντας· γνώτωσαν πῶς ἰσχύει, Ὁρθοδόξων ἢ πίστις· πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, μόνε φιλάνθρωπε.

Μετὰ τὸ Κάθισμα τῆς γ' Ὁδῆς.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Χαριστήριον αἶνον χρεωστικῶς...

Ὅρα τοῦτο προηγουμένως εἰς τὴν ΙΘ'.

ΤΗ ΚΕ' ΤΟΥ ΜΑΪΟΥ

Μετὰ τὸ Δοξαστικὸν τοῦ Ἑσπερινοῦ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τίς μὴ μακαρίση σε, Παναγία Παρθένε; τίς μὴ ἀνυμνήση σου τὸν ἀλόχευτον τόκον; Ὁ γὰρ ἀχρόνως ἐκ Πατρὸς ἐκλάμπας Υἱὸς μονογενῆς, ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ τῆς ἀγνῆς προῆλθεν ἀφράστως σαρκωθεὶς, φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς, οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων ἀσυγχύτως γνωριζόμενος. Αὐτὸν ἰκέτευε, σεμνὴ παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μετὰ τὸ Δοξαστικὸν τῶν Ἀποστίχων.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος β'.

Ἀδιόδευτε πύλη, μυστικῶς ἐσφραγισμένη, εὐλογημένη Θεοτόκε, δέξαι τὰς δεήσεις ἡμῶν, καὶ προσάγαγε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, ἵνα σώση διὰ σοῦ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μετὰ τὸ Κάθισμα τῆς α' Στιχολογίας.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ἐκαίνισας Ἄχραντε, τῷ θεῷ τόκῳ σου...

Ὅρα τοῦτο προηγουμένως εἰς τὴν ΙΗ'.

Μετὰ τὸ Κάθισμα τῆς β' Στιχολογίας.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Οὐ σιωπήσωμεν ποτὲ Θεοτόκε...

Μετὰ τὸ Κάθισμα τοῦ Πολυελέου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Προστασία ἄμαχε, τῶν θλιβομένων, καὶ θερμὴ ἀντίληψις, τῶν πεποιθότων ἐπὶ σέ, ἐκ τῶν κινδύνων με λύτρωσαι· σὺ γὰρ ὑπάρχεις, ἡ πάντων βοήθεια.

Μετὰ τὸ Κάθισμα τῆς γ' Ὁδῆς.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Προστασία ἄμαχε...

Ὅρα αὐτὸ προηγουμένως.

Μετὰ τὸ Ἐξαποστειλάριον.

Θεοτοκίον.

Ὅρος Θεοῦ πανάγιον...

Ὅρα τοῦτο προηγουμένως εἰς τὴν ΚΑ΄.

Μετὰ τὸ Δοξαστικὸν τῶν Αἰνῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος πλ. β΄.

Θεοτόκε, σὺ εἶ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς. Σὲ ἱκετεύομεν, πρέσβευε Δέσποινα μετὰ καὶ τοῦ Προδρόμου, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τῆ ΚΣ΄ ΤΟΥ ΜΑΪΟΥ

Μετὰ τὰ Προσόμοια τοῦ Ἑσπερινοῦ.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦχος α΄. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Φωτὸς ἐνδιαίτημα Ἄγνη, μόνη ἐχρημάτισας, τοῦ ἐκ Πατρὸς ἀναλάμψαντος· ὅθεν κραυγάζω σοι· Τὴν ἐσκοτισμένην, ψυχὴν μου τοῖς πάθεσι, φωτὶ τῶν ἀρετῶν καταφαίδρυνον, καὶ ἐν σκηνώμασι, φωτεινοῖς σου, κατασκήνωσον, ἐν ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως ἄχραντε.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Σφαγὴν σου τὴν ἄδικον Χριστέ, ἡ Παρθένος βλέπουσα ὀδυρομένη ἐβόα σοι· Τέκνον γλυκύτατον, πῶς ἀδίκως πάσχεις; πῶς τῷ ξύλῳ κρέμασαι, ὁ πᾶσαν γῆν κρεμάσας τοῖς ὕδασι; Μὴ λίπης μόνην με, Εὐεργέτα πολυέλεε, τὴν μητέρα καὶ δούλην σου δέομαι.

Μετὰ τὸ Κάθισμα τῆς γ΄ Ὠδῆς.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦχος γ΄. Θείας πίστεως.

Θείας φύσεως οὐκ ἐχωρίσθη, σὰρξ γενόμενος ἐν τῇ γαστρὶ σου, ἀλλὰ Θεὸς ἐνανθρωπήσας μεμένηκεν, ὁ μετὰ τόκον παρθένον Μητέρα σε, ὡς πρὸ τοῦ τόκου φυλάξας πανάμωμον, μόνος Κύριος· αὐτὸν ἐκτενῶς ἱκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἦ ἀμίαντος ἀμνὰς τοῦ Λόγου, ἡ ἀκήρατος Παρθενομήτωρ, ἐν τῷ Σταυρῷ θεασαμένη κρεμάμενον, τὸν ἐξ αὐτῆς ἀνωδίνως βλαστήσαντα, μητροπρεπῶς θρηνηδοῦσα ἐκραύγαζεν· Οἴμοι! Τέκνον μου, πῶς πάσχεις; θέλων ρύσασθαι, παθῶν τῆς ἀτιμίας τὸν ἄνθρωπον.

Τῆ ΚΖ΄ ΤΟΥ ΜΑΪΟΥ

Μετὰ τὰ Προσόμοια τοῦ Ἑσπερινοῦ.
Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.
Ἦχος α΄. Πανεύφημοι Μάρτυρες.
Φωτὸς ἐνδιαίτημα Ἄγνη...
Ἦ Σταυροθεοτοκίον.
Σφαγὴν σου τὴν ἄδικον Χριστέ...
Ὅρα ταῦτα εἰς τὴν Κ΄.
Μετὰ τὸ Κάθισμα τῆς γ΄ Ὁδῆς.
Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.
Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.
Προστάτιν πρὸς Θεὸν...
Ἦ Σταυροθεοτοκίον.
Ὡ θαύματος καινοῦ...
Ὅρα εἰς τὴν ΚΒ΄.

Τῆ ΚΗ΄ ΤΟΥ ΜΑΪΟΥ

Μετὰ τὰ Προσόμοια τοῦ Ἑσπερινοῦ.
Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.
Ἦ Σταυροθεοτοκίον.
Ὅρα ταῦτα εἰς τὴν ΚΒ΄.
Μετὰ τὸ Κάθισμα τῆς γ΄ Ὁδῆς.
Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.
Ἦ Σταυροθεοτοκίον. Ὅρα εἰς τὴν ΙΗ΄.

Τῆ ΚΘ΄ ΤΟΥ ΜΑΪΟΥ

Μετὰ τὰ Προσόμοια τοῦ Ἑσπερινοῦ.
Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.
Ἦχος πλ. δ΄. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.
Πάντοτε πρᾶπτων τὰ ἄτοπα...
Ἦ Σταυροθεοτοκίον.
Τί τὸ ὀρώμενον θέαμα...
Ὅρα ταῦτα εἰς τὴν ΚΓ΄.
Μετὰ τὸ Κάθισμα τῆς γ΄ Ὁδῆς.
Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.
Ἦ Σταυροθεοτοκίον. Ὅρα εἰς τὴν ΙΗ΄.

Τῆ Λ΄ ΤΟΥ ΜΑΪΟΥ

Μετὰ τὰ Προσόμοια τοῦ Ἑσπερινοῦ.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.
Ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.
Ὡς πρεσβείαν ἀκοίμητον...
Ἦ Σταυροθεοτοκίον.
Τὸν Ἄμνὸν καὶ ποιμένα σε...
Ὅρα ταῦτα εἰς τὴν ΚΒ΄.
Μετὰ τὸ Κάθισμα τῆς γ΄ Ὁδῆς.
Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.
Ἦχος δ΄. Ἐπεφάνης σήμερον.
Ἐν τῇ σκέπη πάναγνε, τῇ σῆ Παρθένε, προσφυγόντων δέησιν,
προσδεξαμένη παρ' ἡμῶν, μὴ διαλίπης πρεσβεύουσα, τῷ φιλανθρώπῳ,
σωθῆναι τοὺς δούλους σου.
Ἦ Σταυροθεοτοκίον.
Ἐπὶ ξύλου Δέσποινα, προσηλωμένον, τὸν Υἱόν σου βλέψασα,
Παρθενομήτορ καὶ Θεόν, σὺν ὀδυρμοῖς ἀνεκραύγαζες· Πῶς ταῦτα
πάσχεις, Υἱέ μου καὶ Κύριε;

Τῆ ΛΑ΄ ΤΟΥ ΜΑΪΟΥ

Μετὰ τὰ Προσόμοια τοῦ Ἑσπερινοῦ.
Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.
Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.
Ἐν τῷ πελάγει τοῦ βίου, κλυδωνιζόμενος, καὶ ταῖς τῶν ἐναντίων,
ῥιπιζόμενος αὔραις, βοῶ σοι Θεοτόκε· Ἰθυνον νῦν, πρὸς λιμένα με
εὕδιον, τῆς μετανοίας τὴν ζάλην τῶν λογισμῶν, εἰς γαλήνην
μεταβάλλουσα.
Ἦ Σταυροθεοτοκίον.
Ἐν τῷ Σταυρῷ παρεστῶσα τοῦ σοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ, καὶ τὴν μακροθυμίαν,
τούτου ἀποσκοποῦσα, ἔλεγες θρηνοῦσα, Μῆτερ ἀγνή· Οἴμοι! Τέκνον
γλυκύτατον· τί ταῦτα πάσχεις ἀδίκως, Λόγε Θεοῦ; ἵνα σώσης τὸ
ἀνθρώπινον.
Μετὰ τὸ Κάθισμα τῆς γ΄ Ὁδῆς.
Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.
Ἦχος δ΄. Ἐπεφάνης σήμερον.
Ἐν τῇ σκέπη πάναγνε...
Ἦ Σταυροθεοτοκίον.
Ἐπὶ ξύλου Δέσποινα...
Ὅρα ταῦτα εἰς τὴν Λ΄.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΝΤΟΣ ΤΟΥ ΜΑΚ. ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ
ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ κ. ΣΕΡΑΦΕΙΜ, ΕΙΣΗΓΗΣΕΙ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ ΑΡΧΙΜ. κ. ΠΕΤΡΟΥ ΔΑΚΤΥΛΙΔΗ ΚΑΙ ΕΓΚΡΙΣΕΙ
ΤΟΥ ΚΕΝΤΡΙΚΟΥ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΗΣ
ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ ΕΓΕΝΕΤΟ Η ΠΑΡΟΥΣΑ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΚΑΤΑ ΤΟ ΣΩΤΗΡΙΟΝ ΕΤΟΣ 1993, ΕΠΙ ΤΗ ΒΑΣΕΙ ΚΑΤ' ΕΤΟΣ 1959
ΓΕΝΟΜΕΝΗΣ ΤΟΙΑΥΤΗΣ.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ ΤΗΣ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ